N.K. JEMISIN

Seria: Pământul sfărâmat #1

AL CINCILEA ANOTIMP

N.K. JEMISIN

Seria: Pământul sfărâmat #1

AL CINCILEA ANOTIMP

Original: *The Fifth Season* (2015)

Traducere din limba engleză și note de:
LAURA CIOBANU

virtual-project.eu

PALADIN

2017

AȘA VINE SFÂRȘITUL LUMII.
PENTRU ULTIMA OARĂ

A sosit un anotimp al sfârșiturilor. Începe cu imensul rift roșu ce brăzdează centrul unicului continent al acestei lumi, scuipând cenușă cât să întunece cerul ani în șir. Sau chiar secole. Începe cu moartea, cu un fiu ucis și o fiică dispărută. Începe cu o trădare și cu răni de mult adormite deschizându-se și supurând.

Și se sfârșește cu tine. Ești Neclintirea, o regiune deprinsă de mult cu dezastrul, unde orogenii mânuiesc puterea pământului ca pe o armă și-s mai de temut decât lunga noapte rece. Și vei fi fără milă.

PROLOG

Ești aici

Hai să începem direct cu sfârșitul lumii, ce zici? Să terminăm odată cu asta și să trecem la chestii mai interesante.

Este, mai întâi, un sfârșit în plan personal. În zilele ce vor urma, un gând îi va tot da târcoale, în timp ce își va imagina cum a murit fiul ei și va încerca să înțeleagă ceva atât de inerent ilogic. Va acoperi trupușorul frânt al lui Uche cu o pătură – mai puțin fața, fiindcă lui îi este frică de întuneric – și va sta împietrită alături, fără să acorde atenție lumii care se sfârșește afară. Înăuntrul ei lumea s-a sfârșit deja și niciunul dintre aceste sfârșituri nu-i cel dintâi. Este deja o veterană a sfârșiturilor.

Asta e tot ce poate gândi, atunci și în zilele ce vor urma: „Măcar a fost liber”.

Și, ori de câte ori acea parte a ei uluită și șocată reușește să formuleze această aproape-întrebare, îi răspunde acea parte a ei cinică și epuizată: „N-a fost. Nu chiar. Dar de-acum încolo va fi”.

•

Însă ai nevoie de context. Hai să începem din nou cu sfârșitul, de data aceasta la nivel continental.

Iată un ținut.

Este un ținut absolut banal. Munți și platouri, canioane și delte, tot tacâmul. Nimic ieșit din comun, cu excepția dimensiunilor și a dinamismului său. Pentru că acest ținut se mișcă fără încetare. Asemenea unui bătrân fără somn, gâfâie și oftează, se strâmbă și trage vânturi, cască și înghite în sec. Firește, locuitorii acestui ținut l-au numit Neclintirea. E un ținut al unei ironii tăcute și amare.

Neclintirea a avut și alte nume. Odinioară era alcătuită din mai multe ținuturi. Acum este un unic continent vast, nefragmentat, deși la un moment dat în viitor se va fragmenta din nou.

De fapt, chiar foarte curând.

Sfârșitul începe într-un oraș: cel mai vechi, cel mai întins și cel mai măreț oraș din lume. Orașul se numește Yumenes și era cândva inima unui imperiu. Încă mai este inima multor lucruri, deși imperiul a mai pălit în anii care au urmat primei sale ascensiuni, cum li se întâmplă tuturor imperiilor.

Nu mărimea sa face Yumenesul să fie unic. În această parte a lumii există multe orașe mari, înșirate de-a lungul ecuatorului ca o cingătoare de pământ. Oriunde altundeva în această lume satele arareori se transformă în târguri și târgurile arareori devin orașe, pentru că asemenea unități administrative sunt greu de menținut când pământul încearcă să le înghită. Dar Yumenes s-a bucurat de stabilitate în cea mai mare parte a celor douăzeci și șapte de secole ale sale.

Yumenes este unic fiindcă numai aici oamenii au îndrăznit să construiască având în minte nu siguranța, nici confortul, nici măcar frumusețea, ci bravada. Zidurile orașului sunt o capodoperă de mozaicuri lucrate cu grijă și basoreliefuri înfățișând istoria lungă și brutală a acestui popor. Clădirile orașului, multe și îngrămădite, sunt evidențiate de turnuri înalte ca niște degete de piatră, cu felinare lucrate manual și alimentate de minunea modernă a hidroelectricității, cu poduri elegant arcuite, făurite din sticlă și din cutezanță, cu structuri arhitecturale numite *balcoane,* atât de simple și totuși de o asemenea nesăbuință încât nimeni, în toată istoria scrisă, nu a mai construit așa ceva. (Dar o mare parte din istorie este nescrisă. Nu uita.) Străzile nu sunt pavate cu lespezi lesne de înlocuit, ci cu un material miraculos, neted și neîntrerupt, căruia oamenii îi spun *asfalt*. În Yumenes, până și cartierele săracilor sunt îndrăznețe, doar niște bojdeuci cu pereți subțiri care ar fi dărâmate de o furtună mai zdravănă, darămite de un cutremur. Și totuși, stau în picioare și au stat astfel timp de multe generații.

În centrul orașului se află mai multe clădiri înalte, așa că probabil nu e o surpriză că una dintre ele este mai mare și mai îndrăzneață decât toate celelalte la un loc: o piramidă masivă, cu baza în formă de stea, din cărămizi de obsidian cioplite cu precizie. Din punct de vedere arhitectural, piramidele sunt cele mai stabile construcții, iar aceasta e o piramidă cu cinci laturi. Și fiindcă suntem în Yumenes, în vârful piramidei se află o sferă

geodezică[1] enormă cu pereți fațetați, ca un chihlimbar translucid, părând să se balanseze ușor, deși fiecare parte a construcției a fost gândită cu unicul scop de a o susține. Dar *pare* precară și asta e tot ce contează.

Steaua Neagră este locul unde conducătorii imperiului se întâlnesc pentru a guverna. Sfera de chihlimbar este locul unde îl ascund pe împărat, ținut în puf, perfect. Bântuie pe holurile aurite cu o disperare aristocratică, făcând ce i se spune și temându-se de ziua în care stăpânii lui vor decide că fiică-sa ar fi un ornament mai reușit.

Apropo, niciunul dintre aceste locuri sau oameni nu contează. Le pomenesc doar de dragul contextului.

Dar iată un om care va conta enorm.

Deocamdată imaginează-ți cum arată. Imaginează-ți și ce gândește. S-ar putea să te înșeli, să fie simple speculații, dar un anumit grad de probabilitate trebuie să opereze: ținând cont de ceea ce urmează să facă, nu există decât câteva lucruri care i-ar putea trece prin minte în acest moment.

Stă în vârful unui deal, nu prea departe de pereții din obsidian ai Stelei Negre. De aici poate vedea mai tot orașul, îi poate simți mirosul, se poate lăsa înghițit de larma lui. Pe una dintre aleile asfaltate de dedesubt se plimbă un grup de femei tinere. Dealul se află într-un parc foarte iubit de locuitorii orașului. („Păstrează zona verde înăuntrul zidurilor”, așa te învață legea-n piatră, dar în majoritatea comunităților spațiul verde constă din pârloage acoperite de îngrășăminte naturale: leguminoase și alte plante care îmbogățesc solul. Numai în Yumenes zonele verzi sunt gândite să bucure ochiul.) Femeile râd de spusele uneia dintre ele și o briză trecătoare poartă sunetul până la urechile bărbatului. El închide ochii și savurează tremoloul slab al vocilor și ecoul și mai slab al pașilor, ca bătăile unor aripi de fluture pe sessapinealele lui. Desigur, nu poate sessiza toate cele șapte milioane de locuitori ai orașului; e bun, dar nu atât de bun. Majoritatea lor, însă, da, sunt acolo. *Aici.* Respiră adânc, apoi el și pământul devin una. Oamenii calcă pe filamentele nervilor lui, vocile lor îi înfioară perișorii fini ai pielii, răsuflările lor pun în mișcare aerul pe care el îl trage în plămâni. Îl împresoară. Îl pătrund.

Dar știe că el nu este și nu va fi niciodată unul dintre ei.

---

[1] Structură sferică a cărei suprafață constă dintr-o rețea de poligoane.

— Știai că cea dintâi lege-n piatră a fost efectiv *scrisă* în piatră? întreabă el pe un ton de conversație. Ca să nu poată fi modificată în funcție de modă sau politică. Ca să nu se piardă.

— Știu, spune însoțitoarea lui.

— Îhî. Da, probabil erai acolo când a fost consemnată, am uitat.

Oftează, privind femeile care se îndepărtează până le pierde din vedere.

— Pe tine te pot iubi în deplină siguranță. N-o să mă dezamăgești. N-o să mori. Și cunosc deja prețul.

Însoțitoarea lui nu răspunde. Nici nu se aștepta la un răspuns, deși o parte din el spera să primească unul. A fost atât de singur.

Dar speranța este irelevantă, la fel ca multe alte sentimente care, știe bine, l-ar împinge la disperare dacă s-ar mai gândi la ele. A cumpănit destul. Vremea șovăielii a trecut.

— O poruncă e cioplită în piatră, spune el desfăcându-și brațele.

Imaginează-ți că-l dor obrajii de cât a zâmbit. Zâmbește așa de ore în șir: cu dinții încleștați, cu buzele arcuite, cu ochii mijiți, arătându-și ridurile. Să zâmbești convingător este o artă. E important ca zâmbetul să ți se citească în privire, altfel oamenii își vor da seama că-i urăști.

— Cuvintele cioplite sunt absolute.

Nu se adresează cuiva anume, dar alături de el stă o femeie sau o ființă care seamănă cu o femeie. E doar o imitație superficială a unei persoane de sex feminin, un simplu gest de politețe. Și nici rochia cu falduri largi pe care o poartă nu e o țesătură. Pur și simplu a modelat o parte din substanța dură a ființei ei pentru a corespunde preferințelor ființelor fragile și muritoare printre care se mișcă în acest moment. De la depărtare iluzia funcționează, cel puțin pentru o vreme, făcând-o să treacă drept o femeie care stă nemișcată. De aproape însă, un eventual privitor ar remarca pielea ei albă ca porțelanul. Nu-i o metaforă. Ca sculptură ar fi frumoasă, chiar dacă neîndurător de realistă pentru gusturile locale. Majoritatea yumeniților preferă rafinamentul artei abstracte, nu vulgaritatea realismului.

Când se întoarce către bărbat, o face încet; la suprafață, mâncătorii de piatră sunt lenți, cu excepția momentelor când nu-s – mișcarea o scoate din sfera frumuseții artistice,

preschimbând-o în ceva cu totul diferit. Bărbatul s-a obișnuit cu asta, dar chiar și așa, n-o privește. Nu vrea ca repulsia să-i strice momentul.

— Ce-o să faci? o întreabă el. Când se sfârșește. Se vor înălța ai tăi dintre ruine și vor ocupa lumea în locul nostru?

— Nu, spune ea.

— De ce nu?

— Puțini dintre noi sunt interesați de așa ceva. Și, oricum, voi veți fi în continuare aici.

Bărbatul înțelege că ea vorbește la modul general. „Cei de soiul tău. Omenirea”. Îl tratează adesea de parcă ar fi reprezentantul întregii lui specii. Și el procedează la fel cu ea.

— Pari foarte sigură.

Femeia nu răspunde. Mâncătorilor de piatră nu prea le stă în fire să afirme ceva ce-i evident. Lui îi pare bine, fiindcă îl irită felul ei de a vorbi: nu face aerul să vibreze ca o voce umană. Nu știe cum anume e posibil. Nu-i *pasă* cum anume e posibil, dar în clipa asta ar vrea ca ea să tacă.

Ar vrea ca *totul* să tacă.

— Sfârșitul, zice el. Te rog.

Și apoi își extinde acel control fin pe care lumea i l-a inculcat prin spălarea creierului, trădare și brutalitate, și acea sensibilitate pe care stăpânii lui i-au cultivat-o prin generații de violuri, constrângeri și selecție extrem de nenaturală. Își răsfiră convulsiv degetele și simte pe harta sensibilității sale câteva puncte care reverberează: tovarășii lui de sclavie. Nu-i poate elibera, nu la propriu. A mai încercat și a dat greș. Însă poate să se asigure că suferința lor va sluji unei cauze mai mărețe decât trufia unui oraș sau teama unui imperiu.

Așa că se scufundă adânc și cuprinde imensitatea vibrantă a orașului, cu zumzetul, tropotul și freamătul lui, terenul stâncos mult mai liniștit de dedesubt și vârtejul furios de căldură și presiune de sub acesta. Apoi se extinde în toate părțile, cuprinzând imensa bucată de scoarță planetară, ca o piesă instabilă de puzzle, pe care e așezat continentul.

Și în cele din urmă se extinde în sus. În căutarea puterii.

Cuprinde toate astea, straturile și magma, oamenii și puterea, în mâinile lui imaginare. Totul. Ține totul în mâini. Nu e singur. Pământul e cu el.

Și-atunci *îl sfărâmă.*

•

Aici este Neclintirea, care nu e neclintită nici în zilele ei cele mai bune.

Acum unduiește și vibrează pradă unui cataclism. Acum, pe direcția est-vest, există o linie, mult prea dreaptă, de o precizie evident nenaturală, străbătând cingătoarea ecuatorului de la un capăt la altul. Punctul de pornire al acestei linii este orașul Yumenes.

Linia e adâncă, e ca o rană, ca o tăietură până în miezul planetei. Pe unde trece se revarsă magmă proaspătă, emanând o strălucire roșiatică. Pământul știe să se vindece singur. Această rană va prinde repede coajă, în termeni geologici, apoi oceanul purificator îi va umple contururile, despărțind Neclintirea în două. Până să se petreacă toate acestea însă, rana va supura nu doar căldură, ci și gaze și cenușă întunecată și zgrunțuroasă, suficient ca să acopere în câteva săptămâni cerul de deasupra celei mai mari părți a Neclintirii. Plantele de pretutindeni vor muri și animalele care depind de ele vor flămânzi, iar animalele care le mănâncă pe acestea vor flămânzi și ele. Iarna va veni mai devreme, va fi aspră și va dura mult, mult de tot. Desigur, la un moment dat *se va sfârși,* ca orice iarnă, și atunci lumea va reveni la normal. În cele din urmă.

În cele din urmă.

Locuitorii Neclintirii trăiesc într-o perpetuă anticipare a dezastrului. Și-au construit ziduri, au săpat puțuri și au făcut provizii cu mâncare, așa că pot rezista cu ușurință cinci, zece, chiar douăzeci și cinci de ani într-o lume fără soare.

„În cele din urmă” însemnând, în acest caz, „câteva mii de ani”.

Privește, norul de cenușă deja se întinde.

•

Dacă tot explicăm contextul la nivel continental, *planetar* chiar, ar trebui să luăm în calcul și obeliscurile care plutesc deasupra tuturor.

Odinioară, când au fost construite, amplasate și folosite, obeliscurile aveau alt nume, dar nimeni nu și-l mai amintește, la fel cum nu-și mai amintește la ce serveau aceste mărețe mașinării. În Neclintire, amintirile sunt fragile ca ardezia. De fapt, acum nimeni nu mai acordă atenție acestor obiecte, deși sunt enorme, frumoase și puțin înfricoșătoare: masive așchii

cristaline care plutesc printre nori, răsucindu-se încet și urmând niște trasee de zbor de neînțeles, încețoșându-se din când în când ca și cum n-ar fi tocmai reale, ca și cum ar putea fi doar un efect al luminii. (Nu sunt.) Este evident că obeliscurile nu sunt un fenomen natural.

Este la fel de evident că sunt irelevante. Fascinante, dar inutile: încă o piatră de mormânt a încă unei civilizații nimicite pentru totdeauna de eforturile neostoite ale Taicii Pământ. Pe lume mai sunt multe asemenea monumente funerare: ruinele a o mie de orașe, un milion de statui ale unor eroi sau zei pe care nimeni nu și-i mai amintește, câteva zeci de poduri către nicăieri. Înțelepciunea populară a Neclintirii ne învață că asemenea lucruri nu trebuie admirate. Oamenii care au construit aceste lucruri din vechime erau slabi și au pierit, așa cum, inevitabil, cei slabi trebuie să piară. Mai de condamnat este faptul că *au dat greș.* Iar constructorii obeliscurilor au dat greș mai rău ca toți ceilalți.

Dar obeliscurile există și joacă un rol în sfârșitul lumii și de aceea sunt demne de menționat.

•

Înapoi la chestiuni personale. Trebuie să rămânem cu picioarele pe pământ, ha-ha.

Femeia despre care vorbeam mai devreme, cea al cărei fiu a murit. Nu se afla în Yumenes, din fericire, altminteri aceasta ar fi o poveste foarte scurtă. Și tu n-ai mai exista.

Se află într-un târg numit Tirimo. În limbajul Neclintirii, un târg este un fel de *com* sau comunitate, dar, prin comparație cu alte comuri, Tirimo abia dacă-i suficient de mare ca să merite această denumire. Tirimo e situat în valea cu același nume, la poalele Munților Tirimas. Cea mai apropiată sursă de apă este un pârâiaș intermitent căruia localnicii îi spun Mica Tirika. Într-o limbă care nu a supraviețuit decât sub forma unor fragmente lingvistice persistente, *eatiri* însemna „liniștit”. Tirimo e situat departe de orașele stabile și strălucitoare ale Ecuatorialelor, așa că locuitorii săi au construit cu gândul la inevitabilele cutremure. Nu există turnulețe sau cornișe artistice, ci doar pereți din lemn și cărămidă brună și ieftină, produsă la nivel local și așternută pe fundații de piatră tăiată în stâncă. Nici vorbă de drumuri asfaltate, doar pante ierboase străbătute de cărări de pământ. Numai câteva dintre acele cărări au fost podite cu scânduri sau

pavate cu piatră. E un loc liniștit, deși cataclismul care tocmai a avut loc în Yumenes va trimite în curând unde seismice spre sud, ruinând întreaga regiune.

În acest târg se află o casă ca oricare alta. Această casă, situată pe una dintre pante, este doar o gaură săpată în pământ, izolată cu lut și cărămizi ca să nu pătrundă apa și căreia îi fusese construit un acoperiș din lemn de cedru acoperit cu fâșii de pământ ierbos. Locuitorii sofisticați din Yumenes râd (râdeau) de aceste tranșee primitive atunci când binevoiesc (binevoiau) să discute despre așa ceva, dar pentru locuitorii din Tirimo să locuiești sub pământ este o idee pe cât de inteligentă, pe atât de simplă. Ai răcoare vara și căldură iarna, iar locuințele sunt rezistente atât în fața cutremurelor, cât și a furtunilor.

Numele femeii este Essun. Are patruzeci și doi de ani. Este asemenea majorității femeilor mediatice: înaltă când stă în picioare, cu spatele drept și gâtul lung, cu șolduri care au purtat fără probleme doi copii și sâni care i-au hrănit cu ușurință, cu mâini zdravene și agile. Solidă și cu carne pe ea, genul de lucruri prețuite în Neclintire. Părul îi atârnă în jurul feței în codițe împletite, cam cât degetul ei mic de groase, negre, cu vârfurile decolorate în castaniu. Pielea ei are o neplăcută nuanță de ocru-cafeniu după anumite standarde și o neplăcută nuanță de măsliniu-palid după altele. Corcituri mediatice, așa le spun (spuneau) yumeniții celor ca ea; cu suficient sânge sanzed cât să se vadă, dar nu suficient cât să conteze.

Băiatul era fiul ei. Îl chema Uche. Mai avea puțin și împlinea trei ani. Era micuț pentru vârsta lui, cu ochii mari și nasul cârn, precoce și cu un zâmbet dulce. Nu-i lipsea niciuna dintre trăsăturile de care se folosesc copiii umani ca să câștige dragostea părinților lor de când specia a evoluat către ceva asemănător rațiunii. Era sănătos, isteț și-ar fi trebuit să fie în viață.

Aceasta era camera de zi a casei lor. Era confortabilă și liniștită, o încăpere unde întreaga familie se putea aduna ca să stea de vorbă, să mănânce sau să se joace, să se cuibărească unul într-altul sau să se gâdile. Îi plăcea să-l alăpteze pe Uche aici. Crede că acesta este locul unde a fost conceput.

Și acesta este locul unde tatăl lui l-a omorât în bătaie.

•

Și-acum ultima bucată de context: a doua zi, în valea care înconjoară Tirimo. Cele dintâi ecouri ale cataclismului au trecut deja pe aici, deși mai târziu vor urma replici.

La capătul nordic al acestei văi domnește distrugerea: copaci frânți, fațade stâncoase surpate, o coloană de praf care încă nu s-a împrăștiat și stăruie în aerul neclintit, cu iz de sulf. Acolo unde a lovit unda inițială de șoc, nimic n-a rămas în picioare: a fost soiul de cutremur care sfarmă totul în bucăți și apoi scutură bucățile până se alege praful de ele. Sunt și cadavre: animale mici care n-aveau cum să fugă, cerbi și alte animale mari care n-au reușit să se salveze și au fost strivite de surpături. Din această ultimă categorie fac parte și oameni suficient de ghinioniști ca să se afle pe drumul ăla în ziua nepotrivită.

Iscoadele din Tirimo care au venit să evalueze pagubele nu s-au cățărat pe dărâmături: s-au mulțumit să privească prin lunete de pe porțiunea de drum rămasă neatinsă. S-au minunat văzând că restul văii – partea din jurul așezării Tirimo, pe o rază de câțiva kilometri în toate direcțiile, formând un cerc aproape perfect – a rămas neatins. Ei, de fapt, nu s-au *minunat,* nu tocmai. S-au privit unii pe alții tulburați, într-o tăcere sumbră, pentru că toată lumea știe ce înseamnă un asemenea aparent noroc. „Caută centrul cercului”, ne învață legea-n piatră. Undeva în Tirimo există un rogălău.

Înspăimântător gând. Dar mai înspăimântătoare sunt semnele dinspre nord și faptul că starostele din Tirimo le-a ordonat să adune cât mai multe cadavre proaspete de animale pe drumul de întoarcere. Carnea care n-a apucat să se strice poate fi uscată, blănurile și pieile – jupuite și tăbăcite. Pentru orice eventualitate.

În cele din urmă, iscoadele pleacă, cu mințile preocupate de acest „pentru orice eventualitate”. Dacă n-ar fi fost atât de preocupați, poate ar fi observat un obiect aflat aproape de baza versantului proaspăt format, cuibărit discret între un trunchi înclinat de brad cioturos și niște bolovani sfărâmați. Obiectul ar fi trebuit să atragă atenția prin mărimea și forma sa: o bucată lunguiață și marmorată de calcedonie în formă de rinichi, de un cenușiu-verzui, în mod clar diferită de pietrele mai deschise la culoare împrăștiate în jurul ei. Dacă s-ar fi apropiat de obiect, ar fi observat că le ajungea până la piept, având aproape înălțimea unui om. Dacă l-ar fi atins, poate c-ar fi fost fascinați de

densitatea suprafeței lui. Pare un obiect greu și răspândește în jur un miros metalic, de rugină și sânge. Ar fi fost surprinși să descopere că este cald la atingere.

Însă nimeni nu e prin preajmă când obiectul scoate un trosnet stins și se despică, fisurându-se cu precizie de-a lungul propriului ax, ca tăiat cu fierăstrăul. Șuierul sonor al căldurii eliberate și al gazelor sub presiune face animalele supraviețuitoare aflate prin preajmă să o zbughească în ascunzișuri. Într-o străfulgerare cvasiinstantanee, o lumină se revarsă printre marginile crăpăturii, ca o flacără și ca un lichid care se transformă în sticlă topită pe solul de la baza obiectului. Apoi obiectul amuțește timp îndelungat. Se răcește.

Așa trec câteva zile.

După o vreme, ceva din interior deschide obiectul și se târăște câțiva pași înainte să se prăbușească. Mai trece o zi.

Acum, că obiectul s-a răcit și s-a deschis, se vede că o crustă de cristale neregulate, unele de un alb lăptos, altele roșii ca sângele arterial, îmbracă interiorul. Un lichid subțire și deschis la culoare s-a adunat pe fundul fiecărei jumătăți, deși majoritatea fluidului pe care l-a conținut geoda a fost absorbit de sol.

Băiatul din interiorul geodei zace cu fața în jos printre stânci, gol, cu pielea uscată, dar continuând să gâfâie ca și cum ar fi epuizat. În cele din urmă, încet-încet, se ridică. Fiecare mișcare este deliberată și foarte, foarte lentă. Durează mult. Odată în picioare, pășește împleticindu-se către geodă și se reazemă de ea ca să nu cadă. Astfel sprijinit, se apleacă încet și își vâră mâna în ea. Cu o mișcare bruscă, rapidă, smulge vârful unui cristal roșu. Este o bucată mică, de mărimea unui strugure, zimțată ca sticla spartă.

Băiatul – pentru că seamănă cu unul – o bagă în gură și mestecă. Zgomotul e puternic, un scrâșnet și un zornăit care fac poiana să răsune. După câteva clipe înghite. Apoi îl apucă un tremur violent. Pentru un moment, se cuprinde în brațe scoțând un geamăt ușor, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că e gol și înfrigurat și că asta-i groaznic.

Cu un efort, își vine în fire. Umblă în geodă – mișcându-se mai repede acum – și desprinde și alte cristale. Pe măsură ce le desprinde, le așază deasupra obiectului, formând o grămăjoară. Țăndările groase și tăioase de cristal se sfărâmă sub degetele

lui ca și cum ar fi de zahăr, deși sunt mult, mult mai dure. Dar el nu e un copil adevărat, așa că îi e ușor.

În cele din urmă, se îndreaptă clătinându-se, cu brațele pline de pietre lăptoase și sângerii. Vântul suflă mai rece preț de o clipă și pielea lui se înfioară ca răspuns. Asta-l face să tresară, iute și smucit ca o păpușă mecanică. Apoi se examinează încruntat. Se concentrează și mișcările îi devin mai armonioase, ritmul lor mai firesc. Mai *uman.* Ca pentru a întări această concluzie, încuviințează pentru sine, poate satisfăcut.

Apoi băiatul se întoarce și pornește către Tirimo.

•

Asta trebuie să-ți amintești: sfârșitul unei povești este începutul alteia. În fond, toate acestea s-au întâmplat și altă dată. Oamenii mor. Vechile orânduieli se sfârșesc. Noi societăți se nasc. De obicei, când spunem „a venit sfârșitul lumii” este o minciună, pentru că planeta e bine-mersi.

Dar așa vine sfârșitul lumii.
Așa vine sfârșitul lumii.
Așa vine sfârșitul lumii.
Pentru cea din urmă oară.

1.

Tu, la sfârșit

Tu ești ea. Ea este tu. Ești Essun. Îți amintești de ea? Femeia al cărei fiu a murit.

Ești un orogen care a trăit vreme de zece ani în micul și neînsemnatul târg Tirimo. Numai trei oameni de aici știu ce ești și la doi dintre ei le-ai dat naștere chiar tu.

În fine. Acum n-a mai rămas decât o persoană care știe.

În ultimii zece ani ai dus cea mai banală viață cu putință. Ai venit în Tirimo de altundeva. Concetățenilor tăi nu le pasă de unde și de ce. Din moment ce evident fuseseși educată, ai devenit învățătoare la creșa locală pentru copiii cu vârstele între zece și treisprezece ani. Nu ești nici cea mai bună, nici cea mai rea învățătoare. Copiii te dau uitării după ce pleacă, dar de învățat învață. Măcelăreasa știe probabil cum te cheamă pentru că îi place să flirteze cu tine. Brutarul nu știe, fiindcă ești tăcută și fiindcă, la fel ca restul lumii, se gândește la tine numai ca la soția lui Jija. Jija este un bărbat născut și crescut în Tirimo, un meșteșugar din uzcasta Rezistenților. Toată lumea îl cunoaște și îl place, așa implicit că te place și pe tine. În tabloul vieții voastre comune, el este prim-planul. Tu ești fundalul. Îți convine așa.

Ești mama a doi copii, dar acum unul dintre ei este mort, iar celălalt a dispărut. Poate că fiica ta e moartă și ea. Descoperi toate astea într-o zi când te întorci de la muncă. Casa pustie, prea tăcută, micuțul însângerat și plin de vânătăi pe podeaua camerei de zi.

Și atunci... te oprești. N-o faci deliberat. Dar e cam mult, nu-i așa? Prea mult. Ai trecut prin atâtea, ești foarte puternică, însă până și capacitatea ta de a îndura are limite.

Până să vină cineva să te caute trec două zile.

Ți le-ai petrecut în casă, alături de fiul tău mort. Te-ai ridicat, ai fost la toaletă, ai mâncat ceva din depozitul frigorific și ai băut ultimul firicel de apă de la robinet. Lucruri pe care le poți

face mecanic, fără să gândești. După aceea ai revenit lângă trupul lui Uche.

(După unul dintre aceste drumuri i-ai adus o pătură. L-ai acoperit până la bărbia distrusă. Obișnuința. Țevile cu aburi nu mai bolborosesc. În casă e frig. Ar putea să răcească.)

A doua zi târziu, cineva ciocăne la ușa de la intrare. Nu te urnești să răspunzi. Asta ar însemna să te întrebi cine este și dacă ar trebui sau nu să-i deschizi. Dacă te-ai gândi la asemenea lucruri, ai fi silită să te gândești și la cadavrul fiului tău, acoperit cu pătura, și de ce-ai vrea una ca asta? Ignori ciocănitul.

Cineva bate la fereastra camerei din față. Insistent. Ignori și asta.

În cele din urmă, cineva sparge geamul ușii din spate. Auzi pași pe coridorul dintre camera lui Uche și cea a lui Nassun, fiica ta.

(Nassun, fiica ta.)

Pașii ajung în camera de zi și se opresc.

— Essun?

Cunoști vocea asta. Tânără, masculină. Familiară și alinătoare în familiaritatea ei. Lerna, băiatul lui Makenba din josul străzii, care a fost plecat câțiva ani și s-a întors doctor. Nu mai e un băiat, n-a mai fost de ceva timp, așa că îți reamintești că trebuie să te gândești la el ca la un bărbat.

Hopa, gândești! Prudentă, te oprești imediat.

El trage aer în piept și pielea ta simte reverberația groazei lui când se apropie suficient ca să-l vadă pe Uche. În mod remarcabil, nu țipă. Nici nu te atinge, deși se oprește de cealaltă parte a lui Uche și te privește atent. Încearcă să înțeleagă ce se petrece înăuntrul tău? *Nimic, nimic.* Apoi dă pătura la o parte ca să vadă mai bine trupul lui Uche. *Nimic, nimic.* Trage pătura la loc, acoperind de data asta și fața fiului tău.

— Nu-i place-așa, zici tu.

E prima oară în două zile când vorbești. Ți se pare straniu.

— Îi e frică de întuneric.

După o clipă de tăcere, Lerna trage din nou pătura în jos, până sub ochii lui Uche.

— Mulțumesc, spui tu.

Lerna încuviințează.

— Ai dormit?

— Nu.

Așa că Lerna dă ocol trupului și te apucă de braț, ridicându-te în picioare. Strânsoarea lui e blândă, dar fermă și nu se dă bătut când, la început, refuzi să te miști. Pur și simplu te trage mai tare, inexorabil, până când ești silită să te ridici sau să cazi. Măcar atât îți dă de ales. Te ridici. Apoi, cu aceeași fermitate blândă, te conduce către ușa de la intrare.

— Poți să te odihnești la mine acasă.

Nu vrei să gândești, așa că nu protestezi spunând că ai un pat foarte confortabil aici, mulțumesc frumos. Nici nu declari că ești bine și n-ai nevoie de ajutorul lui, ceea ce n-ar fi adevărat. Te conduce afară din casă și în josul străzii, tot timpul ținându-te strâns de braț. În stradă s-au adunat câțiva oameni. Unii se apropie de voi, spunând lucruri cărora Lerna le răspunde. Tu nu auzi nimic din ce se vorbește. Vocile lor se contopesc într-un zgomot pe care mintea ta nu se ostenește să-l descifreze. Lerna vorbește în locul tău, lucru pentru care i-ai fi recunoscătoare dacă ai fi capabilă să-ți pese.

Te duce la el acasă, unde miroase a ierburi, chimicale și cărți, și te vâră într-un pat lung pe care stă o pisică cenușie și grasă. Pisica se dă la o parte suficient cât să poți să te întinzi, apoi, odată ce nu te mai miști, se ghemuiește lângă trupul tău. Căldura și greutatea ei ți-ar oferi alinare dacă nu ți-ar reaminti puțin de Uche atunci când trage un pui de somn alături de tine.

Trăgea un pui de somn alături de tine. Nu, schimbarea timpului verbal cere gândire. *Trage* un pui de somn.

— Dormi, spune Lerna și e ușor să te supui.

•

Dormi mult. La un moment dat, te trezești. Lerna a pus lângă pat o tavă cu mâncare: o supă limpede, fructe feliate și o cană cu ceai, toate ajunse de mult la temperatura camerei. Mănânci și bei, apoi te duci la baie. Nu se trage apa. E o găleată plină cu apă lângă toaletă, pe care Lerna trebuie s-o fi pus acolo anume. Îți dai seama de asta, apoi simți că ești pe punctul de a gândi și trebuie să te lupți și să te lupți și *să te lupți* ca să rămâi în tăcerea caldă și moale a negândirii. Torni niște apă în toaletă, lași capacul și revii în pat.

•

În vis, te afli în încăpere când se întâmplă. Jija și Uche sunt așa cum i-ai văzut ultima oară: Jija râde ținându-l pe Uche pe un

genunchi și jucându-se de-a cutremurul în timp ce băiețelul chicotește, strângându-și coapsele în jurul piciorului tatălui său și dând din brațe ca să-și păstreze echilibrul. Apoi Jija se oprește brusc din râs, se ridică – aruncându-l pe Uche pe podea – și începe să-l calce în picioare. Știi că nu așa s-au petrecut lucrurile. Ai văzut urma pumnului lui Jija, o vânătaie cu patru semne paralele, imprimată pe fața și pântecele lui Uche. În vis, Jija îl lovește cu picioarele pentru că visele nu sunt logice.

Uche continuă să râdă și să dea din mâini ca și cum ar fi tot un joc, chiar și atunci când fața i se umple de sânge.

Te trezești țipând, apoi țipetele se transformă în suspine pe care nu le poți opri. Lerna intră în cameră, încearcă să spună ceva, încearcă să te ia în brațe și în cele din urmă te silește să bei un ceai tare și cu gust neplăcut. Adormi din nou.

•

— S-a întâmplat ceva în nord, îți spune Lerna.

Stai pe marginea patului. El e așezat pe un scaun în fața ta. Bei încă o cană din ceaiul ăla scârbos. Te doare capul mai rău decât dacă ai fi mahmură. Este noapte, dar camera este luminată discret. Lerna n-a aprins decât jumătate din lămpi. Remarci pentru prima oară mirosul straniu din aer, pe care fumul lămpilor nu reușește să-l acopere complet: sulfuros, acru și înțepător. Mirosul s-a simțit toată ziua, a devenit din ce în ce mai puternic. Se simte mai tare de când Lerna a ieșit afară.

— De două zile drumul din afara orașului e plin de oameni care vin dintr-acolo.

Lerna oftează și își trece palmele peste obraz. Este cu cincisprezece ani mai tânăr decât tine, dar n-o mai arată. Are părul cenușiu natural ca majoritatea cebakilor, dar pe față i-au apărut riduri care îl fac să pară mai matur. Ridurile și noile umbre din ochii lui.

— A fost un fel de cutremur. Unul puternic, acum câteva zile. Aici n-am simțit nimic, dar în Sume…

Sume se află în valea de dincolo de Tirimo, la o zi de mers călare.

— Întreaga așezare e…

Lerna clatină din cap.

Încuviințezi, deși știi toate astea fără să ți se spună sau cel puțin le poți deduce. Acum două zile, în timp ce stăteai în camera de zi privind trupul distrus al copilului tău, ceva s-a

apropiat de târg: o convulsie a pământului, mai puternică decât oricare alta sessizată de tine vreodată. Cuvântul *cutremur* e nepotrivit. Orice-o fi fost, ar fi dărâmat casa peste Uche, așa că i-ai pus ceva în cale, un soi de dig clădit din voința ta concentrată și puțină energie cinetică împrumutată chiar de acel lucru. Așa ceva n-a implicat gândire: un nou-născut ar putea-o face, deși poate nu la fel de eficient. Cutremurul s-a despicat și a curs de o parte și de alta a văii, apoi și-a continuat drumul.

Lerna își linge buzele. Te privește, apoi se uită în altă parte. El este celălalt, în afară de copiii tăi, care știe ce anume ești. O știe de ceva vreme, dar acum e prima oară când se confruntă cu realitatea acestui fapt. Nici la asta nu poți să te gândești.

— Rask nu lasă pe nimeni să intre sau să iasă.

Rask este Rask Inovator Tirimo, starostele ales al târgului.

— El spune că nu e o carantină cu acte în regulă, sau nu încă, dar am vrut să mă duc în Sume să văd dacă pot fi de folos și Rask nu mi-a dat voie și i-a trimis pe afurisiții de mineri pe ziduri să suplimenteze rândurile Spinărilor Late până se întorc iscoadele. Le-a cerut în mod special să mă țină *pe mine* înăuntru.

Lerna își încleștează pumnii, cu o expresie amară.

— Acolo, pe Drumul Imperial, sunt oameni. Mulți dintre ei sunt bolnavi, răniți și ticălosul ăla, înghiți-l-ar pământul, nu mă lasă să-i *ajut*!

— Mai întâi păzește-ți porțile, șoptești tu.

E un soi de hârâit. Ai urlat mult după visul ăla cu Jija.

— Ce?

Mai iei o gură de ceai ca să-ți alini usturimea din gât.

— Legea-n piatră.

Lerna te privește fix. Știe și el pasajele-alea. Toți copiii le învață la creșă. Toți cresc ascultând povești spuse în jurul focului despre loriști înțelepți și geomești deștepți care îi previn pe sceptici încă de la primele semne, fără să li se dea ascultare, și salvează pe toată lumea când învățătura lor se dovedește a fi adevărată.

— Deci crezi că s-a ajuns la asta, zice el sumbru. Pe focurile din adâncuri, Essun, nu vorbești serios!

Ba vorbești serios. Chiar la asta s-a ajuns. Însă știi că nu te-ar crede dacă ai încerca să-i explici, așa că te mulțumești să clatini din cap.

Se lasă o tăcere dureroasă, apăsătoare. După o clipă lungă, Lerna spune cu delicatețe:

— L-am adus pe Uche aici. E în infirmerie la… la rece. O să fac… pregătirile.

Tu încuviințezi ușor din cap.

El șovăie.

— Jija a fost?

Tu încuviințezi din nou.

— L-ai… l-ai văzut…

— M-am întors de la creșă.

— Ah.

O altă pauză stingherită.

— Oamenii spun că ai lipsit în ziua de dinainte de cutremur. Au fost nevoiți să trimită copiii acasă fiindcă n-au putut găsi pe cineva care să-ți țină locul. Nimeni nu știa dacă erai acasă, bolnavă sau altceva.

Ei bine, da. Probabil c-ai fost concediată. Lerna trage aer adânc în piept și expiră. După un asemenea semnal, ești aproape pregătită.

— Cutremurul nu ne-a lovit, Essun. A ocolit târgul. A dezrădăcinat câțiva copaci și a făcut să se prăbușească o fațadă stâncoasă de lângă pârâu.

Pârâul se află la capătul nordic al văii, acolo unde nimeni n-a observat o imensă geodă de calcedonie din care ies aburi.

— Tot ce e în târg și în jurul lui a rămas neatins. Într-un cerc aproape perfect. Neatins.

Era o vreme când te-ai fi prefăcut. Atunci aveai motive să te ascunzi, o viață de protejat.

— Eu am făcut-o, spui tu.

Lerna rămâne cu gura căscată, dar încuviințează din cap.

— N-am spus nimănui…

Ezită.

— Că ești… un orogen.

E atât de politicos și bine crescut. Ai auzit deja toți termenii mai puțin politicoși care descriu ceea ce ești. Și el i-a auzit, dar nu i-ar rosti niciodată. Nici Jija, când cineva neatent rostea cuvântul *rogălău* în fața lui. „Nu vreau s-audă copiii un asemenea limbaj”, spunea el de fiecare dată.

Te lovește din senin. Te apleci brusc și icnești. Lerna tresare și se repede să înhațe ce are la îndemână, o oală de noapte de

care n-ai avut nevoie. Dar nu iese nimic din stomacul tău și după un moment icnetele se opresc și ele. Respiri grijulie o dată și încă o dată. Fără o vorbă, Lerna îți oferă un pahar cu apă. Dai să refuzi, dar te răzgândești și îl iei. În gură ai gust de fiere.

— N-am fost eu, rostești în cele din urmă.

Se încruntă nedumerit și îți dai seama că el crede că vorbești tot despre cutremur.

— Jija. N-a aflat despre mine.

Gândești. N-ar trebui să gândești.

— Nu știu cum, dar Uche… e mititel, nu reușește încă să se controleze prea bine. Probabil Uche a făcut ceva și Jija și-a dat seama…

Că progeniturile tale te-au moștenit. E pentru prima oară când îți duci gândul până la capăt.

Lerna închide ochii și expiră.

— Deci așa se explică.

Nu, nu se explică. Asta n-ar fi trebuit niciodată să fie suficient pentru ca un tată să-și ucidă copilul. Nimic n-ar fi trebuit să fie suficient.

El își umezește buzele.

— Vrei să-l vezi pe Uche?

La ce bun? L-ai privit vreme de două zile.

— Nu.

Cu un suspin, Lerna se ridică în picioare, încă trecându-și o mână prin păr.

— O să-i spui lui Rask? întrebi tu.

Dar privirea pe care ți-o aruncă Lerna te face să te simți necioplită. E mânios. E un băiat atât de calm și de atent; nu te-ai gândit că e în stare să se înfurie.

— N-o să-i spun nimic lui Rask, se răstește el. N-am spus nimic atâta vreme și nici n-am s-o fac!

— Atunci ce…

— Mă duc s-o găsesc pe Eran.

Eran e reprezentanta uzcastei Rezistenților. Lerna s-a născut în uzcasta Spinărilor Late, dar când s-a întors în Tirimo, după ce a devenit doctor, Rezistenții l-au adoptat. Orașul avea deja suficiente Spinări Late, iar Inovatorii au pierdut când s-a dat cu banul. Și tu ai pretins că ești o Rezistentă.

— O s-o anunț că ești teafără și o s-o pun să-i transmită asta și lui Rask. *Tu* odihnește-te.

— Și când o să te întrebe de ce Jija…

Lerna clatină din cap.

— Toată lumea s-a prins deja, Essun. Oamenii sunt în stare să citească o hartă. Centrul cercului e în cartierul ăsta, e limpede ca diamantul. Știind ce a făcut Jija, oamenilor nu le-a trebuit mult până să tragă o concluzie privind *motivul.* Calendarul evenimentelor este greșit, dar nimeni nu s-a gândit atât de departe.

Te holbezi la el simțind că încet-încet începi să înțelegi, iar Lerna își arcuiește buzele disprețuitor.

— Jumătate dintre ei sunt șocați, dar restul se bucură că Jija a făcut ce a făcut. Pentru că, *desigur,* un copil de trei ani are puterea să provoace cutremure la o mie de kilometri depărtare, în Yumenes!

Clatini din cap, în parte surprinsă de furia lui Lerna, în parte incapabilă să împaci imaginea băiețelului tău isteț și vesel cu ceea ce oamenii cred că ar fi făcut, că ar fi putut face. Dar în fond și Jija a crezut la fel.

Iar ți-e greață.

Lerna inspiră din nou adânc. A făcut asta de mai multe ori pe parcursul discuției voastre. E un obicei pe care l-ai mai observat și-nainte. Așa se calmează.

— Stai aici și odihnește-te. Mă întorc repede.

Părăsește încăperea. Îl auzi mișcându-se cu hotărâre în fața casei. După câteva clipe pleacă la întrunire. Te gândești să te odihnești, apoi te hotărăști să n-o faci. În schimb, te ridici și te duci în baia lui Lerna, unde te speli pe față, oprindu-te atunci când apa caldă de la robinet te împroașcă, devine brusc cafeniu-roșcată și urât mirositoare, apoi se reduce la un firișor. Vreo țeavă spartă pe undeva.

S-a întâmplat ceva în nord, așa a zis Lerna.

„Copiii sunt pieirea noastră”, ți-a spus cineva cu mult timp în urmă.

— Nassun, îi șoptești reflexiei tale.

Din oglindă te privesc ochii pe care fiica ta i-a moștenit de la tine, un pic melancolici și cenușii ca ardezia.

— Pe Uche l-a lăsat în camera de zi. Pe tine unde te-a ascuns?

Niciun răspuns. Închizi robinetul. Apoi șoptești, fără să te adresezi cuiva anume:

— Acum trebuie să plec.

Pentru că da, trebuie. Trebuie să-l găsești pe Jija și știi că nu e cazul să pierzi vremea aici. În curând, târgoveții vor veni după tine.

•

„Cutremurul care trece va fi urmat de replici. Valul care se retrage va reveni. Muntele care vuiește va mugi”.

Prima Tăbliță, *Despre supraviețuire,* versetul cinci

2.

Damaya, într-o iarnă demult trecută

În fân este atât de cald încât Damaya nu vrea să iasă afară. E ca o pătură, gândește ea prin ceață, pe jumătate adormită. Ca acea cuvertură pe care i-a cusut-o străbunica ei mai demult, din bucăți de uniformă veche. Cu mulți ani în urmă și înainte să fi murit, Mam'mare a fost cusătoreasă în serviciul miliției din Brevard, având voie să păstreze peticele rămase de pe urma cârpelilor pentru care avea nevoie de material nou. Pătura pe care i-a făcut-o Damayei era bălțată și în culori închise, bleumarin și gri-cârtiță, cenușiu și verde, în fâșii înșirate ca niște coloane în marș, dar ieșise din mâinile lui Mam'mare, așa că Damayei nu-i păsa că era urâtă. Avea un miros dulceag, cenușiu și ușor învechit, așa că acum nu-i e greu să-și imagineze că fânul – cu mirosul lui de mucegai și bălegar uscat, dar cu un ușor iz dulceag – e pătura lui Mam'mare. Pătura cea adevărată a rămas în camera Damayei, pe pat, unde a lăsat-o. Pe patul unde n-o să mai doarmă niciodată.

Aude voci venind de dincolo de grămada de fân: mama și încă o persoană, discutând în timp ce se apropie. Se aude un zăngănit și un scrâșnet când ușa hambarului este descuiată și ei pătrund înăuntru. Un alt zăngănit și ușa se închide în urma lor. Apoi mama ridică vocea chemând-o:

— Dama-Dama?

Damaya se ghemuiește și mai mult, strângând din dinți. Nu poate suferi numele ăsta stupid de alint. Nu poate suferi felul în care îl rostește mama ei, pe un ton dulce și cântat de parcă ar fi un semn de afecțiune sinceră și nu o minciună.

Văzând că Damaya nu răspunde, mama spune:

— N-avea cum să fi ieșit. Soțul meu a verificat personal zăvoarele hambarului.

— Din păcate, lacătele nu-i pot opri pe cei ca ea.

Vocea îi aparține unui bărbat. Nu e tatăl ei, nici fratele ei mai mare, nici starostele comului sau altcineva cunoscut. Vocea

bărbatului e joasă și are un accent pe care ea nu l-a mai auzit: puternic și distinct, cu *o*-uri și *a*-uri lungi, tărăgănate, pronunțând clar începutul și sfârșitul fiecărui cuvânt. Un accent elegant. Scoate un clinchet vag când merge, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva poartă o legătură mare de chei. A auzit că în anumite părți ale lumii oamenii folosesc bani de metal.

Gândul la chei și la bani o face pe Damaya să se înfioare, fiindcă, firește, i-a auzit pe ceilalți copii de la creșă șușotind despre târgurile de copii din orașele îndepărtate, clădite din piatră. Nu toate locurile din lume sunt civilizate ca Nordmedlatul. Când a auzit șoaptele astea le-a luat în râs, dar acum totul s-a schimbat.

— Aici, rostește vocea masculină, acum mai aproape de ea. Dejecții proaspete, aș zice.

Mama scoate o exclamație de dezgust și Damaya simte că-i ard obrajii, înțelegând că au dat peste colțul pe care l-a folosit ca toaletă. Miroase groaznic în colțul ăsta, chiar dacă a acoperit totul cu fân, de fiecare dată.

— Pe pământ, ca un animal. Am crescut-o mai bine de-atât!

— E vreo toaletă pe-aici? întreabă negustorul de copii cu o curiozitate politicoasă în glas. I-ați dat o găleată?

Mama tace și tăcerea se prelungește și Damaya își dă seama cu uimire că bărbatul *a mustrat-o* prin întrebările astea puse pe un ton calm. Nu e genul de mustrare cu care s-a obișnuit Damaya. Bărbatul n-a ridicat vocea și n-a jignit pe nimeni. Dar mama a amuțit, la fel de șocată ca și cum el și-ar fi încheiat cuvintele cu o palmă după ceafă.

Un chicotit îi gâlgâie în gâtlej și își îndeasă pumnul în gură ca să-l împiedice să izbucnească. O s-o audă râzând de stânjeneala mamei ei și atunci negustorul de copii va înțelege ce copil îngrozitor este. Dar ar fi chiar atât de rău? Poate așa părinții ei vor primi mai puțini bani pentru ea. La gândul ăsta, hohotele de râs sunt cât pe ce să-i scape, pentru că Damaya își urăște părinții, îi *urăște* din tot sufletul și orice suferință a lor nu poate decât s-o facă să se simtă mai bine.

Apoi se mușcă zdravăn de mână și se urăște pentru că *bineînțeles* că mama și tata vor s-o vândă pe Damaya dacă e în stare să gândească asemenea lucruri.

Pașii se apropie.

— E frig aici, spune bărbatul.

— Dacă era atât de frig încât să înghețe, am fi ținut-o în casă, spune mama și Damaya e cât pe ce să chicotească din nou la auzul tonului ei defensiv, posac.

Dar negustorul de copii nu o ia în seamă. Pașii lui se apropie tot mai mult și sunt… ciudați. Damaya poate sessiza pașii. Majoritatea oamenilor nu pot: pot sessiza lucrurile mari, cum ar fi cutremurele, dar nu și ceva atât de delicat ca zgomotul pașilor. (A fost conștientă de treaba asta de când se știe, dar abia acum își dă seama că e un avertisment.) E mai greu să-i simtă când nu este în contact direct cu solul, căci astfel totul se transmite până la ea prin lemnul hambarului și prin metalul cuielor care țin totul laolaltă… dar chiar aflată cu un etaj mai sus știe la ce să se aștepte. *Bum* bum, mai întâi pasul și apoi reverberația lui în adâncuri, *bum* bum, *bum* bum. Pașii negustorului de copii însă nu se transmit și nu au ecou. Poate doar să-i audă, nu să-i sesizeze. Nu i s-a mai întâmplat una ca asta.

Iar acum el urcă scara către șura unde ea stă ghemuită sub fân.

— Ah, zice el când ajunge în vârf. Aici sus e mai cald.

— Dama-Dama! Coboară imediat!

De data asta, în vocea mamei se simte furia.

Damaya se cuibărește și mai mult în fân și nu răspunde. Pașii negustorului de copii se aud tot mai aproape.

— Nu trebuie să-ți fie frică, spune el cu vocea aceea tărăgănată.

E și mai aproape. Simte vibrația vocii lui prin lemn, coborând în sol și în stânca de dedesubt și înapoi. Mai aproape.

— Damaya Spinare Lată, am venit să te ajut.

Încă un lucru pe care nu-l poate suferi: uznumele ei. Spinarea ei nu-i deloc lată, cum nu-i nici a mamei. Spinare Lată înseamnă pur și simplu că strămoașele ei pe linie maternă au fost suficient de norocoase ca să se alăture unui om, dar prea neimportante ca să își câștige un loc mai sigur în sânul lui. „Spinările Late sunt abandonate la fel ca cei fără com când vin vremuri grele”, i-a spus cândva fratele ei, Chaga, ca s-o necăjească. Apoi a râs, ca și cum ar fi fost amuzant. Ca și cum n-ar fi fost adevărat. Chaga este un Rezistent, la fel ca tata. Pe ei toate comurile vor să-i aibă în preajmă, indiferent cât de grele sunt vremurile, fie că e vorba de molimă, foamete sau altceva.

Pașii bărbatului se opresc dinaintea căpiței de fân.

— N-ai de ce să te temi, spune el, cu mai multă blândețe de data asta. (Mama e încă jos și probabil că nu-l poate auzi.) N-o s-o las pe mama ta să-ți facă rău.

Damaya trage aer în piept.

Nu e proastă. Bărbatul e un negustor de copii și negustorii de copii fac lucruri groaznice. Dar pentru că el a rostit aceste cuvinte și pentru că există o parte din Damaya care s-a săturat să mai fie speriată și mânioasă, nu mai stă ghemuită. Împinge la o parte fânul cald și moale și se ridică în șezut, privindu-l pe bărbat printre cârlionți de păr și paie murdare.

E într-adevăr straniu, așa cum promitea vocea lui, și nu-i de prin părțile Palelei. Pielea îi e aproape albă, e palid ca hârtia. Probabil că iese fum din el și se încrețește atunci când soarele-i prea puternic. Are părul lung și drept, ceea ce, împreună cu pielea, ar putea da de înțeles că este un arctic, deși culoarea părului – un negru intens, ca solul de lângă o erupție vulcanică mai veche – nu se potrivește. Cei de pe Coasta de Est au părul negru, dar e creț, nu drept, iar oamenii din est au și pielea neagră. Și e masiv, mai înalt și cu umerii mai lați că ai tatii. Dar acolo unde umerii lați ai tatii se continuă cu un piept zdravăn și o burtă respectabilă, acest bărbat pare să se *îngusteze.* Totul în privința lui pare zvelt și atenuat. Din punct de vedere rasial, întreaga lui făptură e ilogică.

Dar ceea ce-i atrage atenția Damayei mai presus de toate sunt ochii negustorului de copii. Sunt *albi* sau aproape albi. Îi vede albul ochilor și apoi un cerc de un gri-argintiu pe care, până și de aproape, abia îl poate deosebi de albul ochilor. În penumbra hambarului pupilele sunt dilatate, șocante în acest deșert incolor. A auzit despre ochi ca aceștia, *ochi-de-gheață* cum le mai spun poveștile sau legea-n piatră. Sunt rari și, întotdeauna, un semn rău.

Dar negustorul de copii îi zâmbește Damayei și, fără nicio ezitare, îi zâmbește și ea. Se încrede în el pe loc. Știe că n-ar trebui, dar o face.

— Ei, iată-ne, spune el, continuând să vorbească încet pentru ca mama să nu audă. Dama-Dama Spinare Lată, presupun?

— Doar Damaya, răspunde ea mecanic.

El înclină grațios din cap și îi întinde mâna.

— S-a notat. Vrei să ni te alături, Damaya?

Când Damaya nu se clintește, el nu se repede la ea. Se mulțumește să stea unde e, răbdător ca piatra, cu mâna întinsă, așteptând, nu apucând. Trec zece respirații. Douăzeci. Damaya știe că va trebui să meargă cu el, dar el îi dă *impresia* că are de ales și asta îi place. Așa că în cele din urmă îl ia de mână și îl lasă s-o tragă în picioare. El o ține de mână în timp ce ea se scutură de fân cât de bine poate, apoi o trage mai aproape, nu mult.

— O clipă.

— Hă?

Dar cealaltă mână a negustorului de copii îi atinge deja ceafa și două degete îi apasă baza craniului, cu o asemenea iuțeală și agilitate că ea nici nu tresare. El închide ochii o clipă, se înfioară abia observat, apoi expiră și-i dă drumul.

— Datoria înainte de toate, spune el enigmatic.

Ea își pipăie nedumerită ceafa, unde apăsarea degetelor lui încă mai stăruie.

— Acum hai să coborâm.

— Ce-ai făcut?

— Un mic ritual, atâta tot. Ceva care mă va ajuta să te găsesc mai ușor dacă o să te pierzi vreodată.

Ea nu reușește să-și imagineze cum vine asta.

— Hai acum, trebuie să-i spun mamei tale c-o să te iau cu mine.

Deci e adevărat. Damaya își mușcă buzele și, când bărbatul pornește înapoi către scară, îl urmează la unul sau doi pași distanță.

— Bun, asta a fost, spune el când ajung jos, lângă mama. (Mama oftează la vederea ei, poate de exasperare.) Dacă i-ați putea pregăti un pachet – unul sau două schimburi de îmbrăcăminte, mâncare pentru drum dacă aveți, o haină –, noi o să plecăm.

Mama tresare surprinsă.

— Haina ei am dat-o altcuiva.

— Ați dat-o? În toiul iernii?

A vorbit cu blândețe, dar mama pare, deodată, stânjenită.

— Are o verișoară căreia îi trebuia o haină. Nu toți avem șifoniere pline de țoale elegante care să ne prisosească. Și…

Aici, mama șovăie aruncând o privire către Damaya. Damaya se uită în altă parte. Nu vrea să vadă dacă mamei îi pare rău că

a dat haina ei altcuiva. Și, mai ales, nu vrea să vadă dacă mamei *nu* îi pare rău.

— Și ați auzit că orogenii nu simt frigul la fel ca restul lumii, spune bărbatul suspinând obosit. E un mit. Presupun că fiica dumneavoastră a mai răcit până acum.

— Oh, eu…, spune mama fâstâcindu-se. Da. Dar am crezut…

Că probabil Damaya s-a prefăcut. Asta i-a spus Damayei în cea dintâi zi, după ce ea s-a întors de la creșă și ei au instalat-o în hambar. Mama țipa la ea, cu fața brăzdată de lacrimi, în timp ce tata stătea pur și simplu tăcut, cu buzele palide. Damaya se ascunsese de ei, spunea mama, le ascunsese totul, se prefăcuse că este un copil când de fapt era un monstru, pentru că așa *făceau* monștrii, știuse ea dintotdeauna că era ceva în *neregulă* cu Damaya, a fost întotdeauna o *mincinoasă* mică…

Bărbatul clatină din cap.

Chiar și-așa, o să aibă nevoie de ceva care s-o apere de frig. Pe măsură ce ne apropiem de Ecuatoriale o să fie mai cald, dar până acolo o să petrecem săptămâni pe drum.

Mama rămâne cu gura căscată.

— Deci chiar o s-o duceți în Yumenes!

— Sigur c-o să o…, bărbatul se oprește și-o privește. Ah!

Se uită la Damaya. Amândoi se uită la Damaya și ea simte că o furnică pielea. Se foiește.

— Deci credeați că vin să vă omor fiica, dar tot l-ați pus pe starostele comului să mă cheme.

Mama se încordează.

— Nu. N-am… Adică…

Își încleștează și-și descleștează pumnii pe lângă trup. Apoi lasă capul în jos, de parcă i-ar fi rușine, dar Damaya știe că-i o minciună. Mamei nu-i e rușine de nimic din ceea ce a făcut. Dacă i-ar fi, de ce-ar mai face-o?

— Oamenii de rând nu pot să aibă grijă de… de… copii ca ea, spune mama încet.

Îi aruncă o căutătură Damayei și se uită imediat în altă parte.

— Aproape c-a omorât un băiat de la școală. Mai avem un copil și vecini și…

Deodată își îndreaptă umerii și-și ridică bărbia:

— Și e de datoria fiecărui cetățean, nu?

— Adevărat, foarte adevărat. Sacrificiul vostru va face lumea un loc mai bun pentru noi toți.

Cuvintele sunt formule standard, laudative. Tonul sugerează exact contrariul. Damaya îl privește din nou pe bărbat, nedumerită, pentru că negustorii de copii nu omoară copii. Ar fi contraproductiv. Și care-i treaba cu Ecuatorialele? Ținuturile acelea se află departe de tot, spre sud.

Negustorul de copii o privește pe Damaya și cumva își dă seama că ea nu înțelege. Chipul i se îmblânzește, ceea ce ar trebui să fie imposibil având în vedere ochii aceia înspăimântători.

— În Yumenes, le spune el mamei și Damayei. Da. E destul de tânără, așa că o duc la Epicentru. Acolo va fi pregătită să facă din blestemul ei un lucru util. Și sacrificiul ei va face lumea un loc mai bun.

Damaya îl privește, înțelegând cât de tare s-a înșelat. Mama n-a vândut-o. Ea și tata *au dat-o* pe Damaya pe gratis. Și mama n-o urăște. De fapt, se *teme* de ea. E vreo diferență? Poate. Damaya nu mai știe ce să simtă ca urmare a acestor revelații.

Și bărbatul nu e un negustor de copii. Este…

— Ești un Gardian? întreabă ea, deși deja știe.

El îi zâmbește din nou. Nu credea că Gardienii sunt așa. În mintea ei sunt înalți, cu chipuri reci, înarmați până-n dinți și plini de cunoștințe secrete. Ei bine, măcar e înalt.

— Da. Sunt Gardianul *tău,* spune el și o ia de mână.

„Tare-i place să-i atingă pe alții”, își spune ea în gând.

Mama oftează.

— Pot să vă dau o pătură pentru ea.

— E bine, mulțumesc.

Apoi bărbatul amuțește în așteptare. După câteva clipe, mama își dă seama că așteaptă ca ea să se ducă după pătură. Încuviințează din cap cu o mișcare smucită și pleacă, ținându-și spatele țeapăn până iese din hambar. Și apoi bărbatul și Damaya rămân singuri.

— Poftim, spune el ducându-și mâinile la umeri.

Costumația lui trebuie să fie o uniformă: umeri largi, croială dreaptă și rigidă, o stofă stacojie care pare trainică, dar aspră. Ca pătura lui Mam’mare. Are o mantie scurtă, mai degrabă decorativă decât utilă, dar și-o dă jos și o înfășoară pe Damaya în ea. E suficient de lungă ca să-i vină ca o rochie și poartă căldura trupului lui.

— Mulțumesc, spune Damaya. Cine ești?

— Mă numesc Schaffa Gardian Garant.

N-a auzit despre vreun loc numit Garant, dar probabil că există, altfel ce sens ar mai avea comnumele?

— Gardian este un uznume?

— Îi desemnează pe Gardieni, spune el vorbind rar și obrajii ei ard de jenă. În fond, în împrejurări normale nu suntem de mare folos vreunui com.

Damaya se încruntă nedumerită.

— Adică vrei să zici că *pe voi* vă dau afară când vine vreun Anotimp? Dar…

Gardienii se pricep la multe, știe asta din povești: sunt mari războinici și vânători și uneori – destul de des chiar – asasini. Când vin vremuri grele, comurile au nevoie de asemenea oameni.

Schaffa ridică din umeri și se duce să se așeze pe un balot de fân uscat. Există un balot și în spatele Damayei, dar ea rămâne în picioare pentru că îi place să fie la același nivel cu el. Chiar și așezat, el tot e mai înalt, dar cel puțin nu cu mult.

— Orogenii Epicentrului servesc lumea, spune el. De-acum încolo nu vei mai avea uznume, pentru că utilitatea ta constă în ceea ce ești, nu în cine știe ce aptitudini transmise în familie. Încă de la naștere, un copil orogen poate opri un cutremur. Chiar și fără pregătire, ești un orogen. Dacă faci sau nu parte dintr-un com, *ești un orogen.* Cu pregătire însă și sub îndrumarea altor orogeni talentați din Epicentru, poți fi de folos nu numai unui singur com, ci întregii Neclintiri.

Bărbatul își desface larg brațele.

— Ca Gardian, prin intermediul orogenilor din grija mea, am adoptat același țel, la aceeași scară. Ca urmare, este cum nu se poate mai potrivit să împărtășesc posibila soartă a pupililor mei.

Damaya este atât de curioasă și are atâtea întrebări că nu știe cu care să înceapă.

— Mai ai…

Bâjbâie printre concepte, printre cuvinte, încercând să accepte ceea ce este.

— Alții, la fel ca mine…

Și rămâne fără cuvinte.

Schaffa râde ca și cum i-ar simți ardoarea și asta l-ar încânta.

— Sunt Gardian peste șase acum, spune el înclinând din cap pentru ca Damaya să înțeleagă că acesta este modul corect de a spune și de a gândi aceste lucruri. Cu tot cu tine.

— Și i-ai dus pe toți în Yumenes? I-ai găsit așa, ca pe mine…

— Nu tocmai. Unii mi-au fost încredințați, fiind născuți în Epicentru sau moșteniți de la alți Gardieni. Pe unii i-am descoperit după ce am fost repartizat pe acest circuit din Nordmedlat, spune el desfăcându-și brațele. Când părinții tăi i-au raportat starostelui din Palela că au un copil orogen, el a telegrafiat la Brevard, care a anunțat la Geddo, care a dat de veste în Yumenes și ei mi-au telegrafiat mie.

Oftează.

— Mare noroc că am tras la stația nodală de lângă Brevard la o zi după sosirea mesajului. Altfel nu l-aș fi primit decât peste două săptămâni.

Damaya cunoaște Brevardul, dar pentru ea Yumenes este doar o legendă, iar restul locurilor de care a pomenit Schaffa – numai cuvinte dintr-un manual de la creșă. Brevard este târgul cel mai apropiat de Paleta și este mult mai mare. E locul unde tata și Chaga se duc să vândă cota lor de la fermă la începutul fiecărui sezon roditor. Apoi înțelege ce spune el. Încă două săptămâni în hambar, înghețând de frig și făcându-și nevoile prin colțuri. Și ea e bucuroasă că el a primit mesajul încă din Brevard.

— Ești foarte norocoasă, spune el, poate citindu-i expresia.

Chipul lui a devenit serios.

— Nu toți părinții fac ce trebuie. Uneori nu izolează copilul așa cum recomandă Epicentrul și Gardienii. Uneori o fac, dar mesajul ajunge la noi prea târziu și până să sosească un Gardian mulțimea a pus deja mâna pe copil și l-a ucis în bătaie. Să nu-ți judeci părinții prea aspru, Dama. Ești vie și nevătămată și nu-i puțin lucru.

Damaya se foiește nițel, nevrând să accepte ce-i spune el. Bărbatul oftează.

— Și uneori, continuă Schaffa, părinții unui orogen încearcă să ascundă copilul. Să îl păstreze, neantrenat și fără Gardian. Asta întotdeauna se termină prost.

Gândul ăsta i-a tot dat târcoale în ultimele două săptămâni, de când cu întâmplarea de la școală. Dacă părinții ei ar fi iubit-o,

n-ar fi încuiat-o în hambar. Nu l-ar fi chemat pe acest bărbat. Mama nu i-ar fi zis toate lucrurile acelea îngrozitoare.

— De ce nu…, izbucnește ea înainte să-și dea seama că el a spus asta cu o intenție anume.

Ca să vadă dacă ea nu și-a zis în gând „De ce nu m-au ascuns și nu m-au ținut aici?" Acum el știe că asta și-a zis. Damaya își încleștează mâinile pe mantia pe care și-o strânge în jurul trupului, dar Schaffa se mulțumește să încuviințeze.

— Întâi și-ntâi, fiindcă mai au un copil și oricine e prins că adăpostește un orogen neînregistrat este exclus din comul lui, asta fiind pedeapsa cea mai blândă.

Damaya știe și asta, deși nu-i convine. Niște părinți cărora le-ar păsa de ea și-ar asuma *riscul,* nu?

— Probabil că părinții tăi n-au vrut să-și piardă casă, mijloacele de trai și custodia ambilor copii. Au ales să păstreze măcar ceva decât să piardă tot. Dar cel mai mare pericol îl reprezintă ceea ce ești tu, Dama. Nu mai poți să ascunzi asta, la fel cum nu poți ascunde faptul că ești femeie sau că ai o minte ascuțită.

Ea roșește, neștiind dacă este o laudă sau nu. El îi zâmbește și ea înțelege că este, într-adevăr, o laudă.

El continuă:

— Ori de câte ori pământul se mișcă, tu îi auzi chemarea. În fiecare clipă de primejdie vei căuta din instinct cea mai apropiată sursă de căldură și mișcare. Pentru tine, abilitatea de a face asta este echivalentul pumnilor la un bărbat puternic. Când te vei simți amenințată, vei face tot ce poți ca să te aperi. Și când o s-o faci, vor muri oameni.

Damaya tresare. Schaffa îi zâmbește din nou, cu blândețea lui obișnuită. Și atunci Damaya se gândește la ziua aceea.

Era după prânz, pe terenul de joacă. Își mâncase chifla ei cu fasole, stând pe marginea iazului cu Limi și Shantare, ca de obicei, în timp ce copiii ceilalți se jucau sau se băteau cu mâncare. Câțiva se adunaseră într-un colț, desenând în țărână și șușotind între ei. Aveau test la geometrie în după-amiaza aceea. Și atunci Zab se apropiase de cele trei fete, deși n-o privise decât pe Damaya, zicându-i:

— Lasă-mă să copiez de la tine.

Limi chicotise. Credea că Zab o place pe Damaya. Dar Damayei nu-i plăcea de *el,* pentru că era nesuferit, luând-o

mereu peste picior, născocindu-i porecle, sâcâind-o până când o făcea să țipe la el să se potolească și era certată de învățătoare. Așa că îi zisese lui Zab:

— Nu vreau să am probleme din cauza ta.

El zisese:

— Păi, n-o să ai dacă faci treaba cum trebuie. Îți muți hârtia mai înco…

— *Nu,* repetase ea. N-o s-o fac cum trebuie. N-o s-o fac *deloc.* Pleacă!

Și se întorsese către Shantare cu care stătuse de vorbă înainte să le întrerupă Zab.

Următorul lucru pe care îl știa Damaya era că se afla pe jos. Zab o îmbrâncise cu ambele mâini de pe piatra pe care stătea. Se rostogolise peste cap la propriu, aterizând pe spate. Mai târziu – avusese la dispoziție două săptămâni în hambar în care să se tot gândească la asta – avea să-și amintească expresia șocată de pe fața lui, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca ea să-și piardă echilibrul atât de ușor. Dar atunci nu se putuse gândi decât la faptul că zăcea pe jos. În *noroi.* Tot spatele îi era rece, ud și murdar, totul mirosea a mlaștină fetidă și a iarbă strivită, avea noroi și în *păr* și asta era *uniforma* ei cea bună și mama avea să se *înfurie* și Damaya se înfuriase și *ea,* așa că înhățase aerul și…

Damaya se înfioară. „Vor muri oameni”. Schaffa încuviințează din cap de parcă i-ar fi auzit gândurile.

— Ești sticlă vulcanică, Dama, spune el cu foarte multă blândețe. Ești un dar al pământului, dar Taica Pământ ne urăște, nu uită niciodată, și darurile lui nu sunt nici gratuite, nici sigure. Dacă te luăm, te educăm și te tratăm cu grija și respectul pe care le meriți, atunci o să devii valoroasă. Dar, dacă te lăsăm să zaci la întâmplare, o să tai până la os prima persoană care-ți iese în cale. Sau, și mai rău, o să te spargi și-i vei răni pe mulți.

Damaya își amintește expresia de pe fața lui Zab. Pentru o clipă, aerul se răcise, vălurind în jurul ei ca scăpat dintr-un balon spart. Suficient cât să formeze o crustă de gheață pe iarba de sub ea și să înghețe sudoarea de pe pielea lui Zab. Se opriseră tresărind și se priviseră.

Își amintește chipul lui. „Era să mă omori”, asta îi citise în privire.

Schaffa, care o urmărește cu atenție, zâmbește în continuare.

— Nu e vina ta, spune el. Majoritatea lucrurilor care se spun despre orogeni nu-s adevărate. N-ai făcut nimic ca să te naști așa, nici tu și nici părinții tăi. Nu fi supărată nici pe ei, nici pe tine.

Ea începe să plângă, pentru că el are dreptate. Toate astea, tot ce i-a spus, sunt purul adevăr. O urăște pe mama fiindcă a încuiat-o aici, pe tata și pe Chaga pentru că au lăsat-o s-o-ncuie și pe ea însăși pentru că s-a născut așa și e o dezamăgire pentru toți. Și acum Schaffa știe cât de slabă este și ce făptură îngrozitoare!

— Șșș, spune el ridicându-se și apropiindu-se de ea.

Îngenunchează și îi ia mâinile într-ale lui. Ea plânge și mai tare. Dar Schaffa îi strânge mâinile cu putere, atât de tare că o doare, și ea tresare, trăgând aer în piept și privindu-l prin ceața lacrimilor.

— Nu trebuie, mititico. Mama ta o să se întoarcă în curând. Să nu plângi niciodată când te pot vedea ei.

— C-ce?

El pare întristat – îi pare rău de ea? – și își întinde mâna, cuprinzându-i obrazul în palmă.

— Nu-i sigur.

Ea habar n-are ce vrea să însemne asta.

Totuși se oprește din plâns. Își șterge obrajii, iar el culege o lacrimă care ei i-a scăpat și, după o scurtă inspecție, dă aprobator din cap.

— Mama ta probabil c-o să-și dea seama, dar pentru restul lumii e bine așa.

Ușa hambarului scârțâie și mama revine, de data asta cu tata în urma ei. Tata își ține fălcile încleștate și nu o privește pe Damaya, deși n-a mai văzut-o de când mama a încuiat-o în hambar. Amândoi se concentrează asupra lui Schaffa, care se îndreaptă de spate și își schimbă ușor poziția, acoperind-o cu trupul lui pe Damaya, în timp ce acceptă cu o înclinare din cap pătura și pachetul legat cu sfoară pe care i le oferă mama.

— V-am adăpat calul, zice tata țeapăn. Vreți să vă dau nutreț pentru drum?

— Nu-i nevoie, spune Schaffa. Dacă avem spor, ar trebui să ajungem la Brevard imediat după căderea nopții.

Tata se încruntă.

— Nu-i un drum ușor.

— Așa-i. Dar dacă ajungem în Brevard, nimeni din acest sat n-o să aibă ideea minunată de a ne ajunge din urmă undeva pe drum, ca să-și ia rămas-bun de la Damaya într-o manieră mai brutală.

Damayei îi trebuie un moment, dar apoi înțelege. Oamenii din Palela vor s-o omoare. Dar asta-i o greșeală, nu? Nu pot face una ca asta, nu-i așa? Se gândește la toți cei pe care-i cunoaște. Învățătoarele de la creșă. Ceilalți copii. Bătrânele de la popas care erau prietene cu Mam'mare când trăia.

Și tata se gândește la același lucru, i-o citește pe chip. Se încruntă și vrea să deschidă gura ca să dea glas acestui gând: „N-ar face una ca asta". Se oprește însă înainte să i se desprindă cuvintele de pe buze. Îi aruncă o căutătură Damayei, una singură, și, înainte să-și aducă aminte să se uite în altă parte, pe chip i se citește chinul.

— Poftim, i se adresează Schaffa Damayei întinzându-i pătura.

E cea făcută de Mam'mare. Ea o privește, apoi se uită la mama ei, dar mama nu îi întoarce privirea.

Plânsul nu-i sigur. În timp ce își dă jos de pe umeri mantia lui Schaffa și el o înfășoară în pătura aspră, perfectă, cu mirosul ei familiar de mucegai, ea își păstrează fața complet imobilă. Ochii lui Schaffa îi caută pe ai ei. Înclină ușor din cap, în semn de aprobare. Apoi o ia de mână și o conduce către ușa hambarului.

Mama și tata îi urmează, dar nu scot un cuvânt. Damaya nu spune nimic. Aruncă însă o privire către casă și întrezărește pe cineva printr-o despărțitură a perdelei, înainte ca aceasta să cadă la loc. Chaga, fratele ei mai mare, care a învățat-o să citească, să călărească pe măgar și să facă pietrele să ricoșeze pe suprafața heleșteului. El nici măcar nu-i face cu mâna… dar nu pentru că ar urî-o. Ea înțelege asta acum.

Schaffa o saltă pe cel mai mare cal pe care l-a văzut în viața ei, un murg uriaș cu pielea lucioasă și gâtul lung, apoi gardianul e în șa alături de ea, înfășurându-i pătura în jurul picioarelor și al pantofilor ca să nu se aleagă cu rosături sau degerături, și pornesc la drum.

— Nu te uita îndărăt, o sfătuiește Schaffa. E mai ușor așa.

Așa că ea nu se uită. Mai târziu își va da seama că și în această privință el a avut dreptate.

Mult mai târziu, însă, își va dori totuși s-o fi făcut.

•

„(neclar) ochii de gheață, părul fuior-de-cenușă, nasul filtrant, dinții piliți, limba arsă de sare”.

Tăblița A Doua, *Adevărul incomplet,* versetul al optulea

3.

Tu, pornind la drum

Încă mai încerci să decizi cine să fii. Persoana care-ai fost în ultimul timp nu prea-și mai are rostul. Femeia aceea a murit odată cu Uche. Nu-i folositoare, așa modestă cum e, tăcută cum e, banală cum e. Nu când s-au întâmplat lucruri atât de ieșite din comun.

Dar tot nu știi unde-i îngropată Nassun, asta dacă Jija s-o fi ostenit s-o îngroape. Până nu-ți iei rămas-bun de la fiica ta, trebuie să rămâi mama pe care ea a iubit-o.

Așa că te hotărăști să nu-ți aștepți moartea.

Pentru că moartea *vine* după tine. Poate nu chiar acum, dar în curând. Marele cutremur dinspre nord a ocolit Tirimo, dar toată lumea știe că *trebuia* să-l fi lovit. Sessapinealele nu mint sau cel puțin nu cu o asemenea intensitate care face nervii să vibreze și mintea să urle. Toată lumea, de la nou-născuți până la bătrânii slabi de minte, i-a sessizat venirea. Și de-acum, cu toți refugiații ăia sosind dinspre așezările mai puțin norocoase – refugiați care se îndreaptă cu toții spre sud –, locuitorii din Tirimo au început probabil să audă povești. Au observat probabil mirosul sulfuros adus de vânt. Și-au ridicat probabil privirile către cerul din ce în ce mai straniu și i-au interpretat schimbarea drept un semn rău prevestitor. (Ceea ce și este.) Poate că starostele, Rask, a trimis în cele din urmă pe cineva să vadă ce s-a petrecut în Sume, târgul din valea învecinată. Majoritatea celor din Tirimo au rude acolo. Cele două târguri fac schimb de bunuri și de oameni de generații în șir. Comul este mai important decât orice, desigur, dar atâta vreme cât nimeni nu flămânzește, neamul și rasa contează și ele. Deocamdată, Rask încă își poate permite să fie generos. Probabil.

Și odată ce iscoadele revin și povestesc despre dezastrul pe care știi că-l vor găsi în Sume – și despre supraviețuitorii pe care știi că *nu* îi vor găsi, sau nu în număr foarte mare –, negarea nu

va mai fi posibilă. Nu va mai rămâne decât frica. Iar oamenii speriați caută țapi ispășitori.

Așa că te silești să mănânci, având grijă să nu te gândești la alte vremuri și la alte mese, împreună cu Jija și cu copiii. (Plânsul incontrolabil ar fi mai bun decât vomitatul incontrolabil, dar, fir-ar să fie, nu-ți alegi felul în care se manifestă durerea.) Apoi ieși fără zgomot pe ușa dinspre grădină a lui Lerna și revii la tine acasă. Nu-i nimeni prin preajmă. Probabil că toți sunt adunați la Rask, așteptând să primească vești sau însărcinări.

În casă, într-unul dintre depozitele de provizii ascunse sub covor, se află rucsafugul familiei. Te așezi pe podeaua încăperii unde Uche a fost ucis în bătaie și scotocești prin el, scoțând tot ce nu-ți trebuie. Hainele de călătorie uzate și confortabile ale lui Nassun au rămas prea mici. Tu și Jija ați pregătit rucsacul ăsta înainte de nașterea lui Uche și, din neglijență, nu l-ai reînnoit. Un calup de fructe uscate a mucegăit, acoperindu-se cu un puf alburiu. Poate-i comestibil și-așa, dar nu ești chiar atât de disperată. (Încă.) Rucsafugul conține documente care demonstrează că tu și Jija sunteți stăpânii acestei case, că sunteți la zi cu taxele în cvartentul vostru și că sunteți amândoi înregistrați în Tirimo ca membri ai uzcastei Rezistenților. Abandonezi toate astea – toate dovezile financiare și legale ale existenței tale din ultimii zece ani – într-o grămadă, laolaltă cu fructele mucegăite.

Banii din portofelul din cauciuc – probabil bancnote din moment ce portofelul e atât de gros – nu vor mai fi buni de nimic de îndată ce oamenii își vor da seama cât de rea este situația, dar până atunci vom fi valoroși. Iar după aceea sunt buni de ațâțat focul. Cuțitul de jupuit din obsidian pe care Jija a insistat să-l puneți în rucsac și pe care sunt puține șanse să-l folosești – ai alte arme, naturale, mai bune – îl păstrezi. E bun de dat la schimb sau pe post de avertisment vizual. Cizmele lui Jija pot fi și ele schimbate pentru că sunt în stare bună. El oricum n-o să le mai poarte, fiindcă în curând o să dai de el și o să-i pui capăt zilelor.

Te oprești. Revii asupra gândului și-i dai o formă mai potrivită cu femeia care ai ales să fii. Mai bine: o să îl găsești și o să-l întrebi de ce a făcut ce-a făcut. *Cum* de-a putut face una ca asta. Și, lucrul cel mai important, o să-l întrebi unde e fiica ta.

Reîmpachetezi lucrurile în rucsafug și îl pui într-una dintre lăzile pe care le folosea Jija pentru a-și face livrările. Nimănui n-o să i se pară ciudat dac-o să te vadă umblând cu ea prin oraș, pentru că până acum câteva zile făceai asta adesea pentru a-l ajuta pe Jija în afacerea lui cu ceramică și unelte. În cele din urmă, cineva se va întreba de ce faci livrări când starostele este pe cale să declare Legea sezonieră. Dar cei mai mulți nu se vor gândi la asta *din prima,* lucru care contează.

Plecând, treci pe lângă locul de pe podea unde a zăcut Uche atâtea zile. Lerna a luat trupul, dar a lăsat pătura. Petele de sânge nu sunt vizibile. Totuși, nu privești într-acolo.

Casa ta este una dintre cele câteva aflate în acest colț al târgului, cuibărită între marginea sudică a zidului și zona verde a așezării. Ai ales casa, pe vremea când tu și Jija v-ați decis s-o cumpărați, pentru că e izolată pe o uliță îngustă, mărginită de copaci. Până în centrul târgului e un drum scurt, în linie dreaptă, de-a curmezișul zonei verzi, ceea ce i-a plăcut de la început lui Jija. Ăsta a fost un aspect cu privire la care voi doi v-ați certat mereu: ție nu-ți plăcea să te afli în preajma altor oameni mai mult decât era necesar, în timp ce Jija era sociabil și neliniștit, frustrat de liniște...

Valul de furie totală, copleșitoare, care-ți face tâmplele să pulseze te ia prin surprindere. Trebuie să te oprești în pragul casei, încleștându-ți mâna de cadrul ușii și respirând adânc ca să nu începi să țipi sau să înjunghii pe cineva (pe tine?) cu nenorocitul ăla de cuțit de jupuit. Sau, mai rău, să faci temperatura să scadă.

Bine. Te-ai înșelat. Greața nu e o reacție atât de rea în fața durerii, comparativ vorbind.

Dar n-ai timp pentru asta, n-ai *putere* pentru asta, așa că te concentrezi asupra altor lucruri. A oricăror altor lucruri. Lemnul ușii de sub mâna ta. Aerul, la care ești mai atentă acum că te afli afară. Mirosul de sulf nu pare să se fi intensificat, deocamdată cel puțin, ceea ce probabil e un lucru bun. Sesizezi că în împrejurimi nu sunt cratere deschise în sol, ceea ce înseamnă că mirosul vine dinspre nord, unde se află rana, acea fisură imensă și supurândă de la o coastă la alta despre existența căreia *știi,* deși călătorii care sosesc pe Drumul Imperial nu au adus deocamdată cu ei decât zvonuri. Speri ca totuși concentrația de sulf să nu sporească, pentru că altminteri

oamenii vor începe să vomite și să se sufoce, iar la următoarea ploaie peștii din pârâu vor muri și pământul va deveni sterp.

Da. E mai bine. După un moment, ești în stare să te îndepărtezi în sfârșit de casă, cu masca de calm bine fixată pe chip.

Nu-i prea multă lume pe-afară. Probabil că, în cele din urmă, Rask a declarat oficial carantina. Pe durata carantinei, porțile comului se închid și, văzând siluete în mișcare în preajma unuia dintre turnurile de veghe de pe zid, îți dai seama că Rask a luat și măsura preventivă de a instala gărzi. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple până ce Anotimpul nu e declarat oficial. Blestemi în gând precauția lui Rask. Speri că n-a mai luat și alte măsuri care să îți îngreuneze plecarea.

Piața este închisă, cel puțin deocamdată, pentru ca nimeni să nu facă stocuri sau să impună prețuri. La apus se declară stingerea și toate afacerile care nu joacă un rol extrem de important în apărarea sau aprovizionarea târgului sunt obligate să tragă obloanele. Toată lumea știe cum ar trebui să decurgă lucrurile. Tuturor le-au fost repartizate sarcini, dar majoritatea pot fi îndeplinite și în casă: să împletească coșuri pentru provizii, să usuce în interior și să conserve hrana perisabilă, să găsească utilizări noi hainelor și uneltelor vechi. Eficiență imperială, conformă cu litera legii-n piatră, reguli și proceduri gândite să fie practice și totodată să țină ocupate grupuri mari de oameni neliniștiți. Pentru că nu se știe niciodată.

Dar, în timp ce urmezi cărarea ce ocolește zona verde – pe durata carantinei nimeni nu calcă pe iarbă, nu din pricina vreunei reguli, ci fiindcă în asemenea împrejurări oamenii își amintesc că zona verde este *teren agricol* și nu doar un petic frumos de trifoi și flori sălbatice –, zărești alți câțiva cetățeni din Tirimo. Majoritatea sunt Spinări Late. Un grup construiește un țarc și un staul, izolând o parte din zona verde pentru animale. Construitul e o muncă grea și cei care o fac sunt prea absorbiți ca să îi acorde atenție unei femei cărând o ladă. Recunoști în treacăt câteva fețe, oameni pe care i-ai văzut la piață sau când te ocupai de afacerea lui Jija. Surprinzi câteva priviri aruncate în direcția ta, dar niciuna nu stăruie. Te cunosc suficient cât să știe că nu ești o străină. Deocamdată sunt prea ocupați ca să-și aducă aminte că ești *mama rogălăului.*

Sau ca să se întrebe de la care dintre părinți își va fi moștenit blestemul copilul mort.

În centrul orașului sunt și mai mulți oameni. Aici te pierzi în mulțime, mergând în același ritm cu ceilalți, salutând dacă ești salutată și încercând să nu gândești, ca să-ți păstrezi pe chip o expresie plictisită, indiferentă. În preajma reședinței starostelui e aglomerație: căpitani de cvartal și reprezentanți ai castelor vin să raporteze ce însărcinări legate de carantină au fost îndeplinite și pleacă din nou să se ocupe de altele. Alții se ațin prin preajmă în speranța că vor afla vești despre ceea ce s-a întâmplat în Sume și în restul lumii, dar, chiar și aici, nimeni nu te bagă în seamă. Și de ce ar face-o? Solul fracturat își trimite duhoarea în aer și, dincolo de o rază de treizeci de kilometri, totul a fost făcut una cu pământul de cel mai mare cutremur pe care l-au pomenit oamenii vreodată. Lumea are lucruri mai importante din pricina cărora să-și facă griji.

Dar situația asta se poate schimba rapid. Nu lași garda jos.

Reședința lui Rask este de fapt o căsuță cuibărită printre hambare de grâne cocoțate pe picioroange și ateliere de reparat căruțe. Te ridici pe vârfuri ca să privești pe deasupra mulțimii și nu te surprinde să-l zărești pe Oyamar, secundul lui Rask, stând pe verandă și discutând cu doi bărbați și o femeie înveșmântați mai mult în mortar și noroi decât în haine. Probabil că au consolidat fântâna; este unul dintre lucrurile pe care legea-n piatră te sfătuiește să le faci în caz de cutremur și pe care îl încurajează și procedura imperială în caz de carantină. Dacă Oyamar e aici, înseamnă că Rask se află altundeva, fie muncind, fie – cunoscându-l pe Rask – dormind după ce și-a epuizat forțele în cele trei zile de la dezastru. Probabil nu-i acasă, fiindcă acolo oamenii l-ar găsi prea ușor. Dar fiindcă Lerna vorbește prea mult, știi unde se ascunde Rask când nu vrea să fie deranjat.

Biblioteca din Tirimo este o rușine. Există doar pentru că, mai demult, bunicul soțului unui staroste a făcut mare scandal, scriindu-i scrisori guvernatorului cvartentului până ce acesta a înființat în cele din urmă o bibliotecă numai ca să-i închidă gura. De la moartea bătrânului puțini au folosit-o, dar, deși la fiecare ședință a comurilor există câte o moțiune care cere închiderea ei, aceste moțiuni nu adună niciodată suficiente voturi încât să se treacă la fapte. Așa că biblioteca dăinuie: un bordei vechi și

prăpădit, nu mai mare decât camera de zi a casei tale, înțesat cu rafturi pline de cărți și pergamente. Un copil slăbuț ar putea merge printre rafturi fără să le atingă. Tu însă nu ești nici slăbuță, nici copil, așa că trebuie să te strecori mergând lateral, ca un crab. Nici nu se pune problema să iei lada cu tine. O pui jos, imediat ce intri pe ușă. Dar nu contează, fiindcă aici nu e nimeni care să tragă cu ochiul la ce-i în ea, în afară de Rask, ghemuit pe un pat îngust aflat în fundul bordeiului, unde cel mai scurt corp de rafturi lasă un mic spațiu, abia suficient cât să încapă un om.

Când reușești în cele din urmă să-ți croiești drum printre grămezi, Rask se întrerupe din sforăit, tresare și te privește clipind, începând deja să se încrunte la oricine l-o fi deranjând. Apoi *gândește,* pentru că e un om cu capul pe umeri și de aceea a fost ales de cei din Tirimo, și poți citi pe chipul lui cum devii din soția lui Jija mama lui Uche, apoi mama *rogălăului,* și apoi, oh, Pământule, un rogălău în carne și oase.

Asta e bine, simplifică lucrurile.

— Nu vreau să fac rău nimănui, zici tu repede, înainte să apuce să se ferească sau să țipe sau orice s-a pregătit să facă.

Și, spre surprinderea ta, la auzul acestor cuvinte Rask clipește și *gândește* din nou și panica de pe chipul lui dispare. Se ridică în șezut, rezemându-se de peretele de lemn, și te examinează îndelung, pe gânduri.

— Presupun că n-ai venit până aici numai ca să-mi spui asta, zice el.

Îți umezești buzele și încerci să te așezi pe vine. E inconfortabil, pentru că nu ai foarte mult loc. Trebuie să te proptești cu fundul de un raft și genunchii tăi pătrund în spațiul personal al lui Rask mai mult decât ți-ar plăcea ție. El mai-mai că zâmbește la vederea stânjenelii tale evidente, dar își amintește ce ești și zâmbetul îi piere, apoi omul se încruntă ca pentru sine, iritat în egală măsură de ambele reacții.

— Știi încotro a luat-o Jija? îl întrebi tu.

Chipul lui Rask se crispează. E suficient de bătrân ca să-ți fie tată, dar este cel mai puțin patern bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată. Întotdeauna ți-ai dorit să stai la o bere cu el, deși asta nu s-ar fi potrivit cu camuflajul femeii banale și supuse pe care l-ai adoptat. Majoritatea locuitorilor târgului se gândesc la el în felul ăsta, cu toate că, din câte știi, el nu bea. Însă expresia care

i se ivește pe chip în această clipă te face să te gândești pentru prima oară că, dacă ar fi avut copii, ar fi fost un tată bun.

— Deci asta a fost, spune el cu vocea morocănoasă de somn. El l-a omorât pe puști? Oamenii așa cred, dar Lerna a zis că nu e sigur.

Încuviințezi din cap. Nici în fața lui Lerna n-ai putut să rostești cuvântul „da”.

Ochii lui Rask îți cercetează chipul.

— Și puștiul era…

Încuviințezi din nou și Rask oftează. Remarci că nu te întreabă ce anume ești *tu.*

— Nimeni n-a văzut încotro a luat-o Jija, spune el ridicându-și genunchii la piept și odihnindu-și brațul pe ei. Oamenii vorbesc despre… despre omor… fiindcă e mai ușor să vorbească despre asta decât despre…

Ridică mâna și-o lasă să cadă într-un gest neputincios.

— Vreau să spun că-s o mulțime de bârfe și mare parte dintre ele sunt mai mult noroi decât piatră. Unii l-au văzut pe Jija încărcând căruța și dispărând cu Nassun…

Gândurile tale se învălmășesc.

— *Cu* Nassun?

— Da, cu ea. De ce…

Și apoi Rask înțelege.

— Oh, căcat, și ea e…?

Încerci să nu tremuri. Îți încleștezi pumnii încercând să te stăpânești și pământul aflat sub tine parcă e deodată mai aproape și aerul din jurul tău mai rece, înainte să reușești să-ți stăpânești disperarea și bucuria, groaza și furia.

— Nu știam că mai e în viață.

E tot ce reușești să spui, după o clipă care îți pare foarte lungă.

— Oh!

Rask clipește și expresia compătimitoare îi revine pe chip.

— Păi, da. Sau cel puțin era în viață când au plecat. Nimeni nu știa ce s-a întâmplat, așa că nimeni nu le-a dat atenție. Majoritatea s-au gândit că era vorba de un tată care încerca să-și deprindă prima născută cu afacerea sau să împiedice un copil plictisit să se bage în cine știe ce belele. Apoi s-a întâmplat mizeria aia în nord și toată lumea a uitat de ei până când a venit Lerna și-a zis că te-a găsit pe tine… și băiețelul.

Se oprește și un mușchi îi tresare pe obraz.

— Nu mi-aș fi imaginat că Jija era așa. Te-a lovit vreodată?

Clatini din cap.

— Niciodată.

Lucrurile ar fi mai ușor de îndurat dacă Jija ar fi fost violent încă dinainte. Atunci te-ai fi putut învinui pentru că ai judecat greșit sau pentru că te-ai complăcut în mizerie, nu doar pentru păcatul de a avea copii.

Rask trage adânc aer în piept.

— Fir-ar să fie! Dar-ar rugina-n toate!

Clatină din cap trecându-și o mână prin părul lui ca un puf cenușiu. Nu s-a născut așa, spre deosebire de Lerna și de ceilalți cu părul fuior-de-cenușă. Îți amintești o vreme când părul lui era castaniu.

— Vrei să pleci după el?

Ochii i se plimbă de colo-colo. Nu e chiar speranță în privirea lui, dar înțelegi ceea ce nu-ți spune din prea mult tact. „Te rog, părăsește așezarea asta cât mai repede”.

Încuviințezi din cap, fericită să-i faci pe plac.

— Vreau să-mi dai un permis de ieșire.

— S-a făcut.

Șovăie.

— Știi că nu te poți întoarce.

— Știu, zici silindu-te să zâmbești. Nici nu vreau.

— Nu te învinovățesc, spune el oftând și foindu-se stingherit. Sora… sora mea…

Nici n-ai știut că Rask are o soră. Apoi înțelegi.

— Ce-a pățit?

El ridică din umeri.

— Ce se-ntâmplă de obicei. Pe atunci locuiam în Sume. Cineva și-a dat seama ce era, le-a povestit și altora și-au venit s-o ia în toiul nopții. Nu-mi amintesc prea multe. N-aveam decât șase ani. După asta ai mei s-au mutat aici.

Gura i se crispează în ceva care nu-i chiar un zâmbet.

— De-aia n-am vrut să am copii.

Zâmbești la rândul tău.

— Nici eu n-am vrut.

Dar Jija da.

— Pământule nesătul!

Închide ochii o clipă, apoi se ridică brusc în picioare. Procedezi la fel, fiindcă altminteri fața ta s-ar afla mult prea aproape de pantalonii lui vechi și pătați.

— Te conduc până la poartă dacă pleci acum.

Asta te surprinde.

— Plec acum. Dar nu trebuie să mă conduci.

Nu ești sigură că-i o idee bună. Ar putea atrage asupra ta mai multă atenție decât îți dorești. Dar Rask clatină din cap sumbru, cu fălcile încleștate.

— Ba da. Haide!

— Rask...

Te privește și, de data asta, tu ești cea care tresare. Nu mai e vorba despre tine. Mulțimea care i-a luat sora n-ar fi îndrăznit s-o facă dacă ar fi fost bărbat în toată firea.

Sau poate că l-ar fi ucis și pe el.

Îți duce lada în timp ce străbateți Șapte Anotimpuri, artera centrală a târgului, îndreptându-vă spre Poarta Principală. Ești tensionată. Încerci să adopți un aer încrezător și degajat, deși nu te simți nici pe departe așa. Dacă alegerea ți-ar fi aparținut, nu ai fi mers pe drumul ăsta, printre atâția oameni. Mai întâi, atenția tuturor este atrasă de Rask: oamenii îi fac cu mâna, îl strigă sau se apropie interesându-se dacă mai sunt vești... dar apoi te observă pe tine. Încetează să mai facă semne cu mâna. Încetează să se mai apropie și încep – de la distanță, în pâlcuri de două-trei persoane – să te urmărească din priviri. Și, câte unii, să vă urmeze. Nu e decât indiscreția obișnuită a celor din așezările mici, cel puțin în aparență. Dar vezi că aceste pâlcuri de oameni *șușotesc,* simți că se *holbează* și nervii îți zbârnâie în cel mai nefericit mod posibil.

Când vă apropiați, Rask salută gărzile de la poartă. Sunt vreo zece Spinări Late, în condiții normale mineri sau fermieri, care se învârt pe dinaintea porții nu tocmai organizați. Doi sunt sus, în gheretele construite pe ziduri, de unde pot sta de veghe. Doi stau jos, lângă vizetele porții. Ceilalți pur și simplu pierd timpul prin preajmă, arborând un aer plictisit sau vorbind și glumind între ei. Probabil că Rask i-a ales pentru capacitatea lor de a intimida, căci toți au statura zdravănă a sanzedilor și par în stare să se descurce chiar și fără cuțitele de sticlă și arbaletele cu care sunt dotați.

Cel care înaintează în întâmpinarea lui Rask este de fapt cel mai mic dintre ei, un bărbat pe care-l cunoști, deși nu-ți amintești cum îl cheamă. I-ai avut pe copiii lui în clasă, la creșa târgului. Și el își amintește de tine, înțelegi tu văzând căutătura bănuitoare pe care ți-o aruncă.

Rask se oprește și lasă lada jos, apoi o deschide și îți înmânează rucsafugul.

— Karra, i se adresează el bărbatului pe care și tu îl știi. Toate-s bune aici?

— Pân-acuma da, spune Karra fără să-și ia ochii de la tine.

Felul în care te privește te face să te înflori. Și alte două Spinări Late urmăresc scena, plimbându-și ochii de la Rask la Karra și înapoi, pregătite să se supună ordinelor unuia dintre ei. O femeie te privește cu ură neprecupețită, dar ceilalți se mulțumesc să-ți arunce scurte uitături pe furiș.

— Mă bucur s-aud asta, spune Rask.

Îl vezi încruntându-se ușor, citind probabil semnele la fel ca tine.

— Spune-le, te rog, oamenilor tăi să deschidă puțin poarta.

Karra nu-și ia ochii de la tine.

— Crezi că-i o idee bună, Rask?

Rask se încruntă și, dintr-un pas, e lângă Karra, apropiindu-și obrazul de al lui. Rask nu-i solid – e un Inovator, nu o Spinare Lată, nu că astfel de lucruri ar mai avea importanță –, dar în clipa asta nu contează.

— Da, spune Rask cu o voce joasă și atât de încordată încât Karra își întoarce brusc privirea la el și încremenește surprins. Așa cred. Deschide poarta dacă nu te *superi.* Dacă nu ești prea *ocupat,* dar-ar rugina!

Te gândești la un vers din legea-n piatră, *Construcții,* versetul trei: „Trupul se ofilește. Un conducător care dăinuie se bazează pe mai mult de-atât".

Karra strânge din fălci, dar după o clipă încuviințează. Încerci să pari preocupată numai de rucsafugul pe care ți-l potrivești pe umeri. Curelele sunt prea largi. Ultimul care l-a încercat a fost Jija.

Karra și ceilalți paznici ai porții se pun în mișcare, acționând sistemul de scripeți care deschid poarta. Zidul împrejmuitor din Tirimo este predominant din lemn. Nu-i un com înstărit, neavând suficiente resurse pentru a importa piatră de calitate sau a

angaja numărul necesar de zidari, deși se descurcă mai bine decât comurile prost conduse sau neocomurile care n-au apucat încă să-și înalțe un zid. Poarta însă este din piatră, fiindcă poarta este punctul cel mai slab din zidul oricărui com. Nu trebuie decât să o întredeschidă puțin pentru tine, așa că, după câteva momente care abia trec, chinuitoare, și după un schimb de replici răcnite între cei care învârt scripeții și cei care stau cu ochii după intruși, se opresc.

Rask se întoarce spre tine, vizibil stingherit.

— Îmi pare rău pentru… pentru Jija.

Nu pentru Uche, dar poate că-i mai bine. Trebuie să-ți păstrezi mintea limpede.

— Pentru toate, dar-ar rugina! Sper să-l găsești pe nenorocit.

Te mulțumești să clatini din cap. Îți simți gâtul încordat. Tirimo a fost căminul tău vreme de zece ani. N-ai început să te gândești la el ca atare – ca la un cămin – decât când s-a născut Uche, dar asta deja înseamnă mai mult decât te-ai fi așteptat. Îți amintești cum îl fugăreai pe Uche pe pajiște când a învățat să alerge. Ți-l amintești pe Jija ajutând-o pe Nassun să construiască un zmeu și să-l înalțe, fără succes. Ce-a mai rămas din zmeu se mai găsește și-acum într-un copac din partea de răsărit a târgului.

Dar nu-ți este atât de greu să pleci pe cât te-ai așteptat. Nu acum, cu privirile foștilor tăi vecini alunecându-ți pe piele ca uleiul rânced.

— Mulțumesc, murmuri tu, o mulțumire referitoare la multe lucruri, pentru că Rask nu era obligat să te ajute.

Și-a făcut rău sieși ajutându-te. Paznicii porții îl respectă mai puțin acum și vor vorbi. În curând, toată lumea va ști că e un iubitor de rogălăi, ceea ce-i periculos. Un staroste nu-și poate permite asemenea slăbiciuni când Anotimpul stă să-nceapă. Dar, deocamdată, ceea ce contează pentru tine este acest moment de decență publică, un gest de bunătate și respect de care nu te așteptai să ai parte. Nu știi cum să reacționezi.

El dă din cap, stânjenit la rândul său, și se întoarce pe călcâie, iar tu pornești către poarta întredeschisă. Poate că nu îl vede pe Karra făcându-i semn din cap unei gărzi; poate că nu vede femeia care își duce zorită arma la umăr, luându-te la ochi. Poate că, vei gândi tu mai târziu, dacă Rask ar fi văzut-o, ar fi oprit-o sau ar fi găsit un mod de a preveni ceea ce a urmat.

Tu însă o vezi, deși mai mult cu coada ochiului. Apoi totul se petrece prea repede ca să mai gândești. Și pentru că *nu* gândești, pentru că ai încercat din răsputeri să *nu* gândești și asta înseamnă că te-ai dezobișnuit, pentru că a gândi înseamnă să-ți amintești că familia ta *a murit* și că tot ce a însemnat fericirea este acum o *minciună* și să te gândești la asta te-ar face *să cedezi* și să începi să țipi și să țipi și să țipi și pentru că odată ca niciodată, într-o altă viață, ai învățat să reacționezi într-un anumit fel în fața pericolelor neașteptate, înhați aerul din jur și-l *tragi* și îți proptești picioarele în pământul de sub tine și te *ancorezi* și te *concentrezi* și, când femeia trage cu arbaleta, săgeata e o formă neclară accelerând spre tine. Chiar înainte să te lovească, explodează într-un milion de așchii scânteietoare de gheață.

(„Fată rea, fată rea”, te mustră o voce în capul tău. Vocea conștiinței tale, joasă, masculină. Uiți gândul ăsta aproape imediat. Vocea aceea aparține altei vieți.)

Viață. O privești pe femeia care tocmai a încercat să te ucidă.

— Ce piz…! Căcat!

Karra se holbează la tine, șocat parcă de refuzul tău de a cădea jos moartă. Se încordează strângându-și pumnii și mai că începe să țopăie din pricina agitației.

— Trage din nou! Omoar-o! Înghiți-te-ar Pământul, trage până nu…

— Ce dracu’ faceți?!

Observând în sfârșit ce se întâmplă, Rask se întoarce. E prea târziu.

Jos, sub picioarele tale și ale celorlalți, se stârnește un cutremur.

La început nu se simte. Nu există sesuna, zumzetul de avertisment care s-ar declanșa dacă mișcarea ar porni *din* pământ. De aceea se tem cei ca ei de cei ca tine, pentru că nu poți fi simțită sau anticipată. Ești o surpriză, ca o durere neașteptată de dinți sau ca un atac de cord. Vibrația a ceea ce faci se amplifică iute, devenind un huruit tensionat ce poate fi perceput cu urechile, cu picioarele și cu pielea, chiar dacă nu și cu sessapinealele, însă de-acum e deja prea târziu.

Karra se încruntă, privind pământul de sub picioare. Femeia cu arbaleta a uitat s-o mai încarce și se holbează la coarda armei, care vibrează.

Ești înconjurată de fulgi învârtejiți de zăpadă și de resturile săgeții. În jurul picioarelor tale, pământul bătătorit e acoperit de chiciură pe o rază de doi pași. Părul îți adie ușor în bătaia vântului care s-a stârnit.

— Nu poți face asta, șoptește Rask și, privindu-ți chipul, ochii i se măresc de groază. (Nu știi cum arăți în momentul ăsta, dar probabil că nu-i a bună.)

Dă înapoi pas cu pas, clătinând din cap ca și cum negația lui ar putea opri ceea ce se întâmplă.

— Essun!

— L-ai omorât, spui tu adresându-i-te lui Rask.

E irațional. De fapt, te referi la ei toți, chiar dacă i te adresezi unui singur ins. Rask n-a încercat să te ucidă și n-a avut de-a face cu Uche, dar atentatul la viața ta a declanșat înăuntrul tău ceva sălbatic, furios și rece. „Lașilor! Sunteți niște animale care se uită la un copil și văd o pradă”. Jija e de vină pentru ce i s-a întâmplat lui Uche și o parte din tine știe asta, dar Jija a crescut aici, în Tirimo. Ura care l-a determinat pe un tată să-și ucidă fiul? Păi, asta provine de la fiecare dintre cei din jur!

Rask trage aer în piept.

— Essun…

Și-atunci fundul văii crapă în două.

Cea dintâi zguduitură este atât de violentă încât îi doboară pe toți la pământ și face casele din Tirimo să se clatine. Apoi casele se cutremură zgomotos, iar smucitura se transformă într-o vibrație constantă, continuă. Atelierul de reparat căruțe al lui Saider e primul care se năruie, când scheletul de lemn al vechii clădiri se desprinde de pe fundația sa. Dinăuntru se aud țipete și o femeie reușește să iasă în fugă înainte ca ușa să cedeze, prăbușindu-se înăuntru. La marginea de răsărit a târgului, aflată mai aproape de lanțul muntos ce înconjoară valea, se declanșează o alunecare de teren. Un val neașteptat de pământ, copaci și pietre înghite o parte din zidul estic al comului și trei case. Adânc în pământ, unde nimeni în afară de tine nu îi poate detecta, pereții de lut ai acviferului care alimentează așezarea cedează. Acviferul începe să sece. Oamenii nu-și vor da seama încă vreo câteva săptămâni că, în acest moment, practic ai ucis așezarea, dar și-o vor aminti când vor seca fântânile.

Mă rog, aceia dintre ei care vor supraviețui următoarelor câteva momente. Cercul de gheață și de zăpadă învolburată din jurul tău începe să se întindă cu iuțeală.

Cel dintâi care îi cade pradă este Rask. Dă să fugă când marginea torului tău se năpustește către el, dar e pur și simplu prea aproape. Îl prinde la jumătatea unui salt, înghețându-i picioarele, solidificându-i coapsele și urcându-i de-a lungul spinării, și, cât ai clipi, se prăbușește țeapăn și tare ca piatra, cu pielea la fel de cenușie ca părul. Apoi cercul îl înghite pe Karra, care încă mai urlă să te ucidă cineva. Strigătul îi moare în gâtlej și omul se prăbușește înghețat pe loc, cu ultima suflare șuierându-i caldă printre dinții încleștați și cristalizându-se pe sol în vreme ce tu furi căldura din ea.

Nu îți ucizi numai concetățenii, firește. O pasăre cocoțată pe un gard din apropiere se prăbușește și ea înghețată. Iarba devine casantă, solul se întărește, aerul șuieră și vuiește în timp ce îi răpești umezeala și densitatea... dar nimeni n-a plâns vreodată de mila râmelor.

Repede. Aerul se învolburează de-a lungul străzii Șapte Anotimpuri, făcând copacii să foșnească și pe toți cei din preajmă să scoată țipete alarmate pe măsură ce înțeleg ce se petrece. Pământul n-a încetat să se clatine. Te legeni odată cu el, dar, pentru că îi cunoști ritmul, îți e ușor să-ți păstrezi echilibrul. O faci fără să gândești, pentru că în mintea ta nu mai e loc decât pentru un singur gând.

Oamenii ăștia l-au ucis pe Uche. Ura lor, frica lor, violența lor neprovocată. Ei.

(El.)

Ți-au ucis fiul.

(Jija ți-a ucis fiul.)

Oamenii ies pe străzi în fugă, țipând și întrebându-se de ce n-au fost avertizați, și tu îi ucizi pe cei suficient de proști sau de panicați ca să se apropie de tine.

Jija. Ei sunt Jija. Tot târgul, înghiți-l-ar Pământul, e *Jija.*

Două lucruri salvează în cele din urmă comul său, mă rog, ce-a mai rămas din el. Mai întâi, majoritatea caselor nu se prăbușesc. Tirimo o fi el prea sărac ca să construiască în piatră, dar majoritatea constructorilor să-i sunt onești și suficient de bine plătiți ca să folosească numai tehnici recomandate de legea-n piatră: cadrul, grinda centrală. Apoi, linia de fractură a

văii – pe care în prezent o desfaci pe la cusături prin puterea gândului – se află de fapt la câțiva kilometri mai la vest. Datorită acestor lucruri, majoritatea locuitorilor din Tirimo vor supraviețui, cel puțin până le seacă fântânile.

Datorită acestor lucruri. Și datorită strigătului îngrozit al unui băiețel scos de tatăl lui dintr-o clădire ce se clatină nebunește.

Te întorci imediat în direcția sunetului, din obișnuință, descoperindu-i sursa cum numai o ureche de mamă o poate face. Bărbatul strânge copilul în brațe. Nu are un rucsafug. Cel dintâi și unicul lucru pe care și-a făcut timp să-l apuce este fiul lui. Băiatul nu seamănă deloc cu Uche. Dar privești copilul care se zbate și întinde brațele înapoi către casă, după ceva ce bărbatul a uitat (jucăria preferată? mama copilului?), și deodată, în sfârșit, începi *să gândești.*

Și atunci te oprești.

Pentru că, oh, Pământ nepăsător! Uite ce-ai făcut!

Cutremurul se oprește. Vântul șuieră din nou, de data asta pentru că un aer mai cald începe să umple spațiul din jurul tău. Pământul și pielea ta se umezesc brusc din cauza condensului. Vuietul care umplea valea se stinge, lăsând să răsune numai țipetele și trosnetele lemnăriei care se prăbușește și alarma de cutremur al cărei vaiet a pagubă abia acum a început să se audă.

Închizi ochii, îndurerată și tremurând, și gândești. „Nu. Eu l-am ucis pe Uche. Fiind mama lui”. Ai lacrimi pe obraji. Și tu care nu te mai credeai în stare să plângi!

Dar acum nu mai stă nimeni între tine și poartă. Paznicii, cei care au putut, au fugit. La fel ca Rask și Karra, câțiva dintre ei s-au mișcat prea încet. Îți potrivești rucsafugul pe umăr și pornești către poarta întredeschisă, frecându-ți fața cu o mână. Zâmbești, deși este un zâmbet amar, dureros. Nu poți să nu recunoști ironia situației. N-ai vrut să aștepți moartea să vină să te ia. Zău așa!

Femeie proastă, proastă! Moartea a fost dintotdeauna aici. Moartea ești tu.

•

„Să nu uiți niciodată ce ești”.

Prima Tăbliță, *Despre supraviețuire,* versetul zece

4.

Sienit, tăiată și șlefuită

„Ce mizerie”, își spune Sienit[2] dincolo de scutul zâmbetului ei amabil.

Dar nu lasă jignirea să i se citească pe chip. Nu-și schimbă poziția pe scaun, nici măcar cu un milimetru. Mâinile – cu inele simple, din cornalină, opal alb, aur și onix împodobindu-i patru degete – i se odihnesc pe genunchi. Sunt ascunse de marginea biroului, așa că, din locul ei, Feldspat[3] nu le poate vedea. Și-ar putea încleșta pumnii și Feldspat nici n-ar ști. Dar n-o face.

— Ești conștientă că recifurile de corali *sunt* o provocare, nu?

Feldspat îi zâmbește peste buza cupei mari din lemn pline cu sigurin pe care o ține cu ambele mâini. Știe prea bine ce se ascunde îndărătul zâmbetului lui Sienit.

— Nu-s ca piatra obișnuită. Coralul e poros, flexibil. Controlul precis, necesar ca să îl sfărâmi fără să declanșezi un tsunami, e dificil de atins.

Sienit ar putea-o face și-n somn. Un biinelar ar putea-o face. O pietricică ar putea-o face, deși, să fim sinceri, nu fără pagube colaterale considerabile. Își întinde mâna după propria cupă cu sigurin, răsucind emisfera de lemn între degete în așa fel încât să nu-i tremure, apoi ia o gură.

— Sunt recunoscătoare că mi-ați repartizat un mentor.

— Ba nu ești.

Feldspat zâmbește la rândul ei și soarbe din cupa ei de sigurin, ridicându-și în aer degetul mic împodobit cu inel. Ai zice că se iau la întrecere, etichetă *versus* etichetă, cine mănâncă rahat zâmbind mai frumos ia potul.

— Dacă te consolează cu ceva, nimeni nu va gândi nimic rău despre tine.

---

[2] Rocă a cărei culoare este un amestec de roșu și verde și care se folosește ca material de construcții.

[3] Mineral care intră în componența rocilor, mai ales a celor eruptive.

Pentru că toată lumea știe despre ce e vorba de fapt. Asta nu șterge jignirea, dar îi oferă lui Sienit o oarecare alinare. Măcar noul ei „mentor” e un decainelar. Și asta e un soi de alinare, faptul că au o părere atât de bună despre ea. E decisă să-și salveze cât mai multe fărâme de respect de sine.

— Tocmai a terminat un circuit prin Sudmedlat, spune Feldspat cu blândețe.

Subiectul conversației n-are nicio legătură cu blândețea, dar Sienit apreciază efortul femeii mai vârstnice.

— De obicei îi acordăm o perioadă îndelungată de odihnă înainte să-l trimitem din nou la drum, dar guvernatorul cvartentului insistă să facem ceva în privința blocării portului Alliei, cât mai repede cu putință. Tu o să faci toată treaba. El e acolo numai ca să te supravegheze. Dacă nu faceți prea multe ocoluri și călătoriți în pas lejer, o să vă ia vreo lună până ajungeți – și nu e nicio grabă, dat fiind că reciful de corali nu s-a ivit peste noapte.

O expresie de sinceră iritare traversează iute chipul lui Feldspat. Guvernatorul cvartentului Alliei sau poate Cârmuitorii Alliei au fost probabil din cale-afară de sâcâitori. În anii de când Feldspat a devenit seniorul ei, Sienit n-a văzut niciodată pe chipul bătrânei ceva mai grav decât un zâmbet acru. Amândouă cunosc regulile: orogenii Epicentrului – Orogenii Imperiali, jachetele-negre, cei pe care probabil n-ar trebui să-i ucizi sau oricum le mai spun oamenii – trebuie să aibă în permanență o conduită politicoasă, profesională. Orogenii Epicentrului, în public, trebuie să pară încrezători și competenți. Orogenii Epicentrului nu trebuie să își arate niciodată mânia, pentru că asta-i neliniștește pe odihniți. Cu excepția faptului că Feldspat nu ar comite impolitețea de a folosi un cuvânt jignitor ca *odihniți,* dar de aceea Feldspat este senior și are responsabilități de supraveghetor, în timp ce Sienit își șlefuiește muchiile de una singură. Va trebui să dea dovadă de mai mult profesionalism dacă vrea scaunul lui Feldspat. Și, din câte se pare, mai sunt alte câteva lucruri pe care trebuie să le facă.

— Când o să-l cunosc? întreabă Sienit.

Ia o înghițitură de sigurin ca întrebarea să pară dezinteresată. Doar o conversație oarecare între prieteni vechi.

— Oricând dorești, ridică Feldspat din umeri. A fost cazat în clădirea seniorilor. I-am trimis un dosar în care i-am prezentat situația și i-am solicitat să ia parte la această întâlnire…

Din nou pe chipul ei apare acea umbră de iritare. Probabil că întreaga situație îi displace teribil.

— … dar probabil că n-a primit mesajul, dat fiind că, după cum am spus, se reface de pe urma circuitului. Nu-i ușor să călătorești de unul singur prin Munții Likesh.

— De unul singur?!

— De la cinci inele în sus nu mai trebuie să fii însoțit de un partener sau de un Gardian când călătorești în afara Epicentrului.

Feldspat soarbe din cupă, ignorând șocul lui Sienit, și continuă:

— În etapa aceasta suntem considerați suficient de stabili și de stăpâni pe orogenia noastră ca să ni se acorde o minimă autonomie.

Cinci inele. Ea are patru. N-are legătură cu abilitatea de a-ți stăpâni orogenia, asta-i vrăjeală. Dacă un Gardian bănuiește că un anumit orogen nu-i dispus să respecte regulile, orogenul respectiv nu ajunge să-și capete nici măcar primul inel, darămite pe al cincilea. Dar…

— Deci o să fim doar noi doi.

— Da. Am descoperit că în asemenea circumstanțe acesta este cel mai eficient aranjament.

Desigur.

Feldspat continuă:

— O să îl găsești în Bastionul Elitei.

Este complexul de clădiri care găzduiește majoritatea seniorilor Epicentrului.

— La ultimul etaj din turnul principal. Nu există camere separate de cazare pentru cei mai buni dintre seniori, pentru că sunt foarte puțini – în prezent el este unicul decainelar –, dar măcar acolo sus îi putem oferi ceva mai mult spațiu.

— Mulțumesc, spune Sienit răsucind din nou cupa în mâini. Merg să-l vizitez imediat ce terminăm.

Feldspat face o pauză, masca ei politicoasă devine parcă mai impenetrabilă ca de obicei și ăsta e singurul avertisment pe care-l primește Sienit. Apoi Feldspat spune:

— Fiind decainelar, are dreptul să refuze orice misiune cu excepția unei stări de urgență declarate. Ar trebui să știi asta.

Stai așa! Sienit încetează să mai învârtă cupa între degete și privirea ei o întâlnește pe a femeii mai vârstnice. Oare Feld chiar spune ceea ce pare să spună? Nu se poate! Sienit o privește chiorâș, fără să se mai ostenească să-și ascundă suspiciunea. Și totuși. Feldspat i-a oferit o cale de ieșire. De ce?

Feldspat îi zâmbește abia schițat:

— Am șase copii.

Ah!

Nu mai rămâne nimic de zis. Sienit ia încă o sorbitură, încercând să nu se strâmbe când simte praful cretos de pe fundul cupei. Sigurinul este hrănitor, dar nu-i o băutură populară. Se prepară din lapte vegetal care își schimbă culoarea în prezența oricărui contaminant, inclusiv în prezența salivei. Le este servit oaspeților sau în timpul întrunirilor pentru că este, ei bine, sigur. Un gest de politețe care spune: „Nu încerc să te otrăvesc. Sau nu în momentul acesta”.

După asta, Sienit își ia rămas-bun de la Feldspat și părăsește Principala, clădirea administrației. Principala se înalță în mijlocul mai multor clădiri mai mici, la marginea întinderii verzi pe jumătate sălbatice care cuprinde Grădina Inelară. Grădina este o fâșie lată de câțiva kilometri ce înconjoară Epicentrul. Ocupă hectare întregi, atât de uriaș este Epicentrul, el însuși un oraș cuibărit în trupul mai mare al Yumenesului ca… ei bine, Sienit ar fi zis „ca un copil în pântecele unei femei”, dar azi comparația i se pare nemaipomenit de grotescă.

Îi salută din mers pe colegii ei juniori, pe măsură ce îi recunoaște. Unii stau la discuții, în grupuri mici, în timp ce alții, tolăniți pe iarbă sau printre flori, citesc, flirtează sau dorm. Viața inelarilor e ușoară, mai puțin pe durata misiunilor ce-i poartă dincolo de zidurile Epicentrului, dar acestea sunt scurte și rare. Câteva pietricele mărșăluiesc pe aleile pavate într-un șir ordonat, supravegheate de juniori care s-au oferit să le fie instructori, dar pietricelelor nu le este permis să se bucure încă de grădină. Acesta este un privilegiu rezervat numai celor care au trecut testul primului inel și au primit de la Gardieni aprobarea de a fi inițiați.

Ca și cum gândul la Gardieni le-ar fi făcut să se materializeze, Sienit zărește câteva siluete în uniforme stacojii stând împreună

pe malul unuia dintre numeroasele lacuri ale Inelului. Pe partea cealaltă a lacului e un alt Gardian, trândăvind într-un chioșc înconjurat de tufe de trandafir și părând să asculte, binevoitor, un tânăr junior care cântă în apropiere, în fața unui mic public. Poate că Gardianul *chiar* ascultă binevoitor: uneori fac asta. Uneori au și ei nevoie să se relaxeze. Sienit observă însă că privirea acestui Gardian stăruie asupra unui membru anume al publicului: un tânăr subțire, cu pielea albă, care nu pare să-i acorde atenție cântărețului. Își privește în schimb mâinile împreunate în poală. Un bandaj îi înconjoară două degete, imobilizându-le și ținându-le drepte.

Sienit își continuă drumul.

Se oprește mai întâi la Scutul Curbat, unul dintre numeroasele grupuri de clădiri care adăpostesc sutele de orogeni juniori. Colegii ei de cameră nu sunt acasă ca s-o vadă luându-și cele necesare din cufăr, fapt ce o face să se simtă penibil de ușurată. Oricum vor afla în curând despre misiunea ei, de la bursa zvonurilor. Apoi iese, ajungând în cele din urmă la Bastionul Elitei. Este una dintre cele mai vechi clădiri ale Epicentrului, o construcție joasă și lătăreață din blocuri de marmură albă, cu linii greoaie, atipice arhitecturii îndrăznețe și fanteziste din Yumenes. Marile uși duble se deschid într-un foaier larg și elegant, cu pereții și podeaua împodobite cu scene din istoria Imperiului Sanze. Merge fără să se grăbească, salutându-i pe toți seniorii care-i ies în cale, indiferent dacă îi recunoaște sau ba – doar își *dorește* scaunul lui Feldspat, nu? –, și urcă scările largi, oprindu-se din când în când să admire modelele artistice de lumini și umbre pe care le proiectează ferestrele înguste. La drept vorbind, nu pricepe ce-i așa grozav la modelele astea, dar toată lumea spune că-s niște capodopere, așa că trebuie să fie văzută apreciindu-le.

La ultimul etaj, unde soarele desenează modele în os de pește pe covorul moale și lung cât tot coridorul, se oprește să-și tragă sufletul și să aprecieze altceva, de data asta cu sinceritate: liniștea. Singurătatea. Nu e nimeni pe acest coridor, nici măcar juniorii de rang inferior însărcinați cu curățenia sau comisioanele. Acum știe că zvonurile pe care le-a auzit sunt adevărate: decainelarul are întreg etajul doar pentru sine.

Aceasta este așadar adevărata răsplată pentru excelență: dreptul la intimitate. Și dreptul de a alege. După ce stă o clipă

cu ochii închiși, copleșită de un jind dureros, Sienit înaintează pe hol până ajunge la unica ușă cu un preș la intrare.

Și aici șovăie. Nu știe nimic despre acest bărbat. Doar că a obținut cel mai înalt rang care există în ordinul lor, ceea ce înseamnă că nimănui nu-i mai pasă ce face, atâta timp cât comportamentul lui, dacă e unul stânjenitor, rămâne secret. Și este un bărbat care a fost lipsit de putere mai toată viața și care a dobândit abia de curând autonomie și privilegii în raport cu ceilalți. Nimeni nu îl va degrada pentru un fleac oarecare cum ar fi perversiunile sau abuzul. Nu dacă victima lui este doar un alt orogen.

Dar n-are rost să stea pe gânduri. *Ea* una chiar nu are de ales. Sienit oftează și bate la ușă.

Și pentru că nu se așteaptă să se confrunte cu *o persoană,* ci mai degrabă cu *o încercare* pe care trebuie s-o *îndure,* este surprinsă când o voce iritată se răstește dinăuntru:

— Ce-i?

Încă se mai întreabă cum să răspundă când aude pași lipăind pe lespezi – până și sunetul lor rapid trădează enervarea – și ușa se întredeschide. Bărbatul care stă în prag privind-o mânios poartă un halat boțit, are părul mai turtit pe o parte și țesătura cearșafului i-a imprimat o hartă haotică pe obraz. E mai tânăr decât s-a așteptat. Nu *tânăr,* are aproape de două ori vârsta ei, cel puțin patruzeci de ani. Dar ea a crezut că... în fine. A întâlnit atâția hexa și heptainelari de șaizeci-șaptezeci de ani încât s-a așteptat ca un decainelar să fie foarte bătrân. Și mai calm, mai demn, mai stăpân pe sine. Mai altfel. Nici măcar nu poartă inelele, deși, în timp ce bărbatul gesticulează mânios, ea întrezărește dungi ceva mai deschise la culoare pe degetele lui.

— *Ce* mama cutremurelor mai vreți de la mine?

Cum Sienit îl privește amuțită, bărbatul începe să vorbească într-o altă limbă, una pe care ea n-a mai auzit-o, dar în care se simte un vag accent costal și o certă iritare. Apoi el își trece o mână prin păr și Sienit se abține cu greu să nu izbucnească în râs. Părul lui este des și cu cârlionți mărunți, genul de păr care trebuie coafat ca să aibă stil și pe care ce face el acum îl ciufulește și mai tare.

— I-am spus lui Feldspat, zice el revenind la o sanzedă perfect fluentă și făcând evidente eforturi de a-și recăpăta calmul, ei și celorlalți flecari băgăcioși din consiliul seniorilor, *să mă lase în*

pace. De-abia m-am întors din circuit, de un an n-am mai avut două ore încheiate pe care să nu fiu silit să le-mpart cu un cal sau cu vreun străin și dacă ai venit să-mi transmiți noi ordine o să te îngheț pe loc!

Ea e sigură că asta-i o figură de stil. Genul de figură de stil pe care el n-ar trebui s-o folosească. Orogenii Epicentrului pur și simplu nu glumesc cu anumite lucruri. E una dintre regulile nescrise… dar poate un decainelar este mai presus de aceste reguli.

— Nu sunt chiar ordine, îngaimă ea și fața lui se crispează.

— Atunci nu vreau s-aud ce ai să-mi spui. Pleacă de-aici, *înghiți-te-ar Pământul*!

Și dă să-i închidă ușa în nas.

Mai întâi, lui Sienit nu-i vine să creadă. Ce soi de… Pe bune?! Umilințele astea nu se mai sfârșesc odată? După ce că e silită să facă una ca asta, să mai fie și tratată cu atâta lipsă de respect?

Își proptește piciorul în ușă înainte ca ușa să capete viteză și își vâră capul prin deschizătură, spunând:

— Sunt Sienit.

Se alege cu o căutătură furioasă, care îi spune că numele ei nu înseamnă nimic pentru el. Bărbatul trage aer în piept ca să înceapă să strige, ea n-are idee ce anume, dar nici nu vrea să audă, așa că se răstește, tăindu-i vorba:

— Am venit să ți-o *trag,* arză-te-ar Pământul! Crezi că merită să-ți strici somnul de frumusețe pentru asta?

O parte a ei e șocată de limbajul folosit și de propria ei furie. Cealaltă parte e mulțumită fiindcă asta l-a redus la tăcere.

O lasă să intre.

Acum situația devine de-a dreptul penibilă. Sienit se așază la măsuța din locuința lui – o locuință, are o întreagă locuință cu camere mobilate numai *pentru el*! – și îl privește în timp ce el se foiește stingherit. Bărbatul s-a așezat pe una dintre canapelele din încăpere, refugiindu-se practic pe marginea acesteia. Pe marginea *opusă* ei, observă Sienit, de parcă s-ar teme să stea prea aproape.

— N-am crezut c-o s-o ia de la capăt atât de curând, spune el privindu-și mâinile, pe care și le ține împreunate dinainte. Adică… întotdeauna îmi spun că e nevoie, dar asta… N-am…

Oftează.

— Deci n-o faci pentru prima oară, zice Sienit.

Nu și-a căpătat dreptul de a refuza decât odată cu al zecelea inel.

— Nu, nu, dar…

El trage aer adânc în piept:

— La început n-am știut.

— Ce anume n-ai știut?

El face o grimasă.

— În cazul primelor femei… am crezut că erau *interesate* de mine.

— Ai c…

Apoi pricepe. Firește, posibilitatea de a nega trebuie să existe întotdeauna. Nici Feldspat n-a spus: „Misiunea ta este să faci un copil cu bărbatul ăsta, în termen de un an”. Teoretic, faptul că nu se recunoaște asta deschis ar trebui să facă lucrurile ceva mai ușoare. Ea n-a înțeles niciodată rostul: de ce să te prefaci că o situație este altceva decât este? Dar el nu se preface, înțelege ea. Ceea ce o uluiește, fiindcă, zău așa, cât de naiv să fii?

El o privește cu o expresie chinuită pe chip.

— Da. Știu.

Ea clatină din cap:

— Înțeleg.

Nu contează. Nu inteligența lui e importantă aici. Sienit se ridică și își desface cureaua uniformei.

El o privește uluit.

— Cum, așa, pur și simplu? Nici nu te cunosc!

— Nici nu trebuie.

— Nu te *plac.*

Sentimentu-i reciproc, dar Sienit se abține să sublinieze ceva atât de evident.

— Menstruația mi s-a terminat acum o săptămână. E momentul potrivit. Dacă preferi, poți să te întinzi și de restul mă ocup eu.

Nu e nemaipomenit de experimentată, dar aici nu-i vorba de tectonica plăcilor. Leapădă vestonul uniformei, apoi scoate din buzunar un obiect și i-l arată: o sticluță de lubrifiant, aproape plină.

— De fapt, probabil că-i mai bine să nu te miști. O să fie și așa destul de penibil.

Se ridică și el în picioare – mai degrabă bate în retragere. Expresia panicată de pe fața lui este… ba nu, nu-i amuzantă,

chiar deloc. Dar văzându-i reacția, Sienit nu poate să nu simtă o vagă ușurare. Nu, nu doar *ușurare.* Dintre ei doi, *el* este cel slab, chiar dacă are zece inele. Ea este cea care trebuie să poarte în pântece un copil pe care nu-l vrea, care ar putea s-o ucidă și care, chiar dacă n-o va ucide, îi va schimba pentru totdeauna trupul și poate chiar viața… dar aici și acum, cel puțin, ea e cea care deține puterea. Asta face lucrurile să fie… mă rog, nu chiar în regulă. Dar se simte puțin mai bine știind că ea deține controlul.

— Nu trebuie să facem asta, izbucnește el. Pot să refuz, continuă cu o strâmbătură. Știu că tu nu poți, dar eu da. Așa că…

— Nu refuza, spune ea mânioasă.

— Ce? De ce nu?

— Ai zis-o chiar tu: eu sunt obligată s-o fac. Tu nu. Deci dacă nu ești tu, o să fie altcineva.

Șase copii, atâția a avut Feldspat. Dar Feldspat n-a fost niciodată un orogen promițător, în timp ce Sienit este. Dacă Sienit nu-i atentă, dacă enervează pe cine nu trebuie, dacă permite să fie etichetată ca *dificilă,* ei îi vor distruge cariera, cantonând-o în permanență între zidurile Epicentrului, unde va trebui să se resemneze să stea culcată pe spate și să transforme gemetele și vânturile bărbaților în copii. Și dacă se va ajunge acolo, va fi norocoasă să aibă doar șase.

El o privește cu aerul că nu pricepe, deși ea știe că a priceput.

— Vreau să terminăm cât mai repede, spune ea.

Atunci el o surprinde. Se aștepta la alte bâiguieli și proteste. În schimb, el își încleștează pumnii pe lângă trup. Se uită în altă parte și un mușchi îi zvâcnește pe obraz. E ridicol în halatul ăla și cu părul vâlvoi, dar expresia lui… ai zice că i s-a ordonat să se supună unor torturi. Sienit știe că nu-i vreo frumusețe, cel puțin nu după standardele ecuatoriale. Are prea mult sânge de corcitură de medlat. Dar, pe de altă parte, nici el nu-i vreun pursânge, cu părul ăla și cu pielea atât de neagră că bate în albastru, plus că e scund. Are aceeași înălțime ca ea – adică înalt și pentru un bărbat, și pentru o femeie –, dar e subțirel, nicidecum solid sau impozant. Dacă printre strămoșii lui se vor fi numărat și niscai sanzedi, asta s-a întâmplat demult și nu i-au transmis nimic din superioritatea lor fizică.

— Să terminăm, murmură el. Bine.

Scrâșnește atât de tare din dinți, încât mușchiul obrazului îi zvâcnește cu putere. Și – uau! El evită s-o privească și, deodată, ea se bucură că n-o face, fiindcă pe chipul lui *e ură.* A mai văzut-o la alți orogeni – dar-ar rugina, o simte și ea când își permite luxul singurătății și al unei sincerități totale –, dar niciodată n-a lăsat-o să se *vadă,* așa cum face el. Apoi bărbatul o privește și ea încearcă să nu tresară.

— Nu te-ai născut aici, rostește el, de data asta cu răceală.

Cu întârziere, ea își dă seama că a fost o întrebare.

— Nu. Dar tu?

Lui Sienit nu-i place să fie cea care primește întrebări.

— Oh, da. Eu am fost conceput în interiorul ordinului.

Zâmbește și e straniu să vezi un zâmbet așternut peste toată ura aia.

— Nici măcar n-a fost la nimereală, așa cum va fi copilul nostru. Sunt produsul a două dintre cele mai vechi și mai promițătoare linii genetice ale Epicentrului sau cel puțin așa mi s-a spus. Practic, am avut un Gardian încă de la naștere.

Își îndeasă mâinile în buzunarele halatului boțit.

— Tu, pe de altă parte, ești o sălbăticiune.

Asta vine din senin. Sienit chiar se întreabă pentru o clipă dacă nu cumva este un alt nume pentru rogălău, înainte să-și dea seama ce înseamnă de fapt. Ah, nu, e prea mult!

— Uite ce-i, nu mă interesează câte inele ai…

— Așa îți spun *ei,* să știi.

El zâmbește din nou cu o amărăciune care rezonează atât de tare cu a ei, încât Sienit amuțește, confuză.

— Asta-n caz că nu știai. Adesea, sălbăticiunile – cei veniți de afară adică – nu știu sau nu le pasă. Dar când un orogen este născut din părinți care nu-s orogeni, într-o familie în care blestemul nu s-a manifestat mai-nainte, așa se gândesc ei la voi. Ca la niște potăi vagabonde, prin comparație cu câinele domestic de rasă pură care-s eu. Un accident, acolo unde eu sunt rezultatul planificării.

Clatină din cap și asta-i face vocea să tremure:

— Ceea ce înseamnă, de fapt, că n-au putut *prezice* apariția ta. Ești dovada vie că ei nu vor înțelege niciodată orogenia. Nu-i știință, este cu totul altceva. Și n-o să ne poată controla niciodată cu adevărat. Nu în totalitate.

Sienit nu știe ce ar trebui să spună. N-a știut că e considerată o sălbăticiune, n-a știut că-i altfel decât ceilalți, deși acum, că se gândește la asta, majoritatea orogenilor pe care-i cunoaște sunt născuți în Epicentru. Și da, a observat cum o privesc. Dar a pus asta pe seama faptului că ei sunt ecuatoriali, iar ea e din Nordmedlat, sau pe seama faptului că a căpătat primul ei inel înaintea tuturor. Și totuși, acum, că el i-a spus... e rău să fii o sălbăticiune?

Probabil că da. Dacă problema este că sălbăticiunile sunt imprevizibile... ei bine, orogenii trebuie să demonstreze că sunt de încredere. Epicentrul are o reputație de păstrat și încrederea face parte din ea. La fel și antrenamentele, și uniforma, și nesfârșitele reguli de urmat, dar și împerecherea selectivă *face* parte din reputație, fiindcă altfel ce caută ea în această cameră?

E oarecum măgulitor să te gândești că, deși este o sălbăticiune, ei chiar vor să adauge liniilor lor genetice ceva specific ei. Apoi se întreabă de ce o parte din ea încearcă să afle valoare în înjosire.

E atât de cufundată în gânduri, încât el o surprinde când suspină ostenită, capitulând.

— Ai dreptate, spune el scurt, ca și cum ar trata o afacere.

Pentru că, ei bine, toată treaba nu se poate încheia decât într-un singur fel. Și să trateze totul ca pe o afacere le va permite amândurora să mențină o oarecare aparență de demnitate.

— Îmi pare rău. Ai... Înghiți-m-ar Pământul! Da. Hai să terminăm odată!

Așa că se duc în dormitor, unde el se dezbracă, se întinde pe pat și încearcă un timp să se stârnească, dar fără succes. Ăsta-i riscul când trebuie s-o faci cu un bărbat mai în vârstă, își zice Sienit, deși e vorba mai degrabă de faptul că sexul în general nu decurge bine când n-ai chef. Cu o expresie neutră pe chip, se așază lângă el și-i dă mâinile la o parte. Pare stânjenit și ea înjură în gând, pentru că, dacă el devine prea conștient de asta, o să le ia toată ziua.

Dar odată ce ea preia controlul el își revine, probabil pentru că poate să închidă ochii și să-și imagineze că mâinile ei aparțin oricui are el chef. Atunci ea strânge din dinți și-l încalecă, apoi îl călărește până când simte junghiuri în coapse și încep s-o doară sânii de atâta săltat în sus și-n jos. Lubrifiantul nu-i de cine știe ce folos. Bărbatul nu-i provoacă aceeași satisfacție ca un falus

artificial sau ca degetele ei. Totuși, lui, propriile fantezii par să-i fie de ajuns, căci după o vreme scoate un scâncet strangulat și totul se termină.

Ea își încalță deja cizmele când el suspină, se ridică în capul oaselor și-i aruncă o privire atât de posomorâtă, încât o face să se simtă ușor jenată de ceea ce a făcut.

— Cum ziceai că te cheamă? întreabă el.

— Sienit.

— Ăsta-i numele pe care ți l-au dat părinții?

Ea îl privește furioasă peste umăr și buzele lui schițează ceva ce nu e chiar zâmbet.

— Scuze. Sunt invidios.

— Invidios?

— Sunt născut în Epicentru, ai uitat? N-am avut decât un nume.

Oh!

El șovăie. Se pare că-i e greu.

— Poți să... poți să-mi zici...

Ea i-o taie fiindcă știe deja cum îl cheamă și oricum nu intenționează să i se adreseze altfel decât cu *tu,* ceea ce va fi suficient ca să îl deosebească de cai.

— Feldspat spune că mâine trebuie să pornim spre Allia.

Își trage cea de-a doua cizmă și se ridică, tropăind ca să-i intre călcâiul în ea.

— Altă misiune? Deja? suspină el. Ar fi trebuit să m-aștept.

Da, ar fi trebuit.

— Ești mentorul meu și trebuie să mă ajuți să curăț nu știu ce corali dintr-un port.

— Bine.

Știe și el că misiunea-i doar de formă. Există un singur motiv pentru care-l pun pe drumuri pentru un fleac ca ăsta.

— Mi-au dat ieri un dosar. Cred că trebuie să-l citesc. Ne întâlnim la prânz, la grajduri?

— Tu ești cel cu zece inele.

El își freacă obrajii cu ambele mâini. Ea simte o vagă remușcare, dar îi trece repede.

— Bine, zice el revenind la tonul acela cu care încheie afaceri. La prânz rămâne.

Așa că ea se îndreaptă către ieșire, îndurerată, obosită și iritată de mirosul lui care îi mai stăruie vag pe piele. Probabil că

se simte atât de stoarsă de puteri din cauza stresului și a perspectivei de a petrece o lună pe drumuri în compania unui bărbat pe care nu-l poate suferi, făcând lucruri pe care nu vrea să le facă, în slujba unor oameni pe care îi disprețuiește din ce în ce mai tare.

Dar asta înseamnă să fii *civilizat*: să faci ce spun superiorii tăi, servindu-ți ca pretext binele. Și nu e ca și cum n-ar avea și ea de câștigat: un an de neplăceri, un copil cu creșterea căruia nu trebuie să-și bată capul pentru că va fi predat creșei imediat după naștere și o misiune importantă sub îndrumarea unui senior puternic. Cu experiența asta la activ și cu sporirea reputației, va fi mult mai aproape de cel de-al cincilea inel. Asta înseamnă o locuință numai a ei, fără colegi de cameră. Misiuni mai bune, permisii mai lungi, un cuvânt mai greu de spus cu privire la propria viață. Merită. *Pe focurile din adâncuri,* zău că merită!

Își spune toate astea pe drumul către camera ei. Împachetează, face curat ca să găsească ordine la întoarcere, apoi face duș, frecându-și metodic, până la usturime, fiecare parte a corpului la care poate ajunge.

•

„Spune-le că într-o zi pot fi măreți, asemenea nouă. Spune-le că locul lor e printre noi, indiferent cum îi tratăm. Spune-le că trebuie să câștige respectul pe care toți ceilalți îl capătă de la sine. Spune-le că pentru a fi acceptați trebuie să atingă un standard: standardul acela este perfecțiunea. Ucide-i pe cei care se revoltă împotriva acestor contradicții și spune-le celorlalți că cei uciși meritau să piară din pricina slăbiciunii și a îndoielilor lor. Atunci o să se spetească încercând să îndeplinească imposibilul”.

Erlsset, cel de-al douăzeci și treilea Împărat al Afiliației Ecuatoriale Sanze, în anul al XIII-lea al Anotimpului Dinților. Comentariu consemnat la o petrecere, cu puțin timp înainte de fondarea Epicentrului.

5.

Nu ești singură

La căderea nopții, faci popas, pe întuneric, la poalele unui deal.

Ești atât de obosită. Să omori atâția oameni cere multă energie. Este cu atât mai rău cu cât n-ai făcut nici pe departe tot ce puteai face odată ce te-ai pornit. Orogenia este o ecuație stranie. Absorbi mișcarea, căldura și viața dimprejurul tău, le amplifici printr-un proces inefabil de concentrare sau cataliză sau șansă semiprevizibilă și extragi din pământ mișcare, căldură și moarte. Puterea intră, puterea iese. Dar să păstrezi puterea înăuntrul tău, să *nu* transformi acviferul văii într-un gheizer sau să *nu* reduci solul la o masă informă presupune un efort care îți dă dureri de dinți și de ochi. Ai mers și ai tot mers încercând să consumi o parte din ceea ce ai absorbit, dar încă mai mustești de energie chiar după ce trupul ți-a ostenit și picioarele te dor. Ești o armă capabilă să mute munții din loc. O simplă plimbare nu te poate descărca.

Ai mers, totuși, până la lăsarea întunericului, apoi ai continuat să mergi și acum ești aici, singură, ghemuită la marginea unei pârloage. Te temi să faci focul, deși e frig. Fără foc nu vezi mare lucru, dar nici alții nu te pot vedea: o femeie singură, cu un rucsafug ticsit și numai un cuțit cu care să se apere. (Nu ești neajutorată, dar un atacator nu și-ar da seama decât atunci când ar fi prea târziu și ai prefera să nu mai omori pe nimeni astăzi.) Vezi în depărtare arcul întunecat al drumului suspendat, ridicându-se deasupra câmpiilor ca și cum ți-ar face în ciudă. De obicei, drumurile suspendate sunt luminate de lămpi electrice, mulțumită lui Sanze, dar nu te surprinde că ăsta este cufundat în întuneric. Chiar dacă nu s-ar fi produs cutremurul din nord, procedura sezonieră standard este să oprești toate dispozitivele hidro și geo care nu-s esențiale. Și oricum e prea departe ca să merite ocolul.

Ai o haină, iar pe câmpie nu e nimic de care să te temi cu excepția șoarecilor. N-o să mori dacă dormi fără foc. Oricum vezi relativ bine, în ciuda lipsei focului și a lămpilor. Cerul e acoperit de fâșii vălurite de nori, amintind de straturile proaspăt săpate din grădina pe care-ai avut-o cândva. Sunt ușor de văzut: ceva dinspre nord le brăzdează pântecele cu benzi de lumină roșiatică întretăiată de umbre. Privind în acea direcție, distingi un lanț muntos neregulat, profilându-se pe linia orizontului, și pâlpâirea unui obelisc îndepărtat, albastru-cenușiu, al cărui capăt inferior se ițește printr-un pâlc de nori, dar toate astea nu-ți spun nimic. Ceva mai aproape vezi o străfulgerare care ar putea fi o colonie de lilieci ieșiți la vânat. Ora e cam târzie pentru lilieci, dar, după cum ne previne legea-n piatră, „într-un Anotimp totul se schimbă”. Toate vietățile fac ceea ce trebuie ca să se pregătească și să supraviețuiască.

Sursa strălucirii se află dincolo de munți, ca și cum, apunând, soarele ar fi luat-o în direcția greșită și s-ar fi împotmolit. Știi care e cauza acestei străluciri. Acea fisură imensă ce scuipă foc spre cer trebuie să fie o priveliște fascinantă, însă una pe care nu-ți *dorești* s-o vezi niciodată.

Și nici n-o să o vezi, fiindcă te îndrepți spre sud. Chiar dacă Jija nu va fi pornit inițial în această direcție, sigur a cârmit-o într-acolo după trecerea cutremurului dinspre nord. E singura direcție pe care ar urma-o un om întreg la minte.

Sigur, poate că un bărbat în stare să-și ucidă în bătaie propriul copil n-ar mai trebui să fie considerat un om întreg la minte. Și femeia care a găsit copilul și a încetat să mai gândească vreme de trei zile... așa-i, nu, nici tu n-ar mai trebui să fii considerată întreagă la minte. Dar n-ai altceva de făcut decât să-ți urmezi nebunia.

Ai mâncat ceva din rucsafug: pâine de rezervă unsă cu pastă sărată de akaba dintr-un borcan pe care l-ai îndesat înăuntru cu o viață și-o familie în urmă. Akaba se păstrează și după ce a fost desfăcută, dar nu la nesfârșit, și acum, că ai deschis borcanul, va trebui s-o mănânci la următoarele mese, până o termini. Nu-i nicio problemă, pentru că îți place. Ai băut apă din plosca pe care ai umplut-o în urmă cu câțiva kilometri, la puțul cu pompă al unui popas. Erau oameni acolo, câteva zeci, unii care-și așezaseră tabăra în preajma popasului, alții aflați doar în trecere. Toți aveau pe chipuri acea expresie pe care ai început

s-o identifici drept panică ce ia proporții încet, dar sigur. Pentru că abia acum încep să înțeleagă toți ce înseamnă cutremurul, strălucirea aceea roșiatică și cerul acoperit de nori, iar să te afli în afara porților unei comunități într-un asemenea moment este – pe termen lung – o condamnare la moarte, cu excepția celor câțiva dispuși să devină suficient de brutali sau de depravați ca să facă ceea ce trebuie. Chiar și aceștia au șanse mici de supraviețuire.

Niciunul dintre oamenii de la popas nu voia să se creadă capabil de așa ceva, ai văzut asta în timp ce priveai în jur studiindu-le fețele, hainele și trupurile în căutarea potențialelor amenințări. Niciunul dintre ei nu arăta ca un supraviețuitor cu orice preț sau ca o viitoare căpetenie războinică. Oamenii pe care i-ai văzut la popas erau persoane obișnuite, unele încă numai mizerie după ce și-au săpat drum afară din alunecările de teren sau din clădirile prăbușite, altele sângerând din răni bandajate la nimereală sau pur și simplu netratate. Călători surprinși departe de casă și supraviețuitori ale căror case nu mai există. Ai văzut un bătrân încă îmbrăcat într-o cămașă de noapte zdrențuită, murdară de praf pe o parte, stând alături de un tânăr care purta doar o cămașă lungă și stropită cu sânge, ambii cu privirile pustiite de durere. Ai văzut două femei strângându-se în brațe și legănându-se în încercarea de a se liniști. Ai văzut un bărbat de vârsta ta, cu constituția unei Spinări Late, privindu-și mâinile mari cu degete groase și întrebându-se probabil dacă este suficient de zdravăn și de tânăr ca să își poată găsi un loc undeva.

Așa tragice cum sunt, astea-s povești pentru care legea-n piatră te-a pregătit. Legea-n piatră nu spune însă nimic despre soții care își ucid copiii.

Te sprijini de un stâlp vechi pe care cineva l-a înfipt în deal, probabil tot ce-a mai rămas dintr-un gard care se termina aici, și moțăi cu mâinile în buzunarele hainei și cu genunchii la piept. Și apoi, treptat, devii conștientă că s-a schimbat ceva. Nu te alarmează un zgomot anume, nu auzi decât vântul și micile trosnete și foșnete ale ierbii. Niciun miros nu străbate dincolo de izul vag de sulf cu care deja te-ai obișnuit. Dar este ceva. Altceva. Aici.

Altcineva.

Deschizi ochii și o parte din mintea ta plonjează în adâncul pământului, gata să ucidă. Cealaltă încremenește, pentru că la câțiva pași de tine, așezat pe jos cu picioarele încrucișate, stă un băiețel.

La început nici nu-ți dai seama ce este. E întuneric. *El* e doar un contur întunecat. Te întrebi dacă e din vreun com de pe coasta de est. Dar vântul adie ușor, mișcându-i câteva șuvițe de păr, și observi că pare să aibă părul drept, ca iarba din jurul vostru. De pe coasta de vest, așadar? Restul părului este năclăit cu... pomadă sau cam așa ceva. Ba nu. Doar ești mamă. E praf. Băiatul e plin de praf.

E mai mare decât Uche, dar nu la fel de mare ca Nassun, deci are probabil șase sau șapte ani. De fapt, nu ești sigură că e băiat, confirmarea asta o vei dobândi mai târziu. Deocamdată îți dai cu presupusul. Stă cocârjat într-un fel care la un adult ar părea nefiresc, dar care e perfect normal la un copil care n-a fost educat să-și țină spatele drept. Îl studiezi o clipă sau două. El îți întoarce privirea. Îi deslușești scânteierea palidă a ochilor.

— Bună, spune el.

O voce de băiat, ascuțită și vioaie. Ai avut dreptate!

— Bună, spui tu în cele din urmă.

Există povești de groază care încep așa, cu bande de copii sălbăticiți, neaparținând niciunui com și care se dovedesc a fi canibali. Dar e cam devreme pentru asta, căci Anotimpul abia a început.

— De unde vii?

El ridică din umeri. Nu știe sau poate nu-i pasă.

— Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Hoa.

Este un nume scurt și straniu, dar lumea-i un loc mare și straniu. Și mai straniu însă este faptul că nu-și spune decât acest nume. E suficient de mic ca să nu aibă încă un comnume, dar ar trebui să fi moștenit uzcasta tatălui său.

— Hoa și-atât?

— Îhî.

Încuviințează, apoi se înclină într-o parte și lasă jos un soi de boccea, bătând-o cu palma ca pentru a se asigura că stă bine.

— Pot să dorm aici?

Privești în jur, sesizezi și asculți. Nu mișcă nimic, doar iarba, nu-i nimeni prin preajmă, doar băiatul. Nu înțelegi cum de-a reușit să se apropie de tine fără niciun zgomot, dar în fond e

micuț și experiența te-a învățat că un copil mic poate fi foarte tăcut când vrea. De obicei, însă, asta înseamnă că pune ceva la cale.

— Hoa, cine mai e cu tine?

— Nimeni.

Lumina e prea slabă ca să-ți vadă ochii mijindu-se bănuitori și totuși reacționează, aplecându-se spre tine.

— Serios! Nu-s decât eu. Am văzut și alți oameni pe drum, dar nu mi-a plăcut de ei. M-am ascuns. (O pauză.) De tine îmi place.

Ce drăguț.

Oftezi, îți vâri mâinile la loc în buzunare și rupi contactul cu pământul. Băiatul se relaxează puțin – asta poți vedea – și dă să se întindă direct pe pământ.

— Stai! zici tu și întinzi mâna după rucsafug.

Îi arunci sacul de dormit. El îl prinde și îl privește nedumerit câteva clipe, apoi înțelege. Îl întinde fericit și se ghemuiește pe el ca o pisică. Nu-ți pasă atât de tare încât să-i spui cum se folosește corect.

Poate că minte. Poate că-i periculos. O să-l alungi mâine dimineață, pentru că n-ai nevoie de un copil care să se țină după tine. Te-ar încetini. Și probabil cineva îl caută. O mamă aflată cine știe unde, al cărei băiat nu e mort.

Însă în noaptea asta îți poți permite să fii omenoasă pentru o vreme. Așa că te rezemi din nou de stâlp, închizi ochii și adormi.

În zori începe să plouă cu cenușă.

•

> „Sunt făpturi magice, înțelegi, făpturi alchimice. E ca orogenia, dacă orogenia ar putea manipula structura infinitezimală a materiei, și nu munții. Este evident că sunt înrudiți cumva cu omenirea, fapt pe care au decis să-l recunoască adoptând forma aceea ca de statuie pe care o vedem cel mai adesea, dar înțeleg că pot lua și alte forme. N-o să știm niciodată”.
>
> Umbl Inovator Allia, *Tratat despre ființele inteligente non-umane,* Universitatea a Șasea, 2323 Era Imperială, Al Doilea An al Anotimpului Acid

6.

Damaya, înfrânată brusc

Primele câteva zile de călătorie în compania lui Schaffa sunt lipsite de evenimente. Nu plicticoase. Sunt părți plicticoase, ca atunci când Drumul Imperial pe care călătoresc străbate ogoare nesfârșite de kirga sau samishet, sau când câmpiile lasă locul unor întinderi împădurite atât de umbroase, de tăcute și de dese, încât Damaya abia îndrăznește să vorbească de teamă să nu mânie copacii. (În povești, copacii sunt tot timpul mânioși.) Dar chiar și asta este o noutate, pentru că Damaya n-a mai ieșit dintre granițele Palelei, nici măcar până la Brevard, cu tata și cu Chaga, la vremea târgului. Încearcă să nu se poarte ca o prostănacă de la țară care cască gura la fiecare ciudățenie pe lângă care trec, dar uneori nu se poate abține, chiar dacă îl simte pe Schaffa chicotind în spatele ei. Nu e în stare să se supere pe el când râde de ea.

Brevardul este aglomerat, are străzi înguste și cele mai înalte case pe care le-a văzut vreodată, așa că, în timp ce pătrund în oraș, se face mică în șa, privind clădirile ce se înalță amenințătoare de o parte și de alta a străzii și întrebându-se dacă s-au prăbușit vreodată peste trecători. Nimeni în afară de ea nu pare să observe ce înălțime ridicolă au clădirile astea și cum se înghesuie unele într-altele, deci probabil că au fost construite intenționat așa. Pe stradă sunt zeci de oameni, deși soarele a apus și, după părerea ei, toată lumea ar trebui să se pregătească de culcare.

Dar nimeni n-o face. Trec pe lângă o casă atât de luminată de lămpi cu ulei, din care se revarsă râsete ascuțite, încât, copleșită de curiozitate, nu poate să nu întrebe ce este.

— Un han, un soi de han, răspunde Schaffa și chicotește ca și cum ea ar fi rostit întrebarea care-i umblă prin minte. Dar noi n-o să stăm acolo.

— E foarte zgomotos, se arată ea de acord, încercând să pară că știe despre ce vorbește.

— Hm, da, și de-asta. Dar problema mai mare este că nu-i un loc potrivit pentru copii.

Ea așteaptă, dar el nu-i oferă alte explicații. În schimb, spune:

— O să mergem într-un loc unde am mai stat de câteva ori. Mâncarea-i decentă, paturile-s curate și sunt puține șanse ca lucrurile noastre să facă picioare înainte de ivirea zorilor.

Și așa trece prima noapte pe care Damaya și-a petrecut-o într-un han. Totul o șochează: să cineze într-o încăpere plină de străini, să mănânce feluri diferite de ceea ce găteau părinții ei și Chaga, să stea la înmuiat într-un bazin mare de faianță sub care arde un foc și nu în butoiul tăiat în două și plin cu apă rece din bucătărie, să doarmă într-un pat mai mare decât al ei și al lui Chaga la un loc. Patul lui Schaffa e și mai mare, lucru normal, pentru că Schaffa e uriaș, dar, chiar și așa, Damaya privește cu gura căscată în timp ce el îl trage în dreptul ușii. (Asta măcar e ceva familiar. Și tata făcea la fel când se zvonea că fuseseră zăriți comleși pe drumurile de lângă târg.) S-ar părea că el a plătit în plus pentru patul cel mare.

— Am un somn ca un cutremur, zice el zâmbind de parcă ar glumi. Dacă patul e prea îngust, o să mă rostogolesc pe podea.

Ea nu înțelege ce-a vrut să spună până când, în toiul aceleiași nopți, se trezește și-l aude gemând și zvârcolindu-se în somn. Dacă are un coșmar, e unul îngrozitor și un timp ea stă în cumpănă dacă să-l trezească sau ba. Nu-i plac coșmarurile. Dar Schaffa e un adult și adulții au nevoie de somn. Așa spunea tata ori de câte ori ea sau Chaga făceau ceva care-l deștepta. Tata se înfuria mereu din pricina asta și Damaya nu vrea să-l supere pe Schaffa. E singura ființă din lume căreia îi pasă de ea. Așa că stă întinsă, tulburată și nehotărâtă, până când el strigă ceva ininteligibil și ea are impresia că-i pe moarte.

— Ești treaz?

A vorbit foarte, foarte încet, pentru că, în mod evident, el nu e treaz, numai că, la auzul vocii ei, el se deșteaptă imediat.

— Ce-i?

Glasul îi este răgușit.

— Aveai…

Nu prea știe ce să spună. „Aveai un coșmar” sună ca un lucru pe care l-ar fi spus mama ei. Se cuvine să-i spui asemenea lucruri unui adult zdravăn ca Schaffa?

— Făceai un zgomot, încheie ea.

— Sforăiam?

Îl aude oftând în întuneric, un oftat prelung, exasperat.

— Scuze!

Apoi se întoarce pe partea cealaltă și tot restul nopții nu mai scoate un sunet.

Dimineața, Damaya dă uitării această întâmplare, cel puțin pentru un timp. Se trezesc și mănâncă o parte din hrana care le-a fost lăsată dinaintea ușii într-un coș, apoi iau restul cu ei și pornesc din nou la drum către Yumenes. În lumina zorilor, Brevardul pare mai puțin straniu și mai puțin înfricoșător, probabil pentru că acum poate zări grămezile de bălegar din șanțuri, băiețeii înarmați cu undițe și argații care cască în timp ce ridică lăzi sau baloți de fân. Tinere femei cară găleți cu apă către baia publică, unde aceasta va fi încălzită, iar tineri bărbați se dezbracă până la brâu și se apucă să bată untul sau să macine orezul în hambarele aflate în spatele clădirilor înalte. Toate acestea îi sunt familiare și o ajută să înțeleagă că Brevardul este doar o versiune mai mare a unui mic târg. Locuitorii lui nu sunt diferiți de Mam'mare sau Chaga, iar pentru cei ce locuiesc aici, Brevard este probabil la fel de familiar și de plicticos pe cât i se părea ei Paleta.

Călăresc vreme de jumătate din zi, fac popas, apoi călăresc tot restul zilei până când Brevardul rămâne departe în urmă și nu-i mai înconjoară decât kilometri întregi de sfărâmătură, un tărâm pietros, hidos. În apropiere se află o falie activă, îi explică Schaffa, care tot produce scoarță nouă la fiecare câțiva ani sau chiar decenii, și de aceea, în anumite locuri, pământul arid pare să fi fost *împins în sus* de o mână imensă.

— Acum zece ani, stâncile astea nu existau, spune el indicându-i o grămadă mare de pietre sfărâmate de culoare gri-verzuie, cu aspect umed și muchii tăioase. Dar a fost un cutremur mare, unul de nouă. Sau așa am auzit. Eram plecat în circuit într-un alt cvartent. Dar uitându-mă la asta îmi vine să cred c-așa a fost.

Damaya încuviințează. Aici îl simte pe bătrânul Taica Pământ mai aproape decât în Palela, sau nu, nu *mai aproape,* nu ăsta e cuvântul, dar nu știe ce alte cuvinte s-ar potrivi mai bine. Mai ușor de atins, poate, dacă ar vrea s-o facă. Și... și... este... cumva fragil pământul din jurul lor. Ca o coajă de ou străbătută

de crăpături fine, abia vizibile, dar prevestind o moarte iminentă pentru puiul dinăuntru.

Schaffa o înghiontește cu piciorul:

— Nu!

Surprinsă, Damaya minte fără să se gândească:

— Nu făceam nimic.

— Ascultai pământul. Asta nu-i nimic.

Cum de și-a dat seama Schaffa? Se face mai mică în șa, neștiind dacă să-și ceară scuze sau nu. Se foiește și își pune mâinile pe oblânc, cu stângăcie, pentru că șaua e imensă, ca tot ce-i aparține lui Schaffa. (Cu excepția ei.) Dar trebuie să facă *ceva* pentru a se împiedica să mai asculte. După o clipă, Schaffa oftează.

— Presupun că nu trebuia să am așteptări, spune el și dezamăgirea din glasul lui o întristează. Nu-i vina ta. Fără pregătire, ești ca... surcelele uscate și în clipa asta trecem pe lângă un foc dezlănțuit care împroașcă scântei în toate părțile.

Pare să stea un timp pe gânduri.

— Ar merge o poveste?

O poveste ar fi minunată. Damaya încuviințează, încercând să nu-și trădeze nerăbdarea.

— Bine, zise Schaffa. Ai auzit de Shemshena?

— De cine?

El clatină din cap.

— Pe focurile din adâncuri, ce ți-e și cu comurile astea amărâte din medlat! Nu v-au predat nimic la creșa aia a voastră? Doar loristică și calcule, presupun, și numai cât să socotiți când să vă plantați recoltele și chestii de-astea.

— Nu-i vreme pentru mai mult, zice Damaya simțind impulsul straniu de a apăra Palela. Probabil copiii din comurile ecuatoriale nu-s siliți să ajute la cules...

— Știu, știu. Dar tot e păcat.

Schaffa se foiește, așezându-se mai comod în șa.

— Bine. Nu-s lorist, dar o să-ți spun povestea Shemshenei. Cu mult timp în urmă, pe vremea Anotimpului Dinților – ăsta e, ăăă, al treilea Anotimp de după fondarea Sanze, deci acum vreo mie două sute de ani? –, un orogen pe nume Misalem s-a hotărât să încerce să-l ucidă pe Împărat. Asta era pe vremea când împărații chiar aveau putere și cu mult timp înainte să fie înființat Epicentrul. În zilele acelea, majoritatea orogenilor nu

aveau parte de antrenament. La fel ca tine, își urmau pur și simplu emoțiile și instinctele, asta în rarele ocazii când reușeau să supraviețuiască copilăriei. Misalem reușise cumva nu numai să supraviețuiască, ci și să se antreneze. Avea un control splendid, poate de nivelul celui de-al patrulea sau al cincilea inel...

— Poftim?

El îi trage un nou ghiont în picior.

— E un sistem de clasificare folosit de Epicentru. Nu mă mai întrerupe!

Damaya roșește și se supune.

— Un control splendid, continuă Schaffa, pe care Misalem l-a folosit fără întârziere pentru a ucide toată suflarea din câteva târguri și orașe și chiar și din niște adăposturi neafiliate unui com. În total, mai multe mii de oameni.

Damaya scoate o exclamație de oroare. Nu s-a gândit niciodată că rogălăii... se oprește. Ea. *Ea* e un rogălău. Dintr-odată, nu-i mai place acest cuvânt pe care l-a auzit întreaga viață. E un cuvânt urât, pe care n-are voie să-l pronunțe, chiar dacă adulții îl rostesc tot timpul, și, brusc, i se pare și mai urât ca de obicei.

Orogenii, atunci. E groaznic să știi că orogenii pot ucide atâția oameni cu atâta ușurință. Dar probabil că de aia nu-i iubește nimeni.

Pe ea. De aia nu o iubește nimeni.

— De ce-a făcut asta? întreabă, uitând că nu trebuia să-l întrerupă.

— Chiar așa, de ce? Poate că era un pic nebun.

Schaffa se apleacă, astfel încât ea să-l poată vedea, și privește cruciș, înălțând jucăuș din sprâncene. E ceva atât de nostim și de neașteptat, că Damaya chicotește, iar Schaffa îi oferă un zâmbet conspirativ.

— Sau poate că Misalem era rău pur și simplu. Oricum, în timp ce se apropia de Yumenes a trimis veste înaintea sa, amenințând să facă una cu pământul orașul cu locuitori cu tot dacă oamenii nu îl trimit pe Împărat să-i iasă înainte și să-și afle moartea. Oamenii s-au întristat când Împăratul a anunțat că va îndeplini condițiile lui Misalem, dar au fost și ușurați, fiindcă altfel ce-ar fi putut face? Nu știau cum să înfrunte un orogen atât de puternic.

Oftează.

— Dar, când a sosit, Împăratul nu era singur. Îl însoțea o femeie. Garda lui, Shemshena.

Damaya se foiește ușor, emoționată.

— Trebuie că era tare pricepută dacă era garda Împăratului.

— Oh, era. O luptătoare faimoasă, din una dintre cele mai bune familii din Sanze. Mai mult, era membră a uzcastei Inovatorilor, așa că îi studiase pe orogeni și știa câte ceva despre felul în care le funcționau puterile. Așa că, înainte de sosirea lui Misalem, i-a obligat pe toți cetățenii Yumenesului să părăsească orașul. Au luat cu ei toate vitele și toate recoltele. Ba chiar au doborât copacii și tufișurile și le-au dat foc, apoi și-au ars casele și au înăbușit focurile, lăsând în urma lor numai cenușa rece și udă. Căci, vezi tu, asta e natura puterii tale: transfer cinetic, cataliză sesunală. Nu muți un munte numai prin puterea voinței.

— Ce înseamnă…

— Nu, nu, o întrerupe Schaffa cu blândețe. Trebuie să te învăț multe, micuțo, dar partea asta o să o înveți la Epicentru. Lasă-mă să termin.

Fără tragere de inimă, Damaya se supune.

— Atât o să-ți zic: o parte din forța care îți trebuie, odată ce o să înveți să-ți folosești corect puterile, va veni din interiorul tău.

Schaffa îi atinge ceafa așa cum a făcut-o în hambar, două degete imediat deasupra liniei părului, și ea tresare pentru că se produce un soi de descărcare, ca electricitatea statică.

— Dar majoritatea va trebui să provină de altundeva. Dacă pământul deja se mișcă sau dacă focul de sub pământ este aproape de suprafață, poți folosi această forță. Ești *sortită* să o folosești. Când Taica Pământ se trezește, eliberează atâta forță brută, încât dacă iei o parte din ea nu-ți faci rău nici ție, nici altora.

— Adică aerul nu se răcește?

Damaya încearcă din greu să-și înfrâneze curiozitatea, dar povestea e prea bună. Și ideea unui mod sigur de a folosi orogenia, fără să facă rău nimănui, o intrigă prea tare.

— Nu moare nimeni?

Îl simte încuviințând din cap.

— Nu, nu când folosești puterea pământului. Dar, desigur, Taica Pământ nu se mișcă atunci când vrem noi. Când nu are la

îndemână puterea pământului, un orogen poate totuși să facă pământul să se miște, dar numai extrăgând căldura, forța și mișcarea necesare din lucrurile din jur. Din tot ce mișcă sau are căldură: focurile de tabără, apa, aerul, chiar și pietrele. Și, desigur, ființele vii. Shemshena nu putea să îndepărteze pământul sau aerul, dar putea să îndepărteze orice altceva și a și făcut-o. Când ea și Împăratul l-au întâmpinat pe Misalem la porțile din obsidian ale Yumenesului, erau singurele ființe vii din oraș, iar din oraș nu mai rămăseseră decât zidurile.

Damaya scoate o exclamație admirativă, încearcă să-și imagineze Palela pustie, lipsită până și de ultimul tufiș și de cea din urmă capră, dar nu reușește.

— Și toată lumea a... plecat pur și simplu? Pentru că așa a zis ea?

— Ei, mai degrabă pentru că așa a zis Împăratul, dar da. Yumenesul era mult mai mic pe-atunci, însă tot a fost o întreprindere colosală. Aveau de ales între a face asta și a-i permite monstrului să-i țină ostatici.

Schaffa ridică din umeri:

— Misalem pretindea că nu dorește să domnească în locul Împăratului, dar cine să-l creadă? Un ins capabil să amenințe un întreg oraș ca să capete ce vrea nu se va da înapoi de la nimic.

Asta pare logic.

— Și el n-a știut ce-a făcut Shemshena până n-a ajuns în Yumenes?

— Nu, n-a știut. Când a ajuns, focurile fuseseră deja stinse, iar oamenii plecaseră în altă direcție decât cea din care venise el. Așa că, ajuns față-n față cu Împăratul și cu Shemshena, s-a întins căutând puterea de a distruge orașul și n-a găsit mai nimic. Nici putere, niciun oraș pe care să-l distrugă. În clipa aceea, când Misalem se chinuia să facă uz de puțina căldură pe care o putea extrage din sol și din aer, Shemshena a aruncat un cuțit din sticlă care a străpuns torul puterii sale. Nu l-a ucis, dar i-a distras atenția suficient cât să îi întrerupă orogenia, iar de restul a avut grijă Shemshena cu celălalt cuțit al ei. Așa și-a aflat sfârșitul cel mai puternic dușman al Vechiului Imperiu Sanze, pardon, al *Afiliației Ecuatoriale Sanze.*

Damaya se înfioară de încântare. N-a mai auzit de mult o poveste atât de bună. Și e și adevărată? Păi, cu-atât mai bine! Își ridică privirile spre Schaffa, zâmbind timidă.

— Mi-a plăcut povestea asta.

Iar el se pricepe să povestească. Are o voce joasă, catifelată. A putut să vadă totul cu ochii minții cât timp a vorbit el.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți placă. De aici își trag originea Gardienii, să știi. Așa cum Epicentrul e un ordin de orogeni, noi suntem ordinul care *supraveghează* Epicentrul. Căci noi știm, la fel ca Shemshena, că, în ciuda puterilor voastre teribile, nu sunteți invincibili. Puteți fi înfrânți.

Bate prietenos cu palma mâinile Damayei, încleștate pe oblâncul șeii, și ea încremenește, simțind că povestea parcă nu-i mai place chiar atât de tare. Cât a povestit-o el, s-a imaginat în chip de Shemshena, înfruntând curajoasă un inamic teribil și înfrângându-l grație inteligenței și abilității sale. Însă, cu fiecare *voi* și *vă* rostite de Schaffa, începe să înțeleagă: el nu o privește ca pe o Shemshena în devenire.

— Și de aceea noi, Gardienii, ne antrenăm, continuă el, neobservând poate că ea a amuțit.

Au pătruns adânc în ținuturile sfărâmate. Pereți stâncoși drepți și colțuroși, la fel de înalți precum clădirile din Brevard, se ridică de o parte și de alta a drumului, cât vezi cu ochii. Cei care au construit acest drum l-au săpat, cumva, chiar în pământ.

— Ne antrenăm așa cum a făcut Shemshena, repetă el. Învățăm cum funcționează puterea orogenilor și găsim căi de a folosi această cunoaștere împotriva voastră. Îi descoperim pe aceia dintre voi care ar putea deveni următorii Misalemi și îi eliminăm. Pe ceilalți îi luăm în grija noastră.

Se apleacă și îi zâmbește din nou, dar de data asta Damaya nu-i mai răspunde la zâmbet.

— Acum eu sunt Gardianul tău și e datoria mea să veghez ca tu să fii întotdeauna utilă, niciodată un pericol.

Când se îndreaptă la loc în șa și amuțește, Damaya nu-l îndeamnă să-i mai spună o poveste, așa cum ar fi făcut mai-nainte. Nici cea pe care i-a spus-o nu-i mai place, chiar deloc. Și deodată, fără să știe cum, are o certitudine: el nici n-a *intenționat* să-i placă.

Tăcerea se întinde și ținuturile sfărâmate încep să lase loc unor dealuri verzi cu spinări unduioase. Nu-i nimic aici, nici ferme, nici pășuni, nici păduri, nici târguri. Există însă indicii că aceste meleaguri au fost locuite cândva. În depărtare se vede o cocoașă năruită și acoperită de mușchi care trebuie să fi fost

cândva un siloz, dacă silozurile ar fi de mărimea unui munte. Și alte structuri prea colțuroase și cu forme prea regulate ca să fie naturale, dar prea ruinate și prea stranii ca să le poată recunoaște. Ruine, înțelege ea, ale unui oraș care trebuie să fi murit cu multe, multe Anotimpuri în urmă, dacă asta-i tot ce a mai rămas din el. Dincolo de ruine, neclar în zarea străbătută de nori, un obelisc de culoarea unui nor de furtună pâlpâie răsucindu-se lent.

Sanze e unica națiune care a supraviețuit unui Al Cincilea Anotimp nevătămată, și nu o dată, ci de șapte ori. A învățat asta la creșă. Șapte ere în care pământul s-a despicat scuipând cenușă sau gaze ucigașe și provocând o iarnă fără soare care a durat ani sau decenii și nu doar câteva luni. Comurile individuale au supraviețuit adesea Anotimpurilor dacă au fost pregătite. Dacă au fost norocoase. Damaya cunoaște legea-n piatră care este predată fiecărui copil, până și într-o fundătură ca Palela. „Mai întâi păzește-ți porțile”. Păstrează rezervele curate și uscate. Supune-te legii-n piatră, fă alegeri dificile și poate când Anotimpul se va încheia vor mai exista oameni care să-și aducă aminte cum trebuie să funcționeze o civilizație.

Dar numai o dată, în toată istoria cunoscută, o întreagă națiune, mai *multe* comuri colaborând între ele, a supraviețuit. A prosperat chiar, din nou și din nou, devenind mai puternică și mai măreață cu fiecare cataclism. Pentru că oamenii din Sanze sunt cei mai deștepți și mai puternici dintre toți.

Privind obeliscul care clipește în depărtare, Damaya se întreabă: „Mai deștepți chiar și decât cei care au construit chestia asta?”

Probabil că da. Sanze e încă aici, iar obeliscul – doar o rămășiță a unui mortciv.

— Ai amuțit, zice Schaffa după o vreme, bătând-o pe mână ca s-o smulgă din reverie.

Mâna lui e de două ori cât a ei, caldă și reconfortantă.

— Tot te mai gândești la povestea aia?

Ea a încercat să nu se gândească, dar, firește, nu reușește.

— Puțin.

— Nu-ți place că Misalem este personajul negativ al poveștii. Că ești asemenea lui, o potențială amenințare fără o Shemshena care să te controleze.

Spune toate astea ca pe o constatare, nu ca pe o întrebare.

Damaya se foiește iritată. Cum de pare el să știe întotdeauna ce gândește?

— Nu vreau să fiu un pericol, spune ea cu voce timidă.

Apoi adaugă, cu îndrăzneală:

— Dar nici nu vreau să fiu… controlată. Vreau să fiu…

Bâjbâie după cuvinte, apoi își amintește ceva ce i-a spus fratele ei odată, despre ce înseamnă să crești.

— *Responsabilă.* De faptele mele.

— O dorință admirabilă, spune Schaffa. Dar adevărul, Damaya, este că *nu* te poți controla. Nu-i în natura ta să te controlezi. Ești ca fulgerul, periculos dacă nu e captat prin sârme. Ești ca focul – o lumină caldă într-o noapte rece, sigur, dar și un incendiu care poate distruge totul în cale.

— N-o să distrug pe nimeni! Nu-s rea!

Deodată e prea mult. Damaya dă să se întoarcă și să-l privească, dar mișcarea o face să-și piardă echilibrul și să alunece din șa. Schaffa o împinge imediat la loc, cu o fermitate care spune, fără cuvinte, „stai cum trebuie”. Damaya se supune, din pricina frustrării încleștându-și și mai tare mâinile pe oblânc. Și atunci, pentru că e obosită și furioasă, pentru că o doare șezutul după trei zile petrecute călare și pentru că toată viața ei a luat o întorsătură greșită și înțelege, subit, că n-o să mai fie niciodată normală, spune mai mult decât a intenționat.

— Și oricum n-am nevoie să mă controlezi tu! Pot să mă controlez singură!

Schaffa trage brusc de frâie și calul se oprește fornăind.

Damaya se încordează înspăimântată. I-a vorbit obraznic. Acasă, când făcea asta, mama întotdeauna îi trăgea o palmă peste ceafă. O să-i tragă și Schaffa o palmă? Dar vocea lui Schaffa e amabilă ca întotdeauna când spune:

— Oare chiar poți?

— Ce?

— Să te controlezi. E o întrebare importantă. De fapt, e cea *mai* importantă. Poți?

Cu o voce pierită, Damaya spune:

— Eu… nu…

Schaffa își pune mâna peste mâinile ei împreunate pe oblâncul șeii. Gândindu-se că el vrea să coboare de pe cal, ea dă să-și retragă mâinile ca să-l lase să se sprijine. El îi strânge

mâna dreaptă, imobilizând-o locului, deși o lasă să-și retragă mâna stângă.

— Cum te-au descoperit?

Ea știe, fără să-l mai întrebe, la ce anume se referă.

— La creșă, spune ea cu glas stins. În timpul prânzului. Am… un băiat mi-a dat brânci.

— Te-a durut? Ai fost speriată și furioasă?

Ea încearcă să-și aducă aminte. Ziua aceea de pe terenul de joacă pare atât de îndepărtată.

— Furioasă.

Dar nu fusese doar asta, nu? Zab era mai mare. Mereu se *lua* de ea. Și o duruse, deși nu tare, când o îmbrâncise.

— Speriată.

— Da. Orogenia e o chestie instinctivă, născută din nevoia de a supraviețui unor pericole mortale. Ăsta-i riscul. Puterea din tine nu face deosebire între teama de un bătăuș și teama de un vulcan. Nu lasă loc de *nuanțe.*

În timp ce Schaffa vorbește, mâna așezată peste a ei devine mai apăsătoare, o strânge mai tare.

— Puterea acționează în apărarea ta în același fel, indiferent dacă amenințarea pe care o percepi este majoră sau minoră. Ar trebui să știi ce norocoasă ai fost, Damaya. E un lucru obișnuit ca un orogen să-și descopere puterile omorându-și un prieten sau o rudă. În fond, cei pe care-i iubim sunt cei care ne rănesc cel mai tare.

E supărat, își spune ea la început. Poate se gândește la un lucru îngrozitor, acel lucru care-l face să se zvârcolească și să geamă noaptea. Oare i-a ucis cineva un membru al familiei sau pe cel mai bun prieten? De aceea mâna lui o apasă atât de tare pe a ei?

— S… Schaffa, spune ea deodată, înspăimântată fără să știe de ce.

— Șșș, spune el potrivindu-și degetele peste ale ei.

Apoi apasă mai tare, până când greutatea palmei lui presează oasele palmei ei. O face intenționat.

— Schaffa!

O doare. El *știe* că o doare. Dar nu se oprește.

— Gata, gata, calmează-te, mititico. Haide.

Damaya scâncește și încearcă să-și retragă mâna. Totul *doare*: strânsoarea din ce în ce mai fermă a mâinii lui, metalul

dur și rece al oblâncului, oasele ei strivindu-i carnea. Schaffa oftează și îi înconjoară mijlocul cu brațul liber.

— Stai cuminte și ține-te tare. O să-ți rup mâna.

— Ce?!

Schaffa face ceva și efortul îl silește să-și încordeze coapsele în timp ce pieptul lui se lovește de spatele ei, dar Damaya abia observă toate astea. Nu mai e conștientă decât de mâna lui peste mâna ei, de *pocnetul* oribil și umed, de mișcarea unor lucruri care nu se mișcaseră mai-nainte și de durerea ascuțită și imediată, atât de puternică încât o face să *țipe*. Îi zgârie mâna cu mâna liberă, disperată, fără să gândească. El îi apucă mâna liberă și i-o lipește de coapsă, așa că ajunge să se zgârie pe sine.

Și, dincolo de durere, devine deodată conștientă de pacea rece și reconfortantă a terenului stâncos de sub copitele calului.

Strânsoarea slăbește. Schaffa îi ridică mâna ruptă, ținând-o astfel încât ea să vadă răul făcut. Damaya continuă să țipe, mai ales din pricina ororii de a-și vedea *mâna* îndoită așa cum n-ar trebui, cu pielea învinețită ridicându-se în trei locuri ca și cum ar mai fi avut un rând de încheieturi ale degetelor, cu degetele deja înțepenite de durere.

Piatra o cheamă. În adâncurile ei există o căldură și-o putere care o pot face să-și uite durerea. Aproape că se întinde către alinarea promisă. Apoi șovăie.

„Te poți controla?”

— Ai putea să mă ucizi, îi grăiește Schaffa la ureche și, în ciuda a toate, ea amuțește și-l ascultă. Să te întinzi după focurile din adâncuri sau să-ți extragi puterea din tot ce te înconjoară. Sunt înăuntrul torului tău.

Ea nu înțelege ce înseamnă asta.

— Nu-i un loc bun să faci orogenie, ținând cont că n-ai avut parte de pregătire: o singură greșeală și o să mărești fisura de sub noi, provocând un ditamai cutremurul. Care te-ar putea ucide și pe tine. Dar, dacă reușești să supraviețuiești, vei fi liberă. O să poți să găsești un com și să implori să fii acceptată sau să te alături unei bande de comleși și să te descurci cum poți. Dacă ești deșteaptă, poți să ascunzi ceea ce ești. Pentru o vreme. Niciodată nu durează și va fi doar o iluzie, dar pentru o vreme o să te poți simți normală. Știu că-ți dorești asta mai mult decât orice.

Damaya abia îl aude. Durerea îi pulsează în palmă, în braț, îi face dinții să vibreze și anulează orice senzație mai delicată. Când el tace, ea scâncește și încearcă din nou să își retragă mâna. Degetele lui se strâng ușor, ca un avertisment, și ea încremenește imediat.

— Foarte bine, spune el. Te-ai controlat în ciuda durerii. Majoritatea orogenilor tineri nu pot face asta fără pregătire specială. Acum urmează adevărata încercare.

Schimbă poziția mâinii lui mari, învăluind-o cu totul pe a ei. Damaya se încordează, dar atingerea e blândă. Deocamdată.

— Ai mâna ruptă în cel puțin trei locuri, după părerea mea. Dacă ți-o pun în atele și dacă ești atentă, probabil se va vindeca fără urmări permanente. Dacă ți-o zdrobesc, însă…

Nu mai poate respira. Frica i-a umplut plămânii. Dă drumul aerului care i-a mai rămas în gâtlej și reușește să-i dea forma unui cuvânt:

— Nu!

— *Să nu-mi spui niciodată nu*! zice el.

Cuvintele îi ard pielea. El s-a aplecat să i le murmure la ureche.

— Orogenii n-au dreptul să spună nu. Sunt Gardianul tău. O să-ți frâng oasele mâinii până la ultimul și fiecare oscior din *trup* dacă o să consider că asta trebuie făcut ca să apăr lumea de tine.

N-o să-i zdrobească mâna. De ce ar face una ca asta? N-o s-o facă. În timp ce ea tremură în tăcere, Schaffa își plimbă degetul mare peste umflăturile de pe dosul palmei ei. Gestul lui are ceva *contemplativ,* un soi de *curiozitate.* Damaya nu e în stare să privească. Închide ochii și simte lacrimile prelingându-i-se printre gene. Îi e frig și greață. Simte vuietul sângelui în urechi.

— D… de ce?

Vocea i se poticnește. Trebuie să facă eforturi ca să respire. Nu-i vine să creadă că lucrurile astea chiar se întâmplă, pe un drum aflat în mijlocul pustiului, într-o după-amiază însorită. Nu înțelege. Familia ei i-a demonstrat că dragostea e o minciună. Nu-i rezistentă ca stânca. Se îndoaie și se fărâmițează, fragilă ca metalul ruginit. Dar a crezut că Schaffa o *place*!

Schaffa continuă să-i dezmierde mâna ruptă.

— Te iubesc, spune el.

Ea tresare și el o alină șoptindu-i încet în ureche, în timp ce continuă să mângâie cu degetul arătător mâna pe care tot el i-a rupt-o.

— Să nu te-ndoiești de asta, mititico. O biată ființă încuiată într-un hambar, atât de înspăimântată că nici nu îndrăznea să vorbească. Și totuși în tine arde focul inteligenței, la fel ca focul pământului, și nu pot să nu le admir pe amândouă, oricât de nefast s-ar putea dovedi cel din urmă.

Clatină din cap, oftând.

— Nu-mi place ceea ce-ți fac. Nu-mi place că e necesar s-o fac. Dar înțelege, te rog: te-am rănit pentru ca tu să nu rănești pe nimeni.

Mâna o *doare.* Capul îi pulsează și durerea pulsează odată cu el, ARZÂND, arzând, ARZÂND, arzând, ARZÂND, arzând. Ar fi atât de bine s-o domolească, îi șoptește stânca de sub picioarele ei. Asta ar însemna însă să îl ucidă pe Schaffa, ultima ființă din lume care o mai iubește.

Schaffa încuviințează ca pentru sine.

— Trebuie să știi că n-o să te mint niciodată, Damaya. Uită-te sub brațul tău.

Damayei îi trebuie o veșnicie să-și deschidă ochii și să-și miște celălalt braț. Când însă o face, vede în mâna lui liberă un cuțit lung din sticlă neagră. Vârful lui ascuțit se odihnește pe țesătura cămășii ei, imediat sub coaste. E îndreptat către inima ei.

— Una e să te împotrivești unui reflex și cu totul altceva să te opui dorinței conștiente, deliberate, de a ucide o persoană, în autoapărare sau din alte motive.

Ca pentru a sugera o asemenea dorință, Schaffa bate ușor cu cuțitul de sticlă în coastele ei. Vârful e suficient de ascuțit ca s-o înțepe chiar și prin îmbrăcăminte.

— Dar se pare că poți să te controlezi, după cum ai spus.

Acestea fiind zise, Schaffa își retrage cuțitul, îl răsucește cu îndemânare între degete și îl strecoară, fără să se uite, în teaca de la brâu. Apoi îi cuprinde mâna ruptă cu amândouă mâinile.

— Ține-te tare!

Nu poate, pentru că nu înțelege ce vrea să facă. A năucit-o contrastul dintre cuvintele lui blânde și faptele lui crude. Apoi țipă din nou când Schaffa se apucă, metodic, să îi așeze la loc

fiecare os. Nu durează decât câteva secunde, dar pare mult mai mult.

Se reazemă moale de el, amețită, tremurând, slăbită, iar Schaffa își îndeamnă calul să pornească, de data asta într-un trap vioi. Damaya a trecut dincolo de durere, observând doar în treacăt că Schaffa îi ține mâna rănită într-a lui, lipindu-i-o de trup pentru a minimaliza efectul zguduiturilor. Nu se miră. Nu se gândește la nimic, nu face nimic, nu spune nimic. Nu i-a mai rămas nimic de spus.

Dealurile înverzite rămân în urmă și pământul devine din nou plat. Ea nu-i acordă nicio atenție, privind cerul și obeliscul îndepărtat, negru-fumuriu, care nu pare să-și schimbe poziția, deși ei au străbătut kilometri în șir. Cerul din jurul obeliscului devine mai albastru, apoi începe să se întunece, până când obeliscul însuși nu mai este decât o pată mai închisă la culoare printre stelele care apar. În cele din urmă, când lumina apusului s-a stins, Schaffa oprește calul la marginea drumului și descalecă, începând să așeze tabăra. O coboară pe Damaya din șa și ea rămâne unde-a pus-o în timp ce el curăță terenul, aranjând cu piciorul pietre mici într-un cerc în care va face focul. Aici nu se găsesc lemne, dar el scoate din desagi niște bucăți dintr-o substanță misterioasă și le folosește ca să aprindă un foc. Judecând după miros, e fie cărbune, fie bălegar uscat. Ea nu acordă atenție acestor lucruri. Stă pur și simplu locului în timp ce el dă șaua jos de pe cal și se ocupă de animal, întinzând apoi sacul de dormit și punând pe foc o oală mică. Mirosul de mâncare gătită se înalță în curând dincolo de duhoarea uleioasă a flăcărilor.

— Vreau acasă, izbucnește Damaya.

Încă își mai ține mâna la piept.

Schaffa își întrerupe pregătirile pentru cină și își ridică privirea spre ea. Lumina pâlpâindă a flăcărilor pare să danseze în ochii lui de gheață.

— Nu mai ai casă, Damaya. Dar în curând vei avea una, în Yumenes. O să ai profesori și prieteni. O viață complet nouă.

Îi zâmbește.

După ce el i-a pus oasele la loc mâna i-a amorțit, dar încă mai simte o durere stinsă, pulsând. Își închide ochii, dorindu-și să dispară. Totul. Durerea. Mâna ei. Lumea. În jurul ei plutește un miros apetisant, dar pofta de mâncare i-a pierit.

— Nu vreau o viață nouă.

Tăcerea întâmpină declarația ei, apoi, după un moment, Schaffa oftează și se ridică, apropiindu-se de ea. Ea se trage îndărăt, dar el îngenunchează și-i pune mâinile pe umeri.

— Ți-e frică de mine? întreabă el.

Pentru o clipă, în ea se trezește dorința de a-l minți. N-o să-i placă să audă adevărul, își spune Damaya. Dar o doare prea rău și e prea amorțită ca să mai aibă loc pentru frică, duplicitate sau dorința de a plăcea. Așa că spune adevărul:

— Da.

— Bine. Așa și trebuie. Nu-mi pare rău pentru durerea pe care ți-am provocat-o, mititico, fiindcă trebuia să înveți o lecție din ea. Ce-ai înțeles despre mine?

Ea clatină din cap. Apoi se silește să-i răspundă fiindcă, desigur, asta e ideea.

— Trebuie să fac ce spui, fiindcă altfel o să-mi faci rău.

— Și?

Ea își strânge pleoapele. În vis, asta face creaturile rele să dispară.

— Și, adaugă ea, o să-mi faci rău chiar dacă mă supun. Dacă o să consideri că e necesar.

— Da.

Îi simte zâmbetul în glas. El îi îndepărtează o codiță rebelă de pe obraz, mângâindu-i în treacăt pielea cu dosul degetelor.

— Nu fac lucrurile la întâmplare, Damaya, e vorba despre control. Nu-mi da motive să mă îndoiesc de autocontrolul tău și n-o să-ți mai fac rău niciodată. Ai înțeles?

Ea nu *vrea* să audă cuvintele, dar le aude, în ciuda voinței ei. Și, în ciuda voinței ei, parcă se mai relaxează. Dar nu-i răspunde, așa că el îi poruncește:

— Uită-te la mine!

Damaya deschide ochii. În lumina focului, capul lui este doar un contur întunecat, încadrat de părul și mai întunecat. Ea își întoarce privirile.

El o prinde cu fermitate de bărbie, silind-o să se uite la el.

— Ai înțeles?

E un avertisment, desigur.

— Am înțeles, spune ea.

El îi dă drumul, satisfăcut. Apoi o conduce către foc și îi face semn să se așeze pe un bolovan pe care l-a rostogolit pân-acolo,

iar ea se supune. Când îi dă un mic castron de metal plin cu supă de linte, ea mănâncă – cu greutate, dat fiind că nu e stângace. Bea din plosca pe care i-o întinde el. E dificil când trebuie să urineze: se îndepărtează de foc poticnindu-se pe terenul neregulat și asta îi face mâna să pulseze de durere, dar se descurcă. Din moment ce au un singur sac de dormit, se întinde alături de el când el bate cu palma indicându-i locul. Când el îi spune să doarmă, închide ochii din nou, dar trece multă vreme până să ațipească.

Când în cele din urmă reușește, visele ei sunt pline de o durere arzătoare, pământul se clatină și un hău de lumină albă încearcă să o înghită, iar când Schaffa o scutură ca s-o trezească i se pare că n-au trecut decât câteva clipe. Noaptea e încă în toi, deși stelele și-au schimbat poziția pe cer. Mai întâi nu-și amintește că el i-a rupt mâna, așa că îi zâmbește fără să se gândească. El clipește și îi răspunde tot cu un zâmbet, sincer încântat.

— Făceai un zgomot, spune el.

Ea își umezește buzele și nu mai zâmbește, pentru că acum și-a amintit și pentru că nu vrea să-i spună cât de tare a speriat-o coșmarul. Sau deșteptarea.

— Sforăiam? întreabă ea. Fratele meu spune că mereu fac așa.

Preț de o clipă, el o privește în tăcere și zâmbetul i se stinge. Ei încep să-i displacă aceste mici tăceri ale lui. Nu sunt simple pauze în conversație, nici momente în care își adună gândurile. Sunt teste, deși ea nu înțelege în ce constau. Mereu o testează.

— Sforăiai, spune el în cele din urmă. Da. Dar nu-ți face griji. N-o să te iau peste picior cum făcea fratele tău.

Și Schaffa zâmbește de parcă ar fi ceva nostim. Un frate pe care ea nu-l mai are. Niște coșmaruri care o bântuie.

Dar e singura persoană care i-a mai rămas de iubit, așa că încuviințează, închide ochii și trupul ei se relaxează lipit de al lui.

— Noapte bună, Schaffa.

— Noapte bună, mititico. Fie să ai parte doar de vise liniștite!

•

„ANOTIMPUL FIERBERII: 1842-1845, Era Imperială. Un punct fierbinte de dedesubtul Lacului Tekkaris a erupt, proiectând în atmosferă aburi și pulberi

sedimentare care au provocat ploi acide și ocluziune atmosferică deasupra Sudmedlatului, a Antarcticilor și a comurilor de pe Coasta de Est. Ecuatorialele și latitudinile nordice nu au suferit însă efecte negative, mulțumită vânturilor și curenților oceanici, așa că printre istorici există o dispută legată de includerea acestuia în rândul Anotimpurilor”.

Anotimpurile din Sanze, manual pentru copiii de 12 ani

7.

Tu plus unu egal doi

Dimineață te trezești și pornești la drum, iar băiatul te însoțește. Înaintați cu greu spre sud, printr-un ținut deluros și prin ploaia de cenușă.

Copilul reprezintă o problemă urgentă. Mai întâi de toate, e murdar. Noaptea trecută, pe întuneric, n-ai avut cum să vezi, dar e acoperit din cap până-n picioare de noroi uscat sau pe punctul de a se usca, din care se ițesc crenguțe și Pământul mai știe ce anume. Probabil a fost surprins de o alunecare de teren: sunt frecvente când se produc cutremure. Dacă-i așa, e norocos c-a scăpat cu viață… și totuși, când se trezește și se întinde, te strâmbi la vederea petelor și crustelor de noroi pe care ți le-a lăsat pe sacul de dormit. Ai nevoie de douăzeci de minute ca să-ți dai seama că e gol pe sub toată mizeria aia.

Când îi ceri să-ți explice asta – precum și alte câteva lucruri – e precaut. La vârsta lui n-ar trebui să știe cu adevărat ce-i precauția, dar uite c-o știe. Nu cunoaște numele comului natal sau al poporului căruia îi aparține, deși s-ar părea că ai lui „nu-s foarte mulți” la număr. Spune că nu are părinți. Nu-și știe uznumele, ceea ce ești convinsă că-i o minciună gogonată. Chiar dacă mama lui n-ar fi știut cine e tatăl, copilul ar fi trebuit să moștenească uzcasta ei. E mic și poate c-a rămas orfan, dar nu-i atât de mic încât să nu-și cunoască locul în lume. Copii mult mai mici decât el înțeleg soiul ăsta de lucruri. Uche n-avea decât trei ani și știa că este Inovator, ca tatăl său, și că de aceea toate jucăriile lui erau unelte, cărți și obiecte care puteau fi folosite în construcții. Și mai știa că erau anumite lucruri despre care nu putea discuta decât cu mama lui și numai când erau singuri. Lucruri despre Taica Pământ și șoaptele sale, *lucruri de dedesubt* cum le spunea Uche…

Dar nu ești pregătită să te gândești la asta.

În schimb, întorci pe toate fețele misterul lui Hoa, pentru că sunt atâtea necunoscute. E scund și solid, observi tu când se

ridică în picioare. Are abia un metru douăzeci. Se poartă cam ca un copil de zece ani, deci ori e mic pentru vârsta lui, ori mai matur decât anii. Crezi că ultima variantă e cea valabilă, deși nu ești sigură ce te face să gândești așa. Altceva nu mai poți spune despre el, decât că are probabil pielea deschisă la culoare. Porțiunile unde crusta de noroi s-a desprins sunt de un cenușiu murdar, nu de un cafeniu murdar. Așa că poate se trage de prin zona Antarcticilor sau de pe Coasta de Vest, unde oamenii sunt palizi.

Și acum se află aici, la mii de kilometri depărtare, în nord-estul Sudmedlatului, singur și gol. Nu zău!

Poate s-a întâmplat ceva cu familia lui. Poate își schimbaseră comul. O mulțime de oameni procedează așa, își smulg rădăcinile și își petrec luni sau ani traversând continentul și implorând să fie primiți într-un com unde vor ieși în evidență toată viața ca niște flori palide pe o pajiște cafenie…

Poate.

Mda, sigur.

În fine.

Hoa are ochi de gheață. Ochi de gheață reali, autentici. Te-ai și speriat puțin când te-ai trezit de dimineață și el te-a privit: noroiul ăla întunecat înconjurând două puncte dușmănoase de albastru-argintiu. Nu pare complet uman, dar oamenii cu ochi de gheață arareori par. Ai auzit că în Yumenes, în rândurile uzcastei Prășitorilor, ochii de gheață sunt – erau – la mare căutare. Sanzedilor le plăceau pentru că erau siniștri și le dădeau fiori. Și așa și sunt. Dar nu asta e principala ciudățenie a lui Hoa.

Întâi de toate, afișează o veselie complet nepotrivită. Când te-ai deșteptat în dimineața de după ce ți s-a alăturat, el era deja treaz, jucându-se cu scăpărătoarea ta. Pe pajiște nu se afla nimic cu care să poți face focul – numai iarbă, care ar fi ars în câteva secunde, asta în cazul în care ar fi fost suficient de uscată, declanșând probabil și un incendiu cu prilejul ăsta –, așa că n-ai scos scăpărătoarea din rucsafug cu o noapte înainte. Dar băiatul o ținea în mâini și fredona distrat pentru sine, răsucind cremenea între degete, ceea ce însemna că îți umblase în bagaje. Asta nu te-a făcut să începi ziua bine dispusă. Însă imaginea ți-a stăruit în minte în timp ce strângeai: un copil care a trecut în mod evident printr-o catastrofă, stând gol în mijlocul unei poieni, înconjurat de cenușa care cădea din cer și totuși

jucându-se. Ba chiar fredonând. Iar când a văzut că ești trează și-l privești, ți-a zâmbit.

Asta te-a făcut să îl păstrezi pe lângă tine, deși crezi că minte când susține că nu știe de unde vine. Pentru că… La urma urmei, *este* un copil.

Așa că, după ce ți-ai pus rucsacul în spate, te uiți la el și el îți întoarce privirea. Strânge la piept bocceaua aceea pe care ai zărit-o noaptea trecută, un ghem de cârpe înfășurate în jurul a ceva, mai mult nu-ți poți da seama. Când o strânge, bocceaua scoate un soi de zornăit. Îți dai seama că e anxios. Ochii aceia nu pot ascunde nimic. Pupilele îi sunt enorme. Se foiește ușor, mutându-și greutatea pe un picior și folosindu-l pe celălalt ca să se scarpine în dosul gambei.

— Haide, spui tu și-i întorci spatele, pornind către Drumul Imperial.

Te faci că n-auzi cum răsuflă ușurat și cum, după o clipă, pornește fuga să te ajungă din urmă.

Când ieși din nou în drum, zărești câțiva oameni care se deplasează în pâlcuri sau înșirați de-a lungul drumului, aproape toți îndreptându-se către sud. Picioarele lor stârnesc cenușa, care e deocamdată ușoară și prăfoasă. Fulgi mari: încă nu e nevoie de măști, asta pentru cei care și-au adus aminte să ia una cu ei. Un bărbat umblă pe lângă o căruță șubredă trasă de un cal răpciugos. Căruța e plină cu lucruri și cu bătrâni, deși nici bărbatul care umblă pe jos nu-i cu mult mai tânăr. Toți se holbează la tine când apari de după deal. Un grup de șase femei, care, în mod evident, s-au asociat ca să fie mai în siguranță, se pun pe șușotit la vederea ta, apoi una dintre ele îi spune alteia cu glas tare:

— Pământule neroditor, nu! *Uită-te* la asta!

S-ar zice că pari periculoasă. Sau indezirabilă. Sau ambele.

Sau poate că neliniștea le-a fost provocată de apariția lui Hoa, așa că te întorci către el. Se oprește odată cu tine, având din nou un aer îngrijorat, și te simți brusc rușinată că l-ai lăsat să umble în halul ăsta, chiar dacă nu tu ai cerut să ai un copil neobișnuit care să se țină după tine.

Privești în jur. De cealaltă parte a drumului este un pârâu. Nu știi peste câtă vreme vei găsi un alt popas. Pe un Drum Imperial ar trebui să existe câte unul la fiecare patruzeci de kilometri, dar poate că următorul a fost distrus de cutremurul din nord.

Acum copacii din jur s-au îndesit – părăsești zona de câmpie –, dar nu suficient ca să țină loc de paravan și oricum mulți dintre ei s-au frânt în timpul cutremurului. Ploaia de cenușă te ajută cât de cât: vizibilitatea nu-i mai mare de un kilometru. Însă vezi că zona de câmpie de la marginea drumului începe să cedeze locul unui teren mai accidentat. Știi din hărți și din auzite că dincolo de munții Tirimas se află o falie minoră, străveche și probabil închisă, o fâșie de pădure tânără care a crescut după ultimul Anotimp și apoi, după vreo sută de kilometri, câmpia devine un deșert de sare. Dincolo de el se întinde deșertul propriu-zis, unde comurile sunt mai puține, la distanță mai mare unul de altul și mai bine apărate decât cele din regiunile mai ospitaliere.

(Nu-i posibil ca Jija să se îndrepte către deșert. Ar fi o prostie. Cine de-acolo l-ar primi?)

De-aici și până în deșertul de sare o să tot găsești comuri înșirate de-a lungul drumului, de asta ești sigură. Dacă poți să-l faci pe băiat să arate cât de cât decent, unul dintre ele îl va primi.

— Vino, îi spui băiatului și ieși de pe drum.

El te urmează, pășind pe pietriș. Observi cât de ascuțite sunt unele pietre și adaugi niște cizme rezistente pe lista lucrurilor de care trebuie să-i faci rost. Din fericire, nu se rănește la picioare, deși la un moment dat alunecă pe pietriș și se duce de-a rostogolul la vale. Te zorești către locul unde s-a oprit din cădere, dar el deja s-a ridicat în fund și se strâmbă dezgustat, descoperind că a aterizat drept în nămolul de pe marginea pârâului.

— Hai, spui tu și-i întinzi mâna.

El o privește și ești surprinsă de stânjeneala fugară care îi traversează chipul.

— N-am nimic, zice el în cele din urmă, ignorându-ți mâna și ridicându-se în picioare.

Noroiul clefăie. El trece pe lângă tine și-și culege de pe jos bocceaua zdrențuită pe care a pierdut-o în cădere.

Bine, atunci. Puțoi obraznic și nerecunoscător!

— Vrei să mă spăl, spune el întrebător.

— Cum ți-ai dat seama?

Nu pare să-ți remarce sarcasmul. Își lasă bocceaua pe pietrișul de pe mal, înaintează în apă până îi ajunge la brâu, apoi

se lasă pe vine și încearcă să se spele. Îți amintești ceva și cotrobăi prin bagaje până descoperi bucata de săpun. Se întoarce când îl fluieri, așa că i-o arunci. Tresari văzând că n-a reușit s-o prindă, dar el se scufundă imediat și apare din nou cu ea în mână. Atunci izbucnești în râs, fiindcă se uită la săpun de parcă n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva.

— Freacă-ți pielea cu el.

Mimezi gestul. Ești din nou sarcastică. Dar el se îndreaptă de mijloc, zâmbind ușor de parcă gestul tău chiar l-a făcut să înțeleagă cum se folosește săpunul, apoi face ce i-ai spus.

— Și părul, zici tu cotrobăind din nou în rucsac în vreme ce îți schimbi poziția ca să stai cu un ochi pe drum.

Unii trecători te privesc cu curiozitate sau dezaprobare, dar majoritatea nu te bagă în seamă. Asta și vrei.

Cămașa ta de schimb, asta cauți. Băiatului o să-i vină ca o rochie, așa că tai o bucată de sfoară din mosorul pe care-l ai în rucsac, pentru ca el să-și lege cămașa sub șolduri, de dragul decenței, și pentru a păstra puțină căldură în zona torsului. Sigur, pe termen lung nu va fi de ajuns. Loriștii spun că atunci când începe un Anotimp nu trece mult până se lasă frigul. Va trebui să vezi dacă următorul târg pe lângă care vei trece n-o să vrea să-ți vândă haine și ceva provizii în plus, asta dacă n-a declarat deja Legea sezonieră.

Apoi băiatul iese din apă și tu rămâi cu ochii țintă la el.

Măi să fie. Asta-i altceva.

Curățat de noroi, părul lui are asprimea fuiorului-de-cenușă, textura aceea impermeabilă pe care sanzedii pun atâta preț. Pe măsură ce se usucă, începe deja să se înfoaie țeapăn. Cel puțin e suficient de lung ca să-i țină de cald la spate. Dar e *alb,* nu cenușiu, așa cum e normal. Și pielea lui e albă, nu doar palidă. Nici măcar antarcticii nu sunt atât de lipsiți de culoare, din câte ai văzut tu. Sprâncenele-i sunt albe deasupra ochilor de gheață. Alb, alb, alb. Când merge, aproape că se confundă cu cenușa care cade din cer.

Albinos? Poate. Și e ceva nefiresc în legătură cu fața lui. Te întrebi ce anume, apoi îți dai seama: cu excepția texturii părului, nu aduce deloc a *sanzed.* Pomeții lați, bărbia pătrată și tăietura ochilor au ceva ce-ți pare complet străin. Gura are buze pline, dar este atât de îngustă încât te întrebi dacă n-are dificultăți când mănâncă, deși e evident că nu, altminteri n-ar fi

supraviețuit până la vârsta asta. Statura lui contribuie și ea la această impresie de nefiresc. Nu e doar scund, ci și îndesat, ca și cum neamul lui ar fi clădit după alte criterii de rezistență decât idealul pe care Vechiul Sanze l-a cultivat milenii în șir. Poate că toți cei din rasa lui sunt așa albi, oricine or fi ei.

Dar nimic din toate astea nu are logică. În zilele noastre, fiecare rasă din lume are sânge sanzed. La urma urmelor, au cârmuit Neclintirea vreme de secole și în multe feluri continuă s-o facă și azi. Și n-au făcut-o întotdeauna prin mijloace pașnice, așa că până și cele mai izolate rase poartă pecetea sanzedi, indiferent dacă strămoșii lor și-au dorit acest amestec sau nu. Toți sunt măsurați după deviația standard de la idealul omului sanzed. Este însă evident că neamul acestui băiat a reușit să rămână izolat.

— Pe focurile din adâncuri, ce ești? întrebi, înainte să te gândești că l-ai putea jigni.

Câteva zile de oroare și gata, ai uitat ce-nseamnă să te îngrijești de un copil!

Dar băiatul se mulțumește să te privească surprins, apoi zâmbește.

— Focurile din adâncuri? Ești ciudată. Acum sunt destul de curat?

Ești atât de descumpănită să-l auzi pe el făcându-te ciudată pe *tine,* încât abia mult mai târziu îți dai seama că ți-a ocolit întrebarea.

Clatini din cap ca pentru tine, apoi întinzi mâna după săpun, iar el ți-l dă înapoi.

— Da. Treci aici!

Și îi ții cămașa ca să-și poată strecura capul și mâinile prin ea. Se execută cu mișcări stângace, ca și cum n-ar fi obișnuit să-l îmbrace altcineva. Totuși e mai ușor decât să-l îmbraci pe Uche. Măcar băiatul ăsta nu se foiește…

Te oprești.

Mintea ta zboară o vreme la alte lucruri.

Când îți vii iar în fire, cerul este mai luminos și Hoa stă lungit alături, în iarba joasă. Trebuie să fi trecut cel puțin o oră. Poate mai multe.

Îți umezești buzele și îl privești stânjenită, așteptându-te să spună ceva despre… absența ta. Dar când vede că ți-ai venit în fire, el se înviorează, se ridică în picioare și așteaptă.

Bine, atunci. Voi doi s-ar putea să vă înțelegeți în cele din urmă.

După asta revii pe drum. Băiatul merge în ritm vioi, deși nu are pantofi. Îl supraveghezi căutând semne că șchioapătă sau că e obosit și te oprești mai des decât dacă ai călători singură. El pare recunoscător când are ocazia să se odihnească, dar în afară de asta se descurcă bine. Un adevărat soldățel.

— Nu poți să rămâi cu mine, spui tu în timpul unuia dintre popasuri.

E mai bine să nu-l lași să-și facă speranțe.

— O să încerc să-ți găsesc un com. O să ne oprim în vreo câteva pe drum, dacă și-or deschide porțile să facem negoț. Dar chiar dacă-ți găsesc ție un loc, eu trebuie să-mi văd de drum. Caut pe cineva.

— Pe fiica ta, spune băiatul și încremenești.

Trec câteva clipe. Băiatul îți ignoră șocul, fredonând și mângâindu-și bocceaua zdrențuită ca pe un animal.

— De unde știi? șoptești tu.

— E foarte puternică. Firește, nu-s sigur că e ea.

Se uită la tine și-ți zâmbește, neintimidat de privirea ta sfredelitoare.

— În direcția aia sunt o grămadă ca tine. E greu când sunt mai mulți.

În clipa asta probabil că ar trebui să-ți treacă prin minte o mulțime de gânduri. Însă nu reușești să-i dai glas decât unuia:

— *Știi unde e fiica mea*!

El fredonează din nou indiferent. Ești convinsă că știe foarte bine ce nebunești par toate astea. Ești convinsă că, undeva dincolo de masca aia inocentă, râde.

— *Cum*?

— Știu pur și simplu, zice el ridicând din umeri.

— Cum?

Nu-i orogen. I-ai recunoaște pe-ai tăi. Chiar dac-ar fi, orogenii *nu-și pot lua urma unul altuia ca ogarii,* depistându-se de la depărtare, de parcă orogenia ar avea miros. Numai Gardienii pot face asta și numai dacă rogălăul e ignorant sau suficient de prost ca să le permită.

El își ridică privirea și tu încerci să nu te înflori.

— Pur și simplu *știu,* bine? E un talent al meu. (Se uită în altă parte.) E ceva ce am putut să fac dintotdeauna.

Te miri. Dar, oh, Nassun!

Ești dispusă să ți se vândă o grămadă de gogoși dacă printre ele se află ceva ce te va ajuta s-o găsești.

— Bine, spui tu.

O spui încet, pentru că e o nebunie. *Tu* ești oricum nebună, dar acum ai devenit conștientă că probabil așa-i și băiatul, deci trebuie să fii atentă. Dar dacă există șansa infimă ca el să *nu* fie nebun sau ca nebunia asta chiar să funcționeze așa cum spune...

— Cât... cât de departe este?

— La mai multe zile de mers. Înaintează mai repede ca tine.

Pentru că Jija a luat calul și căruța.

— Nassun e încă în viață!

După asta trebuie să te oprești. Sunt prea multe de simțit, mai multe decât încap într-o inimă. Rask ți-a spus că Jija a plecat din Tirimo împreună cu ea, dar ai refuzat să-ți imaginezi că ar mai putea fi în viață și *acum.* Chiar dacă o parte din tine refuză să creadă că Jija și-ar ucide propria fiică, cealaltă parte nu doar crede, ci și *anticipează* asta oarecum. Un obicei vechi, să te pregătești pentru durerea care va veni.

Băiatul încuviințează fără să te piardă din ochi. Fețișoara lui a căpătat un aer straniu, solemn. Copilul ăsta chiar n-are nimic copilăresc, remarci tu absentă, abia acum.

Dar dacă îți poate găsi fiica n-are decât să fie și Pământul Nemilos în persoană, că nu ți-ar păsa.

Așa că scotocești în rucsafug și scoți plosca, pe cea cu apă bună. Pe cealaltă ai umplut-o la pârâu, dar trebuie fiartă mai întâi. După ce iei o gură, i-o întinzi și lui. Când termină de băut, îi dai un pumn de stafide. El clatină din cap și ți le dă înapoi.

— Nu mi-e foame.

— N-ai mâncat.

— Nu mănânc prea mult.

Își ia bocceaua. Poate are provizii înăuntru. Nu contează. Chiar nu-ți pasă. Nu-i copilul tău. E pur și simplu cel care știe unde este copilul tău.

Ridici tabăra și îți reiei drumul către sud. De data asta, băiatul merge alături de tine, călăuzindu-te subtil.

•

„Ascultați, ascultați, ascultați cu luare-aminte.

A fost o vreme, înainte să existe Anotimpurile, când viața și tatăl ei, Pământul, prosperau împreună. (Viața a avut și o mamă. Ei i s-a întâmplat ceva cumplit.) Tatăl nostru, Pământul, știa că va avea nevoie de viață inteligentă, așa că a folosit Anotimpurile ca să ne facă să ne desprindem de animale: mâini inteligente care să creeze lucruri și minți inteligente care să rezolve probleme, limbi inteligente ca să lucrăm împreună și sessapineale inteligente ca să ne prevină asupra pericolului. Oamenii au devenit ceea ce îi trebuia Taicii Pământ, ba chiar mai mult decât putea El duce. Atunci ne-am întors împotriva Lui și de atunci El nutrește o ură arzătoare față de noi.

Țineți minte, țineți minte ce vă spun”.

Incantație de lorist, *Crearea celor trei rase,* partea întâi

8.

Sienit pe drumul suspendat

În cele din urmă, Sienit se vede silită să-l întrebe pe noul ei mentor cum îl cheamă. Alabastru, răspunde el și ea își zice că oricine i-a dat numele ăsta avea un simț al umorului cam pervers. E nevoită să-l strige pe nume destul de des, fiindcă pe parcursul lungilor zile de călărie bărbatul tot adoarme în șa, lăsând-o pe ea să fie atentă la drum și la posibilele pericole și să-și alunge urâtul cum o ști. Se trezește imediat ce este strigat, așa că inițial ea îl bănuiește că se preface ca să evite să-i vorbească. Când îi spune asta, el o privește enervat și-i zice:

— Sigur că dorm de-adevăratelea! Și, dacă vrei să fiu bun de ceva la noapte, o să mă *lași* să dorm!

Ceea ce o scoate din sărite, fiindcă nu *el* e cel care trebuie să rămână însărcinat de dragul imperiului și al Pământului. Și nu-i ca și cum sexul ar cere cine știe ce efort din partea lui, la cât de scurte și de plictisitoare sunt partidele.

Dar, cam la o săptămână de la începutul călătoriei, observă în sfârșit cu ce se îndeletnicește el ziua, în timp ce călăresc, și chiar și noaptea, când zac obosiți și lipicioși în sacul de dormit pe care-l împart. Poate fi iertată că n-a remarcat mai devreme, își spune ea, pentru că e ceva constant, ca un murmur surd într-o încăpere plină de oameni care discută: el domolește toate cutremurele din împrejurimi. Absolut *toate,* nu doar cele pe care le pot simți oamenii. Toate tensiunile și mișcările minuscule, infinitezimale ale Pământului, atât cele care acumulează energie pentru un cutremur mai puternic, cât și cele întâmplătoare. Pe oriunde trec ea și Alabastru, mișcările astea încetează pentru o vreme. Liniștea seismică e ceva obișnuit în Yumenes, dar nu și aici, în inima continentului, unde rețeaua de noduri lasă de dorit.

Când își dă seama, Sienit e... confuză. Pentru că n-are sens să domolești microcutremurele, făcând asta riști să înrăutățești lucrurile data viitoare când va avea loc un cutremur mai mare. Au fost foarte insistenți când au învățat-o asta, pe vremea când

era o pietricică și studia principiile de bază ale geometriei și ale seismologiei: pământului nu-i plac constrângerile. Țelul orogenilor e Redirecționarea, nu oprirea cutremurelor.

Cugetă la acest mister vreme de câteva zile în timp ce înaintează pe drumul suspendat Yumenes – Allia, iar deasupra lor se răsucește un obelisc ca un munte de turmalină, care pâlpâie ori de câte ori se solidifică suficient cât să reflecte lumina soarelui. Drumul este cea mai rapidă rută între cele două capitale de cvartent, construit aproape în linie dreaptă, așa cum numai Vechiul Sanze a îndrăznit: suspendat pe lungi poduri de piatră, traversând canioane vaste și uneori chiar străbătând tunele prin munți prea înalți ca să poată fi escaladați. Asta înseamnă că drumul către coastă va dura numai câteva săptămâni la pas, jumătate din cât ar face pe drumurile mai joase.

Dar, Pământule supurând, drumurile suspendate sunt plictisitoare. Majoritatea oamenilor se gândesc la ele ca la niște capcane ucigașe gata să se declanșeze, dar de obicei sunt mai sigure decât drumurile obișnuite. Toate Drumurile Imperiale au fost construite de echipe formate din cei mai buni gineri și orogeni și amplasate cu bună știință în locuri considerate permanent stabile. Unele dintre ele au supraviețuit mai multor Anotimpuri. Așa că, zile în șir, Sienit și Alabastru nu întâlnesc decât convoaie de neguțători, olăcari de poștă și patrulele de miliție ale cvartentului respectiv. Toți le aruncă priviri ostile de îndată ce zăresc uniformele negre ale Epicentrului și nu catadicsesc să le vorbească. La răspântii sunt puține comuri și aproape nicio prăvălie de unde să se aprovizioneze, deși de-a lungul drumului există platforme anume pregătite, cu șoproane unde se poate face popas. Sienit și-a petrecut seară de seară lângă foc, fără altă ocupație decât aceea de a strivi insecte și a se uita urât la Alabastru. Și de a face sex cu el, ceea ce nu-i ia mai mult de câteva minute.

Asta, însă, e interesant.

— De ce faci asta? îl întreabă în cele din urmă Sienit, la trei zile după ce l-a observat pentru prima oară domolind microcutremurele.

Tocmai a făcut-o din nou, în timp ce se pregătesc de cină (pâine de rezervă, încălzită, cu felii de carne de vită și prune uscate, miam-miam). A căscat în timp ce o făcea, deși, desigur,

toată treaba trebuie să-i fi cerut ceva efort. Orogenia întotdeauna ia ceva din tine.

— Ce anume? întreabă el în timp ce pune capăt unei replici de suprafață și ațâță focul afișând o mină plictisită.

Ea ar vrea să-i tragă una.

— *Asta*!

El ridică din sprâncene.

— Ah! M-ai simțit.

— *Sigur că te-am simțit*! *Faci asta tot timpul*!

— Pân-acum n-ai zis nimic.

— Pentru că încercam să-mi dau seama ce faci!

El o privește perplex:

— Păi, poate-ar fi trebuit să mă-ntrebi.

O să-l omoare, zău că da! Probabil tăcerea ei grăiește de la sine, pentru că el face o grimasă și începe, în cele din urmă, să-i explice.

— Îi las pe administratorii de noduri să-și mai tragă sufletul. Fiecare microcutremur pe care-l potolesc le ușurează lor povara.

Sienit știe despre administratorii de noduri, normal. Așa cum Drumurile Imperiale leagă Yumenesul de foștii vasali ai vechiului imperiu, nodurile leagă Epicentrul de cvartentele îndepărtate, extinzându-i protecția cât mai departe cu putință. Pretutindeni pe continent – în acele puncte desemnate de seniorii orogeni ca ideale pentru manipularea faliilor și a punctelor fierbinți din zonă – există câte un avanpost. În el este încartiruit un orogen pregătit de Epicentru, a cărui unică însărcinare este să asigure stabilitatea în regiune. La Ecuatoriale, zonele protejate de noduri se suprapun, așa că rareori simți vreo zguduitură. Acest fapt și prezența Epicentrului în inima sa îi permit Yumenesului să construiască așa cum o face. Dincolo de Ecuatoriale însă, nodurile sunt la distanță mai mare unul de celălalt, pentru a asigura o protecție cât mai bună unui număr cât mai mare de oameni, așa că în rețea există găuri. Pur și simplu nu merită – cel puțin conform seniorilor Epicentrului – să pui câte un nod lângă fiecare com de fermieri sau mineri de pe continent. Cei care trăiesc în aceste locuri trebuie să-și poarte singuri de grijă.

Sienit nu-l cunoaște pe niciunul dintre sărmanii fraieri cărora li s-a repartizat însărcinarea asta plicticoasă, dar este foarte, foarte bucuroasă că nimeni nu i-a sugerat-o ei. E genul de treabă rezervată orogenilor care n-o să ajungă niciodată la al

patrulea inel: cei care au foarte multă putere brută, dar foarte puțin control asupra ei. Măcar au șansa să salveze vieți, chiar dacă sunt condamnați să-și ducă traiul în izolare și obscuritate.

— Poate ar trebui să lași microcutremurele pe seama administratorilor de noduri, sugerează Sienit.

Mâncarea s-a încălzit suficient. O trage de pe foc cu ajutorul unui băț. În ciuda mofturilor de mai devreme, îi lasă gura apă. A fost o zi lungă.

— Pământul știe că probabil le trebuie și lor *ceva* de făcut ca să nu moară de plictiseală.

La început e atât de concentrată asupra mâncării, încât nu observă că Alabastru a amuțit abia când îi întinde și lui o porție. Atunci se încruntă, căci pe fața lui a apărut din nou expresia aceea. Ura aceea. Și de data asta măcar o parte o vizează pe ea.

— Înțeleg că n-ai fost niciodată să vizitezi un nod.

Pământule nesătul, ce l-a apucat?

— Nu. De ce-aș face una ca asta?

— Pentru că ar trebui. Toți rogălăii ar trebui s-o facă.

Auzindu-l că spune *rogălău,* Sienit tresare ușor. Epicentrul le scade puncte celor care folosesc cuvântul ăsta, așa că nu îl aude prea des – doar câte o insultă aruncată printre dinți de oamenii pe lângă care trec călare sau de pietricelele care încearcă să facă pe durele când nu-s instructorii prin preajmă. E un cuvânt atât de urât, aspru și gutural, sunetul lui e ca o palmă peste ureche. Dar Alabastru îl rostește cum ar spune alții *orogen.*

El continuă, pe același ton glacial:

— Și dacă simți ce fac, înseamnă că și tu poți face asta.

Lucru care o surprinde și o înfurie și mai tare pe Sienit.

— Pe focurile din adâncuri, de ce să domolesc eu microcutremure?! O s-ajung…

Și se întrerupe, fiindcă era cât pe ce să zică „la fel de obosită și de inutilă ca tine”, iar asta ar fi răutăcios din partea ei. Apoi își dă seama că poate tocmai *din cauza* asta *este* el obosit și inutil.

Și dacă el se epuizează într-un asemenea hal făcând-o, înseamnă că-i important și c-ar fi o greșeală să-l refuze din start. Până la urmă, orogenii trebuie să se ajute unii pe alții. Oftează.

— Bine. Presupun că pot să ajut un biet fraier eșuat în pustietate, fără altă treabă decât să mențină ținutul stabil.

El se mai destinde puțin și, spre surprinderea ei, zâmbește. Arareori i se întâmplă. Ba nu, mușchiul fălcii îi *zvâcnește* în continuare. Ceva încă îl supără.

— E o stație nodală la două zile călare după următoarea răspântie a drumului suspendat.

Sienit așteaptă să audă și concluzia, dar el începe să mănânce, cu o mică exclamație de încântare care are mai mult de-a face cu faptul că i-a fost foame decât cu gustul propriu-zis al mâncării. Pentru că și ea e flămândă, Sienit ia câteva înghițituri, apoi se oprește încruntându-se.

— Stai așa! Adică ai de gând să *mergi* la stația aia? Asta ai vrut să zici?

— *Amândoi* o să mergem, da.

Alabastru îi aruncă o privire poruncitoare și, brusc, ea simte că-l urăște mai mult ca niciodată.

Reacțiile pe care i le provoacă el sunt complet iraționale. Alabastru o depășește în grad cu șase inele și probabil că ar depăși-o cu mai multe dacă sistemul de clasificare ar trece dincolo de acest prag. A auzit zvonurile despre talentul lui. Dacă ar ajunge să se confrunte, el i-ar inversa torul, înghețând-o într-o secundă. Măcar din motivul ăsta ar trebui să fie drăguță cu el. Și, având în vedere ce valoroasă ar putea fi protecția lui, mai ales pentru cineva care vrea să avanseze în ierarhia Epicentrului, ar trebui chiar să încerce să-l *placă.*

Dar s-a străduit să fie politicoasă și să-l măgulească și n-a mers. El se preface că n-o înțelege sau o insultă până când o face să înceteze. Sienit i-a oferit toate micile dovezi de respect la care par să se aștepte de obicei seniorii Epicentrului, dar n-a reușit decât să-l enerveze. Asta o scoate *pe ea* din minți, atitudine care, în mod straniu, lui pare să-i convină cel mai mult.

Așa că, deși cu alt senior nu și-ar permite-o, rostește un „Da, să trăiți!” răstit și lasă restul serii să treacă într-o tăcere asurzitoare și plină de resentimente.

Se duc la culcare și ea se întinde către el, ca de obicei, dar de data asta el se rostogolește pe o parte, întorcându-i spatele.

— O s-o facem de dimineață, dacă mai e nevoie. N-ar cam fi vremea să-ți vină ciclul?

Ceea ce o face pe Sienit să simtă că-i cea mai mare țărancă din lume. N-are nicio îndoială că el urăște sexul la fel de mult ca ea. Dar e îngrozitor să-și dea seama că el de-abia *aștepta o*

pauză și că ea a uitat să țină socoteala. O face acum, cu dificultate, pentru că nu-și mai amintește precis ziua în care i-a venit ultima dată și… are dreptate! I-a întârziat.

El remarcă tăcerea ei surprinsă și suspină, pe jumătate adormit.

— Nu-nseamnă nimic dacă ți-a întârziat. Călătoriile pun trupul la încercare, zice el și-apoi cască. Deci rămâne pe mâine-dimineață.

Dimineață copulează. Nu există alt cuvânt care să descrie mai bine actul. Vulgaritățile nu se potrivesc pentru că e prea plicticos, iar ironiile care bagatelizează intimitatea nu-s necesare, pentru că nu-i nimic intim în asta. E un act de mântuială, un exercițiu fizic oarecare, ca extensiile pe care a învățat să le facă dimineața, înainte să încalece. De data asta o fac cu ceva mai multă energie, pentru că el este odihnit. Ea mai-mai că simte plăcere, iar el, când termină, scoate câteva sunete. Dar asta e tot. După ce au terminat, Alabastru rămâne întins, privind-o cum se ridică și se spală repede, lângă foc. E atât de obișnuită cu asta, încât tresare când el vorbește:

— De ce mă urăști?

Sienit șovăie câteva clipe, gândindu-se dacă să-l mintă sau nu. Dacă s-ar afla în Epicentru, l-ar minți. Dacă el ar fi asemenea celorlalți seniori, un fanatic al regulilor, veghind ca orogenii Epicentrului să se comporte adecvat în orice împrejurare, l-ar minți. Dar el i-a demonstrat destul de limpede că preferă sinceritatea, oricât de grosolană ar fi. Așa că oftează.

— Așa, pur și simplu.

El se rostogolește pe spate, cu ochii la cer, și ea crede că acesta a fost finalul conversației, până când îl aude spunând:

— Cred că mă urăști pentru că… sunt cineva pe care-l *poți* urî. Sunt aici, la îndemână. Dar de fapt tu urăști lumea-ntreagă.

Sienit trântește în castronul cu apă cârpa cu care s-a spălat și îl privește furioasă.

— *Lumea-ntreagă* nu spune idioțenii ca tine!

— Nu mă interesează să fiu mentorul unui sicofant! Când ești cu mine, vreau să fii tu însăți. Iar când ești tu însăți abia reușești să-mi adresezi un cuvânt politicos, deși eu mă port frumos *cu tine.*

Auzind problema pusă în acești termeni, o încearcă o ușoară vinovăție.

— Atunci ce vrei să zici când spui că urăsc lumea?

— Urăști felul nostru de viață. Felul în care lumea ne obligă să trăim. Fie aparținem Epicentrului, fie suntem nevoiți să ne ascundem, vânați precum câinii turbați dacă suntem descoperiți. Sau devenim monștri și încercăm să ucidem tot ce ne iese în cale. Chiar și în interiorul Epicentrului trebuie să ne gândim întotdeauna cum vor *ei* să ne purtăm. Nu putem niciodată să fim… pur și simplu noi înșine.

El oftează și închide ochii.

— Ar trebui să existe o cale mai bună.

— Dar nu există.

— Ei bine, ar trebui să existe. Nu se poate ca Sanze să fie cel dintâi imperiu care a reușit să supraviețuiască mai multor Anotimpuri. Vedem peste tot dovezi ale altor moduri de viață, ale altor popoare care au cunoscut măreția.

Face semn dincolo de drumul suspendat, către peisajul înconjurător. Sunt în apropierea Marelui Codru de Răsărit. Tot, cât vezi cu ochii, e acoperit de o pătură de copaci care se înalță și coboară. Numai că…

… numai că exact pe linia orizontului Sienit zărește ceva ca o mână scheletică de metal răsărind deasupra ramurilor. O ruină, și dac-o poate vedea de aici trebuie să fie enormă.

— Transmitem legea-n piatră din generație în generație, spune Alabastru ridicându-se în șezut, dar nu încercăm să ne amintim niciodată nimic despre ceea ce s-a încercat deja, despre alte soluții care poate-au funcționat.

— Pentru că *nu* au funcționat. Oamenii ăia au murit. Noi suntem încă în viață. Calea noastră-i bună, a lor a fost greșită.

El îi aruncă o privire în care ea citește „n-am cuvinte să-ți explic ce proastă ești”, deși probabil că nu asta a fost intenția lui. Are dreptate, pur și simplu nu-l poate suferi.

— Îmi dau seama că n-ai altă educație decât cea pe care ți-a dat-o Epicentrul, dar mai gândește și tu! A supraviețui nu-i totuna cu *a avea dreptate.* Aș putea să te omor pe loc, dar asta nu m-ar face o persoană mai bună.

Poate că nu, dar pentru *ea* n-ar mai conta. Și se pomenește purtându-i pică pentru că-i atât de sigur că e mai slabă decât el, deși, firește, are dreptate.

— Bine!

Se ridică și începe să se îmbrace, trăgându-și hainele pe ea cu mișcări bruște.

— Atunci spune-mi care-i cealaltă cale.

Preț de o clipă, el nu zice nimic. În cele din urmă, ea se întoarce să-l privească și vede că-i stânjenit.

— Păi..., începe el. Am putea încerca să-i lăsăm pe orogeni să conducă.

Ea e cât pe ce să izbucnească în râs.

— Asta ar dura cam vreo zece minute, după care fiecare Gardian de pe cuprinsul Neclintirii ar încerca să ne linșeze, cu jumătate din continent dând fuga în urma lor să privească și să aplaude.

— Ne omoară pentru că legea-n piatră le spune că ne-am născut răi, un soi de agenți ai Taicii Pământ, niște monștri care abia dacă-s umani.

— Da, dar nu poți să schimbi legea-n piatră.

— Legea se schimbă tot timpul, Sienit.

El nu-i spune prea des pe nume, așa că asta o face să fie atentă.

— Fiecare civilizație adaugă câte ceva, iar părțile care nu contează pentru oamenii unei anumite epoci sunt uitate. Există un motiv pentru care Tăblița A Doua e atât de deteriorată: cândva, demult, cineva a decis că nu era importantă sau că era greșită și nu și-a mai bătut capul cu grija ei. Sau poate a încercat deliberat s-o șteargă și de aceea multe dintre copiile ei timpurii sunt deteriorate exact în același loc. Arheomeștii au găsit niște tăblițe vechi într-unul dintre orașele părăsite de pe Platoul Tapita. Se pare că și oamenii aceia își scriau învățăturile în piatră pentru a le transmite generațiilor viitoare. Dar conținutul acelor tăblițe era diferit, *radical* diferit de legea pe care am învățat-o noi la școală. Din câte știm noi, interdicția de a schimba legea-n piatră este tot un adaos recent.

N-a știut asta. Gândul o face să se încrunte. O face, de asemenea, să-și dorească să nu-l creadă sau poate că antipatia față de el își spune din nou cuvântul. Dar... legea-n piatră e la fel de veche ca inteligența. Numai datorită ei a supraviețuit omenirea Anotimp după Anotimp, adunându-se laolaltă când lumea devenea rece și întunecoasă. Loriștii povestesc ce se întâmplă când oamenii – lideri politici, filosofi sau băgăcioși bine

intenționați – încearcă să schimbe legea-n piatră. Dezastrul se produce inevitabil.

Așa că nu-l crede.

— De unde ai auzit despre tăblițele de la Tapita?

— Execut misiuni în afara Epicentrului de douăzeci de ani. Am prieteni afară.

Prieteni care stau de vorbă cu un orogen? Despre erezii istorice? E ridicol. Dar… mă rog.

— Bine, deci cum schimbi învățătura în așa fel încât…

Nu e atentă la straturile de dedesubt, pentru că discuția a captivat-o mai mult decât ar fi dispusă să recunoască. Se pare însă că el liniștește în continuare cutremure în timp ce stau de vorbă. Plus că e un decainelar, așa că e firesc să icnească și să sară brusc în picioare ca tras de sfori, întorcându-se spre apus. Sienit îi urmărește încruntată direcția privirii. În acel loc, pădurea de pe marginea drumului a fost defrișată ici și colo de tăietorii de lemne și e străbătută de două drumuri joase care se despart înaintând printre copaci. Mai vede încă o ruină, un dom care-i mai degrabă o grămadă de piatră năruită, precum și trei sau patru comuri mici. Dar nu-și dă seama ce l-a făcut să reacționeze…

… și-atunci îl sesizează. Pământule nemilos, e unul imens! De opt sau nouă. Ba nu, *mai mare*! La trei sute de kilometri depărtare e un punct fierbinte, sub periferia unui orășel numit Mehi… dar asta nu se poate. Mehi este la marginea Ecuatorialelor, ceea ce înseamnă că se află în aria protectoare a nodurilor. De ce…

Nu contează de ce. Nu când Sienit *vede* cutremurul, care face pământul din jurul drumului suspendat să tremure și copacii să se zvârcolească. Ceva n-a mers, rețeaua a cedat și punctul fierbinte de sub Mehi urcă spre suprafață. Proto-cutremurele sunt suficient de puternice ca, până și de la această distanță, să simtă un gust de metal coclit în gură și mâncărimi sub unghii. Până și cei mai insensibili dintre odihniți pot să simtă asaltul insistent al micilor unde seismice care fac vasele să zăngănească, în timp ce bătrânii scot exclamații panicate luându-se cu mâinile de cap, iar bebelușii se pun pe plâns. Dacă nu oprește nimeni această izbucnire, odihniții o să simtă mai mult de-atât când se vor pomeni cu un vulcan care erupe sub picioarele lor.

— Ce…

Sienit dă să se întoarcă spre Alabastru și încremenește șocată, căci îl descoperă în patru labe, mârâind amenințător.

O clipă mai târziu simte un val de orogenie brută răspândindu-se în cele patru zări și în jos, prin stâlpii drumului suspendat, până în șisturile sfărâmicioase care alcătuiesc solul. Nu e o forță propriu-zisă, ci doar voința lui Alabastru și puterea pe care o alimentează, dar nu poate să nu urmărească, pe două niveluri, cum puterea lui gonește – mai iute decât ar fi ea capabilă – către tumultul acela îndepărtat.

Și înainte ca Sienit să-și dea seama ce se întâmplă, Alabastru o *înșfacă* într-o strânsoare cum n-a mai cunoscut vreodată. Legătura ei cu pământul, propriul ei simț orogenic, este dintr-odată canalizată și dirijată de *altcineva,* și nu-i place deloc. Dar când încearcă să-și recapete controlul asupra propriilor puteri simte o *arsură,* ca o fricțiune imensă, și în lumea reală cade în genunchi scoțând un țipăt, fără să înțeleagă ce se întâmplă. Alabastru a legat-o de el cumva, folosind puterea ei ca s-o amplifice pe a lui, și n-are ce face în privința asta.

Apoi plonjează în pământ amândoi ca unul, coborând prin masivul puț ucigaș care este punctul de fierbere. E imens, lat de câțiva kilometri, mai mare decât un munte. Alabastru face ceva, altceva se închide și Sienit scoate un țipăt în fața durerii neașteptate, care se potolește însă imediat. Redirecționare. El face asta din nou și ea înțelege: o *protejează* de căldura, presiunea și furia punctului de fierbere. Pe el nu-l deranjează, pentru că el a devenit căldură, presiune și furie, acordându-se cu ele așa cum Sienit nu a făcut-o decât cu mici bazine magmatice[4] situate în straturi altminteri stabile… dar acelea erau niște biete scântei pe lângă această furtună de foc. Ea nu e pe măsura lui. Așa că el îi folosește puterea, dar în același timp eliberează forța pe care ea nu o poate procesa, trimițând-o oriîncotro înainte să o copleșească și s-o… s-o… de fapt ea nu știe cu certitudine ce i s-ar întâmpla. Epicentrul îi învață pe orogeni să nu își forțeze limitele, nu spune și ce pățesc cei care o fac.

---

[4] Bazin de rocă topită aflată dedesubtul scoarței pământului. Treptat, presiunea acesteia crește, putând provoca o erupție. Mulți vulcani se află deasupra unor asemenea bazine de magmă.

Și înainte ca Sienit să aibă timp să se gândească la toate astea, înainte să-și mobilizeze toate puterile ca să-l *ajute,* dacă tot nu-i poate *scăpa,* Alabastru face încă un lucru. O lovitură brutală. Undeva, ceva a fost străpuns. Dintr-odată, presiunea ascendentă a bulei de magmă începe să scadă. El îi retrage pe amândoi din foc, înapoi în pământul care încă se mai zguduie, și acum ea știe ce să facă fiindcă acestea sunt doar cutremure, nu însăși mânia Taicii Pământ. Ceva se schimbă și acum puterea *lui* e la dispoziția *ei.* Câtă putere! Pământule, e un monstru! Dar așa este ușor, foarte ușor să netezească undele, să sigileze crăpăturile și să îngroașe straturile fisurate, așa încât să nu se formeze o nouă falie în acest loc unde presiunea a slăbit pământul. Sesizează striațiile solului cu o claritate pe care n-a mai cunoscut-o niciodată. Le netezește și strânge scoarța pământului în jurul lor cu o precizie chirurgicală pe care n-a reușit s-o atingă niciodată până acum. Și în vreme ce punctul de fierbere redevine doar o potențială amenințare și pericolul trece, ea revine la sine și îl descoperă pe Alabastru strâns ghem dinaintea ei și, de jur-împrejurul lor, o peliculă de gheață care deja începe să se topească.

E în patru labe, tremurând. Când încearcă să se miște, reușește numai printr-un efort considerabil să nu cadă în nas. Coatele tot amenință să-i cedeze. Dar se silește să parcurgă târâș distanța până la Alabastru, pentru că acesta arată de parc-ar fi murit. Îi atinge brațul și simte prin țesătura uniformei mușchiul tare și încordat în loc să fie inert. Își spune că ăsta-i un semn bun. Trăgându-se mai aproape, îl scutură puțin și vede că ochii lui sunt larg deschiși, privind în gol nu cu pustietatea inexpresivă a morții, ci cu o imensă surprindere.

— E exact cum a spus Hesonit[5], murmură el deodată și ea tresare fiindcă nu-l credea conștient.

Minunat! E pe un drum suspendat în mijlocul pustietății, pe jumătate moartă după ce altcineva i-a folosit orogenia împotriva voinței ei, fără niciun ajutor în afară de idiotul ăsta cu creierul ruginit, dar ridicol de puternic care e chiar cel ce s-a folosit de ea. Încercând să se adune după... după...

De fapt, n-are nici cea mai mică idee ce anume s-a întâmplat. N-are nicio logică. Seismele nu se *produc* așa. Punctele de fierbere care au stat cuminți vreme de ere întregi nu erup de

[5] Piatră prețioasă de culoare brun-verzuie, galbenă sau roșie.

capul lor. Trebuie să existe un factor declanșator: schimbarea poziției unei plăci undeva, o erupție vulcanică altundeva, un decainelar făcând o criză de nervi, ceva. Și întrucât a fost un cutremur atât de puternic, ea ar fi trebuit să sesizeze ce l-a declanșat. Ar fi trebuit să aibă parte de alt avertisment decât icnetul lui Alabastru.

Și ce *a făcut* Alabastru de fapt, înghiți-l-ar Pământul?! Nu reușește să priceapă. Orogenii nu pot conlucra. S-a demonstrat: când doi orogeni încearcă să exercite aceeași influență asupra aceluiași eveniment seismic, cel cu mai mult control și cu mai mare precizie are câștig de cauză. Cel mai slab o să continue să încerce până la epuizare, asta dacă cel mai puternic nu îi străpunge torul, înghețându-l împreună cu tot ce-i în jur. De aceea seniorii orogeni sunt cei care conduc Epicentrul: nu doar că sunt mai experimentați, dar ar putea ucide orice persoană care îi înfruntă, chiar dacă n-au voie. Și de aceea decainelarii au de ales: fiindcă nimeni nu-i poate *sili* să facă un lucru sau altul. Cu excepția Gardienilor, desigur.

Dar ceea ce a făcut Alabastru e limpede, chiar dacă inexplicabil.

Dar-ar rugina-n toate! Sienit se așază ca să nu cadă. Lumea se învârte în mod neplăcut, așa că își sprijină brațele pe genunchi și-și pune capul pe ele. N-au călătorit deloc astăzi și nici nu vor călători. Sienit nu se simte capabilă să călărească, iar Alabastru arată ca și cum n-ar fi în stare nici să iasă din sacul de dormit. Nici măcar nu a apucat să se îmbrace. Stă ghemuit pe jos în pielea goală, zguduit de frisoane, complet inutil.

Cade așadar în sarcina lui Sienit să se ridice în cele din urmă și să scotocească prin bagaje, unde descoperă două lube – lubenițe mici cu coaja groasă care se îngroapă în pământ pe durata unui Anotimp, sau cel puțin așa susțin geomeștii – pe care le rostogolește deasupra rămășițelor focului lor, pe care e bucuroasă că n-a apucat să-l stingă. Nu mai au nici iască, nici combustibil, dar tăciunii ar trebui să fie de-ajuns ca să coacă lubele, asigurându-le cina peste câteva ore. Ia un braț de fân și li-l azvârle cailor, toarnă apă într-o găleată din pânză de cort ca să aibă animalele ce bea, apoi se uită la grămada de bălegar și se gândește să o arunce peste marginea drumului suspendat ca să nu îi mai simtă mirosul.

După asta se târăște înapoi în sacul de dormit, care e, din fericire, uscat în ciuda înghețului recent. Acolo se prăbușește lipită de spatele lui Alabastru și moțăie. Nu adoarme. Tresăririle frecvente ale pământului, în timp ce punctul de fierbere se retrage, îi fac sessapinealele să zvâcnească și o împiedică să se relaxeze complet. Totuși, stând culcată se mai întremează oarecum și mintea ei amorțește, până ce răcoarea aerului o face să redevină conștientă. Amurgul a sosit.

Clipește și își dă seama că, nu se știe cum, a ajuns să stea cu pântecele lipit de spatele lui Alabastru. El e în continuare ghemuit, dar acum are ochii închiși și trupul relaxat. Când ea se ridică, el tresare ușor și se saltă în șezut.

— Trebuie să mergem la stația nodală! izbucnește el cu o voce răgușită, ceea ce n-o surprinde deloc.

— Nu, spune ea, prea obosită ca să se mai enerveze și renunțând definitiv la orice efort de a fi politicoasă. N-am de gând să cobor de pe drumul suspendat noaptea, călare, și epuizată. Nu mai avem bălegar uscat și toate celelalte sunt pe terminate. Trebuie să ne oprim într-un com și să ne refacem proviziile. Și dacă încerci să-mi ordoni să merg în nuș’ ce nod din pustie, o să trebuiască să mă acuzi de insubordonare.

N-a mai refuzat niciodată să se supună unui ordin, așa că nu-i sigură care-ar putea fi consecințele. Dar e prea obosită ca să-i pese.

El geme, apăsându-și palmele pe frunte ca și cum ar vrea să alunge o migrenă sau poate s-o înfunde mai adânc în craniu. Apoi înjură în limba aceea pe care ea l-a mai auzit folosind-o. Tot nu o recunoaște, dar este din ce în ce mai convinsă că-i unul dintre dialectele de pe coastă, lucru straniu dat fiind că el susține că e născut și crescut în Epicentru. Pe de altă parte, trebuie să-l fi îngrijit cineva în cei dintâi ani, înainte să fie suficient de mare ca să fie primit în rândul pietricelelor. Din câte a auzit, majoritatea raselor de pe Coasta de Est au pielea întunecată ca a lui, așa că poate e limba pe care o vor auzi când vor ajunge în Allia.

— Dacă nu vrei să mergi, mă duc singur, se răstește el vorbind din nou în sanze-mat.

Apoi se ridică, bâjbâie după haine și începe să se îmbrace, de parcă ar vorbi serios. Sienit îl privește uluită, pentru că bărbatul

tremură atât de tare încât abia se ține pe picioare. Dacă se urcă pe cal în halul ăsta, o să cadă din șa.

— Hei! exclamă ea, dar el își continuă pregătirile febrile, ca și cum n-ar fi auzit-o. Hei!

El tresare, o privește și ea înțelege că într-adevăr *nu* a auzit-o. A ascultat cu totul altceva în timpul ăsta, pământul sau nebunia lui interioară, cine știe?

— O să te omori cu zile!

— Nu-mi pasă.

— Asta-i…

Se ridică, se apropie de el și-l prinde de braț tocmai când el întinde mâna să apuce șaua.

— Asta-i o prostie! Nu poți…

— *Nu-mi spune tu ce nu pot să fac*!

Se apleacă spre ea mârâindu-i cuvintele în obraz, iar brațul din strânsoarea ei este rigid. Sienit dă să bată în retragere… dar de aproape îi vede albul ochilor întesat de vinișoare roșii, scânteierea lor dementă, pupilele mărite. Ceva e în *neregulă* cu el.

— Nu ești Gardian! N-ai niciun drept să-mi dai ordine!

— Ai înnebunit?

Pentru prima oară de când îl cunoaște, se simte… tulburată. El i-a folosit cu atâta ușurință orogenia și ea nu știe cum anume a făcut-o. E atât de slab încât l-ar putea pune cu ușurință la pământ, numai că după prima lovitură el ar îngheța-o instantaneu.

Nu-i prost. Trebuie doar să-l facă să priceapă.

— O să vin cu tine, spune ea cu fermitate și recunoștința de pe chipul lui o face să se simtă prost pentru gândurile prea puțin măgulitoare de mai devreme. *La prima geană de lumină,* când putem s-o luăm prin trecătoarea care duce către drumurile de jos fără să ne rupem gâturile sau picioarele cailor. Bine?

Chipul lui se crispează de neliniște.

— E prea mult…

— Deja am dormit toată ziua. Și mai-nainte ai zis că drumul durează două zile călare. Dacă rămânem fără cai cam cât crezi c-o să ne ia?

Asta îl face să se oprească. Clipește, scoate un geamăt și cedează, îndepărtându-se, din fericire, de șa. Lumina apusului colorează totul în roșu. În spatele lui, în depărtare, se observă o

formațiune stâncoasă, un cilindru înalt și drept despre care Sienit poate spune dintr-o privire că nu-i natural. Fie a fost înălțat din pământ de un orogen, fie este o altă ruină străveche, mai bine camuflată decât majoritatea. Cu ea în fundal, Alabastru stă încremenit, cu privirile spre cer, de parcă ar fi gata să urle. Mâinile i se încleștează și se descleștează, se încleștează și se descleștează.

— Nodul, spune el într-un final.

— Da?

Lungește puțin cuvântul, încercând să nu sune ca și cum ar spune „hai să-i cântăm nebunului în strună”.

El ezită, apoi ia o gură zdravănă de aer și încă una, liniștindu-se.

— Cutremurele și erupțiile nu apar niciodată așa, din senin. Declanșatorul ăstuia, mișcarea care a tulburat echilibrul punctului de fierbere, a venit dinspre nod.

— Cum ți-ai dat…

Normal că și-a dat seama, e decainelar. Apoi înțelege ce-a vrut el să spună.

— Stai, adică spui că *administratorul nodului* a declanșat toată chestia?

— Exact asta spun, se întoarce el către ea, strângându-și din nou pumnii. Acum pricepi de ce vreau să ajung acolo?

Ea încuviințează inexpresivă. Înțelege. Pentru că un orogen nu poate crea un supervulcan din senin fără să genereze un tor de mărimea unui târg. Nu reușește să se abțină și aruncă o privire dincolo de pădure, în direcția nodului. Nu se vede nimic, dar undeva acolo un orogen al Epicentrului a ucis tot ce mișcă pe o rază de câțiva kilometri.

Și mai este și întrebarea, probabil cea mai importantă dintre toate: de ce?

— Bine, exclamă pe neașteptate Alabastru. Trebuie să pornim la prima geană de lumină și să înaintăm cât de repede putem. E un drum de două zile în pas lejer, dar dacă forțăm caii…

Ea dă să spună ceva, dar el începe să vorbească mai repede, ignorându-i obiecțiile, ca un om pradă unei obsesii.

— Dacă îi forțăm, dacă pornim când se crapă de ziuă, putem ajunge acolo pe înserat.

Probabil că asta e tot ce va obține de la el.

— Bine, în zori rămâne.

Se scarpină în cap. Simte sub degete praful aspru al drumului. N-a mai avut ocazia să se spele de trei zile. În ziua următoare ar fi trebuit să treacă pe lângă Adea, un com măricel unde ar fi insistat să tragă la un han... dar el are dreptate. Trebuie să ajungă la nodul ăla.

— Dar la următorul pârâu sau popas va trebui să ne oprim. Rămânem fără apă pentru cai.

El scoate o exclamație de frustrare în fața nevoilor cărnii muritoare. Dar spune doar:

— Bine.

Apoi se ghemuiește lângă tăciuni, culege una dintre lubele care s-au răcit și o crapă, apucându-se să mănânce cu degetele și mestecând meticulos. Ea se îndoiește că îi simte gustul. E doar combustibil. I se alătură și mănâncă celălalt fruct, apoi petrec o noapte liniștită, chiar dacă nu odihnitoare.

A doua zi – sau mai degrabă ceva mai târziu în aceeași noapte –, pun șeile pe cai și înaintează prudenți spre răspântia care îi conduce de pe drumul suspendat către câmpia de dedesubt. Când ajung la nivelul solului, soarele a răsărit deja, așa că Alabastru preia conducerea și își îndeamnă calul la galop, alternat cu perioade de mers la pas care să-i permită animalului să se odihnească. Sienit e impresionată. S-a așteptat ca el să omoare caii sub presiunea imboldului care-l mână înainte. Măcar nu-i prost. Sau crud.

În acest ritm parcurg rapid drumurile suspendate mai aglomerate, lăsând în urmă căruțe ușoare, călători nezoriți și câteva unități ale miliției locale, care se grăbesc fără excepție să le facă loc de îndată ce-i zăresc. E aproape ironic, își zice ea. În orice alt moment, uniformele lor negre i-ar face pe ceilalți să-i ocolească de departe, fiindcă nimănui nu-i plac orogenii. Acum însă toată lumea trebuie să fi simțit ce s-a întâmplat cu punctul ăla de fierbere. Se dau din drum cu promptitudine și pe chipurile lor se citesc ușurarea și recunoștința. A sosit Epicentrul să-i salveze! Lui Sienit îi vine să le râdă în nas.

Fac popas peste noapte ca să fure câteva ore de somn, pornesc la drum înainte de răsărit și întunericul domnește încă aproape netulburat când stația se ivește în fața lor, cuibărită între două dealuri joase, la capătul unui drum șerpuit. Drumul e abia mai mult de-o cărare de pământ prin sălbăticie, cu o pojghiță de asfalt îmbătrânit și crăpat, ca un omagiu adus

civilizației. Stația însăși e un alt omagiu. Pe drum au trecut pe lângă zeci de comuri, fiecare cu arhitectura sa aparte, îmbinând specificul regional cu diversele mode importate de localnicii mai înstăriți, imitații ieftine ale stilurilor din Yumenes. Stația însă este construită în cel mai pur stil al Vechiului Imperiu: ziduri înalte și amenințătoare din cărămizi de zgură roșiatică, înconjurând un complex compus din trei piramide mici și una mai mare, centrală. Porțile sunt dintr-un soi de oțel sau metal și Sienit se crispează la vederea lor. Nimeni nu-și pune porți metalice dacă își dorește siguranță. Dar, pe de altă parte, în stație nu se găsește nimic, cu excepția orogenului care locuiește aici și a personalului care îl sau o servește. Nodurile nu au nici măcar rezerve de hrană, contând pe aprovizionarea regulată cu ajutorul caravanelor dinspre comurile învecinate. Puțini ar vrea să fure ceea ce se află între zidurile lor.

Sienit e luată prin surprindere când Alabastru trage brusc frâiele calului, cu mult înainte să ajungă la porți, privind stația cu ochii mijiți.

— Ce-i?

— Nu ne iese nimeni în întâmpinare, spune el ca pentru sine. Nu se mișcă nimeni dincolo de poartă. Nu aud niciun zgomot dinăuntru. Tu?

Ea ascultă și nu aude decât liniștea.

— Câți oameni ar trebui să fie aici? Administratorul nodului, un Gardian și…?

— Administratorii de noduri nu au nevoie de Gardieni. De obicei, la stație este postată o trupă compusă din șase până la zece soldați imperiali care să-l apere pe administrator. Mai sunt bucătarii și restul personalului. Și cel puțin un doctor, întotdeauna.

Atât de puține cuvinte și-atât de multe semne de-ntrebare. Un orogen care nu are nevoie de Gardian? Administratorii de noduri sunt sub nivelul patru. Cineva cu un rang atât de jos nu are voie să părăsească Epicentrul neînsoțit de Gardian sau măcar de un senior care să-l supravegheze. Rostul soldaților îl înțelege. Uneori, localnicii superstițioși nu reușesc să facă deosebire între orogenii pregătiți de Epicentru și ceilalți. Dar de ce un doctor?

Nu contează.

— Probabil că-s morți cu toții, spune ea, dar chiar în timp ce rostește aceste cuvinte raționamentul ei se poticnește.

Pădurea din jur ar trebui să fie și ea moartă, pe o rază de câțiva kilometri, copacii, animalele și solul înghețate instantaneu și acum acoperite de mâzga dezghețului. Toți călătorii pe care i-au lăsat în urmă venind încoace ar trebui să fie morți. Cum altfel ar fi putut administratorul nodului să capete atâta putere încât să declanșeze acel punct fierbinte? Dar de aici totul pare în regulă, cu excepția tăcerii ce învăluie stația.

Brusc, Alabastru dă pinteni calului și vremea întrebărilor s-a terminat. Călăresc în susul dealului, către porțile închise și încuiate pe care Sienit nu vede cum le-ar putea deschide dacă nu e nimeni înăuntru care să le dea drumul. Apoi Alabastru șuieră și se apleacă în șa și pentru o clipă un tor îngust, strălucitor, pâlpâie, nu în jurul lor, ci în jurul porții. N-a mai văzut pe nimeni făcând așa ceva, proiectându-și torul la distanță, dar se pare că decainelarii pot. Calul ei scoate un nechezat subțire și nervos la vederea vârtejului subit de frig și zăpadă care s-a ivit înaintea lor, așa că ea îl oprește și animalul face câțiva pași în spate. În clipa următoare se aude un scrâșnet și ceva trosnește dincolo de poartă. Alabastru face torul să dispară și una dintre ușile imense de oțel se deschide. El deja descalecă.

— Stai, așteaptă să se încălzească, începe Sienit, dar el n-o ia în seamă și pornește către porți, fără să fie măcar atent unde pune piciorul pe asfaltul alunecos, acoperit cu petice de gheață.

Pe focurile din adânc! Sienit descalecă și ea și priponește caii de un copac tânăr și șui. După galopul de azi trebuie să-i lase să se răcorească înainte să le dea hrană și apă și ar trebui măcar să-i bușumeze, dar clădirea mare, amenințătoare și tăcută are ceva ce o tulbură. Nu e sigură ce anume. Așa că lasă șeile pe cai. Pentru orice eventualitate. Apoi intră pe urmele lui Alabastru.

În curte e liniște și întuneric. Nu-i electricitate în fundătura asta, numai lămpi cu ulei care s-au stins. Dincolo de porțile de metal se află o curte mare, iar pe zidurile interioare și pe clădirile mai apropiate se sprijină schele, înconjurând vizitatorii din toate părțile și oferind puncte convenabile de tragere. O intrare la fel de primitoare ca a oricărui com bine păzit, dar la o scară mult mai mică. Însă *în* curte nu e nimeni, deși Sienit zărește într-o parte a curții o masă și niște scaune unde oamenii de gardă trebuie să fi jucat cărți sau să-și fi luat gustarea nu cu mult timp în urmă. Întreaga curte e tăcută. Solul este pavat cu

zgură zgâriată și scobită de trecerea atâtor picioare de-a lungul anilor, dar acum ea nu aude niciun pas. Pe o latură a curții este un grajd, dar boxele sunt închise și cufundate în tăcere. Cizme acoperite de noroi uscat se înșiră de-a lungul zidului de lângă poartă: unele au fost trântite alandala, nu așezate ordonat. Dacă Alabastru are dreptate și aici sunt cantonați soldați imperiali, atunci e limpede că nu-s dintre cei mereu gata de inspecție. E logic: probabil că nu ești trimis într-un loc ca ăsta pentru merite deosebite.

Sienit clatină din cap. Apoi dinspre grajd vine un miros de animal care o face să tresară. Miroase caii, dar nu-i simte. Apropiindu-se prudentă – și-a încleștat pumnii și se silește să și-i descleșteze –, trage cu ochiul pe după ușa primei boxe, apoi se uită și în celelalte ca să fie inventarul complet.

Trei cai morți, zăcând pe o parte în fân. Încă n-au început să se umfle, probabil pentru că numai capetele și picioarele le atârnă inerte. Trupurile sunt învelite într-o peliculă de gheață și condens, iar carnea este în cea mai mare parte încă înghețată. Efectul a două zile de dezgheț, estimează ea.

În centrul curții este o mică piramidă din cărămidă, cu propriile ei porți din piatră, deși pe moment acestea sunt deschise. Sienit n-a văzut încotro a luat-o Alabastru, dar presupune că e în interiorul piramidei, fiindcă acolo trebuie să se afle administratorul nodului.

Se suie pe un scaun și folosește cea mai la îndemână scăpărătoare ca să aprindă una dintre lămpile cu ulei, apoi pătrunde și ea în piramidă, mișcându-se mai repede acum, că știe ce va găsi. Și da, pe coridoarele întunecoase îi descoperă pe soldații și servitorii care au trăit aici până de curând: unii prăbușiți în timp ce încercau să iasă, alții lipiți de pereți, alții zăcând pe podea, cu brațele întinse către centrul clădirii. Unii au încercat să fugă din fața pericolului, iar alții să ajungă la sursa acestuia și să-l oprească. Au dat greș cu toții.

Apoi Sienit descoperă camera nodului.

Asta trebuie să fie. Se află în centrul clădirii, dincolo de o arcadă din marmură de un trandafiriu palid, sculptată cu un model ce amintește de rădăcinile unui copac. Camera în care dă aceasta este înaltă, cu tavanul boltit și slab luminată, dar goală... mai puțin centrul încăperii, unde se află o... chestie imensă. Ar numi-o scaun dacă ar fi confecționată din altceva

decât sârme și chingi. N-ai zice că-i din cale-afară de confortabil, deși pare să îi asigure ocupantului său o poziție ușor înclinată. Oricum, administratorul nodului este așezat pe el, deci trebuie să fie…

Oh. *Oh*!

Oh, pe afurisitele de focuri din adâncuri!

Alabastru stă pe estrada unde se află scaunul din sârme, privind în jos către trupul administratorului. Nu-și ridică ochii la apropierea ei. Chipul îi e neclintit. Nu trist, nici inexpresiv. Ci pur și simplu o mască.

— Până și cei mai neînsemnați dintre noi trebuie să servească binele comun, spune el fără urmă de ironie în glas.

Trupul din scaun este micuț și complet dezbrăcat. Slab și cu membrele atrofiate. Fără păr. Niște chestii – tuburi, țevi și *chestii,* ea nu știe cum altcumva să le zică – pătrund în brațele subțiri ca două bețe, îi coboară în gâtlej, îi traversează pubisul îngust. Pe pântecele cadavrului, *atașat* cumva de pântecele cadavrului, este un soi de sac flexibil, plin de – îh! Sacul ăla ar trebui schimbat.

Se concentrează asupra acestor mici detalii fiindcă o ajută. Fiindcă o parte din ea a luat-o razna și singurul mod în care poate face această parte să rămână în interiorul ei, tăcută, este să se concentreze asupra fiecărui amănunt pe care îl vede. E chiar ingenios ce-au făcut ei aici. N-a știut că poți păstra un trup în viață în felul ăsta: nemișcat, fără voință, nedefinit. Așa că se concentrează să înțeleagă cum au făcut-o. Cadrul din sârmă este de-a dreptul genial. Are o manivelă cu ajutorul căreia poarte fi întors cu susul în jos, facilitând procesul de curățare a trupului. Sârma are probabil și rolul de a reduce escarele. În aer plutește un miros de boală, dar în apropiere se află un raft plin de pilule și sticluțe cu variate tincturi. E de înțeles, dat fiind că aici se impun antibiotice mai tari decât penicilina produsă de comuri. Poate că unul dintre tuburi are rolul de a introduce medicamentele în trupul administratorului. Și acesta este pentru mâncare, iar celălalt pentru eliminarea urinei și, oh! Legătura aceea e ca să absoarbă saliva.

Dar nu poate să nu vadă tabloul general, în ciuda eforturilor de a observa numai micile detalii. Administratorul nodului: un copil ținut în această stare luni întregi sau poate ani. Un copil a

cărui piele e aproape la fel de întunecată ca a lui Alabastru și ale cărui trăsături i-ar semăna leit dacă nu ar fi atât de emaciate.

— Ce?!

Atâta reușește să spună.

— Uneori un rogălău nu poate învăța să se controleze.

Acum ea înțelege că el folosește deliberat acest termen insultător. Un cuvânt dezumanizant pentru a denumi ceva ce a fost transformat într-un obiect. Ajută. În vocea lui Alabastru nu există nicio inflexiune, nicio emoție, dar felul în care își alege cuvintele spune totul.

— Uneori Gardienii prind o sălbăticiune care e prea mare ca să poată fi educată, dar suficient de tânără ca să fie păcat s-o ucizi. Și alteori observă pe cineva din groapa cu pietricele, unul dintre cei foarte sensibili, care nu pare să fie în stare să atingă autocontrolul. Pe aceștia Epicentrul încearcă o vreme să-i educe, dar dacă nu se dezvoltă în ritmul considerat potrivit de către Gardieni, Mama Sanze le poate găsi o altă utilitate.

— Cum...

Sienit nu-și poate desprinde privirea de fața cadavrului, *a copilului.* Ochii lui căprui sunt deschiși, dar încețoșați de moarte. Este vag surprinsă că nu a vomitat încă.

— Cum ar fi *asta*? Pe focurile din adâncuri, Alabastru, *cunosc* copii care au fost trimiși la noduri. N-am știut... asta nu-i...

Alabastru se destinde. Ea nu și-a dat seama cât de țeapăn fusese până nu-l vede aplecându-se și strecurându-și o mână sub ceafa băiatului, ridicându-i și întorcându-i capul parcă prea mare.

— Ar trebui să vezi asta.

Ea nu vrea, dar se uită. Pe ceafa rasă a copilului este o cicatrice lungă, sinuoasă, care poartă urmele unor fire de mult scoase. Se află chiar în locul unde craniul întâlnește șira spinării.

— Sessapinealele rogălăilor sunt mai mari și mai complexe decât ale oamenilor normali.

Când Sienit a văzut destul, Alabastru lasă capul copilului să cadă. Acesta se prăbușește la loc în leagănul său de sârmă, cu o inerție și o nepăsare care o fac să tresară.

— Nu e greu să produci o leziune care să anuleze complet controlul rogălăului, permițându-i însă în continuare uzul *instinctiv* al talentului său. Presupunând că supraviețuiește operației.

Ingenios. Da. Un bebeluș orogen poate opri un cutremur. E un talent înnăscut, mai cert chiar decât suptul la sân, și din cauza lui sunt uciși majoritatea copiilor orogeni. Cei mai buni dintre ei se trădează cu mult înainte de a se maturiza suficient ca să înțeleagă pericolul.

Dar să reduci un copil *doar* la acest instinct, *doar* la capacitatea de a potoli cutremure…

Chiar c-ar trebui să vomite.

— După aia e ușor.

Alabastru oftează, ca și cum ar susține un curs din cale-afară de plictisitor în fața elevilor Epicentrului.

— Ține infecțiile la distanță cu medicamente, menține-l într-o stare de funcționare minimală și ai obținut unicul lucru pe care nici măcar Epicentrul nu-l poate oferi: o sursă de orogenie inofensivă, sigură și aducătoare numai de beneficii.

Sienit nu înțelege cum de nu i s-a făcut greață, dar nici nu pricepe cum de nu începe *el* să urle.

— Presupun însă că au făcut greșeala de a-l lăsa pe acesta să se trezească.

Se uită în altă parte și Sienit îi urmărește privirea, descoperind trupul unui bărbat prăbușit lângă perete. Nu e îmbrăcat ca un soldat. Poartă haine civile, elegante chiar.

— Doctorul?

A reușit să adopte tonul calm și detașat al lui Alabastru. E mai ușor așa.

— Poate. Sau vreun localnic care a plătit pentru privilegiu.

Alabastru reușește chiar să *ridice din umeri* în timp ce îi indică o vânătaie încă lividă de pe coapsa băiatului. Are forma unei mâini, urmele de degete se văd clar chiar și pe pielea neagră.

— Mi s-a spus că sunt mulți cărora le plac chestiile astea. Au un fetiș cu neajutorarea, practic. Satisfacția e mai mare dacă victima este conștientă de ceea ce îi fac.

— Vai, Pământule! Alabastru, doar nu vrei să spui…

Vorbește peste ea din nou, ca și cum ea nici n-ar fi vorbit.

— Problema este că administratorii nodurilor simt dureri teribile ori de câte ori recurg la orogenie. Din cauza leziunilor, pricepi? Întrucât nu pot să nu reacționeze la fiecare cutremur din zonă, chiar și la microcutremure, se consideră că e mai uman să fie sedați tot timpul. Și toți orogenii reacționează instinctiv când se simt amenințați…

Ah. Asta pune capac la toate!

Sienit se împleticește până la cel mai apropiat perete și vomită caisele uscate și pastrama pe care le-a mâncat din șaua calului, în drum spre stație. E greșit. Totul e greșit. A crezut… nu s-a gândit… n-a știut…

Apoi, în timp ce se șterge la gură, descoperă că Alabastru o privește cu atenție.

— Cum ziceam, rostește el foarte încet, fiecare rogălău ar trebui să viziteze un nod măcar o dată în viață.

— N-am știut. Chiar n-am știut.

Bâiguie cuvintele cu dosul palmei încă la gură. N-au logică, dar se simte obligată să le rostească.

— Și ce, crezi că asta contează?

Lipsa de emoție de pe chipul și din vocea lui este aproape o cruzime.

— Contează pentru *mine*!

— Și crezi că *tu* contezi?

Și, deodată, el zâmbește. E un zâmbet urât, rece ca aburii care se înalță din gheață.

— Crezi că vreunul dintre noi contează, în afara a ceea ce putem face pentru ei? Nu-i interesează decât dacă putem sau nu să fim îmblânziți!

Smucește din cap către cadavrul copilului abuzat, ucis.

— Crezi că el a contat, după ce i-au făcut tot ce i-au făcut? Singurul motiv pentru care nu ne fac asta tuturor este că suntem mult mai versatili, mai utili dacă ne controlăm noi înșine. Dar pentru ei, fiecare dintre noi e doar o armă în plus. Doar un monstru util, doar niște sânge proaspăt de adăugat liniilor lor genetice. Doar un alt r*ogălău* nenorocit.

N-a mai auzit niciodată atâta ură într-un singur cuvânt.

Dar stând aici, în timp ce între ei zace moartă, rece și duhnind dovada categorică a urii pe care le-o poartă această lume, ea nu mai tresare la auzul lui. Fiindcă. Dacă Epicentrul poate face asta, sau Gardienii, sau Cârmuirea din Yumenes, sau geomeștii, sau oricine o fi inventat acest coșmar, atunci nu are rost să cosmetizezi ceea ce sunt de fapt Sienit și Alabastru. Nu oameni. Nici *orogeni*. În fața a ceea ce a văzut, politețea e o insultă. *Rogălăi,* asta sunt.

După o clipă, Alabastru se întoarce și părăsește încăperea.

•

Fac tabăra în curte, sub cerul liber. Clădirile stației oferă tot confortul după care a tânjit Sienit: apă caldă, paturi moi, altceva de mâncare decât pâine din rezervă și carne uscată. Dar aici, în curte, cadavrele măcar nu sunt umane.

Alabastru stă tăcut, privind focul aprins de Sienit. E înfășurat într-o pătură și ține în mână o cană cu ceai făcut de ea. Măcar atât, și-au completat proviziile din rezervele stației. Nu l-a văzut sorbind din cană. Ar fi fost drăguț, își zice ea, să-i fi putut oferi ceva mai tare decât ceaiul. Sau nu. Nu-i sigură ce anume ar putea face un orogen de talia lui dacă s-ar îmbăta. Exact ăsta-i și motivul pentru care n-au voie să bea, dar... înghiți-le-ar Pământul de motive. Înghiți-le-ar Pământul pe toate!

— Copiii sunt pieirea noastră, spune Alabastru cu flăcările jucându-i în priviri.

Sienit încuviințează, deși nu înțelege. Dar măcar el îi vorbește. Asta trebuie să fie de bine.

— Cred că am doisprezece copii, spune Alabastru, înfășurându-se mai bine în pătură. Nu-s sigur. Nu mi se spune de fiecare dată. Nu le văd întotdeauna pe mame, după aceea. Dar presupun că sunt doisprezece. Habar nu am unde se află cei mai mulți dintre ei.

Toată seara a aruncat informații așa, la întâmplare, ori de câte ori a deschis gura. În majoritatea cazurilor, Sienit nu s-a simțit în stare să-i răspundă, așa că n-a fost cine știe ce conversație. Această afirmație, totuși, o face să vorbească, pentru că e un lucru la care s-a gândit: cât de mult semăna cu Alabastru copilul din scaun.

— Copilul nostru, începe ea.

El îi întâlnește privirea și îi zâmbește din nou. Cu blândețe de data asta, dar nu e sigură dacă să-i creadă zâmbetul sau ura care clocotește dedesubt.

— Oh, asta e numai una dintre posibilele sale sorți, spune el făcând semn către zidurile roșii, amenințătoare ale stației. Copilul nostru ar putea deveni ca mine, parcurgând cu rapiditate rang după rang, o legendă a Epicentrului, stabilind noi standarde pentru orogenie. Sau ar putea fi o mediocritate care nu va realiza niciodată ceva notabil. Încă un cvadri sau cvintinelar curățând barierele de corali care blochează porturile și făcând copii în timpul liber.

Glasul îi e atât de *voios,* că-i greu să te concentrezi asupra cuvintelor și nu a tonului. Tonul e liniștitor și o parte din ea tânjește în clipa asta după alinare. Dar cuvintele o țin în alertă, tăioase ca niște cioburi ascuțite ascunse printre bile netede.

— Sau un odihnit, spune ea. Până și doi rogălăi…

E greu să pronunțe cuvântul, dar e și mai greu să spună *orogen,* pentru că acum acest termen mai politicos i se pare o minciună.

— Până și noi putem să avem un copil odihnit.

— Sper că nu.

— Speri că *nu*?!

Asta e cea mai bună soartă pe care și-o poate imagina pentru copilul lor.

Alabastru își întinde mâinile către foc ca să și le încălzească. Și-a pus inelele, observă ea. Arareori o face, dar cândva înainte să ajungă la stație, chiar cu sângele fierbându-i de grija fiului său, și-a amintit de imperativele bunei-cuviințe și le-a pus. Unele dintre ele scânteiază în lumina flăcărilor, în timp ce altele sunt întunecate, mate. Câte unul pe fiecare deget, inclusiv pe degetele mari. Șase dintre degetele lui Sienit o furnică ușor, ca jenate de propria goliciune.

— Orice copil cu părinți orogeni purtători de inele ai Epicentrului ar trebui să fie orogen la rândul lui, da, spune el. Dar nu e obligatoriu. Ceea ce suntem noi nu-i o știință. Nu are logică.

Schițează un zâmbet.

— Ca să fie sigur, Epicentrul va trata orice copil născut din rogălăi ca pe un potențial rogălău până la proba contrarie.

— Dar odată ce s-a dovedit că nu-s, o să fie… *oameni,* spune ea. (E singura speranță pe care o are.) Poate o să-i adopte cineva dintr-un com bun, care să-i trimită la o creșă adevărată, să-i lase să câștige un uznume…

El oftează. E atâta oboseală în acest oftat, că Sienit amuțește, confuză și îngrozită.

— Niciun com nu ar adopta un copil al nostru, spune el, vorbind rar și apăsat. Orogenia poate sări peste o generație, chiar peste două sau trei, dar întotdeauna revine. Taica Pământ nu uită niciodată cu ce-i suntem datori.

Sienit se încruntă. El a mai spus și altă dată asemenea lucruri, care te trimit cu gândul la poveștile loriștilor cu privire la

orogeni: că sunt o armă, dar nu a Epicentrului, ci a planetei pline de ură care stă la pândă sub picioarele tuturor. O planetă care nu-și dorește decât să nimicească viața ce i-a infestat suprafața odinioară imaculată. Ceva din spusele lui Alabastru o convinge că el *crede* în vechile povești, măcar puțin. Poate crede. Poate îl reconfortează gândul că el și cei ca ei au un rost pe lume, oricât de teribil ar fi.

Dar în clipa aceea ea nu are chef de misticisme.

— Bine, deci nimeni nu ar adopta-o. (A ales pronumele feminin la întâmplare.) Și-atunci, ce? Epicentrul nu-i păstrează pe odihniți.

Ochii lui Alabastru sunt ca inelele pe care le poartă, ba întunecați, ba reflectând lumina.

— Nu. Va deveni Gardian.

Oh, Pământ nesătul! Asta explică multe.

Cum ea a amuțit, Alabastru o privește.

— Și-acum fii atentă: uită tot ce-ai văzut azi!

— Ce?!

— Chestia aia de pe scaun nu era un copil, spune el și din ochii lui a pierit orice lumină. Nu era copilul *meu* sau al altcuiva. Nu era nimic. Nu era nimeni. Am stabilizat punctul de fierbere și ne-am dat seama ce l-a făcut să fie gata să erupă. Am venit până aici în căutare de supraviețuitori, n-am găsit niciunul și exact asta le vom telegrafia celor din Yumenes. Asta o să spunem amândoi la întoarcere, dacă vom fi întrebați.

— Eu... nu știu dacă pot...

Falca lăsată a băiatului, ochii lui stinși. Ce oribil să fii captiv într-un coșmar fără sfârșit! Să te trezești și să zărești deasupra ta rânjetul obscen al unui parazit grotesc! Nu simte decât milă față de băiat și e ușurată la gândul că el nu mai suferă.

— Ba o să faci exact ce-ți spun!

Vocea lui e ca un bici și ea îi aruncă o căutătură cruntă, simțind că ia foc.

— Dacă jelești, jelește resursele irosite. Dacă te întreabă cineva, te bucuri că a murit. Simte-o! Crede-o! În fond, era cât pe ce să ucidă mai mulți oameni decât putem noi număra. Și dacă te întreabă cineva ce simți, spune-i că înțelegi că de aceea ne fac ei ceea ce ne fac. Știi că e pentru binele nostru. Știi că e pentru binele tuturor.

— Înghiți-te-ar pământul de ticălos, *nu* știu...

El râde și ea se înfioară pentru că furia lui a revenit, iute ca o lovitură de bici.

— Ah, Sienit, nu mă enerva în clipa asta! Te rog! (Încă mai râde.) Dacă te omor, o să primesc o mustrare.

În sfârșit, o amenințare. Foarte bine. Data viitoare când o să adoarmă, așadar. Va trebui să îi acopere fața cu ceva când îl înjunghie. Chiar și rănile mortale de cuțit au nevoie de câteva clipe ca să te ucidă. Dacă în acel scurt interval el își concentrează orogenia asupra ei, e moartă. Sunt mai puține șanse să o țintească cu acuratețe dacă nu vede sau dacă e distras fiindcă se sufocă…

Dar Alabastru continuă să râdă. Isteric. Și-atunci Sienit devine conștientă de prezența unei vibrații rău prevestitoare în mediul înconjurător. O amenințare iminentă, aproape, în stratul de sub picioarele ei. Se încruntă tulburată, întrebându-se dacă e tot punctul acela de fierbere, apoi își dă seama că nu este o vibrație, ci o serie de smucituri ritmice. Sincronizate cu hohotele de râs ale lui Alabastru.

În timp ce ea îl privește îngrozită, el se plesnește cu palma peste genunchi, continuând să râdă, pentru că, de fapt, ceea ce *vrea* este să distrugă totul în jur. Și dacă fiul subdezvoltat și pe jumătate mort a putut declanșa un supervulcan, este imposibil să știi de ce-i în stare tatăl, numai să vrea. Sau chiar accidental, dacă își pierde controlul pentru o clipă.

Sienit își strânge pumnii. Stă nemișcată, cu unghiile înfigându-i-se în palme, până când, în cele din urmă, el reușește să se stăpânească. Îi ia o vreme. Chiar și după ce s-a oprit din râs, el își acoperă fața cu mâinile și chicotește din când în când, cu umerii zguduindu-i-se. Poate că plânge. Ea nu-și dă seama. Și de altfel nici nu-i pasă.

În cele din urmă, el își ridică privirea și trage adânc aer în piept, o dată și încă o dată.

— Îmi pare rău, spune în cele din urmă. (Nu mai râde, dar e din nou voios nevoie mare.) Hai să vorbim despre altceva, ce zici?

— Unde-i Gardianul tău, mânca-l-ar Pământul?! (Nu și-a desfăcut pumnii.) Ești nebun de legat!

El *chicotește.*

— Ah, m-am asigurat cu mult timp în urmă că femeia aia nu mai reprezintă un pericol pentru mine.

Sienit încuviințează:

— Ai omorât-o.

— Nu! Ce, am față de prost?!

A trecut de la chicotit la enervare cât ai clipi. Se teme de el și nu-i mai e rușine s-o recunoască. Dar el observă și ceva din comportarea lui se schimbă. Trage din nou aer în piept și se liniștește.

— Căcat, îmi pare rău!

Ea nu spune nimic. El zâmbește. Un zâmbet stins, trist, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la altceva din partea ei. Apoi se ridică și se bagă în sacul de dormit. Ea îl privește cum se lungește cu spatele la foc. Îl privește până când răsuflarea lui încetinește. Abia apoi se relaxează.

Dar sare ca arsă când el vorbește din nou, foarte încet:

— Ai dreptate. Sunt nebun de ani de zile. Dacă o să stai prea mult prin preajma mea, o să înnebunești și tu. Dacă mai vezi multe asemenea scene și începi să le înțelegi.

Lasă să-i scape un lung suspin și continuă:

— Dacă mă ucizi, o să faci o favoare lumii întregi.

După asta nu mai spune nimic.

Sienit se gândește la ultimele lui cuvinte mai mult decât ar trebui s-o facă.

Apoi se ghemuiește cât de confortabil poate pe lespezile tari ale curții, înfășurată într-o pătură și cu șaua închipuind o pernă, una concepută de un torționar. Caii se foiesc neliniștiți, cum au făcut toată seara: simt mirosul de moarte din stație. Dar în cele din urmă adorm și la fel și Sienit. Speră că într-un final și Alabastru o va face.

Reveniți pe drumul suspendat pe care au călătorit, văd cum obeliscul de culoarea turmalinei dispare după un munte, urmându-și cursul implacabil.

•

> „Iarnă, Primăvară, Vară, Toamnă. Moartea-i al cincilea și stăpâna tuturor”.
>
> Proverb arctic

INTERLUDIU

O întrerupere în model. Un nod în urzeală. Sunt lucruri pe care ar trebui să le remarci aici. Lucruri care lipsesc și atrag atenția tocmai prin absența lor.

Observă, de exemplu, că nimeni din Neclintire nu vorbește despre insule. Asta nu pentru că insulele nu există sau nu sunt locuite, ci dimpotrivă. Asta se întâmplă pentru că insulele se formează de obicei în apropierea faliilor sau deasupra punctelor de fierbere, ceea ce înseamnă că sunt elemente efemere la scară planetară, apărând odată cu o erupție și dispărând la următorul tsunami. Dar și oamenii sunt efemeri la scară planetară. Există un număr astronomic de lucruri pe care ei nu le observă.

Oamenii din Neclintire nu pomenesc nici despre alte continente, deși existența lor e o speculație plauzibilă. Nimeni nu a făcut ocolul lumii ca să constate că alte continente nu există. Navigația e periculoasă chiar și așa, când scopul tău e să te reaprovizionezi și ești confruntat cu tsunamiuri de numai treizeci de metri în locul legendarilor munți de apă despre care se povestește că se formează în largul oceanului adânc și neîmblânzit. Lumea pur și simplu ia de bune fragmentele de lege-n piatră transmise de generații mai curajoase, de mult trecute, care spun că nu există nimic altceva. În aceeași manieră, nimeni nu vorbește despre obiectele celeste, deși aici cerul e mai aglomerat și mai înțesat ca oriunde în univers. Asta se întâmplă pentru că majoritatea oamenilor își îndreaptă atenția mai degrabă către pământ decât spre cer. Iar când o fac, observă ce-i acolo: *stelele, soarele și din când în când câte o cometă sau o stea căzătoare. Nu observă ce lipsește.*

Dar, serios, cum ar putea? *Cine simte lipsa unor lucruri pe care nici măcar nu și le-a imaginat vreodată*? *Natura umană nu-i așa. Ce noroc, atunci, că pe lumea asta mai există și alte ființe cugetătoare în afară de omenire.*

9.

Sienit printre dușmani

Ajung în Allia după o săptămână, când soarele strălucește la amiază și cerul e albastru și curat, cu excepția unui obelisc purpuriu care pâlpâie în largul coastei.

Allia e mare pentru un com de coastă. Nici pe departe cât Yumenes, desigur, dar de dimensiuni respectabile, un oraș în toată regula. Cele mai multe cartiere, prăvălii și districte industriale se înghesuie pe pantele abrupte ale unui port natural, creat prin prăbușirea unuia dintre pereții unei vechi caldeire, dar suburbiile se întind preț de câteva zile în toate direcțiile. Pe drum încoace, Sienit și Alabastru se opresc la cea dintâi aglomerare de clădiri și ferme peste care dau, pun întrebări și – ignorând privirile ostile pe care le atrag uniformele lor negre – află că prin preajmă sunt câteva case pentru drumeți. Nu trag la cea dintâi pentru că un tânăr de la una dintre ferme decide să se țină după ei preț de câțiva kilometri, înfrânându-și calul ca să rămână dincolo de ceea ce consideră că e raza lor de acțiune. E singur și nu le vorbește, dar un tânăr poate foarte ușor să se transforme într-o ceată, așa că ei își continuă drumul în speranța că plictiseala se va dovedi mai puternică decât ura și, în cele din urmă, tânărul își va mâna calul înapoi și se va întoarce de unde a venit.

Următoarea casă pentru drumeți nu e la fel de drăguță ca prima, dar nici rea nu-i: o clădire pătrățoasă acoperită cu stuc, care a văzut câteva Anotimpuri, dar e rezistentă și bine întreținută. Cineva a plantat tufe de trandafiri la fiecare colț și a lăsat iedera să se cațăre pe pereți, ceea ce probabil înseamnă că se va prăbuși la venirea următorului Anotimp, dar asta nu-i problema lui Sienit. Plătesc doi sidefi imperiali pentru o cameră și îngrijirea cailor, un preț atât de ridicol de mare încât Sienit îi râde în nas proprietăresei înainte să-și dea seama ce face. (Femeia le răspunde și ea cu o privire neprietenoasă.) Din fericire, Epicentrul înțelege că orogenii trimiși pe teren sunt

nevoiți adesea să îi mituiască pe cetățeni dacă vor să aibă parte de un tratament decent. Sienit și Alabastru au la dispoziție fonduri generoase și o scrisoare de credit care le permite să facă rost de bani în plus dacă e necesar. Așa că îi plătesc femeii cât cere și, la vederea monedelor acelora albe și drăguțe, uniformele lor negre devin acceptabile, cel puțin pentru o vreme.

Calul lui Alabastru șchioapătă de când cu marșul forțat către stația nodală, așa că înainte să se odihnească se duc la un geambaș să îl schimbe cu un animal sănătos. Primesc o iapă micuță și neastâmpărată, care îi aruncă lui Alabastru o uitătură atât de sceptică, încât pe Sienit o apucă din nou râsul. E o zi frumoasă. Și, după o noapte de odihnă în niște paturi demne de acest nume, își continuă drumul.

Poarta principală a Alliei este masivă, mai ostentativă și mai ornamentată chiar decât cea a Yumenesului, dar din metal și nu din piatră, ceea ce o trădează drept o imitație de prost gust. Sienit nu înțelege cum ar putea să apere orașul de vreun pericol, chiar dacă este înaltă de cincisprezece metri și făcută din plăci solide de oțel cromat, prinse în nituri și decorate cu un soi de filigran. Cea dintâi ploaie acidă a unui Anotimp ar roade niturile, iar un cutremur de șase ar strica alinierea plăcilor, făcând enormitatea aia imposibil de închis. Poarta asta lasă impresia că acest com are o grămadă de noi îmbogățiți și prea puțini loriști care să dea sfaturi castei Cârmuitorilor.

Paza porții e asigurată de câteva Spinări Late în uniforma verde și decorativă a miliției comului. Cele mai multe își omoară timpul citind și jucând cărți, neatente la traficul care se desfășoară prin poartă. Sienit face eforturi să nu se strâmbe văzând o asemenea lipsă de disciplină. În Yumenes, paznicii ar fi înarmați, făcând de gardă ostentativ și luând seama la fiecare călător care intră. Observând uniformele lor negre, una dintre Spinările Late chiar le aruncă o a doua privire, dar le face semn să treacă, stăruind cu privirea asupra degetelor pline de inele ale lui Alabastru. La mâinile lui Sienit nici nu se uită, așa că atunci când, în sfârșit, termină de străbătut labirintul de străzi pietruite și ajung la locuința guvernatorului, ea e nemaipomenit de prost dispusă.

Allia este singurul oraș mare din cvartent. Sienit nu-și amintește cum se numesc celelalte trei comuri care alcătuiesc

cvartentul sau cum se numea națiunea respectivă înainte să devină parte din Sanze: unele dintre popoarele de odinioară și-au reluat numele după ce Sanze și-a mai slăbit controlul, dar nu contează, pentru că tot sistemul cvartentelor rămâne cel mai eficient. Știe că e un ținut al fermierilor și al pescarilor, înapoiat ca orice regiune costală. Cu toate acestea, casa guvernatorului este de o frumusețe impresionantă, împodobită cu elemente arhitecturale yumenite, cum ar fi cornișe, ferestre din sticlă și, ah, un singur balcon cu rol decorativ dând către o curte largă. Cu alte cuvinte, ornamente complet inutile, care probabil necesită reparații după fiecare cutremur minor. Și chiar era nevoie să vopsească întreaga clădire în galben-deschis? Arată ca un imens fruct pătrat.

La poarta casei încredințează caii unui argat și îngenunchează în curte, unde un servitor din uzcasta Rezistenților le săpunește și le spală mâinile, o tradiție locală menită să reducă riscul răspândirii unor boli contagioase printre Cârmuitorii comului. Apoi, o femeie foarte înaltă, cu pielea aproape la fel de neagră ca a lui Alabastru și îmbrăcată într-o uniformă a miliției, dar de culoare albă, apare în curte și le face semn să o urmeze. Îi conduce prin clădire până într-un mic cabinet, la al cărui birou se așază după ce închide ușa.

— Nu prea v-ați grăbit să ajungeți, spune ea în loc de salut, studiind niște hârtii de pe birou și făcându-le semn să ia loc cu un gest poruncitor.

Ei se așază pe scaunele aflate de cealaltă parte a biroului. Alabastru pune picior peste picior și își împreunează mâinile cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Vă așteptam acum o săptămână. Vreți să mergeți chiar acum în port sau puteți să rezolvați de aici?

Sienit deschide gura ca să răspundă că ar prefera să meargă în port, pentru că n-a mai sfărâmat niciodată o barieră de corali și, aflându-se mai aproape, ar putea înțelege mai bine fenomenul. Dar înainte să apuce să vorbească, Alabastru spune:

— Scuzați-mă, cine sunteți dumneavoastră?

Sienit închide gura și se holbează la el. Alabastru zâmbește politicos, dar zâmbetul lui are ceva tăios, care o alertează pe loc pe Sienit. Femeia se holbează și ea la el, vizibil jignită.

— Numele meu este Asael Cârmuitor Allia, spune ea rar, ca și cum i s-ar adresa unui copil.

— Alabastru, răspunde el, ducând mâna la piept și înclinând din cap. Colega mea este Sienit. Dar scuzați-mă, nu voiam doar să vă aflu numele. Ni s-a spus că guvernatorul cvartentului este bărbat.

Atunci Sienit pricepe și decide să-i cânte în strună. Nu înțelege *de ce* a ales el să facă asta, dar oricum nu reușește să înțeleagă nimic din acțiunile lui. Femeia nu pricepe. Își încleștează dinții.

— Sunt adjunctul guvernatorului.

Majoritatea cvartentelor au un guvernator, un viceguvernator și un seneșal. Poate că un com care se străduiește atât de tare să se ia la întrecere cu cele ecuatoriale o fi simțit nevoia unui birocrat în plus.

— Câți adjuncți are guvernatorul? întreabă Sienit și Alabastru scoate un „țțț".

— Sienit, trebuie să fim politicoși, spune el.

Continuă să zâmbească, dar e furios, ea își dă seama din felul în care zâmbetul îi dezvelește dinții.

— Nu suntem decât niște orogeni, în fond și la urma urmei. Și doamna este un membru al celei mai stimate uzcaste din toată Neclintirea. Noi am venit pân-aici numai ca să mânuim niște puteri mai mari decât poate ea înțelege, pentru a salva economia regiunii ei, în timp ce *ea* – arată cu degetul către Asael fără a se osteni să-și ascundă sarcasmul – e un birocrat minor și pedant. Dar sunt convins că este *un foarte important* birocrat minor și pedant.

Pielea femeii nu e suficient de palidă ca să o trădeze, dar nici nu-i nevoie: ținuta ei țeapănă și nările încordate sunt o dovadă suficientă. Își plimbă privirea de la Alabastru la Sienit, apoi din nou la Alabastru, ceea ce Sienit înțelege perfect. Nu există ființă mai enervantă ca mentorul ei. Brusc, simte o mândrie perversă.

— Are șase adjuncți, spune ea în cele din urmă, răspunzând întrebării lui Sienit, deși ochii ei aruncă fulgere către Alabastru, care continuă să zâmbească. Și faptul că sunt adjunctul guvernatorului nu ar trebui să aibă nicio relevanță. Guvernatorul e un om foarte ocupat, iar aceasta este o problemă minoră. Ca urmare, un *birocrat minor* ar trebui să fie suficient ca să o gestioneze. De acord?

— Nu este o problemă minoră.

Alabastru nu mai zâmbește, deși adoptă în continuare o postură relaxată, lovindu-și ușor degetele unele de altele. Ai zice că se gândește dacă e sau nu cazul să se înfurie, deși Sienit știe că a trecut de mult de faza asta.

— Pot să sesizez încă de aici obstrucția de corali. Portul vostru este aproape inutilizabil. Probabil că pierdeți vasele de mare tonaj în favoarea altor comuri costale de cel puțin un deceniu, dacă nu chiar de mai mult timp. Ați acceptat să-i plătiți Epicentrului o sumă atât de mare – și știu asta pentru că m-ați căpătat pe mine – încât ar fi bine să vă rugați ca, odată portul curățat, comerțul să redevină ce-a fost, altfel n-o să apucați să vă plătiți datoria înainte să vă mături următorul tsunami. În concluzie, noi, noi ăștia doi… Face un semn scurt către Sienit, apoi își unește din nou degetele. Noi reprezentăm viitorul vostru, dar-ar rugina-n el!

Femeia amuțește. Sienit nu-i poate descifra expresia, dar stă mai țeapănă și face un pas înapoi, chiar dacă abia vizibil. De frică? Poate că da. Cel mai probabil ca reacție față de tirul verbal al lui Alabastru, care trebuie să fi tăiat în carne vie.

Și el n-a terminat.

— Așa că cel puțin ați putea să ne întâmpinați cu ospitalitate și apoi să ne prezentați omului care ne-a făcut să călătorim sute de kilometri ca să rezolvăm mica voastră problemă. Așa-i politicos, da? Așa sunt tratați de regulă funcționarii importanți. Nu sunteți de acord cu mine?

În ciuda voinței ei, lui Sienit îi vine să aplaude.

— Foarte bine, reușește să spună femeia în cele din urmă, cu o răceală evidentă în glas. O să îi transmit guvernatorului… solicitarea voastră.

Apoi zâmbește arătându-și dinții, o străfulgerare albă, amenințătoare.

— O să am grijă să îi comunic guvernatorului dezamăgirea voastră cu privire la protocolul nostru de întâmpinare a oaspeților.

— Dacă așa vă tratați oaspeții de obicei, spune Alabastru privind în jur cu acea aroganță pe care numai un ins născut și crescut în Yumenes o poate avea, atunci chiar cred că *ar trebui* să îi transmiteți dezamăgirea noastră. Serios, ne expediați direct la treabă? Fără să ne oferiți o cupă de sigurin ca să ne răcorim după o călătorie atât de lungă?

— Mi s-a spus că ați poposit peste noapte într-unul din districtele de la periferie.

— Da, și asta a mai detensionat situația. Deși condițiile de cazare n-au fost… tocmai optime.

Ceea ce nu-i cinstit, își spune Sienit, dat fiind că respectiva casă de oaspeți a fost călduroasă și paturile confortabile, iar proprietăreasa de o politețe impecabilă odată ce a avut banii în mână. Dar el nu se oprește.

— Doamnă ajutor de guvernator, când ați călătorit ultima oară o mie cinci sute de kilometri? Vă asigur că e nevoie de mai mult de o zi de odihnă ca să te recuperezi.

Femeia numai că nu scoate flăcări pe nări. Dar este din uzcasta Cârmuitorilor, așa că familia ei trebuie s-o fi pregătit să se plece sub lovituri.

— Îmi cer iertare. Nu m-am gândit.

— Nu. N-ați gândit deloc.

Alabastru se ridică brusc și, deși mișcarea a fost fluidă și fără urmă de amenințare, Asael se ferește de parcă ar fi atacat-o. Sienit se ridică și ea – cu întârziere, dat fiind că Alabastru a luat-o prin surprindere –, dar Asael nici n-o privește.

— O să ne petrecem noaptea la hanul pe lângă care am trecut venind încoace, spune Alabastru ignorând evidenta tulburare a femeii. La două străzi mai încolo, cel cu o kirkhusă de piatră în față. Nu-mi aduc aminte cum se numește.

— Sfârșitul Anotimpului, spune femeia aproape în șoaptă.

— Da, sună bine. Să vă trimitem nota de plată?

Asael respiră precipitat, iar pe birou mâinile i s-au încleștat în pumni. Sienit e surprinsă, pentru că hanul reprezintă o solicitare rezonabilă, chiar dacă-i cam costisitor. Dar asta e problema, nu? Adjuncta guvernatorului nu-i autorizată să plătească pentru cazarea lor. Dacă superiorii ei vor fi din cale-afară de nervoși, o să-i rețină banii ăștia din salariu.

Dar Asael Cârmuitor Allia nu renunță la masca politicoasă și nu începe să țipe la ei, așa cum s-ar fi așteptat Sienit.

— Desigur, spune ea, reușind cumva să și zâmbească, fapt pentru care Sienit aproape c-o admiră. Vă rog să reveniți mâine la aceeași oră pentru noi instrucțiuni.

Așa că pleacă, străbătând strada până la hanul foarte cochet pe care l-a ales Alabastru.

În vreme ce stau la fereastra camerei – pentru că iar împart aceeași cameră și au grijă să nu comande mâncare din cale-afară de scumpă pentru ca nimeni să nu considere că prețurile lor de cazare sunt exorbitante –, Sienit studiază profilul lui Alabastru încercând să înțeleagă de ce bărbatul continuă să radieze furie ca un furnal.

— Bravo, spune ea. Dar chiar era necesar? Aș prefera să ne facem treaba și să pornim înapoi cât mai repede posibil.

Alabastru zâmbește, deși mușchii fălcilor continuă să i se încordeze.

— Credeam c-o să-ți placă să fii tratată măcar o dată ca o ființă umană.

— Îmi place. Dar ce contează? Recursul la autoritate n-o să le schimbe părerea despre noi…

— Nu, n-o să le-o schimbe. Dar nu mă interesează părerea lor. Nu trebuie să ne placă. Important e cum se *comportă.*

Toate bune și frumoase, pentru el cel puțin. Sienit oftează și își strânge șaua nasului între degetul mare și arătător, încercând să nu-și piardă cumpătul.

— O să se plângă, spune ea.

Și, întrucât tehnic vorbind este misiunea ei, Sienit va fi cea sancționată.

— N-au decât, spune el întorcându-se cu spatele la fereastră și îndreptându-se spre baie. Anunță-mă când vine mâncarea. O să stau la înmuiat până mi se încrețește pielea.

Sienit se întreabă dacă are sens să urăști un nebun. Oricum el nici nu pare să observe.

Li se aduce mâncarea. O tavă cu bucate locale, modeste, dar hrănitoare. Peștele e ieftin în majoritatea comurilor de pe coastă, așa că Sienit s-a răsfățat comandând file de temtyr, care în Yumenes e o delicatesă extrem de scumpă. În cantinele Epicentrului se servește foarte rar. Alabastru iese din baie înfășurat într-un prosop și cu pielea încrețită, moment în care Sienit observă că a slăbit ca o scândură în cele câteva săptămâni de călătorie. E numai mușchi și oase și n-a comandat decât un castron cu supă. Sigur, e un castron mare, plin cu o porție zdravănă de fiertură cu fructe de mare, dreasă cu smântână și un strop de sos de sfeclă, dar e limpede că el are nevoie de mai multă mâncare.

Ca garnitură la propria ei cină, Sienit a comandat o porție de igname cu usturoi și legume caramelizate, pe o farfurie separată. O mută pe tava lui.

Alabastru privește farfuria, apoi o privește pe ea. După o clipă, expresia i se îmblânzește.

— Deci asta e. Vrei un bărbat cu mai multă carne pe el.

Glumește. Știu amândoi că ei nu i-ar plăcea să facă sex cu el chiar dacă l-ar considera atrăgător.

— Da, păi, oricine-ar vrea.

El oftează, apoi, supus, începe să mănânce ignamele. Între două înghițituri – nu pare flămând, ci doar ferm decis să termine odată cu asta – spune:

— Nu mai simt.

— Ce anume?

El ridică din umeri, nu pentru că n-ar ști ce vrea să spună, ci ca un om care nu-și găsește cuvintele:

— Practic mai nimic. Foame. Durere. Când sunt în pământ…

Se strâmbă. Asta e de fapt problema: nu că nu reușește să se exprime, ci că nu există cuvinte adecvate pentru așa ceva. Ea încuviințează ca să-i arate că înțelege. Poate că într-o zi cineva va inventa o limbă pentru uzul orogenilor. Poate că a existat o asemenea limbă, cândva, în trecut, dar a fost uitată.

— Când sunt în pământ, pământul e tot ce pot să sesizez. Nu simt… toate *astea.*

Face un gest larg, cuprinzând întreaga cameră, trupul lui, pe ea.

— Și petrec atât de mult timp în pământ. Nu mă pot abține. Însă când mă întorc este… este ca și cum o parte din pământ m-ar însoți și…

El nu termină fraza, dar ea crede că îl înțelege.

— Se pare că este ceva ce li se întâmplă celor care trec de al șaptelea sau al optulea inel. Epicentrul m-a pus să urmez o dietă strictă, dar n-am prea respectat-o.

Sienit încuviințează, fiindcă e evident. Își pune chifla cu ierburi dulci pe tava lui și el oftează din nou. Apoi mănâncă tot ce are în farfurie.

Se duc la culcare. Și mai târziu, în toiul nopții, Sienit visează că se năpustește în sus printr-un tunel de lumină pâlpâitoare, care unduiește și se refractă în jurul ei ca o apă murdară. În

vârful tunelului ceva scânteiază, *aici* și *nu aici* și din nou aici, ca și cum ar fi nu tocmai real, nu tocmai acolo.

Se trezește tresărind, fără să înțeleagă de ce are certitudinea subită că *se întâmplă ceva rău* și că trebuie să ia măsuri. Se ridică în șezut, se freacă la ochi buimacă și abia când visul se risipește devine conștientă de senzația de pericol iminent ce plutește în încăpere.

Năucă, îl caută din priviri pe Alabastru și îl descoperă alături de ea, treaz, nefiresc de țeapăn, cu ochii larg deschiși și cu gura căscată. Scoate un sunet de parcă ar face gargară sau ar încerca să sforăie și ar eșua lamentabil. Pământule nesătul, ce-i asta? El n-o privește, nu mișcă, ci continuă să scoată sunetul ăla ridicol.

Și, între timp, orogenia lui se adună și se adună și *se adună,* până când ea simte că o doare tot craniul pe dinăuntru. Pune mâna pe brațul lui, descoperind că-i încordat și acoperit de sudoare rece, și abia acum înțelege că el *nu se poate mișca.*

— Bastru?

Se apleacă asupra lui și-l privește în ochi. Aceștia nu-i întorc privirea. Și totuși poate sessiza clar că Alabastru e treaz și reacționează. Puterea lui se încordează așa cum mușchii lui n-o pot face și, cu fiecare răsuflare gâlgâită, ea o simte acumulându-se tot mai mult, învăluindu-l tot mai strâns, gata să se dezlănțuie în orice clipă. Dar-ar focul și rugina! El nu poate să se miște și îl cuprinde *panica.*

— Alabastru!

Orogenii nu ar trebui să se panicheze niciodată. Mai ales decainelarii. El, firește, nu-i poate răspunde. L-a strigat mai mult ca să-l anunțe că e aici și-l ajută, în speranța că asta îl va calma. Poate are un soi de atac. Sienit azvârle păturile deoparte și se așază în genunchi, apoi își vâră degetele în gura lui și încearcă să-i elibereze căile respiratorii. Descoperă că gura îi este plină de salivă. Se îneacă practic cu propriul scuipat. Îl întoarce fără menajamente pe o parte, înclinându-i capul pentru ca saliva să curgă afară, și este răsplătită cu sunetul celei dintâi respirații clare. Dar respirația nu e adâncă și îi ia mult prea mult să tragă aer în piept. Se chinuiește. Criza îi paralizează inclusiv plămânii.

Încăperea se clatină ușor și Sienit aude voci alarmate răsunând în tot hanul. Însă amuțesc repede, pentru că nimeni nu e cu adevărat îngrijorat. Nimeni nu sesizează vreun cutremur

iminent. Probabil au pus totul pe seama unei adieri mai puternice de vânt care a lovit clădirea… deocamdată.

— Căcat, căcat, căcat!

Sienit se ghemuiește, pentru ca el s-o vadă mai bine.

— Bastru, copil tâmpit de canibal cu creierii mâncați de rugină, s*tăpânește-te*! N-am cum să te ajut dacă ne omori pe toți!

Pe chipul lui nu apare nicio reacție, ritmul respirației nu i se schimbă, dar senzația de pericol iminent se domolește aproape dintr-odată. E mai bine. Bun. Acum…

— Trebuie să mă duc după doctor.

De data asta, smucitura care zgâlțâie clădirea e mai puternică. Se aud farfuriile zornăind și ciocnindu-se în cărucionul în care le-a fost adusă mâncarea. Ăsta a fost un „nu”.

— Nu pot să te ajut! Nu știu ce se întâmplă! O să mori dacă nu…

El se cutremură din tot trupul. Ea nu-i sigură dacă a fost un act deliberat sau o convulsie. Înțelege că a fost un avertisment când, peste numai o clipă, *lucrul acela* se petrece din nou: puterea lui se agață de a ei ca o iederă. Strânge din dinți și așteaptă ca el s-o folosească pentru a face orice trebuie să facă… dar nu se întâmplă nimic. A cuprins-o și îl simte făcând *ceva.* Ca și cum s-ar zbate. Ca și cum ar căuta și nu ar găsi.

— Ce-i? întreabă Sienit privind fața lui inexpresivă. Ce cauți?

Niciun răspuns. Dar înțelege că este ceva ce el nu poate să găsească atâta vreme cât nu se poate mișca.

Ceea ce e ilogic. Orogenii nu au nevoie de ochi ca să facă ceea ce fac. *Sugarii* pot face ceea ce fac. Dar, dar… încearcă să gândească. Înainte, pe drumul suspendat, când s-a mai întâmplat asta, el s-a întors mai întâi către sursa tulburării. Revede scena în minte, încercând să înțeleagă ce anume a făcut el și cum. Nu, nu-i bine! Stația nodală se afla la câteva grade spre nord-vest, iar el privise spre vest, spre linia orizontului. Clătinând din cap în fața propriei nesăbuințe chiar în timp ce trece la fapte, Sienit sare din pat și se repede la fereastră, o deschide și privește afară. Nimic, doar străzile în pantă și clădirile de stuc ale orașului, liniștite la această oră târzie. Nu se vede mișcare decât în capătul străzii, unde întrezărește docul și, dincolo de el, oceanul. Niște oameni încarcă o corabie. Cerul e

plin de nori zdrențăroși, iar zorii sunt departe. Se simte ca o idioată. Și atunci…

În mintea ei ceva se încleștează. În patul din spatele ei, Alabastru scoate un sunet răgușit și Sienit simte vibrația puterii lui. Ceva i-a atras atenția. Când? Când ea a privit spre cer. Nedumerită, repetă gestul.

Uite. *Uite*! Aproape că îi simte ușurarea. Și atunci puterea lui o învăluie și ea nu mai vede sau nu cu ochii.

E ca în visul acela din care tocmai s-a trezit. Cade în sus și asta are logică. De jur-împrejurul ei, spațiul prin care se prăbușește este fațetat și scânteietor ca apa, dar e purpuriu-deschis și nu albastru sau transparent cu o picătură de cuarț fumuriu, ca ametistul de proastă calitate. Se zbate, convinsă pentru o clipă că se îneacă, deși de fapt simte totul prin intermediul sessapinealelor și nu al pielii sau al plămânilor. Nu are cum să se înece, pentru că nu e apă și de fapt ea nici nu se află cu adevărat acolo. Și nu se poate îneca pentru că Alabastru o protejează, deși nu știe cum.

Dacă ea bâjbâie, el are un țel. O trage în sus, prăbușindu-se din ce în ce mai repede, în căutarea a ceva, și Sienit aproape că aude vuietul și își simte pielea răcorindu-se și înfiorându-se pe măsură ce întâmpină rezistența unor forțe ca presiunea și temperatura.

Ceva se declanșează, altceva se deschide. O depășește, e prea complex pentru a-l percepe pe deplin. Ceva se scurge undeva, încălzindu-se din pricina fricțiunii. Altceva dinlăuntrul ei se netezește și se intensifică. O *arde.*

Apoi se află în altă parte, plutind printre forme imense și reci ca gheața și e ceva pe ele, printre ele

„un contaminant"

Ăsta n-a fost gândul ei.

Apoi totul dispare. Revine cu brutalitate în pielea ei, în lumea reală a văzului și a auzului, a sunetului și a gustului, a mirosului și a sessizatului – un sessizat real, așa cum *ar trebui* să funcționeze, nu cum îl folosește Alabastru, înghiți-l-ar Pământul – și Alabastru vomită pe pat.

Sienit se ferește scârbită, apoi își amintește că el e paralizat. N-ar trebui să fie în stare nici măcar să se miște, darămite să vomite. Dar o face, după ce s-a ridicat pe jumătate ca să poată voma mai bine. Evident, paralizia l-a mai lăsat.

Nu vomită mult, abia o linguriță, două dintr-un lichid limpede, alburiu. Au mâncat cu ore în urmă. N-ar trebui să mai aibă nimic în tractul digestiv superior. Dar își amintește…

„un contaminant”

și abia acum își dă seama ce a eliminat el. Și, apoi, își dă seama *cum* a făcut-o.

În sfârșit dă totul afară și mai scuipă de câteva ori ca să fie tacâmul complet, apoi se prăbușește pe spate în pat, respirând convulsiv sau poate doar bucurându-se de senzația că poate să tragă aer în piept după plac.

Sienit șoptește:

— Pentru numele Pământului, ce ai făcut?

El râde ușor, apoi deschide ochii și o privește. Ea nu-și dă seama dacă e vorba de râsul acela al lui care exprimă cu totul altceva decât bună dispoziție. Nefericire de data asta sau poate un soi de resemnare obosită. E tot timpul nefericit. Cum anume își exprimă nefericirea e doar o chestie de gradație.

— Concentrare, spune el printre gâfâieli. Control. Gradație.

E cea dintâi lecție de orogenie. Orice copil mic poate muta un munte, din instinct. Numai un orogen antrenat de Epicentru poate să mute un bolovan anume, în mod deliberat. Și, din câte se pare, numai un decainelar poate muta cantități infinitezimale de substanță care plutesc și gonesc prin sângele și nervii săi.

Ar trebui să fie imposibil. Ea nici n-ar trebui să creadă că el a făcut una ca asta. Dar l-a ajutat, așa că nu are de ales *decât* să accepte imposibilul.

Pământule nemilos!

Control. Sienit respiră profund ca să-și calmeze nervii. Apoi se ridică, umple un pahar cu apă și i-l aduce. El e încă slăbit. Trebuie să-l ajute să se ridice în șezut și să bea. Alabastru scuipă cea dintâi gură de apă pe podea, la picioarele ei. Ea îl privește încruntată. Apoi înșfacă niște perne și i le aranjează la spate, îl ajută să se rezeme de ele și îl învelește până la talie cu partea curată a păturii. Astea fiind făcute, se cuibărește pe scaunul de lângă pat, care e mare și suficient de moale ca să doarmă în el tot restul nopții. S-a săturat să aibă de-a face cu fluidele lui corporale.

După ce Alabastru și-a tras sufletul și și-a mai revenit puțin – Sienit nu-i chiar atât de nemiloasă –, ea îi vorbește foarte încet.

— Spune-mi ce faci, înghiți-te-ar Pământul!

El nu pare surprins de întrebare și nu schițează nicio mișcare, zăcând moale pe perne, cu capul dat pe spate.

— Supraviețuiesc.

— Pe drumul suspendat. Adineauri. *Explică-mi*!

— Nu știu dacă… pot. Sau dac-ar trebui.

Ea își păstrează cumpătul. E prea înfricoșată ca să n-o facă.

— Cum adică nu știi dac-ar trebui?

El trage aer în piept, adânc și fără grabă, fericit că poate respira.

— Încă nu ai… control. Nu suficient. Fără asta… dacă ai încerca să faci ceea ce am făcut eu mai devreme… ai muri. Dar dacă îți spun ce am făcut… (El ia o gură zdravănă de aer, apoi expiră.) N-o să poți să te abții și-o să încerci.

Control asupra unor lucruri prea mici ca să le vezi. Sună a glumă. Trebuie să fie o glumă.

— Nimeni nu-i în stare de un asemenea control. Nici măcar decainelarii.

A auzit povești despre ei. Pot face lucruri uimitoare. Dar nu pot face imposibilul.

— „Sunt zei înlănțuiți”, murmură Alabastru și ea își dă seama că e pe punctul de a ațipi, epuizat după ce s-a luptat pentru viața lui sau poate din pricină că a face miracole nu-i așa ușor cum pare. „Îmblânzitorii pământului sălbatic, meniți ei înșiși să cunoască zăbala”.

— Ce-i asta?

E un citat din ceva.

— Legea-n piatră.

— Vrăjeli! Nu e pe niciuna dintre cele trei tăblițe.

— Tăblița a Cincea.

Mănâncă rahat. Și e pe punctul să adoarmă. Oh, Pământule, îi vine să-l omoare!

— Alabastru! Răspunde-mi la *întrebare*!

Tăcere. Înghiți-l-ar Pământul!

— Ce tot îmi faci de fiecare dată?

El expiră, îndelung, greoi, și ea crede că a adormit de-a binelea. Dar Alabastru spune:

— Legare în paralel. Pune un animal să tragă o căruță și există o limită până la care poate merge. Pune două animale, unul înaintea celuilalt, și cel din față va obosi primul. Prinde-i în

jug unul lângă altul, *armonizează-i,* redu energia pierdută prin desincronizare și o să obții mai mult decât de la fiecare separat.

Oftează din nou.

— Cel puțin asta-i teoria.

— Și tu ce ești, jugul?

Sienit glumește. Dar el încuviințează.

Un jug! Asta-i și mai rău. A tratat-o ca pe un *animal,* forțând-o să lucreze pentru el ca să nu se epuizeze.

— Cum anume…

Dar respinge cuvântul *cum,* care presupune existența unei posibilități acolo unde niciuna nu ar trebui să existe.

— Orogenii nu pot colabora. Un tor îl subsumează pe celălalt. Cel cu mai mult control are întâietate.

E o lecție pe care și el, și ea au învățat-o la creșă când erau pietricele.

— Bun, spune el, atât de somnoros încât i se împleticește limba. Atunci presupun că nu s-a întâmplat nimic.

Asta o înfurie atât de tare că, pentru o clipă, nu mai vede: lumea devine albă. Orogenii nu-și pot permite o asemenea furie, așa că o eliberează în cuvinte:

— Nu-mi veni mie cu rahaturi de-astea! Să nu-mi mai faci așa ceva niciodată… (Dar cum îl poate opri?) Altfel te omor, m-auzi? N-ai dreptul!

— Mi-ai salvat viața. Mulțumesc.

E aproape o șoaptă, dar ea o aude și furia i se risipește.

Pentru că, serios vorbind, poți învinovăți un om care se îneacă fiindcă se agață de oricine numai să se salveze?

Sau să salveze mii de oameni?

Sau să-și salveze fiul?

Alabastru a adormit deja, stând în șezut alături de mica băltoacă de vomă. Firește, aceasta se află pe partea ei de pat. Dezgustată, Sienit se ghemuiește pe scaunul moale, căutând o poziție cât mai confortabilă.

Abia după ce s-a instalat își dă seama ce s-a întâmplat. Își dă seama de esențial, nu doar de faptul că Alabastru a săvârșit imposibilul.

Când era o pietricică și făcea de serviciu la bucătărie, se întâmpla uneori să deschidă un borcan de fructe sau legume care se stricaseră. Cele dubioase, care se crăpaseră sau al căror capac slăbise, miroseau atât de urât încât bucătarii erau nevoiți

să deschidă ferestrele și să pună câteva pietricele să fluture evantaie ca să alunge duhoarea. Dar, aflase Sienit, cele mai rele erau borcanele care nu crăpaseră. Mâncarea dinăuntru arăta bine. Dacă le deschideai nu miroseau urât. Singurul avertisment era capacul de metal care se bomba ușor.

— Te omoară mai repede decât mușcătura de swapthrisk, spunea bucătarul-șef, un bărbat bătrân și cărunt din uzcasta Rezistenților, arătându-le borcanul suspect ca să știe ce semne să caute. E otravă pură. Mușchii ți se blochează și nu te mai ascultă. Nici măcar nu mai poți să respiri. Și e foarte puternică. Aș putea să omor tot Epicentrul doar cu ce-i în borcanul ăsta.

Și râdea, ca și cum ideea ar fi fost amuzantă.

Câteva picături de substanță turnate într-un castron cu supă ar fi fost suficiente ca să omoare un rogălău enervant aflat între două vârste.

Să fi fost un accident? Niciun bucătar care se respectă nu ar folosi conținutul unui borcan cu capacul bombat, dar poate că hanul Sfârșitul Anotimpului are angajați incompetenți. Sienit i-a comandat ea însăși mâncarea copilului trimis să-i întrebe ce doresc. A precizat oare cine ce voia? Încearcă să-și amintească exact ce a spus: „Pește și igname pentru mine”. De unde cineva ar fi putut deduce că supa era pentru Alabastru.

Dar de ce să nu-i otrăvească pe amândoi dacă la han există cineva care îi urăște atât de tare pe rogălăi? E ușor să torni câteva picături de suc toxic de legume în toată mâncarea, nu numai într-a lui Alabastru. Poate că au și făcut-o, dar pe ea n-a afectat-o? Se simte bine.

„Ești paranoică”, își spune.

Dar convingerea că toată lumea o urăște nu e rodul imaginației ei. În fond, e un rogălău.

Sienit se foiește frustrată pe scaun, înconjurându-și genunchii cu brațele și încercând să adoarmă. E un joc pe care n-are cum să-l câștige. Mintea îi e prea plină de întrebări, iar trupul – prea deprins cu solul căruia sacul de dormit abia-i amortizează duritatea. Sfârșește prin a sta trează toată noaptea, privind pe fereastră o lume care devine din ce în ce mai greu de înțeles și întrebându-se ce ar trebui să facă.

Dar de dimineață, când se apleacă pe fereastră și respiră aerul îmbibat de rouă într-o încercare inutilă de a se trezi, privește, din întâmplare, în sus. Acolo, pâlpâind în lumina zorilor,

plutește o imensă țandără de culoarea ametistului. Nu e decât un obelisc, unul pe care își amintește nedeslușit că l-a văzut cu o zi înainte, când pătrundeau în Allia. Sunt frumoase toate, dar la fel sunt și stelele și, de obicei, ea nu le acordă mare atenție nici unora, nici altora.

Pe acesta, însă, îl observă. Pentru că astăzi obeliscul e mult mai aproape ca ieri.

•

> „Instalează o grindă centrală flexibilă în inima oricărei construcții.
>
> Încrede-te în lemn, încrede-te în piatră, dar nu uita: metalul ruginește”.
>
> Tăblița A Treia, *Construcții,* versetul unu

10.

Umbli în tovărășia fiarei

Te gândești că poate ar fi cazul să devii altcineva.

Nu ești sigură cine anume. Tu obișnuiai să fii ori mai puternică și mai rece, ori mai tandră și mai slabă. Ambele seturi de însușiri sunt mai potrivite să te scoată din rahatul în care te afli, pentru că în momentul ăsta ești rece și slabă și asta nu ți-e de folos.

Probabil că ai putea deveni o nouă persoană. Ai mai făcut asta. E surprinzător de ușor. Îți alegi un nou nume, un nou scop, apoi probezi haine pentru noua ta personalitate până le găsești pe cele care ți se potrivesc perfect. În câteva zile o să uiți că ai fost altcineva.

Dar… Numai una dintre voi e mama lui Nassun. Asta te-a făcut să șovăi până acum și, în cele din urmă, se dovedește factorul decisiv. Când totul se va termina, când Jija va fi mort și va fi în sfârșit sigur să-ți jelești fiul… dacă Nassun încă mai trăiește va avea nevoie de mama pe care a cunoscut-o toată viața.

Așa că trebuie să rămâi Essun, iar Essun va trebui să se descurce cum o ști cu cioburile rămase după plecarea lui Jija. O să le asamblezi cum s-o putea, lipind prin puterea voinței bucățile care nu se potrivesc și ignorând ocazionalele scrâșnete și trosnete. Să nu se strice ceva important, asta contează, nu? O să te descurci. N-ai de ales. Nu atât timp cât unul dintre copiii tăi ar putea fi în viață.

•

Te trezește zgomotul unei încăierări.

Tu și băiatul v-ați oprit peste noapte la un popas, alături de alte câteva sute de oameni care, evident, au avut aceeași idee. Nimeni nu doarme practic *înăuntrul* popasului – în acest caz doar un hambar de piatră fără ferestre, adăpostind o cișmea cu pompă –, pentru că, în baza unui acord tacit, este teren neutru. Și, tot în baza unei convenții tacite, niciuna dintre cele câteva zeci de tabere ridicate în jurul popasului nu a făcut vreun efort

să interacționeze cu celelalte, pentru că oamenii sunt atât de îngroziți încât sunt în stare să se înjunghie mai întâi și să pună întrebări abia pe urmă. Lumea s-a schimbat prea repede și complet. Legea-n piatră a încercat să-i pregătească pentru aspectele particulare, dar oroarea generală a Anotimpului este un șoc greu de depășit. În fond, cu numai o săptămână în urmă totul era normal.

Tu și Hoa v-ați instalat și ați făcut focul într-un luminiș ierbos din apropiere. Neavând de ales, accepți ca tu și copilul să stați de veghe cu rândul, deși te temi că o să adoarmă. Cu atâția oameni în jur e periculos să fii neglijent. Hoții sunt cea mai mare dintre probleme, dat fiind că tu ai un rucsafug plin și că nu sunteți decât o femeie și un băiat care călătoresc singuri. Focul e un alt pericol, cu toți oamenii ăștia petrecându-și noaptea pe un câmp cu iarbă uscată când ei nu știu să scapere un amnar. Dar ești la capătul puterilor. Până acum o săptămână ai dus o viață previzibilă și confortabilă și o să-ți ia ceva timp să te adaptezi la situația de pribeagă. Așa că îi poruncești băiatului să te trezească imediat ce arde cărămida de bălegar. Asta ar trebui să-ți ofere patru-cinci ore de somn.

Dar a trecut *mult mai mult* timp și aproape că se ivesc zorii când undeva, de cealaltă parte a taberei improvizate, oamenii încep să țipe. Țipete se stârnesc și pe partea ta de tabără și cei din jur încep să se alarmeze, așa că te smulgi din sacul de dormit și sari în picioare. Nu ești sigură cine țipă. Nu ești sigură de ce. Dar nu contează. Înhați rucsafugul cu o mână și băiatul cu alta și dai s-o rupi la fugă.

Însă, înainte să apuci, el ți se smulge din strânsoare și își înșfacă mica boccea zdrențuită. Apoi te ia din nou de mână, cu ochii lui de gheață, mari în semiîntuneric.

După care voi – voi toți, adică toată lumea din preajmă, nu doar tu și băiatul – alergați pe câmpie, îndepărtându-vă de drum, fiindcă dintr-acolo s-au auzit cele dintâi țipete și fiindcă hoții, comleșii, miliția sau oricine provoacă necazuri va pleca probabil tot pe acolo după ce-și va fi terminat treaba. În lumina cenușie care vestește zorii, ceilalți oameni sunt umbre doar pe jumătate reale, gonind în aceeași direcție cu tine. Pentru un timp, pe lume nu mai există decât băiatul, rucsacul și terenul de sub picioarele tale.

Mult mai târziu, puterile te lasă și în cele din urmă te oprești.

— Ce-a fost asta? întreabă Hoa.

Nu pare deloc obosit. Rezistența copiilor! Sigur, n-ai fugit chiar tot timpul, ești prea dolofană și deloc în formă. Ideea e să fii permanent în mișcare, ceea ce ai și făcut, mergând când nu mai aveai suflu ca să alergi.

— N-am apucat să văd, îi răspunzi.

Nici nu contează ce-a fost. Te masezi într-o parte, unde ți s-a pus un junghi. Ești deshidratată. Scoți plosca vrând să iei o gură de apă și te strâmbi la auzul clipocitului care te înștiințează că e aproape goală. Sigur că n-ai apucat să o umpli la popas. Aveai de gând s-o faci de dimineață.

— Nici eu n-am văzut nimic, spune băiatul, întorcându-se și întinzându-și gâtul de parcă s-ar aștepta să poată zări ceva. Totul era tăcut și, deodată…

Ridică din umeri.

Tu îi arunci o privire cercetătoare.

— N-ai adormit, nu?

Ai apucat să vezi focul înainte să fugiți. Abia mai fumega. Ar fi trebuit să te trezească în urmă cu câteva ore.

— Nu.

Îi arunci privirea aceea care i-a intimidat pe cei doi copii ai tăi, plus câteva zeci de copii ai altora. El se retrage, cu un aer confuz.

— Chiar *n-am adormit*!

— De ce nu m-ai trezit când a ars bălegarul?

— Aveai nevoie de odihnă. Mie nu-mi era somn.

Fir-ar să fie! Asta înseamnă că *o să-i fie* somn mai târziu.

Înghiți-i-ar Pământul pe copiii încăpățânați!

— Te dor coastele?

Hoa se apropie câțiva pași, părând îngrijorat.

— Ești rănită?

— E numai un junghi. O să-mi treacă la un moment dat.

Faci ochii roată, deși ploaia de cenușă a redus vizibilitatea la mai puțin de douăzeci de pași. Niciun semn că s-ar mai afla și alți oameni prin apropiere. Niciun sunet dinspre popas. De fapt, niciun sunet de nicăieri, cu excepția foșnetului ușor al cenușii așternându-se pe iarbă. Logic vorbind, ceilalți oameni care și-au făcut tabăra în jurul popasului nu pot fi prea departe, dar *te simți* complet singură, cu excepția lui Hoa.

— Trebuie să ne întoarcem la popas.

— După lucrurile tale?

— Da. Și după apă.

Privești în direcția popasului cu ochii mijiți, dar în zadar: la doar câțiva pași de tine întinderea câmpiei se pierde într-o ceață alb-cenușie. Nu ești sigură că următorul popas îți va fi de folos. E posibil să fi fost ocupat de căpetenii războinice autoproclamate sau distrus de mulțimea cuprinsă de panică. E posibil să nu mai fie în uz.

— Ai putea să te întorci.

Te răsucești către băiat, care s-a așezat pe iarbă și, spre surprinderea ta, mestecă ceva. Mai-nainte n-a avut de mâncare… oh! El își înnoadă hotărât bocceaua zdrențuită și înghite ce are în gură, apoi continuă:

— La pârâul ăla unde m-ai pus să mă spăl.

E o posibilitate. Pârâul a dispărut din nou sub pământ nu departe de locul unde poposiseși tu. E numai o zi de mers până acolo. Dar e o zi de mers *înapoi* și…

Și nimic. Să te întorci la pârâu este opțiunea cea mai sigură. Faptul că nu te trage inima s-o faci e o prostie și o greșeală.

Dar Nassun se află undeva *înaintea* ta.

— Ce are de gând cu ea? întrebi tu în șoaptă. Pân-acum Jija trebuie să-și fi dat seama ce este.

Băiatul se mulțumește să te privească. Dacă-și face griji din pricina ta, nu lasă să i se citească pe chip.

Ei bine, urmează să-i dai noi motive de îngrijorare.

— Ne întoarcem la popas. A trecut destul timp. Hoții sau bandiții sau ce-or fi fost au luat ce voiau și probabil că și-au văzut de drum.

Dacă nu cumva ceea ce voiau era chiar *popasul.* Unele dintre cele mai vechi comuri ale Neclintirii au fost la origine surse de apă ocupate de cel mai puternic grup din regiunea respectivă și apărate împotriva celorlalți până la sfârșitul Anotimpului. Cea mai mare speranță a comleșilor în asemenea vremuri, dacă niciun com nu vrea să-i primească, este să-și înjghebe ei unul. Însă puține grupuri de comleși sunt suficient de organizate, de sociabile și de puternice ca să reușească.

Și puține au fost silite să se confrunte cu un orogen care își dorește apa la fel de mult ca ei.

— Dacă vor s-o păstreze, ar face bine să mă lase să iau și eu puțină, zici tu și vorbești serios, deși e ceva neimportant, pur și

simplu vrei niște apă, dar în această clipă fiecare obstacol ți se pare înalt ca un munte și *orogenii mănâncă munți la micul dejun.*

Te-ai aștepta ca băiatul să o ia la goană urlând la auzul acestei declarații, dar el se mulțumește să se ridice în picioare. I-ai cumpărat haine din ultimul com pe lângă care ați trecut, cel de unde ai luat și bălegarul. Acum are cizme rezistente, șosete trainice, groase și o jachetă remarcabil de asemănătoare cu a ta. În ciuda aspectului său straniu, hainele asemănătoare creează impresia că sunteți împreună. Astfel de amănunte trimit un mesaj tacit despre organizare, țeluri comune, apartenență la grup. Nu-i mare lucru, dar tot ce poate intimida dușmanul e de ajutor. „Ce cuplu extraordinar: femeia nebună și copilul de împrumut”.

— Haide, spui tu și te pui în mișcare.

El te urmează.

Când te apropii, popasul e liniștit. Îți dai seama că ești aproape după dezordinea ce domnește pe pajiște: aici tabăra abandonată a cuiva, cu focul încă fumegând, dincoace rucsafugul sfâșiat al altcuiva, de la care pornește o dâră de provizii înhățate în grabă și scăpate din fugă. Iată un cerc de iarbă smulsă din pământ, tăciuni și un sac de dormit abandonat care ar putea fi al tău. Îl culegi din mers și îl faci sul, strecurându-l printre curelele rucsacului ca să îl legi mai târziu cum se cuvine. Și apoi, mai repede decât te-ai așteptat, vezi clădirea popasului.

La început crezi că nu mai e nimeni prin preajmă. Nu auzi nimic, cu excepția pașilor și a respirației tale. Băiatul este tăcut, dar când reveniți pe drum pașii lui răsună nefiresc de tare pe asfalt. Îi arunci o privire și pare să înțeleagă. Se oprește și îți privește picioarele ca să vadă cum calci. Studiază felul în care îți muți greutatea de pe călcâi pe vârful piciorului, nu făcând un nou pas, ci mai degrabă dezlipindu-ți tălpile de drum, pe rând, și așezându-le din nou, cu grijă, pe suprafața asfaltată. Procedează și el la fel și, dacă n-ai fi silită să supraveghezi împrejurimile, dacă atenția nu ți-ar fi distrasă de bătăile neregulate ale propriei inimi, ai râde văzând surprinderea de pe fețișoara lui când pașii nu i se mai aud. E aproape drăgălaș.

Și-atunci intri în clădirea popasului și-ți dai seama că nu sunteți singuri.

La început nu observi decât pompa și soclul de ciment pe care e montată. De fapt, popasul e doar atât, un adăpost pentru pompa asta. Apoi vezi o femeie care fredonează în timp ce trage de sub robinet un bidon mare și îl înlocuiește cu altul, gol și încă și mai mare. Ocolește soclul ca să acționeze mecanismul pompei, ocupată ca o albină, și nu te vede decât după ce a început din nou să miște maneta în sus și-n jos. Atunci încremenește și vă priviți.

E un comles. O persoană rămasă recent fără cămin nu ar fi atât de murdară. (Cu excepția băiatului, intervine o voce din mintea ta, dar e o diferență între a fi murdar din cauza unui dezastru și a fi murdar pentru că ești *nespălat*.) Părul femeii e încâlcit, atârnându-i pe umeri în lațe zburlite și slinoase, nu în bucle curate și îngrijite ca ale tale. Mizeria nu s-a mulțumit doar să-i acopere pielea, ci s-a impregnat în ea, devenind o trăsătură permanentă. Pare să conțină pulbere de minereu de fier care a ruginit din pricina transpirației, colorându-i porii în roșu. Unele dintre hainele ei sunt curate – și ai văzut atâtea lucruri abandonate în jurul popasului încât e lesne de ghicit de unde le-a luat –, are trei rucsacuri la picioare, toate pline cu provizii, cu câte un bidon plin atașat. Dar trupul ei emană o asemenea duhoare încât speri că are de gând să facă o baie cu toată apa aia.

Își plimbă privirea de la tine la Hoa, examinându-vă rapid, dar temeinic, apoi, după o clipă, ridică ușor din umeri și continuă să pompeze, umplându-și bidonul din două mișcări ample ale mânerului. Apoi îl ia, îi pune dopul, îl reatașează unuia dintre rucsacurile de la picioare și – cu o agilitate uimitoare – le ridică pe toate trei și se retrage.

— Servește-te!

Ai mai văzut comleși în viața ta, normal. Cine n-a văzut? În orașele care caută mână de lucru mai ieftină decât Spinările Late – și unde sindicatele Spinărilor Late sunt slabe –, aceștia locuiesc în mahalale și cerșesc pe străzi. Oriunde altundeva, trăiesc în regiunile dintre comuri, în păduri sau la marginea deșertului, unde supraviețuiesc vânând și înjghebându-și tabere din te miri ce. Cei care nu vor necazuri jefuiesc ogoarele sau silozurile de la periferia teritoriilor comurilor. Cei cărora le place lupta pradă comurile mici și prost apărate sau călătorii de pe drumurile mai puțin importante din cvartent. Guvernatorii

cvartentelor nu se supără. Asta îi ține pe toți în alertă și le reamintește rebelilor ce soartă i-ar putea aștepta. Însă dacă furturile se înmulțesc sau atacurile devin prea violente, milițiile sunt trimise la vânătoare de comleși.

Dar nimic din toate astea nu mai contează.

— Nu vrem necazuri, spui tu. Am venit după apă, la fel ca tine.

Femeia, care l-a privit curioasă pe Hoa, se uită din nou la tine.

— *Eu* n-am de gând să-ncep nicio ceartă.

Cu un gest demonstrativ, pune dopul altui bidon pe care l-a umplut.

— Dar mai am multe de umplut, deci…

Cu o mișcare a bărbiei, indică plosca atârnată de rucsafugul tău.

— Ție n-o să-ți ia mult.

Ale ei chiar sunt imense. Sunt probabil și grele, la fel de grele ca buștenii.

— Mai aștepți pe cineva?

— Nu.

Femeia zâmbește, arătând niște dinți remarcabil de sănătoși. O fi comles acum, dar nu s-a născut așa. Gingiile alea nu par să fi cunoscut malnutriția.

— Ai de gând să mă omorî?

Trebuie să recunoști, la asta nu te așteptai.

— Probabil are un adăpost prin apropiere, spune Hoa.

Constați cu mulțumire că se află lângă ușă, privind afară. Prudent în continuare. Deștept băiat.

— Așa e, spune femeia, a cărei bună dispoziție nu-i tulburată de faptul că ați descoperit ceva ce ar fi trebuit să fie secretul ei. Vreți să veniți cu mine?

— Nu, spui tu cu hotărâre. N-avem treabă cu tine. Lasă-ne în pace și noi o să procedăm la fel.

— Mie-mi convine.

Desprinzi plosca și te apropii prudentă de cișmea. E complicat. Mecanismul a fost conceput să fie manevrat de o persoană, în timp ce o alta ține recipientul.

Femeia pune o mână pe pompă, oferindu-și fără cuvinte ajutorul. Încuviințezi și ea acționează mânerul. Mai întâi bei pe săturate, apoi aștepți să se umple plosca într-o tăcere tensionată. Nervozitatea te face să întrerupi această tăcere.

— Ți-ai asumat un mare risc venind aici. Toți ceilalți probabil o să se întoarcă în curând.

— Câțiva doar și nu curând. Și tu ți-ai asumat un risc la fel de mare.

— Așa-i.

— Deci.

Femeia face semn din cap către grămada de bidoane pe care le-a umplut și tu observi abia acum… ce-i aia? La gura unuia dintre ele se află un mic dispozitiv confecționat din bețe, frunze răsucite și o bucată de sârmă strâmbă. În timp ce-l privești, mecanismul scoate un clinchet discret.

— Făceam un test.

— Poftim?

Ea te privește ridicând din umeri, moment în care îți dai seama că, dacă femeia asta e comles, atunci tu ești o odihnită.

— Cutremurul dinspre nord, spune ea. A fost unul de nouă pe puțin, și asta numai ce s-a simțit la suprafață. A fost și adânc.

Se oprește brusc, înclinându-și capul în direcția opusă ție și încruntându-se, ca și cum ar fi auzit ceva ce a surprins-o, deși nu-i nimic acolo cu excepția peretelui.

— N-am mai pomenit cutremur ca ăsta. Oscilațiile au avut un tipar ciudat.

Apoi, cu iuțeala unei păsări, își mută din nou privirea asupra ta.

— Probabil că a fisurat o grămadă de acvifere. În timp se vor repara, desigur, dar pe termen scurt este greu de spus ce agenți contaminanți ar putea fi pe-aici. În fond, zona asta e numai bună pentru un oraș, nu? Teren plat, acces ușor la apă, nicio falie prin apropiere. Ceea ce înseamnă că probabil chiar *a existat* unul aici, cândva. Știi ce lucruri urâte lasă în urmă orașele când mor.

Acum o privești fix. La fel și Hoa, dar el așa se uită la toată lumea. Apoi dispozitivul de deasupra bidonului amuțește și femeia fără com se apleacă și îl desprinde. De el atârnă o fâșie – de scoarță de copac? – care a stat în apă.

— E sigură, anunță și abia atunci pare să observe că te holbezi la ea.

Se încruntă ușor și ridică fâșia.

— E din aceeași plantă din care se face sigurinul. Știi? Ceaiul ăla de bun venit? Dar l-am tratat cu încă ceva, ca să depisteze și substanțele pe care sigurinul nu le depistează.

— Nu există..., te trezești tu vorbind, apoi amuțești stânjenită sub privirea ei sfredelitoare și-ți dai seama că așteaptă să-ți continui ideea. Vreau să zic... sigurinul depistează toate substanțele dăunătoare omului.

Ăsta fiind unicul motiv pentru care îl bea lumea, fiindcă altminteri are un gust de rahat fiert.

Acum femeia e iritată.

— Nu-i adevărat! Unde-ai învățat idioțenia asta?

E ceva ce ai predat la creșa din Tirimo, dar, înainte să apuci să i-o zici, ea se răstește:

— Sigurinul nu e la fel de eficient într-un lichid rece. Toată lumea știe. Trebuie să fie la temperatura camerei sau călduț. Și nu depistează substanțele care te omoară în câteva luni, în loc de câteva minute. La ce-ți folosește să supraviețuiești azi numai ca să mori la anul cu pielea căzând de pe tine?

— Ești geomest! exclami tu.

Pare imposibil. Ai cunoscut geomești. Sunt tot ce-și imaginează oamenii c-ar fi orogenii în dispoziția lor cea mai milostivă: misterioși, de nepătruns, stăpâni ai unor cunoștințe pe care nu ar trebui să le dețină niciun muritor, tulburători. Numai un geomest ar putea cunoaște în amănunt atât de multe lucruri complet inutile.

— Ba nu sunt!

Femeia se îndreaptă de spate, părând că se umflă de furie.

— Știu mai bine decât să le acord atenție idioților ălora de la Universitate. Nu-s *proastă*!

Continui s-o privești uluită, fără să înțelegi nimic. Apoi plosca ta dă pe dinafară și te agiți să-i găsești dopul. Ea se oprește din pompat și îndeasă micul dispozitiv cu scoarța de copac într-un buzunar al fustei ei largi, apoi, cu mișcări sprintene și eficiente, se apucă să golească unul dintre rucsacurile de la picioarele ei, cel mai mic. Desprinde o ploscă de aceeași mărime ca a ta și o aruncă deoparte, apoi, când micul rucsac e gol, îl aruncă și pe el. Ochii tăi se opresc asupra celor două obiecte. Ți-ar fi mai ușor dacă băiatul și-ar putea căra singur proviziile.

— Ia-le dacă le vrei, spune femeia și, deși nu te privește, înțelegi că a lăsat lucrurile alea anume pentru tine. Eu nu mai pierd vremea pe-aici și nici tu n-ar trebui.

Te apropii prudentă și iei plosca și micul rucsac gol. Femeia se ridică și te ajută să umpli și această ploscă, apoi se apucă să

cotrobăie din nou printre lucrurile ei. În timp ce fixezi plosca și sacul de dormit pe care l-ai înhățat mai devreme și transferi câteva lucruri din rucsacul tău în cel mai mic, al băiatului, o întrebi:

— Știi ce s-a întâmplat? Cine și ce a făcut?

Schițezi un gest în direcția de unde au venit țipetele care te-au trezit.

— Mă îndoiesc că era un „cineva”, spune femeia.

Aruncă vreo câteva pachete cu mâncare stricată, o pereche de pantaloni de copil care i-ar putea veni lui Hoa și niște cărți. Cine pune cărți în rucsafug? Observi că femeia se uită la titlul fiecăreia înainte să o arunce.

— Oamenii nu reacționează la fel de repede ca natura când au loc asemenea schimbări, spune ea.

Atașezi cea de-a doua ploscă de rucsacul tău deocamdată, pentru că știi că nu-i bine să-l pui pe Hoa să care o greutate prea mare. E doar un băiețel și încă unul nu foarte dezvoltat fizic. Dat fiind că femeia fără com clar nu îi vrea, iei pantalonii din grămada de lucruri aruncate care crește alături de ea. Ea nu pare să se sinchisească.

— Vrei să spui că ne-au atacat niște animale? întrebi tu.

— N-ai văzut cadavrul?

— Nici nu știam că *există* un cadavru. Oamenii au început să țipe și să fugă, așa că am fugit și noi.

Femeia oftează.

— Nu-i o idee rea, dar te privează de anumite, cum să le zic, oportunități.

Ca pentru a-și întări spusele, aruncă un alt rucsac pe care tocmai l-a golit, apoi se ridică săltându-le pe umeri pe celelalte două. Unul dintre ele este în mod evident mai purtat și mai confortabil decât celălalt: acela îi aparține. A legat bidoanele cu sfoară, așa că, în loc să atârne, acestea i se sprijină pe șale, susținute de curbura deloc neglijabilă a dosului. Se încruntă subit:

— Să nu te ții după mine!

— Nici n-aveam de gând.

Rucsacul mai mic e gata, numai bun să i-l dai lui Hoa. Ți-l pui pe al tău și verifici dacă totul e sigur și confortabil.

— Vorbesc serios.

Se înclină puțin înainte, vorbind cu sălbăticie:

— Nu știi unde mă întorc. Poate trăiesc într-o incintă apărată de ziduri, alături de alte cincizeci de ruginituri ca mine. Poate avem pile pentru ascuțit dinții și o carte de bucate cu titlul „50 de feluri de-a găti un prost”.

— Bine, bine.

Faci un pas înapoi și asta pare s-o calmeze. Trece de la atitudinea amenințătoare la una relaxată și începe să își aranjeze mai bine rucsacurile. Și tu ai obținut ce voiai, așa că-i momentul să o ștergi de-aici. Băiatul pare mulțumit de noul lui rucsac când i-l înmânezi. Îl ajuți să și-l pună cum trebuie. În timp ce te îndeletnicești cu asta, femeia fără com trece pe lângă tine, gata de plecare, și o ultimă rămășiță a vechii tale personalități te face să spui:

— Apropo, mulțumesc!

— Cu plăcere, spune ea distrată, înaintând către ușă… unde se oprește brusc, privind țintă afară.

Expresia de pe chipul ei face să ți se zburlească părul. Te repezi în prag, ca să vezi ce vede ea.

E o kirkhusa, una dintre făpturile acelea cu trupul lung și îmblănit pe care mediaticii le țin pe lângă casă în locul câinilor, căci câinii sunt prea scumpi și, cu excepția celor mai fuduli dintre ecuatoriali, lumea nu și-i poate permite. Kirkhusa aduce mai degrabă cu o vidră de uscat de talie mare decât cu un canid. Poate fi dresată și nu-i deloc costisitoare, pentru că se hrănește numai cu frunzele tufișurilor și cu insectele care trăiesc pe ele. Când sunt mici sunt chiar mai drăgălașe decât cățelușii… dar *această* kirkhusa nu-i drăgălașă. E mare, patruzeci și cinci de kilograme de carne sănătoasă învelită în blană lucioasă. Cineva a ținut mult la ea, cel puțin până de curând: are la gât o zgardă frumoasă de piele. Mârâie, furișându-se dintre ierburi pe asfaltul drumului, și vezi flori roșii în blana din jurul botului ei și pe labele cu gheare retractile.

Pentru că, vezi tu, asta e problema cu kirkhusele. Motivul pentru care toată lumea și le poate permite. Se hrănesc cu frunze… până când simt un gust de cenușă suficient de puternic ca să declanșeze în ele cine știe ce instinct adormit în vremuri normale. Atunci se schimbă. Totul se schimbă pe durata unui Anotimp.

— Căcat, șoptești tu.

Alături de tine, femeia fără com scoate un șuierat și te încordezi, simțind cum sensibilitatea ta coboară pentru scurt timp în pământ. (Din reflex, o faci să se retragă. Nu de față cu alți oameni. Nu dacă ai de ales.) Femeia a înaintat către marginea fâșiei de asfalt, gata probabil să o rupă la fugă de-a curmezișul poienii în direcția unui pâlc îndepărtat de copaci. Dar nu departe de drum, în zona unde ai auzit oamenii țipând mai devreme, vezi iarba mișcându-se violent și auzi chirăiturile și schelălăielile altor kirkhuse, deși n-ai putea spune câte sunt, ci doar că sunt ocupate. Mănâncă.

Acesta a fost un animal de casă. Poate că își amintește cu afecțiune de cel care i-a fost stăpân. Poate a șovăit atunci când celelalte au atacat și n-a reușit să capete decât o înghițitură din carnea care va fi baza noii ei diete până se încheie Anotimpul. Dacă nu își revizuiește comportamentul civilizat va flămânzi. Umblă încoace și încolo pe asfalt, chirăind ca pentru sine, indecisă, dar nu se îndepărtează. V-a prins la înghesuială pe tine, pe Hoa și pe femeia fără com, în vreme ce se luptă cu conștiința ei. Biata făptură.

Te proptești mai bine pe picioare și murmuri către Hoa și către femeie, dacă va avea chef să te asculte:

— Nu mișca.

Dar, înainte să poți găsi ceva inofensiv de care să te ancorezi, o incluziune stâncoasă pe care s-o poți mișca, o sursă de apă pe care s-o transformi în gheizer, creându-ți astfel condiții ca să extragi căldura din aer și viața din veverița asta supradimensionată, Hoa îți aruncă o privire și avansează.

— Ți-am zis, începi tu apucându-l de umăr și vrând să-l tragi înapoi… dar el nu se lasă.

E ca și cum ai încerca să urnești o stâncă îmbrăcată în jachetă: mâna îți alunecă pe pielea hainei. Trupul de dedesubt nici nu se clintește.

Protestele îți mor pe buze în vreme ce băiatul înaintează. Nu e pur și simplu neascultător, înțelegi tu: postura lui e prea hotărâtă. Nici nu ești sigură că a remarcat încercarea ta de a-l opri.

Apoi băiatul ajunge față în față cu creatura, de care îl despart doar câțiva pași. Aceasta a încetat să se mai fâțâie de colo colo și îl privește încordată de parcă… stai așa! Ce?! *Nu* pare să aibă

de gând să atace. Și-a coborât capul și coada ei boantă zvâcnește o singură dată, nehotărâtă*. În defensivă.*

Băiatul stă cu spatele la tine. Nu-i vezi fața, dar dintr-odată micuța lui siluetă îndesată pare mai puțin micuță și mai puțin inofensivă. Își ridică mâna și o întinde către kirkhusă, de parcă ar vrea s-o lase să-l adulmece. De parcă ar mai fi un animal de casă.

Kirkhusa atacă.

E iute. Sunt oricum niște animale iuți, dar abia vezi mușchii acesteia încordându-se și deodată a și ajuns cu cinci pași mai aproape, și-a căscat botul și dinții i s-au închis în jurul mâinii băiatului, la jumătatea antebrațului. Și, vai, Pământule nemilos, nu poți să privești asta, un copil moare sub ochii tăi așa cum nu s-a întâmplat cu Uche, dar tu ești responsabilă pentru amândoi, ești cea mai odioasă ființă din lume!

Dar poate… dacă te concentrezi și îngheți animalul, dar nu și copilul… Îți cobori privirea încercând să te aduni, în timp ce femeia fără com scoate o exclamație, iar sângele băiatului împroașcă asfaltul. Dacă-l vezi pe Hoa mutilat o să-ți fie mai greu să te concentrezi. Important este să-i salvezi viața, chiar dacă își va pierde brațul. Și-apoi…

Se face liniște.

Îți ridici ochii.

Kirkhusa nu mai mișcă. E tot unde era, cu dinții înfipți în brațul lui Hoa și cu ochii măriți de… ceva care aduce mai mult a frică decât a furie. Ba chiar tremură ușor. O auzi scoțând un sunet slab, un soi de scâncet care se întrerupe brusc.

Apoi blana kirkhusei începe să se miște. (Ce?!) Te încrunți și mijești ochii, dar e ușor de văzut, fiindcă animalul e atât de aproape. Fiecare fir individual de blană pare să se miște în cu totul altă direcție. Apoi scânteiază. (*Ce*?!) Înțepenește. Brusc îți dai seama că nu numai mușchii îi sunt țepeni, ci și carnea care îi acoperă. Nu doar țepeni, ci și… solizi.

Și atunci observi: *kirkhusa, toată,* s-a solidificat.

Ce?!

Nu înțelegi ce anume vezi, așa că te uiți în continuare, pricepând pe bucăți. Ochii i-au devenit de sticlă, ghearele sunt cristale, dinții – un soi de filamente de ocru. Ceea ce era mișcare acum e neclintire. Mușchii sunt duri ca piatra și nu-i o metaforă.

Blana a fost pur și simplu ultima care s-a schimbat, înfoindu-se în timp ce foliculii ei se transformau în *altceva.*

Tu și femeia fără com priviți cu gurile căscate.

Uau!

Serios. Asta gândești. Asta-i tot ce-ți trece prin minte: Uau!

Dar e suficient ca să te facă să te urnești din loc. Înaintezi precaută, până când poți să vezi întregul tablou dintr-un unghi mai bun, dar asta nu schimbă nimic. Băiatul pare în continuare teafăr, deși brațul lui e tot înfundat până la jumătate în gâtlejul făpturii. Kirkhusa e în continuare superb de moartă. Mă rog. Superbă și moartă.

Hoa te privește și dintr-odată remarci cât de nefericit pare. Ca și cum i-ar fi rușine. De ce? V-a salvat viețile, chiar dacă metoda aleasă a fost… Nu știi cum să-i zici.

— Tu ai făcut asta? îl întrebi.

El își coboară privirea.

— Nu voiam să vezi așa ceva… încă.

Bun. Asta e… ceva la care să te gândești mai târziu.

— Ce-ai făcut?

El strânge din buze fără o vorbă.

Acum și-a găsit să se bosumfle! Dar poate că, într-adevăr, nu e momentul pentru această conversație, dat fiind că are brațul înțepenit între fălcile unui monstru de piatră. Probabil că dinții i-au străpuns pielea. Sângele se prelinge și picură printre fălcile care nu mai sunt din carne.

— Brațul tău…, zici tu privind în jur. Stai să găsesc ceva cu care să sparg…

Abia acum Hoa pare să-și amintească de brațul lui. Te privește din nou, evident nemulțumit că nu-l scapi din ochi, apoi scoate un mic oftat resemnat. Și, înainte să-l previi să nu își facă și mai mult rău, își flexează brațul.

Capul kirkhusei se sfarmă. Bucăți mari de piatră grea bufnesc în contact cu solul. Praf scânteietor se împrăștie în toate direcțiile. Brațul băiatului continuă să sângereze, dar și l-a eliberat. Își îndoaie ușor degetele. Sunt nevătămate. Își coboară brațul pe lângă trup.

Reacționezi la vederea rănii și te întinzi să-l apuci de braț, pentru că asta-i o situație pe care o poți înțelege și de care te poți ocupa. Dar el se retrage grăbit, acoperindu-și rana cu cealaltă mână.

— Hoa, dă-mi voie…

— N-am nimic, spune el încet. Dar ar trebui să plecăm.

Celelalte kirkhuse sunt încă prin preajmă, undeva în iarba înaltă, deși deocamdată sunt ocupate să devoreze vreun sărman ghinionist. Dar masa asta n-o să le ajungă la nesfârșit. Mai rău încă, e o chestiune de timp până ce alți oameni disperați vor decide să revină la popas în speranța că lucrurile rele vor fi plecat.

„Una dintre chestiile rele e încă aici”, îți spui, privind falca de jos a kirkhusei, acum descoperită. Vezi nodulii aspri de pe limbă, transformați în cristale scânteietoare. Apoi te întorci către Hoa, care își ocrotește mâna însângerată cu un aer nefericit.

Nefericirea lui este ceea ce, într-un final, îți alungă frica și-o înlocuiește cu un sentiment mai familiar. A făcut ce-a făcut pentru că nu credea că te poți apăra singură? Sau din vreun alt motiv, greu de ghicit? În final nu contează. Nu știi cum să procedezi cu un monstru capabil să transforme ființele însuflețite în statui, dar știi să te descurci cu un copil nefericit.

Plus că ai o grămadă de experiență când vine vorba de copii care, în secret, sunt monștri.

Așa că îi întinzi mâna. Hoa pare surprins. O privește, apoi se uită la tine și privirea lui e cum nu se poate mai umană și recunoscătoare că îl accepți în acest moment. Uimitor, asta te face și pe tine să te simți ceva mai umană.

Te ia de mână. Strânsoarea lui nu pare mai slabă, în ciuda rănilor, așa că, orientându-te spre sud, pornești din nou la drum trăgându-l după tine. Femeia fără com vă urmează în tăcere sau poate că mergea oricum în aceeași direcție. Sau poate, pur și simplu, crede că unde-s mulți puterea crește. Niciunul dintre voi nu spune nimic, fiindcă nu e nimic de spus.

În urma voastră, pe pajiște, kirkhusele își continuă masa.

•

„Ferește-te de terenul instabil. Ferește-te de străinii voinici. Ferește-te de tăcerile bruște”.

Prima Tăbliță, *Despre supraviețuire,* versetul trei

11.

Damaya în epicentrul lucrurilor

Viața în Epicentru urmează o rânduială anume.

Se trezesc odată cu zorii. Damayei îi vine ușor, fiindcă așa făcea și la fermă. Pentru alte pietricele – și asta e ea acum, o bucățică neimportantă de piatră gata să fie șlefuită până devine utilă sau măcar să contribuie la șlefuirea altora, mai bune –, trezirea are loc când unul dintre instructori intră în dormitor și sună zgomotos dintr-un clopot care-i face să tresară până și pe cei deja treji. Toată lumea scoate gemete de protest, inclusiv Damaya. Îi place asta. O face să se simtă parte din ceva.

Se scoală și își fac paturile, împăturind cearșafurile de deasupra ca la armată. Apoi se târăsc cu toții spre dușuri, unde îi întâmpină o lumină electrică albă, dale strălucitoare de faianță și o aromă florală de detergent, fiindcă Epicentrul angajează pentru curățenie Spinări Late și comleși din mahalalele Yumenesului. Din acest motiv și nu numai, dușurile sunt o minune. N-a mai avut până acum prilejul să se bucure de apă caldă în fiecare zi, tone de apă căzând pur și simplu ca o ploaie prin găurelele din tavan. Încearcă să nu-și trădeze încântarea, pentru că unele dintre pietricele provin din zona Ecuatorialelor și ar râde de ea, de țăranca năucită de noutatea curățeniei și a confortului fără efort. Dar, ei bine, probabil că se vede.

După asta pietricelele se spală pe dinți și revin în dormitor ca să se îmbrace și să se pieptene. Uniformele lor, pentru băieți și fete deopotrivă, sunt compuse din pantaloni și tunici din stofă rigidă, cenușie, cu vipuști negre. Copiii care au părul lung și buclat sau suficient de mătăsos ca să fie pieptănat și strâns la spate trebuie să și-l prindă astfel. Cei cu părul fuior-de-cenușă, fie el cârlionțat sau scurt, trebuie să se asigure că e impecabil aranjat. Apoi pietricelele se așază în fața paturilor, în așteptare, iar instructorii intră și se plimbă printre șiruri, inspectându-le. Vor să fie siguri că pietricelele chiar sunt curate. Instructorii verifică și paturile, pentru a se asigura că nimeni nu a făcut pipi

în așternuturi sau n-a îndoit colțurile de mântuială. Pietricelele care nu sunt curate sunt trimise din nou la dușuri, de data asta cu apă rece, sub privirea unui instructor care veghează ca totul să fie făcut cum trebuie. (Damaya are grijă să nu ajungă niciodată în situația asta, fiindcă nu pare deloc amuzantă.) Pietricelele care nu s-au îmbrăcat sau pieptănat cum trebuie sau care nu și-au aranjat ca lumea patul sunt trimise la Disciplină, unde primesc pedepse pe măsura greșelii lor. Părul nepieptănat este tuns foarte scurt. Cei care încalcă regula de mai multe ori sunt rași în cap. Dinții nespălați duc la spălarea gurii cu săpun. Ținuta incorectă este îndreptată cu patru lovituri la fundul gol sau pe spinare, iar patul făcut incorect – cu zece. Loviturile nu sfâșie pielea – instructorii știu exact cât de tare să lovească –, dar lasă umflături care se vor irita în contact cu țesătura aspră a uniformelor.

„Ne reprezentați pe noi toți”, spun instructorii dacă vreo pietricică îndrăznește să protesteze față de acest tratament. „Când sunteți murdari, toți orogenii sunt murdari. Când sunteți leneși, toți suntem leneși. Vă facem rău ca să nu ne produceți daune nouă, tuturor”.

Cândva, Damaya ar fi protestat față de incorectitudinea acestei judecăți. Copiii Epicentrului sunt diferiți în funcție de vârstă, culoarea pielii, constituția fizică. Unii vorbesc sanze-mat cu accente diverse, fiind veniți din alte colțuri ale lumii. O fată are dinții piliți pentru că așa e obiceiul neamului ei. Un băiat nu are penis, deși după fiecare duș își îndeasă o șosetă în chiloți. O altă fată nu a avut parte de mese regulate, așa că înfulecă tot ce i se oferă ca și cum încă ar mai răbda de foame. (Instructorii descoperă mereu mâncare ascunsă în patul ei sau în cameră. O silesc să o mănânce pe toată, de față cu ceilalți copii, chiar dacă i se face rău.) Nu poți să te aștepți la uniformitate când există diferențe atât de mari și Damayei nu i se pare firesc să fie judecată după comportamentul unor copii cu care nu are nimic în comun, cu excepția blestemului orogeniei.

Dar Damaya a înțeles de-acum că lumea nu-i cinstită. Ei sunt orogeni, Misalemii acestei lumi, ființe teribile, blestemate din leagăn. Aceste tratamente sunt necesare ca să-i facă inofensivi. Oricum, atât timp cât face ceea ce se așteaptă de la ea, nu se întâmplă nimic imprevizibil. Patul ei e perfect de fiecare dată, dinții – curați și albi. Când începe să uite ce e important își

privește mâna dreaptă, în care simte junghiuri în anumite zile ploioase, deși oasele i s-au vindecat în câteva săptămâni. Își amintește durerea și lecția pe care a învățat-o.

După inspecție urmează micul dejun: doar fructe și o bucată de cârnat, după obiceiul sanzed, pe care le iau din foaierul căminului și le mănâncă pe drum. În grupuri mici, se duc la cursuri în diferitele curți ale Epicentrului, cărora celelalte pietricele le spun creuzete, deși nu ai voie să le zici așa. (Sunt multe lucruri pe care pietricelele și le spun între ele și pe care nu le-ar povesti unui adult. Adulții știu, dar se prefac că n-au habar. După ce că lumea nu-i cinstită, uneori mai e și ilogică.)

În cel dintâi creuzet, care are acoperiș, pietricelele își petrec primele ore ale zilei așezate pe scaune în fața unor tăblițe de ardezie, iar un instructor le ține un curs. Uneori se țin examene orale, cu întrebări la care pietricelele sunt puse să răspundă pe rând, până când cineva greșește. Pietricica respectivă va fi silită să curețe tăblițele. În acest fel învață să-și păstreze calmul sub presiune.

— Cum se numea cel dintâi Împărat al Vechiului Sanze?

— Un cutremur în Erta trimite unde longitudinale la 6.35 și șapte secunde și unde transversale la 6.37 și douăzeci și șapte de secunde. Care este decalajul?

Întrebările devin mai complexe dacă le sunt puse unor pietricele mai mari, pătrunzând pe domeniul logaritmilor și al funcțiilor.

— Legea-n piatră ne sfătuiește: „Caută centrul cercului!” În ce constă eroarea acestui raționament?

Asta este întrebarea care îi pică Damayei într-o zi, așa că se ridică în picioare și răspunde:

— Afirmația arată cum poate fi determinat locul unde se află un orogen cu ajutorul unei hărți, spune ea. E incorect – simplificat la extrem –, pentru că aria de distrugere a unui orogen nu este *circulară,* ci *toroidală.* Mulți oameni nu înțeleg că efectele se extind și în sus sau în jos și pot fi deformate în alte feluri tridimensionale de un orogen înzestrat.

Instructorul Marcasit încuviințează și Damaya se simte mândră. Îi place să aibă dreptate. Marcasit continuă:

— Și, întrucât legea-n piatră ar fi greu de memorat dacă ar fi plină de fraze ca „urmărește epicentrul inversat al unui tor

conic”, căpătăm centre și cercuri. De dragul efectelor poetice, acuratețea e sacrificată.

Cei din clasă izbucnesc în râs. Nu e chiar atât de amuzant, dar în zilele cu chestionare se acumulează multă tensiune.

După lecții urmează prânzul în curtea mare, deschisă, rezervată acestui scop. Curtea are un acoperiș confecționat din pânză impermeabilă prinsă pe cadre de lemn, care poate fi extins în zilele ploioase, deși, aflat în centrul continentului, Yumenesul are arareori parte de asemenea zile. Așa că pietricelele stau de obicei pe banchete dinaintea unor mese lungi, sub cerul albastru, senin, chicotind, înghiontindu-se și dându-și tot felul de porecle. Drept compensație pentru micul dejun frugal, mâncarea e din plin, variată, sățioasă și delicioasă, deși multe feluri sunt specifice unor ținuturi îndepărtate și Damaya nu știe cum se numește fiecare. (Dar își mănâncă porția. Mam’mare a învățat-o să nu irosească mâncarea.)

Pentru Damaya acesta este momentul preferat al zilei, deși e una dintre pietricelele care stau singure la o masă. Mulți alți copii procedează la fel, din câte a observat ea, prea mulți ca să îi categorisești drept inadaptați, incapabili să-și facă prieteni. Au un comportament specific, pe care învață repede să-l recunoască: mișcări furișe, o anumită șovăială, o încruntare din sprâncene și o încordare a maxilarului. La unii dintre ei, cicatricile vieților anterioare sunt mai vizibile. Există un băiat cu părul cenușiu de pe coasta de vest, căruia îi lipsește un braț imediat deasupra cotului, deși se poate descurca și fără el. O fată sanzedi de vreo cinci ani are pielea obrazului încrețită de urmele unei vechi arsuri. Și mai e o pietricică, mai nouă chiar decât Damaya, a cărei mână stângă este prinsă într-o legătură de piele ca o mănușă fără degete, fixată la încheietură. Damaya recunoaște legătura pentru că a purtat și ea una pe durata primelor ei săptămâni petrecute în Epicentru, până i s-a vindecat mâna.

Nu se privesc foarte mult, ea și ceilalți singuratici.

După prânz, pietricelele străbat Grădina Inelară în șiruri lungi, tăcute, supravegheate de instructori ca să nu vorbească sau să nu-i privească prea insistent pe orogenii adulți. Desigur, Damaya îi privește insistent, pentru că asta se și așteaptă de la ei. E important să vadă ce li se pregătește după ce vor începe să-și câștige inelele. Grădina este o minunăție, la fel ca orogenii

înșiși: adulți și vârstnici de toate rasele, toți sănătoși și frumoși sau afișând o încredere în sine care le ține loc de frumusețe. Sunt impozanți și amenințători în uniformele lor negre și cu cizmele lor lustruite. Inelele de pe degete scânteiază și străfulgeră în timp ce ei gesticulează relaxat, dau paginile unor cărți pe care nu sunt *obligați* să le citească sau înlătură cârlionții care acoperă urechea cuiva drag.

Damaya vede la ei ceva ce inițial nu înțelege, dar știe deja că își *dorește* acest ceva cu o disperare care o surprinde și o tulbură. Pe măsură ce primele ei săptămâni se transformă în luni și rutina îi devine familiară, începe să înțeleagă ce anume emană ceilalți orogeni: autocontrol. Au devenit stăpâni pe puterile lor. Niciun orogen purtător de inele nu ar îngheța întreaga curte pentru că un băiat i-a dat brânci. Acești profesioniști eficienți, în veșminte negre, nici n-ar clipi, indiferent dacă s-ar vedea confruntați cu un cutremur puternic sau renegați de familie. Știu ce sunt, au acceptat tot ce vine odată cu asta și nu se tem de nimic, nici de odihniți, nici de ei înșiși, nici măcar de Bătrânul Pământ Nemilos.

Dacă Damaya trebuie să îndure câteva oase frânte ca să atingă acest nivel sau dacă trebuie să-și petreacă vreo câțiva ani într-un loc unde nu există nimeni care s-o iubească sau măcar să o placă, ăsta e un preț mic.

Așa că se dedică antrenamentelor de după-amiază în domeniul Orogeniei Aplicate. În creuzetele de antrenament, situate pe inelul central al Epicentrului, Damaya stă în șir, alături de alte pietricele cu același nivel de experiență. Acolo, sub privirile atente ale unui instructor, învață să vizualizeze și să respire, să se conecteze cu pământul când dorește și nu numai ca reacție la mișcările lui sau la propria ei neliniște. Învață să își controleze nervozitatea și celelalte emoții care pot determina puterea din ea să reacționeze la amenințări inexistente. În această etapă, pietricelele nu au un autocontrol foarte strict, așa că n-au voie *să miște* practic nimic. Instructorii își dau seama dacă ești pe punctul de a o face și, fiind cu toții purtători de inele, pot străpunge torul oricărui copil încă din clipa în care începe să se formeze – cum anume Damaya nu pricepe –, administrându-i o palã năucitoare de aer înghețat pe post de mustrare. Asta le reamintește tuturor că lecțiile sunt o treabă serioasă și dă apă la moară unui zvon pe care pietricelele mai

mari îl șoptesc pe întuneric, după ora stingerii: „Dacă faci prea multe greșeli la lecții, instructorii te îngheață”.

Vor mai trece mulți ani până când Damaya va înțelege că, atunci când instructorii ucid un elev scăpat de sub control, nu e o pedeapsă, ci o dovadă de îndurare.

După Aplicată urmează cina și o oră liberă în care pot face tot ce doresc și care le e acordată din considerație față de tinerețea lor. De regulă, pietricelele nou-venite se duc mai devreme la culcare, epuizate de efortul de a învăța să controleze mușchi invizibili și impulsuri semivoluntare. Copiii mai mari sunt mai rezistenți și au mai multă energie, așa că, o vreme, în jurul paturilor din dormitoare se încing jocuri și se aud râsete, până ce instructorii declară stingerea. A doua zi totul o ia de la capăt.

Astfel trec șase luni.

•

La prânz, una dintre pietricelele mai mari se apropie de Damaya. Băiatul e un ecuatorial înalt, deși nu pare sanzed pursânge. Părul lui are textură de fuior-de-cenușă, dar este șaten. E lat în umeri, având constituția unei Spinări Late încă în creștere, fapt care o face să se pună în gardă. Încă îl mai vede pe Zab pretutindeni.

Însă oprindu-se în dreptul măsuței la care ea stă singură, băiatul îi zâmbește și comportamentul lui nu pare amenințător.

— Pot să stau lângă tine?

Damaya ridică din umeri pentru că nu vrea ca băiatul să se așeze lângă ea și, totuși, e curioasă.

El pune tava pe masă și se așază.

— Mă cheamă Arkete, spune băiatul.

— Nu te cheamă așa, replică ea și zâmbetul lui tremură o secundă.

— E numele pe care mi l-au dat părinții mei, spune el mai serios de data asta, și e numele pe care am de gând să-l păstrez până o să descopere cum să mi-l ia. Ceea ce n-au cum, fiindcă asta-i șmecheria cu numele. Dar dacă preferi, *oficial* mă cheamă Maxaxil.

Denumirea acvamarinului de cea mai bună calitate, folosit aproape exclusiv în artă. I se potrivește. Este un băiat chipeș, în ciuda evidentei sale descendențe arctice sau antarctice (de care ei nu-i pasă, dar ecuatorialilor da), și asta îl face periculos ca un

cristal cu muchii tăioase, așa cum au fost dintotdeauna băieții frumoși. Din pricina asta, decide să-i spună Maxaxil.

— Ce vrei?

— Uau, da' chiar te străduiești, odihnindu-și coatele pe masă în timp ce mestecă. (Dar mai întâi se asigură că prin preajmă nu există instructori care să îl mustre pentru proastele lui maniere.)

— Știi cum ar trebui să se petreacă lucrurile, nu? Tipul cel arătos și popular își manifestă brusc interesul față de fata oarecare de la țară. Toată lumea o urăște din cauza asta, dar ea începe să capete încredere. Apoi tipul o trădează și îi pare rău. E groaznic, dar după asta ea „se descoperă pe sine", înțelege că nu are nevoie de el, poate se mai întâmplă și alte chestii – el își agită degetele prin aer – și în cele din urmă ea se transformă în cea mai frumoasă fată din lume fiindcă a învățat să se placă. Dar n-o să funcționeze decât dacă te bâlbâi, roșești și te prefaci că nu-ți place de mine.

Ea e complet năucită de toată salata asta de cuvinte. O enervează atât de tare încât spune:

— Păi, *nu* îmi place de tine.

— Au!

El se preface că a fost înjunghiat în inimă. Deși nu vrea, comportarea lui o face pe Damaya să se relaxeze puțin. Maxaxil observă și îi zâmbește.

— Ah, așa-i mai bine. Ce, nu citești cărți? Sau nu aveați loriști în gaura aia mediatică de unde ai venit?

Nu citește cărți, fiindcă deocamdată nu se descurcă prea bine cu cititul. Părinții au învățat-o doar strictul necesar, așa că instructorii i-au făcut un program săptămânal de lecturi suplimentare ca să își îmbunătățească abilitățile în domeniu. Însă n-are de gând să recunoască așa ceva.

— Sigur c-aveam loriști. Ne-au predat legea-n piatră și ne-au spus cum să ne pregătim…

— Bleah! Ai avut *loriști* adevărați, zice băiatul clătinând din cap. Acolo unde am crescut eu, nimeni nu-i ascultă pe ăștia, cu excepția învățătorilor de la creșă și a celor mai plicticoși dintre geomești. În schimb, tuturor le plac poploriștii: știi, ăia care dau spectacole în taverne și amfiteatre. Poveștile lor nu te învață nimic. Sunt numai pentru distracție.

Damaya n-a auzit niciodată de așa ceva, dar poate e vreo modă de la Ecuatoriale care n-a ajuns până în Nordmedlat.

— Dar loriștii răspândesc *legea-n piatră.* Asta e ideea. Dacă oamenii ăștia nu fac nici măcar atât, n-ar trebui să fie numiți… nu știu, altfel?

— Poate.

El ridică din umeri și se întinde să-i șterpelească din farfurie o bucată de brânză. Ea e atât de tulburată de ideea de poplorist, că nu protestează.

— Adevărații loriști s-au plâns de ei Cârmuitorilor din Yumenes, dar asta-i tot ce știu. M-au adus aici acum doi ani și de-atunci n-am mai auzit nimic, spune el, apoi oftează. Sper, totuși, ca poploriștii să nu dispară. Îmi plac, chiar dacă poveștile lor sunt cam simpluțe și previzibile. Sigur, poveștile lor au loc în creșe adevărate, nu în locuri ca ăsta.

Colțurile gurii i se lasă ușor în timp ce măsoară din priviri împrejurimile cu o expresie de vagă dezaprobare.

Damaya știe prea bine la ce se referă, dar vrea să vadă dacă va îndrăzni s-o și spună.

— Locuri ca ăsta?

El îi aruncă o căutătură piezișă. Apoi, arătându-și dinții într-un zâmbet care probabil farmecă oamenii în loc să-i pună în gardă, spune:

— Ei, știi tu. Locuri frumoase, minunate, perfecte, pline de dragoste și lumină.

Damaya izbucnește în râs, apoi se oprește. Nu e sigură de ce a făcut și una, și alta.

— Da.

Băiatul începe din nou să mănânce cu poftă.

— Și mie mi-a luat un timp după ce am venit aici până să reîncep să râd.

După declarația asta, ea îl place puțin.

El nu vrea nimic, înțelege Damaya după un timp. Face conversație și îi mănâncă mâncarea, ceea ce e în regulă, fiindcă oricum aproape își terminase prânzul. Nu pare să se supere când ea îi spune Maxaxil. Tot n-are încredere în el, dar băiatul pare să caute pur și simplu pe cineva cu care să vorbească. Treabă pe care ea una o înțelege.

În cele din urmă, el se ridică și îi mulțumește – „pentru conversația strălucitoare” care a fost aproape în întregime susținută de el –, apoi pleacă să li se alăture prietenilor săi. Ea îl dă uitării și se duce la ale ei.

Numai că, a doua zi, ceva se schimbă.

Totul începe dimineața la duș, când cineva se ciocnește de ea suficient de tare ca s-o facă să-și scape cârpa de spălat. Când privește în jur, niciunul dintre băieții și fetele cu care împarte dușul n-o privește și nimeni nu-și cere scuze. Ea etichetează episodul drept un accident.

Când însă revine de la duș, cineva i-a furat pantofii. Erau alături de hainele pe care și le-a pregătit înainte de baie, întinzându-le pe pat ca să se îmbrace mai repede. Așa procedează în fiecare dimineață. Acum au dispărut.

Îi caută metodic, să se asigure că nu i-a uitat pe undeva, deși știe că nu-i cazul. Și, studiind celelalte pietricele, care îi evită grijulii privirile în timp ce instructorii îi cheamă pentru inspecție și ea nu poate face altceva decât să stea în uniforma ei impecabilă, dar desculță, Damaya înțelege ce se petrece.

Nu trece inspecția și, drept pedeapsă, tălpile îi sunt frecate cu peria aspră, ceea ce înseamnă că o s-o doară și o s-o usture pentru tot restul zilei în noii pantofi pe care îi primește.

Acesta este doar începutul.

În aceeași seară, la cină, cineva îi pune ceva în sucul pe care-l primește odată cu mâncarea. Pietricelele care nu se poartă frumos la masă sunt trimise de corvoadă la bucătărie, ceea ce înseamnă că au acces la mâncarea oricui. Uită asta și nu se miră că sucul are un gust ciudat până nu descoperă că îi e greu să se concentreze, iar capul începe să o doară. Nici atunci nu-i este clar ce se petrece și se îndreaptă către dormitor clătinându-se și împleticindu-se. Unul dintre instructori se încruntă la vederea mișcărilor ei necoordonate, o trage la o parte și îi adulmecă răsuflarea.

— Cât ai băut? o întreabă bărbatul.

Mai întâi, Damaya se încruntă nedumerită, pentru că a băut un pahar cu suc de dimensiuni normale. Motivul pentru care îi ia ceva timp până să înțeleagă întrebarea este acela că e beată. Cineva i-a turnat alcool în suc.

Orogenii nu au voie să bea. Niciodată. Puterea de a mișca munții în combinație cu beția duce la dezastru iminent. Instructorul care a oprit-o pe Damaya se numește Galena[6], unul dintre cvadriinelarii mai tineri, care coordonează antrenamentele de orogenie de după-amiază. În creuzet e

---

[6] Sulfură de culoare cenușie, cu luciu metalic.

nemilos, dar, cine știe de ce, de data asta se îndură de ea. Galena o scoate din rând și o duce în locuința sa, care, din fericire, e destul de aproape. Acolo o instalează pe Damaya pe canapea și îi ordonă să doarmă până îi trece.

Dimineață, după ce Damaya bea apă strâmbându-se din pricina gustului groaznic din gură, Galena o pune să stea jos și spune:

— Trebuie să rezolvi problema acum. Dacă te-ar fi prins unul dintre seniori…

Clatină din cap. E o infracțiune atât de serioasă, încât nu există o pedeapsă standard. Pedeapsa va fi groaznică, asta e tot ce trebuie să priceapă ea.

Nu contează de ce s-au decis celelalte pietricele să o hărțuiască. Important este că o fac și că nu sunt niște farse inofensive. Încearcă să o aducă în situația de a fi înghețată. Galena are dreptate: Damaya trebuie să rezolve problema. Imediat.

Decide că are nevoie de un aliat.

Printre singuratici mai este o fată pe care a remarcat-o. Toată lumea o remarcă pe fata asta: e ceva în neregulă cu ea. Orogenia ei e precară, abia înfrânată, un pumnal în permanență gata să se înfunde în pământ, iar antrenamentele nu au făcut decât să înrăutățească situația, pentru că acum pumnalul este mai ascuțit. Așa ceva nu ar trebui să se întâmple. O cheamă Selu și nu a câștigat sau primit un nume de orogen, dar celelalte pietricele o strigă Fractură, chipurile în glumă, și porecla a prins. Chiar a ajuns să răspundă la numele ăsta, dacă tot nu poate să-i împiedice să-l folosească.

Se șoptește deja că nu va face față. Ceea ce înseamnă că-i alegerea perfectă.

Damaya o abordează pe Fractură a doua zi, la micul dejun. (Acum nu mai bea decât apă pe care o ia de la o țâșnitoare din apropiere. Trebuie să mănânce hrana care i se servește, dar inspectează cu atenție fiecare înghițitură.)

— Bună, spune ea punând tava pe masă.

Fractură o măsoară din cap până-n picioare.

— Serios? Situația-i atât de nasoală încât ai nevoie de *mine*?

Pot să vorbească deschis de la-nceput și ăsta e un semn bun.

— Da, răspunde Damaya și, întrucât Fractură nu obiectează, se așază. Și pe tine te sâcâie, nu?

Sigur că da. Damaya n-a observat ce anume îi fac, dar e logic. Viața în Epicentru urmează o rânduială anume.

Fractură oftează. Asta face încăperea să vibreze ușor sau cel puțin așa pare. Damaya se silește să nu tresară, pentru că nu poți pune bazele unui parteneriat de succes arătând că ți-e frică de celălalt. Fractură observă și se mai relaxează. Senzația de dezastru iminent dispare.

— Da, spune încet Fractură.

Brusc, Damaya își dă seama că Fractură e *furioasă,* deși aceasta nu și-a ridicat ochii din farfurie. Se vede după degetele încleștate pe furculiță, după expresia ei prea neutră. Și, deodată, Damaya se întreabă: oare Fractură chiar are o problemă cu autocontrolul? Sau pur și simplu torționarii ei și-au dat toată osteneala *să o facă* să se fractureze?

— Așadar, ce ai de gând să faci? întreabă cealaltă.

Damaya îi prezintă planul. După o ezitare inițială, Fractură înțelege că Damaya vorbește serios. Își termină masa în tăcere, timp în care Fractură se gândește. În cele din urmă, spune:

— Bine, mă bag.

Planul este cum nu se poate mai simplu. Trebuie să depisteze capul șarpelui și cea mai bună metodă e să utilizeze o momeală. Decid ca aceasta să fie Maxaxil, pentru că, firește, e imposibil să nu fie deja amestecat. Problemele Damayei au început imediat după ce el i-a oferit prietenia. Așteaptă până într-o dimineață când băiatul e la duș, râzând împreună cu prietenii, și atunci Damaya revine lângă patul ei.

— Unde-mi sunt pantofii? întreabă ea cu glas tare.

Celelalte pietricele se uită în jur. Unele oftează de exasperare, gata să creadă că derbedeii ar putea fi atât de lipsiți de creativitate încât să facă aceeași șmecherie de două ori. Jasper, care s-a alăturat Epicentrului abia cu câteva luni înaintea Damayei, o privește încruntat.

— De data asta nu ți i-a luat nimeni, spune el. Sunt în cufărul tău.

— De unde știi? I-ai luat *tu*?

Damaya se apropie de el gata să-l înfrunte și el se zburlește și îi iese în întâmpinare în mijlocul încăperii, țeapăn și cu un aer jignit.

— Nu ți-am luat eu lucrurile. Dacă s-au pierdut, înseamnă că tu le-ai pierdut!

— Eu nu pierd lucruri!

Îl împunge cu degetul în piept. E din Nordmedlat, ca și ea, dar slăbuț și palid, probabil din vreunul dintre comurile acelea din apropierea Arcticelor. Când e furios, se înroșește tot. Ceilalți îl iau peste picior din cauza asta, dar nu prea tare, pentru că atunci când îi vine rândul să-i necăjească pe alții el este necruțător. (O orogenie bună înseamnă redirecționare, nu încetare.)

— Dacă nu i-ai luat tu, atunci știi cine!

Îl împinge din nou cu degetul în piept, iar el îi dă mâna la o parte.

— Nu mă *atinge,* purcea proastă ce ești! O să-ți rup prăpăditu' ăla de deget!

— Ce se-ntâmplă aici?

Toți tresar, amuțesc și se întorc. În ușă, gata pentru inspecția de dimineață, stă Carneol[7], unul dintre puținii instructori seniori. E un bărbat solid, bărbos, mai în vârstă și sever, care poartă șase inele. Tuturor le e frică de el. Ca urmare, pietricelele dau fuga imediat la locurile lor de lângă paturi și iau poziție de drepți. Damaya nu poate să nu încerce o ușoară emoție, apoi prinde privirea lui Fractură și aceasta încuviințează discret. Diversiunea a funcționat.

— Am întrebat ce se întâmplă.

După ce și-au ocupat pozițiile, Carneol intră în cameră. Își îndreaptă atenția asupra lui Jasper, care e în continuare roșu ca mărul, deși acum mai degrabă de frică decât de furie.

— E vreo problemă?

Jasper se uită urât la Damaya.

— Nu *cu mine,* domnule instructor.

Când Carneol se întoarce, ea e pregătită.

— Cineva mi-a furat pantofii, domnule instructor.

— Iarăși?

Ăsta e un semn bun. Data trecută, Carneol a dojenit-o cu asprime, acuzând-o că și-a pierdut pantofii și inventează scuze.

— Ai dovada că i-a furat Jasper?

Asta e partea dificilă. Nu s-a priceput niciodată să mintă.

— Știu că a fost un băiat. Au dispărut în timp ce eram la duș, și toate fetele erau cu mine, le-am numărat.

Carneol oftează.

---

[7] Cornalină (vezi nota anterioară).

— Dacă încerci să dai vina pe altcineva pentru greșelile tale…

— *Mereu* face așa, spune o fată roșcată de pe Coasta de Est.

— Mereu face greșeli, spune un băiat care pare să vină din același com, dacă n-o fi chiar înrudit cu ea.

O parte dintre pietricele chicotesc.

— Controlați cuferele băieților, vorbește Damaya acoperindu-le râsetele.

Data trecută n-a cerut asta, pentru că nu era sigură unde se aflau pantofii. Acum însă știe.

— N-au avut timp să se descotorosească de ei. Trebuie să fie încă aici. Controlați-le cuferele.

— Nu-i cinstit, spune un băiat scund, ecuatorial, care abia pare suficient de mare ca să fi părăsit creșa pentru bebeluși.

— Nu, nu e, spune Carneol privind-o în timp ce cuta de pe frunte i se adâncește. Fii foarte sigură înainte să-mi ceri să violez intimitatea colegilor tăi. Dacă te înșeli, n-o să scapi la fel de ușor ca data trecută.

Ea încă-și mai amintește usturimea tălpilor frecate cu peria aspră.

— Am înțeles, domnule instructor.

Carneol oftează. Apoi se întoarce către jumătatea de dormitor ocupată de băieți.

— Toată lumea să-și deschidă cuferele. Haideți să terminăm odată!

Își deschid cuferele printre murmure de protest și priviri care o anunță pe Damaya că și-a înrăutățit situația. Acum o urăsc toți. Ceea ce îi convine: măcar să aibă de ce, dacă tot o urăsc. Dar, după ce povestea asta se va termina, lucrurile s-ar putea schimba.

Maxaxil își deschide cufărul odată cu ceilalți, suspinând dramatic, și pantofii ei sunt chiar acolo, deasupra uniformelor lui împăturite. Damaya vede cum plictiseala de pe chipul lui face loc confuziei, apoi groazei și se simte prost. Nu-i place să le facă rău altora. Dar privindu-l cu atenție surprinde momentul în care expresia lui Maxaxil se preschimbă în furie și băiatul se răsucește încruntat spre cineva. Ea îi urmărește privirea, încordată, pregătită…

… și o vede oprindu-se asupra lui Jasper. Da. Bănuia ea. Deci el a fost.

Jasper își pierde brusc culoarea din obraji. Clatină din cap ca și cum ar încerca să se scuture de privirile acuzatoare ale lui Maxaxil. Fără efect.

Instructorul Carneol observă întreaga scenă. O privește pe Damaya și strânge din fălci. Pare de-a dreptul supărat pe ea. Dar de ce? Trebuie să înțeleagă că ea n-a avut încotro.

— Înțeleg, spune el de parcă i-ar fi citit gândurile, apoi se întoarce către Maxaxil. Ce ai de zis în apărarea ta?

Maxaxil nu-și proclamă nevinovăția. A înțeles că n-ar avea rost, se vede după umerii lui căzuți, după pumnii care-i tremură încleștați pe lângă trup. Dar n-are de gând să se prăbușească. Rostește, cu privirea în pământ:

— Jasper i-a furat pantofii data trecută.

— Nu-i adevărat!

Jasper se îndepărtează de patul lui, ieșind din rând și înaintând până în centrul încăperii. Tremură din tot trupul. Până și ochii par să-i tremure. E gata-gata să izbucnească în plâns.

— Minte, încearcă să dea vina pe altcineva…

Dar când Carneol se răsucește către el, Jasper tresare și încremenește. Aproape scuipă următoarele cuvinte:

— *Ea* i-a vândut! I-a dat unuia dintre comleșii de la curățenie, pe *băutură.*

Și arată cu degetul către Fractură.

Damaya trage aer în piept, împietrită de șoc. Fractură?!

Fractură.

— Înghiți-te-ar pământul, *târâtură* din părinți canibali! spune Fractură încleștându-și pumnii. *L-ai lăsat* pe perversul ăla bătrân să te pipăie pentru băutură și pentr-o scrisoare, știi foarte bine că nu ni le-ar fi dat numai pentru niște *pantofi*…

— Era de la mama! spune Jasper punându-se de-a binelea pe plâns. N-am vrut să-l las, dar nu puteam… nu-mi dădeau voie să-i scriu…

— Ți-a plăcut, rânjește Fractură. Nu ți-am spus c-o să te dau în gât dacă sufli vreo vorbă? Ei bine, te-am văzut! Își vârâse degetele în tine și tu gemeai ca și cum ți-ar fi *plăcut,* ca un Prăsitor ce vrei să fii, numai că Prăsitorii au *standarde*…

Nu-i în regulă. Nimic nu-i în regulă. Toți se uită de la unul la altul, la Fractură care bate câmpii, la Damaya, la Jasper care plânge, la Carneol. Camera e plină de exclamații și șoapte. Senzația aceea a revenit, acea vibrație insesizabilă care-i

orogenia chinuită și reprimată a lui Fractură, și toată lumea tresare simțind-o pe punctul de a se dezlănțui. Sau poate tresare la auzul cuvintelor și al înțelesului lor, fiindcă astea sunt lucruri pe care pietricelele nu au voie să le știe sau să le facă. Să dea de bucluc, asta da, sunt copii și-așa-s copiii. Dar să dea de genul *ăsta* de belele, nu.

— Nu! se văicărește Jasper. Ți-am spus să nu zici!

Plânge în hohote, fără să se mai ascundă. Gura i se mișcă, dar de pe buze nu i se mai desprinde nimic inteligibil, numai un geamăt lung, disperat. Sau poate că spune, în continuare, „nu”. E greu de zis, pentru că toată lumea face gălăgie, unii cerându-i lui Fractură să tacă, alții smiorcăindu-se odată cu Jasper, alții chicotind nervoși la vederea lacrimilor băiatului, alții șușotind teatral între ei pentru a-și confirma că știau despre asta, dar nu le venise-a crede…

— De-ajuns!

La auzul comenzii calme a lui Carneol, în cameră se face liniște, cu excepția suspinelor înăbușite ale lui Jasper. După o clipă, Carneol își descleștează fălcile.

— Tu, tu și tu, spune el indicându-i pe Maxaxil, Jasper și Fractură. Veniți cu mine!

Părăsește încăperea. Cele trei pietricele se privesc și e mare minune că niciuna nu se transformă pe loc în scrum, atâta ură-i în privirile lor. Apoi Maxaxil înjură și iese după Carneol. Jasper își freacă fața cu brațul și îl urmează, cu capul în pământ și cu pumnii strânși. Fractură mătură camera cu o privire sfidătoare, până când dă cu ochii de Damaya. Atunci, Fractură tresare.

Damaya o privește la rândul ei, fiindcă e prea șocată ca să se uite în altă parte. Și pentru că e furioasă pe ea însăși. *Asta* capeți când ai încredere în alții! Fractura n-a fost prietena ei, ba nici măcar nu i-a plăcut de ea, dar a crezut că se puteau ajuta reciproc. Acum a descoperit capul șarpelui care încerca s-o înghită, numai ca să afle că era înfundat adânc în gâtlejul unui alt șarpe. Rezultatul e mult prea obscen de privit, ce să te mai gândești să-l ucizi!

— Decât eu, mai bine tu, șoptește Fractură în tăcerea din încăpere.

Damaya n-a zis nimic, n-a cerut nicio explicație, dar Fractură îi oferă totuși una, acolo, de față cu toată lumea. Nimeni nu

scoate o vorbă. Nimeni nu îndrăznește nici măcar să respire mai zgomotos.

— Asta era ideea. Dacă mai fac o greșeală s-a zis cu mine, dar tu erai Micuța Domnișoară Perfecțiune. Rezultate mari la toate testele, control perfect la Aplicații, nicio cută la uniformă. Instructorii nu te-ar fi pedepsit prea tare, cel puțin deocamdată. Și, câtă vreme erau preocupați să priceapă ce s-a întâmplat deodată cu eleva lor eminentă, toată lumea ar fi încetat să mai stea cu ochii pe mine așteptând să arunc un munte în aer. Sau încercând să mă *provoace* să o fac… măcar o vreme.

Zâmbetul i se stinge și se uită în altă parte.

— Asta era ideea.

Damaya nu găsește nimic de zic. Nici măcar să gândească nu-i în stare. Așa că după un timp Fractură clatină din cap, oftează și pleacă în urma celorlalți și a lui Carneol.

În încăpere domnește tăcerea. Toți evită să se privească.

Apoi la ușă se produce rumoare și două instructoare intră și se apucă să controleze patul și cufărul lui Fractură. Pietricelele privesc cum una dintre femei ridică salteaua și cealaltă se strecoară dedesubt. Ceva se sfâșie și instructoarea iese de sub pat ținând în mână o ploscă mare, cafenie, pe jumătate plină. Desface capacul, miroase conținutul, se strâmbă și îi face un semn din cap celeilalte femei. Părăsesc împreună încăperea.

Când ecoul pașilor lor se stinge, Damaya se apropie de cufărul lui Maxaxil și își recuperează pantofii. Închide capacul, un zgomot puternic în tăcerea din jur. Nimeni nu se mișcă până nu revine lângă propriul ei pat, pe care se așază ca să se încalțe.

Atunci, ca la un semn, se aud câteva suspine și ceilalți se pun și ei în mișcare, adunându-și cărțile pentru cursurile care urmează, pornind încolonați către cel dintâi creuzet, apropiindu-se de bufetul unde îi așteaptă micul dejun. Când Damaya se apropie și ea de bufet, o altă fată îi aruncă o privire, dar se uită repede în altă parte.

— Îmi pare rău, murmură ea. Eu te-am împins la duș.

Damaya o privește și îi citește frica de pe chip.

— Nu-i nimic, spune ea cu blândețe. Nu-ți face griji.

Celelalte pietricele n-o vor mai necăji niciodată. Câteva zile mai târziu, Maxaxil se întoarce cu mâinile fracturate și privirea bântuită. Nu i se va mai adresa niciodată Damayei. Jasper nu se

mai întoarce, dar Carneol le spune că a fost trimis la filiala arctică a Epicentrului, întrucât Epicentrul din Yumenes avea prea multe amintiri neplăcute pentru el. Poate că i-au vrut binele, dar Damaya recunoaște exilul atunci când îl vede.

Însă putea fi mai rău. Nimeni nu o mai vede vreodată pe Fractură și numele ei nu mai e pomenit.

•

Anotimpul fungilor: 602, Era Imperială. O serie de erupții izbucnite în perioada musonilor din zona estică a Ecuatorialelor a dus la creșterea umidității în regiune, acoperind soarele vreme de șase luni. Deși ar putea fi considerat un Anotimp blând, comparativ vorbind, momentul în care a avut loc a creat condiții perfecte pentru dezvoltarea explozivă a fungilor, care s-au răspândit dincolo de Ecuatoriale, până în medlaturile de nord și de sud, distrugând recoltele proaspete de miroq (specie acum dispărută). Foametea care a urmat este inclusă în analele oficiale ale geomeștilor și a prelungit durata acestui Anotimp la patru ani (doi până când mana și-a urmat cursul și alți doi până când agricultura și sistemul de distribuție a hranei s-au refăcut). Aproape toate comurile afectate au reușit să supraviețuiască pe baza rezervelor proprii, dovedind astfel eficiența reformelor Imperiale și a planificării sezoniere. După acest Anotimp, multe comuri din Nordmedlat și Sudmedlat s-au alăturat de bunăvoie Imperiului, marcând începerea Epocii de Aur.

Anotimpurile din Sanze

12.

Sienit își găsește o jucărie nouă

— Colegul meu e suferind, îi spune Sienit lui Asael Cârmuitor Allia, așezată de cealaltă parte a biroului. Vă trimite scuzele lui că nu poate asista. O să curăț eu blocajul din port.

— Mă întristează să aflu despre boala superiorului tău, spune Asael cu un zâmbet abia schițat, care aproape c-o face pe Sienit să se zburlească.

Aproape, pentru că se aștepta la el și a avut timp să se pregătească. Chiar și așa, tot o supără.

— Dar mă văd nevoită să te întreb, continuă Asael cu o îngrijorare exagerată. Eforturile tale vor fi… suficiente?

Privirea i se oprește pe mâinile lui Sienit. Sienit a avut grijă să-și pună inelele, alegând degetele unde acestea sunt cel mai lesne de observat. Își ține mâinile împreunate, ascunzând degetul mare al mâinii cu inele. Asael n-are decât să se întrebe dacă nu există și un al cincilea inel. Dar când îi întâlnește din nou privirea, Sienit nu citește în ea decât scepticism. Asael nu se lasă impresionată de patru sau chiar cinci inele.

„Și de aia n-o să mai accept niciodată, niciodată, o misiune alături de un decainelar." De parc-ar avea de ales. Dar gândul o face să se simtă mai bine.

Sienit se silește să zâmbească, deși nu e capabilă de politețea exagerată a lui Alabastru. Știe că zâmbetele ei îi trădează iritarea.

— În ultima mea misiune am fost responsabilă de demolarea a trei clădiri dintr-un cvartal de cinci, spune ea. Asta se petrecea în centrul Dibarsului, o zonă cu câteva mii de persoane, într-o zi aglomerată și nu prea departe de Universitatea a Șaptea.

Își descrucișează și-și încrucișează picioarele. În misiunea aia, geomeștii aproape că o scoseseră din minți cerându-i permanent asigurări că nu va provoca un cutremur mai puternic de 5.0. Instrumente sensibile, calibrări importante, tot tacâmul.

— Mi-a luat cinci minute și niciun fel de resturi n-au aterizat în afara zonei de demolare. Asta a fost înainte să-mi câștig cel mai recent inel.

Și cutremurul fusese unul de patru, spre încântarea geomeștilor.

— Mă bucur să aflu că ești atât de competentă, spune Asael.

Urmează o pauză care o face pe Sienit să se pregătească pentru lovitură.

— Însă colegul tău nefiind capabil să-și aducă și el contribuția, nu văd de ce Allia trebuie să plătească pentru serviciile a doi orogeni.

— Asta trebuie s-o lămuriți cu Epicentrul, spune Sienit indiferentă pentru că, sincer vorbind, chiar nu-i pasă. Presupun că vor obiecta, pentru că Alabastru e mentorul meu în această misiune și, chiar dacă practic nu el face munca, mă supraveghează pe mine.

— Dar dacă nu-i de față…

— Asta e irelevant.

E umilitor, dar Sienit decide să-i explice.

— Poartă zece inele. Poate să observe ce fac și să intervină, dacă e cazul, din camera lui de hotel. Ar putea s-o facă și inconștient. În plus, a domolit cutremurele din regiunea asta în ultimele două zile, cât timp am străbătut-o. E un serviciu pe care li-l face administratorilor locali de noduri sau, mai degrabă, comului dumneavoastră, dat fiind că o zonă atât de izolată nu are nicio stație nodală prin apropiere.

Asael se încruntă din cauza a ceea ce probabil consideră că e o insultă. Sienit face un gest larg cu mâinile.

— Marea diferență între mine și el este că eu trebuie să văd ce anume fac.

— Am… înțeles.

Asael pare profund tulburată și are și de ce. Sienit știe că orice orogen al Epicentrului are datoria de a domoli spaimele odihniților, iar ea tocmai le-a amplificat pe ale lui Asael. Dar a început să aibă niște bănuieli neplăcute cu privire la cine anume din Allia i-ar putea dori moartea lui Alabastru, așa că e o idee bună să o facă pe Asael – sau pe oricine e în spatele ei – să renunțe la idee. Această birocrată minoră și pedantă habar nu are că puțin a lipsit ca orașul ei să fie făcut una cu pământul noaptea trecută.

În tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat, Sienit decide că a venit vremea să pună și ea câteva întrebări. Și, poate, să răscolească puțin rahatul ca să vadă ce se va ridica la suprafață.

— Văd că guvernatorul n-a reușit să ajungă astăzi la întâlnire.

— Da.

Chipul lui Asael capătă inexpresivitatea unui jucător de cărți, tot numai zâmbete politicoase și ochi inexpresivi.

— Am transmis mai departe cererea colegului tău. Din păcate, guvernatorul nu a reușit să-și găsească un loc liber în agendă.

— Ce păcat.

Și apoi, fiindcă Sienit începe să înțeleagă de ce Alabastru e atât de căpos în privința asta, își împreunează mâinile și spune:

— Din păcate, nu era o cerere. Aveți telegraf aici? Aș dori să trimit un mesaj către Epicentru ca să anunț că vom întârzia.

Asael își mijește ochii, pentru că firește că au telegraf aici și firește că Sienit a intenționat s-o insulte din nou.

— Că veți întârzia.

— Ei bine, da.

Sienit ridică din sprâncene. Știe că nu prea se pricepe să pară inocentă, dar măcar încearcă.

— Cât credeți că va trece până când își va face timp guvernatorul să se întâlnească cu noi? Epicentrul va dori să știe.

Și se ridică, gata să plece.

Asael o privește pieziș, dar Sienit îi observă umerii încordați.

— Credeam c-o să fii mai rezonabilă decât colegul tău. Chiar ai de gând să pleci de-aici fără să cureți portul doar așa, din orgoliu?

— Nu e vorba de orgoliu, spune Sienit, de data asta furioasă de-a binelea.

Acum înțelege. O privește pe Asael, arogantă și sigură pe sine în jilțul ei, în spatele biroului, și se forțează să nu-și strângă pumnii și să nu scrâșnească din dinți.

— În locul nostru, dumneavoastră ați tolera un asemenea tratament?

— Sigur că da!

Asael se îndreaptă de spate; măcar de data asta surpriza i-a smuls o reacție sinceră.

— *Guvernatorul* n-are timp de…

— Nu, n-ați tolera una ca asta. Pentru că, dacă ați fi în locul meu, ați fi reprezentantul unei organizații independente și

puternice, nu un lacheu de doi bani dintr-o fundătură oarecare. V-ați aștepta să fiți tratată ca un expert talentat, care și-a deprins meseria încă din copilărie. Ca o persoană care lucrează într-un domeniu important și *dificil,* venită aici să îndeplinească o misiune de care depinde viitorul comului dumneavoastră.

Asael o privește fix. Sienit se oprește și trage aer adânc în piept. Trebuie să rămână politicoasă și să mânuiască această politețe ca pe un cuțit de sticlă bine ascuțit. Trebuie ca mânia să-i fie una rece și calmă, nu acea lipsă de control care poate fi considerată un semn al monstruozității ei. Când focul din ochi i se risipește, face un pas în față.

— Și tot nu ați dat mâna cu noi, Asael Cârmuitor. Nu ne-ați privit în ochi la prima noastră întâlnire*. Încă* nu ne-ați oferit cupa aceea de sigurin, așa cum v-a sugerat Alabastru ieri. Așa v-ați purta cu un geomest cu diplomă de la Universitatea a Șaptea? Așa v-ați purta cu un maistru giner venit să repare hidraulicele comului? Așa v-ați purta cu un reprezentant al Sindicatului Spinărilor Late din comul dumneavoastră?

Asael se crispează de-a dreptul în clipa în care, în sfârșit, înțelege comparația. Sienit așteaptă, lăsând tăcerea să devină tot mai apăsătoare. În cele din urmă, Asael spune:

— Înțeleg.

— Poate că înțelegeți.

Încă așteaptă și Asael oftează.

— Ce vrei? Scuze? Atunci îmi cer scuze. Dar nu uita că majoritatea oamenilor normali n-au văzut niciodată un orogen și cu atât mai mult nu au făcut afaceri cu el, așa că…

Își desface brațele:

— Nu e de înțeles că simțim un… disconfort?

— Disconfortul e de înțeles. Lipsa de politețe, nu.

Înghiți-o-ar pământul! Femeia asta nu merită efortul de a i se explica nimic. Sienit decide să-și păstreze explicațiile pentru cineva mai important.

— Și asta-i o scuză de tot rahatul. „Îmi pare rău că ești atât de anormal încât nu-s în stare să te tratez ca pe o ființă umană”.

— Ești un rogălău, izbucnește Asael, apoi are bunul-simț de a părea șocată de propria ieșire.

— Bun, spune Sienit silindu-se să zâmbească. Măcar acum am dat cărțile pe față.

Clatină din cap și pornește către ușă.

— O să revin mâine. Poate până atunci o să vă faceți timp să verificați programul guvernatorului.

— Sunteți sub contract, spune Asael cu vocea atât de încordată încât îi tremură. Sunteți *obligați* să efectuați serviciul pentru care am dat bani organizației voastre.

— Și-o s-o facem.

Ajunsă la ușă, Sienit se oprește cu mâna pe clanță și ridică din umeri.

— Dar contractul nu spune în ce interval de timp de la sosirea noastră trebuie s-o facem.

Joacă la cacealma. Habar nu are ce prevede contractul. Dar e gata să parieze că nici Asael nu știe. Funcția de ajutor de guvernator nu pare suficient de importantă ca să cunoască asemenea aspecte.

— Apropo, vă mulțumim pentru găzduirea la Sfârșitul Anotimpului. Paturile sunt cum nu se poate mai confortabile. Iar mâncarea e delicioasă.

Asta, firește, e picătura care umple paharul. Asael se ridică și ea.

— Stai aici. Mă duc să discut cu guvernatorul.

Așa că Sienit zâmbește amabil, se așază din nou și așteaptă. Asael iese din cameră și lipsește atâta vreme, încât Sienit începe să moțăie. Se deșteaptă când ușa se deschide și în încăpere pătrunde o altă femeie cu trăsături specifice zonei de coastă, mai vârstnică și mai corpolentă, urmată de o foarte spășită Asael. Guvernatorul este bărbat. Sienit oftează în sinea ei și se pregătește pentru o nouă bătălie purtată cu armele politeții.

— Sienit Orogen, spune femeia și, în ciuda furiei crescânde, Sienit e impresionată de prezența ei impunătoare.

Apelativul *orogen* de după numele lui Sienit nu-i necesar, desigur, dar e o mică dovadă de politețe, așa că Sienit se ridică în picioare și, imediat, femeia se apropie și-i întinde mâna. Pielea ei e rece și uscată și mai aspră decât se aștepta Sienit. Mâini fără bătături, dar care și-au făcut partea lor de muncă zilnică.

— Mă numesc Heresmith Cârmuitor Allia. Sunt viceguvernatoarea. Guvernatorul este cu adevărat prea ocupat ca să vă primească astăzi, dar eu mi-am făcut suficient timp și sper că prezența mea va fi de ajuns… mai ales că este însoțită

de scuze pentru tratamentul neadecvat de care ați avut parte până acum. Vă asigur că Asael va fi mustrată pentru comportarea sa, ca să nu mai uite că un bun conducător este acela care îi tratează pe ceilalți – pe *toți* ceilalți – cu politețe.

Ei bine… Probabil că femeia face vreun joc politic sau poate că minte când spune că e viceguvernatoarea. Poate că Asael a găsit vreo femeie de serviciu și a înțolit-o ca să joace rolul ăsta. Dar e un efort de a ajunge la un compromis, așa că Sienit îl va accepta.

— Vă mulțumesc, spune ea cu sinceră recunoștință. O să îi transmit aceste scuze colegului meu, Alabastru.

— Bine. Te rog de asemenea să-i comunici că Allia vă va acoperi cheltuielile pe trei zile înainte și trei zile după curățarea portului, conform contractului.

Și acum zâmbetul ei are o undă de asprime pe care Sienit știe că probabil o merită. Se pare că această femeie a citit contractul.

Dar nu contează.

— Apreciem clarificarea.

— Mai aveți nevoie de ceva pe durata șederii voastre? De exemplu, Asael va fi încântată să vă ofere un tur al orașului.

Fir-ar să fie! Lui Sienit *îi place* femeia asta. Își înăbușă impulsul de a zâmbi și o privește pe Asael, care a reușit să își recapete calmul și îi întoarce privirea impasibilă. Și Sienit se simte ispitită să facă ceea ce probabil ar face Alabastru, adică să accepte oferta tacită a lui Heresmith de a o umili pe Asael. Dar e obosită și toată călătoria asta a fost un iad, deci cu cât se va termina mai repede și ea va ajunge înapoi acasă, în Epicentru, cu atât mai bine.

— Nu-i nevoie, spune ea și oare chipul lui Asael nu trădează o ușurare ascunsă? Aș prefera să merg să văd portul ca să estimez dimensiunile problemei.

— Sigur. Dar n-ai dori mai întâi ceva răcoritor de băut? Măcar o cupă de sigurin?

Acum Sienit chiar nu se mai poate abține. Gura i se arcuiește.

— Cred c-ar fi cazul să spun că, de fapt, nu-mi *place* sigurinul.

— Nimănui nu-i place, spune Heresmith și zâmbetul de pe chipul ei e sincer, nu-ncape-ndoială. Mai dorești ceva înainte să mergem?

Acum e rândul lui Sienit să fie surprinsă.

— Veniți cu noi?

Expresia lui Heresmith devine ironică.

— Păi, așa s-ar cuveni. În fond, de voi depinde viitorul comului nostru.

Oh, da! Femeia asta chiar e o figură.

— Atunci să purcedem, Heresmith Cârmuitor.

Sienit face semn către ușă și ies toate din încăpere.

•

E ceva în neregulă cu portul.

Stau pe un soi de promenadă aflată pe partea vestică a arcului portului. De aici Allia se vede aproape în întregime, întinsă pe pantele calderei care înconjoară țărmul. Orașul e cu adevărat frumos. E o zi senină, luminoasă și caldă, iar albastrul cerului este atât de profund și de limpede încât Sienit își spune că să privești stelele pe timpul nopții trebuie să fie un spectacol pe cinste. Și totuși, ceea ce nu poate vedea – ceea ce se află sub apă, pe fundul portului – îi face pielea de găină.

— Ăștia nu-s corali, spune ea.

Heresmith și Asael se întorc către ea nedumerite.

— Poftim? întreabă Heresmith.

Sienit se îndepărtează de ele, apropiindu-se de balustradă și întinzând brațele. N-are nevoie să gesticuleze, dar vrea ca femeile să știe că face ceva. Un orogen al Epicentrului trebuie să-și asigure întotdeauna clienții că e conștient de gravitatea situației lor și că înțelege natura acesteia, chiar și când clienții respectivi habar n-au ce se petrece.

— Fundul portului. Numai stratul de *deasupra* este din corali.

Se gândește. N-a mai simțit niciodată corali până acum, dar e așa cum s-a așteptat: straturi de viață vibrantă, strălucitoare, o bună sursă, dacă are nevoie să-și alimenteze orogenia, și un miez solid de creaturi străvechi, moarte și calcifiate. Dar bariera de corali se află pe un soi de prag ce se înalță de pe fundul portului și, deși pare natural – din câte a citit ea, asemenea cute pot să apară acolo unde marea și uscatul se întâlnesc –, Sienit simte că nu-i așa.

În primul rând, e perfect drept. Și imens. Pragul se întinde pe toată lățimea portului. Dar, și mai important, *nu se află acolo.*

Stânca de sub straturile înălțate de nisip și mâl, ea e problema. Sienit n-o poate simți. Ar trebui să poată simți ceva care face fundul oceanului să se ridice. Simte greutatea apei de

deasupra și stânca de dedesubt, deformată de greutatea și presiunea obiectului, simte straturile din jur, însă nu și obstrucția propriu-zisă. Sub apa golfului ar putea la fel de bine să se afle o gaură imensă, a cărei prezență a remodelat fundul portului.

Sienit se încruntă. Degetele i se răsfiră tresărind, urmând cursul și curbura sesunei. Moliciunea lunecoasă a șistului rarefiat, a nisipului și a materiei organice, presiunea rece a rocii de bază, plonjonul în gol. Își amintește cu întârziere să le comunice și celorlalți ce a descoperit.

— *Sub* stratul de corali se află ceva, îngropat pe fundul oceanului. Nu foarte adânc. Stânca de sub acest obiect este compactată. Probabil că e greu...

Dar de ce nu îl simte dacă-i așa? De ce nu poate detecta obstacolul decât prin efectul acestuia asupra mediului înconjurător?

— E ciudat...

— Este relevant?

Asael e cea care vorbește, încercând pesemne să demonstreze un comportament inteligent, de profesionist, care s-o readucă în grațiile lui Heresmith.

— Nu ne interesează decât ca blocajul de corali să fie distrus.

— Da, dar blocajul de corali e deasupra acestui lucru.

Caută bariera de corali, descoperă că aceasta înconjoară întreg portul și începe să-și formeze o teorie.

— De aceea barajul de corali a obstrucționat această zonă, deși ea se află în partea mai adâncă a portului. Crește *deasupra* acestui lucru care, efectiv, a făcut fundul oceanului să se ridice. Coralul trăiește de obicei la adâncimi mici, dar pe pragul ăsta poate avea parte de suficientă apă încălzită de soare.

— Înghiți-l-ar pământul! Înseamnă că bariera aia o să crească la loc?

E unul dintre bărbații care le-a însoțit pe Asael și Heresmith. Sunt funcționari, din câte-și dă seama Sienit, care are tendința să uite de ei până când vreunul vorbește.

— *Ideea* era să curățăm portul definitiv.

Sienit expiră și își relaxează sessapinealele, apoi deschide ochii pentru ca ei să știe că a terminat.

— În cele din urmă, da, va crește la loc, spune ea întorcându-se către ei. Iată cu ce vă confruntați. Ăsta e portul vostru.

Își face mâna stângă căuș, formând un cerc aproximativ, închis pe trei sferturi. Portul Alliei are o formă mai neregulată, dar ei pricep, își spune ea privindu-i cum se apropie ca să vadă mai bine demonstrația. Așa că își pune degetul mare al mâinii drepte de-a curmezișul părții deschise a cercului, închizându-l aproape complet.

— Asta e poziția obiectului. E ușor ridicat la un capăt – agită vârful degetului mare – pentru că substratul prezintă o înclinație naturală. Aici se află majoritatea coralului. Apele de la celălalt capăt al obiectului sunt mai adânci și mai reci.

Își mișcă cu stângăcie palma ca să indice rădăcina degetului.

— Acesta este canalul pe care îl folosiți pentru traficul portuar. Cu excepția situației în care coralului încep să-i placă brusc apele reci și întunecate sau se ivește o nouă varietate de coral cu aceste preferințe, acea parte s-ar putea să nu se închidă niciodată.

Dar chiar în timp ce spune asta, își dă seama: coralul clădește pornind de la sine însuși. Noi ființe cresc pe oasele înaintașilor lor. Cu timpul, asta va înălța până și partea cea mai rece a portului până în zona optimă creșterii. Și, cu o coordonare perfectă, Asael se încruntă și spune:

— Da, însă canalul *se închide,* încet, dar sigur, de ani de zile. Avem relatări de acum câteva decenii care spun că puteam să permitem corăbiilor să ancoreze în mijlocul portului. Acum nu mai putem.

Pe focurile din adâncuri! Când o să revină la Epicentru, Sienit o să le spună să adauge la materia pietricelelor cursuri despre viața marină de tip colonie. E ridicol că nu studiază deja așa ceva.

— Dacă acest com a supraviețuit mai multor Anotimpuri și abia acum aveți această problemă, probabil că nu e o varietate de coral care crește repede.

— Allia nu datează decât de două Anotimpuri, spune Heresmith aruncându-i lui Sienit un zâmbet chinuit.

Asta e în sine o realizare demnă de respect. O mulțime de comuri din medlat și de la Arctice nu rezistă nici măcar un singur Anotimp. Costalele sunt mult mai volatile. Dar, desigur, Heresmith crede că vorbește cu o persoană născută și crescută în Yumenes.

Sienit încearcă să-și amintească materia la care a reușit să stea trează în timpul orei de istorie. Anotimpul Sufocării este unul dintre cele mai recente, cu mai puțin de o sută de ani în urmă. A fost blând pentru un Anotimp, omorând mai ales oameni din zona Antarcticelor, care se aflau în apropierea Muntelui Akok când acesta a erupt. Înainte a fost Anotimpul Acid? Sau Fierberea? Mereu le încurcă pe astea două. Oricare-o fi fost a avut loc cu două-trei sute de ani înainte de Sufocare și a fost unul rău. Corect, după acela n-a mai rămas nici urmă de com pe coastă, așa că Allia trebuie să fie cu vreo câteva decenii mai tânără, fondată când apele au devenit din nou dulci, s-au retras și au permis ca zona costală să fie repopulată.

— Deci coralului i-au trebuit patru sute de ani sau cam pe-acolo ca să blocheze portul, spune Sienit, gândind cu voce tare. Poate înregistrând chiar un regres în perioada Sufocării…

Cum supraviețuiește coralul unui Anotimp? Nu știe, dar e limpede că are nevoie de căldură și de lumină ca să prospere, deci probabil că a murit în perioada aceea.

— Bun, să zicem că actuala obstrucție s-a format în circa o sută de ani.

— Pe focurile din adâncuri, exclamă îngrozită o altă femeie. Vrei să spui că va trebui să facem asta *din nou* peste numai un secol?

— Peste un secol încă o să mai plătim Epicentrului, spune Heresmith oftând, iar în privirea pe care i-o aruncă lui Sienit nu e reproș, ci doar resemnare. Mă tem că superiorii tăi îți vând scump serviciile.

Sienit se abține să ridice din umeri. E adevărat.

Se privesc cu toții, pe urmă se uită la ea și Sienit înțelege: o să-i ceară să facă ceva nesăbuit.

— Asta-i o idee foarte proastă, spune ea preventiv, ridicând mâinile. Serios. N-am mai mutat niciodată ceva sub apă. De aceea am un senior care să mă supravegheze. (Și de mare folos i-a fost!) Și, mai important decât asta, nu știu ce e lucrul ăla. Ar putea fi o acumulare masivă de gaz sau de petrol care să vă otrăvească apele portului pentru ani de zile.

Nu-i asta. O știe, pentru că nu există acumulare de gaz sau de petrol perfect dreaptă și cu o densitate uniformă ca a acestui lucru și pentru că poate *sessiza* petrolul sau gazul.

— Ar putea fi chiar și ceva rămas de la vreun mortciv mai stupid ca altele, care și-a înțesat toate porturile cu bombe.

Oh, asta a fost bună! Acum o privesc toți îngroziți. Face o nouă încercare.

— Comandați un studiu, spune ea. Aduceți niște geomești specializați în platformele marine sau niște gineri care știu ceva despre…

Gesticulează cu o mână, făcând o presupunere:

— Curenții oceanici. Descoperiți toate aspectele pozitive și toate aspectele negative. Și abia *după aia* chemați pe cineva ca mine. (Speră că nu tot pe ea.) Orogenia ar trebui să fie cea din urmă soluție a voastră, nu cea dintâi.

E mai bine așa. O ascultă. Doi dintre cei pe care nu-i cunoaște încep să șușotească între ei și Heresmith are o expresie îngândurată. Asael o privește cu ranchiună, dar asta nu-i neapărat un lucru rău. Asael nu-i prea deșteaptă.

— Mă tem că va trebui să ne gândim la asta, spune în cele din urmă Heresmith, părând atât de frustrată încât lui Sienit îi pare rău pentru ea. Nu ne putem permite un alt contract cu Epicentrul și nu sunt convinsă că ne putem permite un studiu. Universitatea a Șaptea și Ghilda Ginerilor cer aproape la fel de mult ca Epicentrul în schimbul serviciilor lor. Dar, și mai important, nu ne putem permite să mai avem portul blocat. După cum ți-ai dat seama, pierdem deja clienți în favoarea altor porturi de pe Coastă care pot găzdui vase de tonaj mai mare. Dacă pierdem accesibilitatea care ne-a mai rămas, comul acesta nu va mai avea motive să existe.

— Și sunt de partea voastră, începe Sienit, dar unul dintre bărbații care șușoteau în spatele lor o privește încruntat.

— Ești totodată un agent al Epicentrului și te-am angajat să faci o treabă, spune el.

Poate că, totuși, nu e un funcționar.

— Știu. Și pot s-o fac chiar acum dacă așa vreți.

Bariera de corali e o nimica toată, acum, că a sessizat-o, e sigură de asta. Probabil că se poate ocupa de ea fără să facă bărcile amarate să se legene prea tare.

— Dacă mă descotorosesc de coral astăzi, mâine portul va deveni din nou utilizabil…

— Dar ați fost angajați să *curățați* portul, spune Asael. Permanent, nu pe termen scurt. Faptul că problema s-a dovedit mai serioasă decât credeai nu e o scuză să nu termini treaba.

O privește cu ochii mijiți:

— Doar dacă ai vreun motiv să nu vrei să îndepărtezi obstrucția.

Sienit rezistă impulsului de a o face pe Asael cum îi vine la gură.

— Cârmuitor, mi-am explicat deja raționamentul. Dacă aș fi vrut să vă trag pe sfoară, ce sens avea să vă mai pomenesc despre obstrucție? Aș fi curățat pur și simplu stratul de corali și v-aș fi lăsat să vă dați seama singuri cum stă treaba când acesta ar fi crescut la loc.

Vede că asta îi face pe unii dintre ei să se răzgândească. Cei doi bărbați nu mai par așa suspicioși. Asael își abandonează postura acuzatoare, îndreptându-și spatele puțin neliniștită. Heresmith încuviințează și se întoarce către ceilalți.

— Cred că trebuie să discutăm cu guvernatorul, spune ea în cele din urmă. Să-i prezentăm opțiunile.

— Cu tot respectul, Cârmuitor Heresmith, spune una dintre femei încruntându-se. Eu *nu văd* altă opțiune. Fie curățăm portul temporar, fie permanent. Indiferent de asta, Epicentrului trebuie să-i plătim aceeași sumă.

— Sau puteți să nu faceți nimic, spune Sienit.

Toți o privesc cu gura căscată și ea suspină. A fost o prostie până și să pomenească așa ceva. Pământul știe ce i-ar face seniorii dacă dă greș în misiunea asta. Dar nu se poate abține. Oamenii ăștia se confruntă cu distrugerea economică a întregii lor comunități. Nu e un Anotimp, așa că pot să se mute altundeva și s-o ia de la capăt. Sau se pot împrăștia și familiile comului pot încerca să-și găsească un loc în celelalte comunități…

… ceea ce ar trebui să fie posibil, mai puțin pentru acei membri ai familiei care sunt săraci, infirmi sau prea în vârstă. Sau pentru cei ai căror unchi, frați sau părinți s-au dovedit a fi orogeni. Nimeni n-o să-i primească pe ăștia. Sau dacă în comul căruia încearcă să i se alăture există prea mulți membri ai uzcastei lor. Sau.

— Înghiți-le-ar pământul pe toate! zice Sienit și apoi continuă, în ciuda întregii situații:

— Dacă eu și colegul meu plecăm imediat, fără să facem nimic, atunci contractul va fi încălcat. O să aveți dreptul să cereți avansul înapoi, mai puțin cheltuielile noastre cu călătoria și cazarea la fața locului.

Spunând asta, o privește fix pe Asael, ale cărei fălci se încleștează.

— Portul vostru mai poate fi utilizat măcar câțiva ani. Folosiți timpul ăsta și banii pe care i-ați economisit ca să investigați ce s-a întâmplat și să înțelegeți ce se află acolo, jos, sau… ca să mutați comul într-un loc mai potrivit.

— *Asta* nu-i o opțiune, spune Asael îngrozită. Aici e casa noastră.

Sienit nu poate să nu-și amintească de o anumită pătură mirosind a mucegai.

— Casa înseamnă oamenii, îi spune ea lui Asael vorbind cu blândețe, iar Asael clipește. Casa este ceea ce iei cu tine, nu ceea ce lași în urmă.

Heresmith oftează.

— Foarte poetic zis, Sienit Orogen. Dar Asael are dreptate. Să mutăm oamenii ar însemna să pierdem identitatea comului și probabil și o parte din populație. Ar mai însemna să pierdem și tot ce am investit în acest loc.

Apoi arată în jur și Sienit înțelege la ce se referă: poți muta oamenii cu ușurință, însă nu și clădirile. Nu infrastructura. Aceste lucruri înseamnă avuție și, chiar și în afara unui Anotimp, avuția înseamnă supraviețuire.

— Și nu avem garanția că altundeva nu vom da peste probleme și mai grave. Îți apreciez sinceritatea, cu adevărat. Dar, ei bine, preferăm vulcanul pe care-l cunoaștem.

Sienit suspină. În fine, măcar a încercat.

— Atunci ce vreți să fac?

— Păi, e evident, nu?

Este. Pământule necruțător, este!

— Dar *poți* s-o faci? întreabă Asael.

Și poate că n-a vrut să sune ca o provocare. Poate că e doar îngrijorată, pentru că, până la urmă, Sienit vorbește despre soarta comului în care Asael s-a născut și pe care a fost pregătită să-l conducă și să-l apere. Și, desigur, fiind născută în uzcasta Cârmuitorilor, Asael nu cunoaște decât potențialul

acestui com, partea lui frumoasă. Nu va avea niciodată motive să-și privească propria comunitate cu neîncredere, ură sau frică.

Sienit nu vrea să-i poarte pică. Dar e deja prost dispusă și obosită pentru că n-a dormit suficient cu o noapte în urmă, când l-a salvat pe Alabastru de la o moarte prin otrăvire, iar întrebările lui Asael pornesc de la premisa că ea ar fi mai puțin competentă decât este. Și, la finalul acestei lungi călătorii oribile, asta e ultima picătură.

— Da, se răstește Sienit, întorcându-se cu spatele și întinzându-și brațele. Dați-vă cel puțin zece pași înapoi!

Cei din grup scot exclamații și șușotesc alarmați, iar harta dinamică a sensibilității ei îi simte îndepărtându-se grăbiți: puncte strălucitoare și fierbinți care ies din zona ei imediată de acțiune. Se află încă nu foarte departe de zona ei imediată de acțiune. La fel ca întregul com de fapt, o acumulare de viață și mișcare în jurul ei, atât de ușor de cuprins, de devorat și de folosit. Dar ei nu trebuie să afle asta. În fond, e profesionistă.

Așa că își înfige puterea adânc în pământ, cu un vârf ascuțit, în așa fel încât torul ei să fie îngust și înalt, nu vast și ucigător. Apoi pipăie din nou straturile locale, căutând cea mai apropiată falie sau poate un crâmpei din fierbințeala vulcanului stins care a creat odinioară caldera Alliei. Obiectul din port este greu. Ca să-l mute, o să aibă nevoie de mai multă putere decât îi poate oferi mediul ambiant.

Dar în timp ce caută, se întâmplă ceva foarte straniu și foarte familiar. Concentrarea ei își schimbă ținta.

Deodată, nu mai e în pământ. Ceva o trage în sus, afară, apoi jos și *înăuntru.* E dintr-odată pierdută, zbătându-se într-un spațiu întunecat unde domnește o răceală paralizantă, iar puterea care se scurge în ea nu e căldură, mișcare sau potențial, ci cu totul altceva.

Ceva ce a simțit în noaptea în care Alabastru a preluat controlul orogeniei ei. Dar acesta nu-i *Alabastru.*

Și ea încă mai deține controlul, într-o anumită măsură. E adevărat, nu poate opri ceea ce se întâmplă. A absorbit deja prea multă putere: dacă încearcă să o elibereze, o să înghețe jumătate din com și o să declanșeze un cutremur capabil să facă din problema portului o chestiune irelevantă. Dar poate *folosi* acest șuvoi de putere. Îl poate direcționa, de exemplu, în stratul de stâncă de dedesubtul acelui obiect pe care nu-l vede. Îl poate

împinge în sus, ceea ce e lipsit de finețe și de eficiență, dar măcar rezolvă afurisita de problemă. Ca răspuns, simte imensul *nimic* care este obiectul înălțându-se. Dacă Alabastru o observă din camera hanului probabil că e impresionat.

„Dar de unde vine puterea? Cum anume fac eu…”

Prea târziu își dă seama, îngrozită, că apa se mișcă aproape la fel ca stânca atunci când e infuzată brusc cu energie cinetică, dar că reacția e mult, mult mai rapidă. Ea însăși poate reacționa mai iute ca oricând, pentru că *mustește* de putere, o emană practic prin toți porii și, pe focurile din adâncuri, se simte incredibil de bine, e o joacă de copil să oprească valul uriaș care se formează, gata să măture portul. Îi disipează forța pur și simplu, trimițând o parte înapoi în larg și folosind restul pentru a liniști apele, în vreme ce lucrul de pe fundul oceanului se eliberează de sedimentul care îl reține – și de coralul care se desprinde și se sfarmă – și începe să se înalțe.

Dar.

Dar.

Obiectul nu face ceea ce vrea ea. Intenționase doar să-l mute la marginea portului. În felul acesta, chiar dacă se va forma la loc, coralul nu o să mai blocheze canalul. Însă…

Însă, oh, Pământule nemilos, dar-ar rugina, însă…

Însă *obiectul se mișcă mânat de o voință proprie.* Nu-l poate stăpâni. Când încearcă, toată puterea pe care a avut-o se scurge din ea, absorbită nu se știe unde cu aceeași repeziciune cu care a acaparat-o.

Sienit revine în ea însăși, gâfâind și lăsându-se moale pe balustrada de lemn a promenadei. Au trecut doar câteva secunde. Demnitatea nu-i permite să cadă în genunchi, dar balustrada e singurul lucru care o ține în picioare. Și atunci își dă seama că nimeni nu-i va remarca slăbiciunea, pentru că scândurile de sub picioarele ei și balustrada de care se agață vibrează amenințător.

Dintr-un turn aflat chiar în spatele ei izbucnește urletul asurzitor al alarmei de cutremur. Oamenii aleargă pe cheiurile de dedesubtul pasarelei și pe străzile din jur. Dacă nu ar fi alarma probabil că le-ar auzi țipetele. Cu un efort, Sienit își înalță capul și îi vede pe Asael, Heresmith și grupul lor îndepărtându-se în grabă de pasarelă și păstrând o distanță cât

mai mare de clădiri, cu chipurile schimonosite de frică. Firește, pe Sienit au lăsat-o în urmă.

Dar nu ăsta e lucrul care o face să-și vină în fire. O deșteaptă un jet neașteptat de apă de mare care se abate asupra cheiului ca o ploaie, urmată de o umbră ce întunecă jumătate din port. Se răsucește.

În fața ei, ridicându-se încet din apă și lepădând resturile cochiliei lui de pământ în timp ce începe să zumzăie și să se rotească, se află un obelisc.

E diferit de cel pe care l-a văzut noaptea trecută. Acela, cel purpuriu, se află încă la câțiva kilometri în larg, conform estimării ei, deși nu trebuie să se uite într-acolo ca să-i confirme prezența. Cel din fața ei îi domină câmpul vizual și gândurile, fiindcă e imens și nici măcar n-a ieșit complet din apă. Este roșu-închis, rubiniu și are forma unei coloane hexagonale cu vârf ascuțit, neregulat. E complet solid, nu scânteietor și pâlpâind ca și cum ar fi doar pe jumătate real, ca majoritatea obeliscurilor. E mai lat decât câteva nave puse cap la cap. Și, firește, în timp ce continuă să se înalțe și să se răsucească, se vede că-i suficient de lung încât să blocheze portul aproape în întregime. Un kilometru și jumătate de la un capăt la altul.

Dar ceva nu-i în regulă cu el, lucru care devine evident pe măsură ce se înalță. La jumătate, frumusețea limpede și cristalină a obiectului cedează locul crăpăturilor. Masive, urâte și tivite cu negru, ca și cum un agent contaminant de pe fundul oceanului s-ar fi infiltrat de-a lungul secolelor în care obiectul trebuie să fi zăcut în adâncuri. Liniile zimțate brăzdează suprafața cristalului urmând un model radial, ca o pânză de păianjen. Sienit *simte* cum în acel loc vibrația obeliscului fluctuează și se poticnește, în vreme ce energii de neînțeles se luptă să străbată zona vătămată.

Și în centrul unde aceste crăpături radiază vede un soi de ocluzie. Ceva mic. Sienit mijește ochii, rezemându-se și mai tare de balustradă și întinzându-și gâtul ca să zărească acel punctuleț care se ridică. Apoi obeliscul se întoarce puțin, ca pentru a fi cu fața la ea, și dintr-odată înțelege ce vede și simte că-i îngheață sângele în vine.

O persoană. E cineva *în* obiectul acela, captiv ca un gândac în chihlimbar, cu membrele încremenite în lături, cu părul ca o jerbă înghețată. Nu reușește să-i distingă fața, nu foarte bine,

dar în imaginația ei ochii sunt holbați și gura larg deschisă. Urlând.

Atunci își dă seama că poate distinge un straniu model marmorat pe pielea făpturii, care-i neagră ca o vânătaie pe fundalul roșu-închis al obeliscului. Lumina soarelui strălucește și ea observă că părul îi este transparent sau suficient de translucid ca să se confunde cu rubiniul din jur. Și e ceva *în* ceea ce vede, ceva ce știe, poate pentru că vreme de o clipă a fost parte din acest obelisc, de acolo venea puterea. E ceva ce nu va cerceta prea adânc pentru că, Pământule nemilos, nu poate *îndura.* Cunoașterea e acolo, în mintea ei, imposibil de negat oricât și-ar dori-o. Când mintea rațională este silită să se confrunte în mod repetat cu imposibilul, nu are de ales decât să se adapteze.

Așa că acceptă că lucrul pe care îl privește este un obelisc defect, care a zăcut uitat pe fundul portului Allia numai Pământul știe de când. Acceptă că făptura prizonieră în miezul lui, care a *fracturat* cumva acest obiect masiv, măreț, straniu... este un mâncător de piatră.

Și e mort.

•

„Taica Pământ gândește în ere, dar de dormit nu doarme niciodată.

Și nici nu uită”.

Tăblița A Doua, *Adevărul incomplet,* versetul doi

13.

Ai luat urma

Asta ești cu adevărat, ființa asta măruntă și meschină. Asta e roca de bază a vieții tale. Taica Pământ are dreptate să te disprețuiască, dar nu te rușina. Poate că ești un monstru, dar există măreție în tine.

•

Pe femeia fără com o cheamă Tonkee. Ăsta e singurul nume pe care ți-l oferă: nu tu uznume, nu tu comnume. În ciuda protestelor ei, ești sigură că e un geomest. O recunoaște și ea – oarecum – când o întrebi de ce te urmărește.

— Băiatu' ăsta e prea al naibii de interesant, spune Tonkee indicându-l pe Hoa cu o mișcare a bărbiei. Dacă n-aș încerca să-i dezleg misterul, foștii mei maeștri de la uni ar angaja asasini să-mi ia gâtul. Nu că n-ar fi făcut deja asta!

Are un râs ca de cal, un soi de nechezat care scoate la iveală niște dinți lungi și albi.

— Mi-ar plăcea să iau o probă de sânge, dar ar fi inutilă fără echipamentul adecvat. Așa c-o să mă mulțumesc să-l observ.

(Auzind-o, Hoa pare enervat și pentru tot restul drumului face eforturi ostentative de a te plasa între el și Tonkee.)

N-ai nicio îndoială că acea „uni" la care s-a referit este Universitatea a Șaptea din Dibars, cel mai faimos centru de învățătură pentru geomești și loriști din toată Neclintirea, situat în cel de-al doilea oraș important de la Ecuatoriale. Și dacă Tonkee a studiat în acest loc prestigios și nu în cine știe ce creșă pentru adulți ca vai de ea sau pe lângă cine știe ce meseriaș local, atunci înseamnă că a decăzut într-adevăr foarte mult. Dar ești prea politicoasă ca să spui asta cu voce tare.

În ciuda amenințărilor ei creative, Tonkee nu locuiește într-o așezare de canibali. Descoperi asta în aceeași după-amiază, când vă conduce la ea acasă. Locuința ei este o peșteră situată într-o rocă, rămășițele surpate ale unei străvechi bule de lavă solidificată, cândva de dimensiunile unui mic deal. Acum a

devenit o vâlcea izolată, înconjurată de o pădurice printre ai cărei copaci răsar coloane curbate de sticlă neagră, lucioasă. Pe laturile ei sunt mici peșteri ciudate, unde bule mai mici se vor fi cuibărit odinioară lângă cea mare, și Tonkee te previne că în cele de la capătul opus s-au adăpostit pisici sălbatice și alte animale. Cele mai multe dintre ele nu ar reprezenta o amenințare, în mod normal, dar totul se schimbă pe durata unui Anotimp, așa că urmezi prudentă pașii lui Tonkee.

Peștera e plină de mecanisme, cărți și tot soiul de nimicuri pe care le-a adunat, dar și de lucruri utile cum ar fi lanterne și hrană din rezerve. În peșteră se simte un miros puternic de rășină provenit de la focurile pe care le-a aprins, dar locul capătă repede duhoarea lui Tonkee odată ce aceasta intră și începe să-și facă de lucru înăuntru. Te resemnezi să o înduri, deși Hoa nu pare să o simtă sau poate nu-i pasă. Îi invidiezi stoicismul. Din fericire, se dovedește că ea chiar a cărat toată apa aia pentru baie. Se spală în fața ta, dezbrăcându-se fără nicio rușine și ghemuindu-se lângă cada de lemn pentru a-și freca subsuorii, zona inghinală și restul capului. Cândva în timpul acestui proces observi cu oarece surprindere un penis, dar pân’ la urmă nu-i ca și cum și-ar fi depus candidatura pentru admiterea în uzcasta Prăsitorilor. Termină prin a-și spăla hainele și părul cu o soluție verzuie despre care pretinde că e un fungicid. (Tu ai dubii în privința asta.)

Oricum, după baie locul miroase mult mai bine, așa că petreci o seară incredibil de plăcută și de confortabilă în sacul tău de dormit – ea are unele suplimentare, dar nu vrei să riști să te alegi cu păduchi – și chiar îi dai voie lui Hoa să se ghemuiască lângă tine, deși îi întorci spatele ca să nu te îmbrățișeze. El nici nu încearcă.

A doua zi îți reiei călătoria către sud alături de Tonkee, geomesta fără com, și de Hoa, orice-o fi el. Pentru că de-acum ești aproape sigură că nu-i uman. Asta nu te deranjează, oficial vorbind, nici tu nu ești o ființă umană. (Conform *Declarației asupra drepturilor celor afectați de orogenie,* emisă de Cel de-al Doilea Consiliu al Loriștilor din Yumenes acum câteva mii de ani.) Te deranjează însă că Hoa nu vrea să discute despre asta. Îl întrebi ce i-a făcut kirkhusei și refuză să-ți răspundă. Îl întrebi de ce nu vrea să răspundă și te privește nefericit spunând doar:

— Pentru că vreau să mă placi.

Călătorind alături de ei doi, aproape că te simți normală. Oricum, drumul îți solicită cea mai mare parte a atenției. În următoarele zile, ploaia de cenușă devine din ce în ce mai deasă, până când în cele din urmă scoți măștile din rucsafug – ai patru, din fericire sau în mod sinistru, depinde cum vrei s-o iei și le împărți. Deocamdată, cenușa e lipicioasă, nu e ceața aceea plutitoare, ucigașă asupra căreia avertizează legea-n piatră, dar mai bine să fii prudentă. Și alții și-au pus măștile, observi când se materializează din cenușiul zilei, cu pielea, hainele și părul abia distingându-se în peisajul pictat în tonuri cenușii, măsurându-te în treacăt din priviri înainte să se uite în altă parte. Purtând măștile astea, toată lumea devine necunoscută și de nerecunoscut, ceea ce e bine. Nimeni nu vă mai acordă atenție ție, lui Hoa sau lui Tonkee. Ești fericită să te pierzi în această masă indistinctă.

La sfârșitul săptămânii, mulțimea care călătorește pe drum a început să se reducă la pâlcuri și, ocazional, călători singuratici. Toți cei care aparțin unui com se grăbesc într-acolo, iar mulțimea împuținată e un semn că majoritatea și-au găsit un loc unde să se aciueze. Pe drum au rămas numai cei care călătoresc mai departe ca de obicei sau cei care nu au o casă la care să se întoarcă, cum este cazul ecuatorialilor cu priviri pustii pe care i-ai întâlnit, mulți dintre ei cu arsuri cumplite sau răni provocate de dărâmături. Ecuatorialii promit să devină o problemă, pentru că sunt mulți pe drum, chiar dacă majoritatea răniților se îmbolnăvesc din pricina infecțiilor și încep să moară. (Zilnic treci pe lângă cel puțin două persoane care stau pur și simplu pe marginea drumului, palide sau îmbujorate, strânse ghem sau tremurând, așteptându-și sfârșitul.) Au rămas însă destui indivizi în putere, care acum sunt comleși. Asta-i întotdeauna o problemă.

La următorul popas stai de vorbă cu câteva asemenea persoane, un grup compus din cinci femei de diferite vârste și un bărbat foarte tânăr, cu un aer nesigur. Observi că și-au lepădat o mare parte din veșmintele vaporoase și inutil de frumoase care au fost la modă printre locuitorii orașelor ecuatoriale. Undeva pe drum au furat sau cumpărat haine mai rezistente și echipament potrivit unei călătorii. Fiecare arborează însă câte ceva din fosta viață: femeia cea mai vârstnică poartă pe cap o eșarfă pătată, din satin albastru și

dantelă. De sub pânza mai groasă și mai practică a tunicii celei mai tinere se ițesc niște mâneci vaporoase. Tânărul are mijlocul încins cu o eșarfă mătăsoasă de culoarea piersicii, al cărei rol, din câte poți spune, este pur decorativ.

Numai că, de fapt, nu-i decorativ. Observi cum te privesc când te apropii, măsurându-te din cap până în picioare, stăruind asupra încheieturilor, gâtului și gleznelor și încruntându-se ca și cum te-ar găsi necorespunzătoare. Hainele acelea nepractice au totuși o utilitate practică: sunt însemnul unui nou trib pe punctul de a se forma. Un trib căruia tu nu-i aparții.

Nu-i o problemă. Deocamdată.

Îi întrebi ce s-a întâmplat în nord. Cunoști răspunsul, dar una e să fii conștientă de un accident geologic și cu totul altceva să știi ce *înseamnă* el în plan uman. Ei îți povestesc, odată ce ai ridicat mâinile pentru a demonstra că nu ești o amenințare (vizibilă).

— Eu mă întorceam acasă de la un concert, spune una dintre femeile mai tinere, care nu se prezintă, dar ar trebui să fie – dacă nu e deja – o Prăsitoare.

Este exact așa cum ar trebui să arate femeile sanzedi, înaltă, puternică, arămie și aproape sfidător de sănătoasă, cu trăsături fine și regulate și șolduri largi, totul încununat de un nor de păr fuior-de-cenușă care îi învăluie umerii ca o coamă. Îl arată cu un semn al capului pe tânăr, care își coboară ochii cu modestie. E la fel de atrăgător, chiar dacă mai slăbănog, probabil tot un Prăsitor. Ei bine, o să pună repede carne pe el dacă va fi silit să-și asigure traiul servindu-le pe cele cinci femei.

— El susținea un concert în sala de improvizații de pe strada Shemshena, în Alebid. Muzica era atât de frumoasă…

Vocea i se stinge și, pentru o clipă, o vezi detașându-se de loc și de timp. Știi că Alebid este – era – un com de dimensiuni medii, faimos pentru viața sa artistică. Femeia se smulge din reverie pentru că, firește, e o bună sanzedi și sanzedii nu îi au la inimă pe cei ce visează cu ochii deschiși.

— Am văzut ceva ca o*… fisură* către nord, continuă ea. De-a lungul orizontului cum ar veni. Am văzut o… lumină roșie izbucnind într-un punct și răspândindu-se către est și vest. Nu mi-am dat seama cât de departe era, dar am zărit-o luminând norii.

Gândurile-i fug din nou, dar de data asta către o amintire teribilă, iar chipul ei devine dur, sumbru și mânios. Din punct de vedere social, asta-i o atitudine mai acceptabilă decât nostalgia.

— S-a întins *rapid*! Stăteam pur și simplu în stradă și-o priveam cum crește, încercând să înțelegem ce anume vedeam și sessizam, când pământul a început să se cutremure. Apoi ceva – un nor – a acoperit roșeața aceea și ne-am dat seama că venea către noi.

Știi că n-a fost un nor piroclastic, pentru că altfel ea n-ar mai fi aici, vorbind cu tine. Așadar, numai o furtună de cenușă. Alebid se află spre sud, la o distanță considerabilă de Yumenes. N-au avut parte decât de ecourile a ceea ce vor fi suferit celelalte comuri aflate mai la nord. Și asta e bine, fiindcă numai acele ecouri au fost cât pe ce să nimicească Tirimo, care era mult mai la sud. În Alebid ar fi trebuit să nu mai rămână piatră peste piatră.

Un orogen a salvat-o pe fata asta, bănuiești tu. Da, există o stație nodală lângă Alebid sau a existat.

— Toate clădirile erau încă în picioare, spune ea confirmându-ți bănuiala. Dar cenușa care a urmat… nimeni nu putea respira. Pătrundea în guri și în plămâni și se întărea. Mi-am legat bluza în jurul feței. Era confecționată din același material din care sunt confecționate măștile. Ăsta e unicul lucru care m-a salvat. Care ne-a salvat.

Îi aruncă o privire tânărului și îți dai seama că, judecând după culoare, fâșia cu care și-a încins el mijlocul face parte dintr-o haină femeiască.

— Era pe înserat, la sfârșitul unei zile frumoase. Oamenii n-aveau de ce să aibă rucsafugii la ei.

Se lasă tăcerea. De data aceasta, toți membrii grupului îi dau voie să dureze și să-i poarte o clipă pe aripile ei. Atât de groaznică e amintirea. Tu îți aduci aminte că mulți ecuatoriali nici nu au rucsafugi pregătiți. Vreme de secole, nodurile au fost suficiente ca să țină în siguranță marile orașe.

— Așa că am fugit, încheie femeia brusc, suspinând. Și de atunci nu ne-am mai oprit.

Le mulțumești pentru informații și te retragi înainte să apuce și ei să pună întrebări.

În zilele ce urmează auzi alte povești asemănătoare. Și remarci că niciunul dintre ecuatorialii pe care îi întâlnești nu e

din Yumenes sau din alte comuri aflate aproximativ pe aceeași latitudine. Alebid e cel mai nordic com cu supraviețuitori.

Dar nu contează. Tu nu te îndrepți către nord. Și oricât de tare te îngrijorează gândul – ce s-a întâmplat, ce înseamnă – știi că nu trebuie să stărui prea mult asupra lui. Oricum capul ți-e plin de amintiri neplăcute.

Așa că tu și tovarășii tăi vă continuați drumul, zile cenușii, nopți roșiatice, și tot ce te preocupă este să îți păstrezi plosca plină, să îți completezi proviziile de hrană și să îți înlocuiești încălțările când se rup. Nu-i dificil deocamdată să faci toate astea, pentru că oamenii încă mai speră că va fi un Anotimp scurt – un an fără vară, sau poate doi-trei. Așa sunt majoritatea Anotimpurilor, iar comurile dispuse să facă negoț în asemenea vremuri, profitând de proasta planificare a altora, ajung de obicei să se îmbogățească la încheierea acestora. Tu știi mai bine – acest Anotimp va fi mai lung decât ar fi putut cineva planifica –, însă asta nu te împiedică să profiți de neștiința lor.

Din când în când, vă opriți în comurile pe lângă care vă poartă drumul, unele imense și întinse, cu ziduri amenințătoare din granit mai înalte ca un stat de om, altele apărate numai de sârmă ghimpată, pari ascuțiți și Spinări Late înarmate ca vai de ele. Prețurile încep s-o ia razna. Un com acceptă bani, așa că îi folosești aproape pe toți ca să-i cumperi lui Hoa un sac de dormit. Următorul nu primește bani, dar acceptă unelte, iar tu ai pe fundul bagajelor unul dintre ciocanele de meșteșugar ale lui Jija. Asta îți permite să cumperi pâine de rezervă pentru vreo două săptămâni și un borcan cu pastă dulce de nuci.

Împărți mâncarea cu ceilalți doi, pentru că e important să faci asta. Legea-n piatră e plină de avertismente împotriva celor care ascund ceva de grup, iar voi ați devenit un grup, fie că-ți place sau nu să recunoști. Hoa se achită de partea lui stând treaz de pază cea mai mare parte din noapte. Nu doarme foarte mult. (Nici nu mănâncă. Dar după un timp încerci să ignori treaba asta, în același fel în care încerci să nu te mai gândești cum a transformat kirkhusa în piatră.) Lui Tonkee nu-i place să se apropie de comuri, deși cu haine noi și cu mirosul ei obișnuit poate trece mai degrabă drept o persoană ajunsă pe drumuri și nu drept un comles. Așa că însărcinarea asta îți revine ție. Însă Tonkee te ajută ori de câte ori poate. Când ți s-au ros încălțările și comul de care v-ați apropiat nu acceptă nimic din ceea ce ai

tu de oferit, Tonkee te surprinde punând la bătaie o busolă. Busolele sunt nepreţuite ţinând cont că cerul e acoperit şi ploaia de cenuşă nu oferă nicio vizibilitate. Ar trebui să capeţi zece perechi de cizme în schimbul ei. Dar femeia care se ocupă de comerţ în numele comului te-a prins la ananghie şi o ştie, aşa că nu capeţi decât două perechi, una pentru tine şi alta pentru Hoa, dat fiind că şi încălţămintea lui începe să dea semne de uzură. Tonkee, de rucsacul căreia atârnă propria ei pereche de încălţări de rezervă, dă din mână în semn că nu are importanţă când, ceva mai târziu, te plângi de preţ.

— Sunt alte metode prin care să găsim drumul, spune ea şi te priveşte într-un fel care te face să te simţi inconfortabil.

Nu *crezi* că ştie că eşti rogălău. Dar, cu ea, cine poate fi sigur?

Kilometrii trec. Drumul se bifurcă adesea, pentru că în această parte a mediatului sunt multe comuri mari şi pentru că Drumul Imperial e intersectat de drumuri comunale şi poteci pentru vite, râuri şi vechi şine de metal folosite pentru transport, cine ştie cum, de un alt mortciv, cine ştie care. Intersecţiile sunt motivul pentru care Drumul Imperial a fost astfel amplasat: drumurile au reprezentat dintotdeauna sângele Vechiului Sanze. Din păcate, asta înseamnă că e uşor să te rătăceşti dacă nu ştii încotro mergi sau dacă nu ai o busolă, o hartă sau un semn care să spună *pentru taţii pruncucigaşi urmaţi această direcţie.*

Băiatul te salvează. Începi să crezi că o poate simţi cumva pe Nassun pentru că, o vreme, e mai bun decât o busolă, indicându-ţi fără şovăială direcţia în care s-o apuci ori de câte ori ajungi la o răspântie. În general urmezi Drumul Imperial – de data asta Yumenes – Ketteker, deşi Ketteker e tocmai la Antarctice şi te rogi să nu trebuiască să mergi atât de departe. La un moment dat, Hoa vă face să coborâţi pe un drum comunal care leagă două segmente ale Drumului Imperial, economisindu-ţi probabil o grămadă de timp, mai ales dacă Jija a rămas constant pe drumurile principale. (Scurtătura este o problemă, căci comul care a construit-o e înţesat cu Spinări Late înarmate până-n dinţi, care strigă şi trag cu arbaleta în semn de avertisment la vederea voastră. Nu deschid porţile ca să faceţi negoţ. Îi simţi urmărindu-te din priviri mult timp după ce ai trecut.) Însă când drumul se îndepărtează de sud, Hoa e mai puţin sigur. Îl întrebi şi el îţi răspunde că ştie în ce direcţie călătoreşte Nassun, dar că nu poate simţi pe ce rută anume au

apucat ea și Jija. Nu poate decât să-ți indice calea care te poate duce cel mai repede într-acolo.

Pe măsură ce săptămânile trec, începe să aibă dificultăți și cu asta. Stai alături de Hoa la o răspântie vreme de cinci minute, în timp ce el își mușcă buzele, apoi, în cele din urmă, îl întrebi ce s-a întâmplat.

— Sunt prea mulți ca tine într-un singur loc, spune el stânjenit și tu schimbi repede subiectul pentru că, dacă Tonkee nu știe ce ești, sigur va ști după o conversație ca asta.

Dar… Cum adică *mulți ca tine*? Adică oameni? Nu, n-are logică. Rogălăi? Împreună? Asta are și mai puțină logică. Epicentrul a murit odată cu Yumenesul. Există filiale ale Epicentrului la Arctice – departe în nord, dincolo de zona centrală a continentului, acum imposibil de străbătut – și la Antarctice, dar te afli la luni distanță de cele din urmă. Toți orogenii rămași încă pe drum sunt asemenea ție, oameni care își ascund adevărata natură, încercând să supraviețuiască la fel ca restul lumii. N-ar avea logică să se adune în același loc: asta ar spori riscul de a fi descoperiți.

La răscruce, Hoa alege o direcție și îl urmezi, dar îți dai seama după încruntarea de pe chipul lui că merge pe ghicite.

— E aproape, spune Hoa în cele din urmă, într-o noapte în care mănânci pâine de rezervă și pastă de nuci, încercând să nu poftești la ceva mai bun.

Începi să tânjești după legume proaspete, dar în curând acestea vor deveni foarte greu de găsit, dacă n-or fi devenit deja, așa că încerci să-ți ignori pofta. Tonkee s-a ascuns, probabil ca să se bărbierească. În ultimele câteva zile i s-a terminat ceva, vreo poțiune pregătită de un biomest, pe care o ține în rucsac și se străduiește să o bea fără să o vezi, deși ție nici că-ți pasă, și acum, în lipsa ei, la fiecare câteva zile îi cresc tuleie în bărbie. Asta o face irascibilă.

— Locul acela unde-s toți orogenii, continuă Hoa. Nu pot să văd nimic dincolo de ei. Sunt ca… niște luminițe. E ușor să vezi una când e singură, ca Nassun, dar mai mulți împreună aruncă o lumină foarte strălucitoare și ea a trecut pe aproape sau chiar printre ei. Acum nu mai pot…

Pare să bâjbâie după cuvinte. Dar pentru anumite lucruri nu există cuvinte.

— Nu mai pot să…

— Sesizezi? îi sugerezi tu.

El se încruntă:

— Nu. Nu asta fac.

Decizi să nu-l întrebi ce anume face.

— Nu pot… nu mai pot *ști* nimic altceva. Lumina cea strălucitoare mă împiedică să mă concentrez pe luminițele mai mici.

— Cât de mulți – nu spui cuvântul în caz că Tonkee ar reveni tocmai acum – sunt acolo?

— Nu-mi dau seama. Mai mulți de unul. Mai puțini decât un oraș. Dar tot mai mulți se îndreaptă într-acolo.

Asta te îngrijorează. Nu pot fi toți în căutarea unor fiice răpite și a unor soți ucigași.

— De ce? Cum de știu că trebuie să meargă acolo?

— Nu știu.

Ei, asta chiar ți-a fost de ajutor.

Tot ce știi cu certitudine este că Jija se îndreaptă spre sud. Dar „sud” înseamnă un teritoriu vast, mai bine de o treime din continent. Mii de comuri. Zeci de mii de kilometri pătrați. Încotro a apucat-o? Nu știi. Dacă o ia spre est sau spre vest? Dacă se oprește?

Îți vine o idee.

— Puteau să se fi oprit acolo? Jija și Nassun? În locul ăla?

— Nu știu. Dar au mers în direcția aia. Nu i-am pierdut decât când am ajuns aici.

Așa că aștepți până când revine Tonkee și îi spui încotro ai de gând să mergi. Nu-i spui de ce și nici ea nu întreabă. Nu-i spui nici în ce te bagi, pentru că, într-adevăr, habar n-ai. Poate cineva încearcă să creeze un nou Epicentru. Poate a existat un memorandum. Oricum, e bine să ai din nou o destinație precisă.

Ignorând neliniștea care te cuprinde, pornești pe drumul pe care (speri că) a trecut Nassun.

•

„Judecă-i pe toți după utilitatea lor: conducătorii și vigurosii, fecunzii și îndemânaticii, înțelepții și ucigașii, și câteva spinări puternice care să-i păzească pe toți”.

Prima Tăbliță, *Despre supraviețuire,* versetul nouă

14.

Sienit își strică jucăriile

„Rămâneți la fața locului. Așteptați instrucțiuni”, scrie în telegrama din Yumenes.

Fără un cuvânt, Sienit i-o întinde lui Alabastru, care o parcurge dintr-o privire și râde.

— Măi să fie! Încep să cred că tocmai ai câștigat un nou inel, Sienit Orogen. Sau o condamnare la moarte. Presupun că o să aflăm care din două când ne-om întoarce.

Se află în camera lor de la Sfârșitul Anotimpului, goi după partida de futai din fiecare seară. Sienit se ridică neliniștită și enervată și începe să se plimbe în pielea goală prin încăpere. Camera e mai mică decât cea pe care au ocupat-o cu o săptămână în urmă, căci contractul cu Allia s-a încheiat și comul nu mai plătește pentru cazarea lor.

— Când ne-om întoarce?

Continuând să umble în sus și-n jos, ea îi aruncă o căutătură furioasă. El e complet relaxat, trupul lui cu oase lungi desenându-se negru pe albul așternuturilor în lumina slabă a înserării. Privindu-l, ea nu poate să nu se gândească la obeliscul rubiniu: e la fel de n-ar mai fi, la fel de nu chiar real, la fel de frustrant. Nu înțelege de ce nu-i îngrijorat.

— Ce e căcatul ăsta cu „rămâneți la fața locului”? De ce nu ne dau voie să ne întoarcem?

El scoate un țâțâit:

— Vorbește frumos! La Epicentru erai așa o persoană cuviincioasă! Ce s-a întâmplat?

— Te-am cunoscut pe tine. Răspunde-mi la întrebare!

— Poate vor să ne ofere o vacanță.

Alabastru cască și se întinde să ia un fruct din săculețul de pe noptieră. În ultima săptămână și-au cumpărat singuri de mâncare. Măcar acum el mănâncă fără să îi amintească altcineva. Plictiseala pare să-i priască.

— Sienit, ce importanță are dacă ne pierdem timpul aici sau pe drumul de întoarcere spre Yumenes? Măcar aici putem să stăm confortabil. Vino înapoi în pat!

Ea își arată dinții.

— Nu!

— Ca să te *odihnești,* oftează el. În seara asta ne-am făcut datoria. Pe focurile din adâncuri, vrei să ies puțin ca să poți să te masturbezi? Te-ar mai bine dispune?

De fapt, da, dar nu vrea să recunoască în fața lui. În cele din urmă, se întoarce în pat, pentru că nu are altceva mai bun de făcut. El îi dă o felie de portocală și ea o acceptă pentru că portocalele sunt fructele ei preferate și aici sunt ieftine. „Să locuiești într-un com de pe coastă înseamnă să ai o grămadă de avantaje”, și-a spus ea, nu doar o dată, de când a ajuns aici. Vreme bună, mâncare delicioasă, viață ieftină, posibilitatea de a cunoaște oameni din toate ținuturile și regiunile, care trec prin port călătorind sau făcând comerț. Și oceanul e frumos, captivant. A stat la fereastră privindu-l ore în șir. Păcat că toate comurile de pe coastă au tendința să se lase șterse de pe hartă odată la câțiva ani de câte un tsunami… dar ce să-i faci.

— Pur și simplu nu înțeleg, spune ea parcă pentru a mia oară.

Bastru s-a săturat probabil de văicărelile astea, dar ea nu are altceva de făcut, așa că va trebui s-o suporte.

— E o pedeapsă? Nu trebuia să descopăr chestia aia, mânca-o-ar Pământul, ascunsă pe fundul unui port în timp ce desfășuram o operațiune de rutină și curățăm o barieră de corali? (Își ridică brațele exasperată). De parcă s-ar fi putut aștepta cineva la asta!

— Cel mai probabil te vor la fața locului când o să sosească geomeștii, în caz că Epicentrul mai poate scoate bani din asta, spune Alabastru.

A mai zis-o și înainte și ea știe că probabil are dreptate. Geomeștii au început deja să sosească în oraș și la fel și arheomeștii, loriștii, biomeștii, ba chiar și câțiva doctori preocupați de efectul pe care îl poate avea asupra locuitorilor Alliei prezența unui obelisc atât de aproape. Au sosit și șarlatanii și maniacii, desigur: metalloriști, astronomești și alți practicanți ai științelor mărunte. Oricine cu un dram de pregătire sau o pasiune, din toate comurile cvartentului, dar și din cvartentele învecinate. Unicul motiv pentru care Sienit și Alabastru au reușit

să obțină o cameră este acela că ei au descoperit obiectul și că se aflau aici dinainte. Altminteri, fiecare han sau casă pentru drumeți din cvartent e plină ochi.

Nimănui nu i-a păsat până acum de nenorocitele alea de obeliscuri. Pe de altă parte, nimeni nu a mai pomenit vreodată ca deasupra unui important centru urban să plutească atât de jos un obelisc, clar vizibil și care are înăuntru un mâncător de piatră mort.

Dar, după ce au interogat-o pe Sienit despre cum a înălțat obeliscul – începe deja să se crispeze ori de câte ori un necunoscut îi este prezentat drept *Prostănacul Inovator De Undeva* –, meștii n-au mai vrut nimic de la ea. Ceea ce-i bine, fiindcă nu este autorizată să negocieze în numele Epicentrului. Alabastru o fi, dar ea nu vrea să-i negocieze el serviciile. Nu *crede* că el ar angaja-o intenționat să facă ceva ce nu vrea, nu-i chiar atât de ticălos. Dar nu vrea din principiu.

Mai rău e faptul că nu-l crede pe Alabastru. Strategia de a îi lăsa aici nu are nicio logică. Epicentrul ar trebui s-o vrea înapoi la Ecuatoriale, unde poate fi interogată de Savanții Imperiali de la Universitatea a Șaptea și unde seniorii pot stabili cât trebuie să plătească geomeștii ca să poată sta de vorbă cu ea. Ar trebui să vrea s-o interogheze ei înșiși pentru a înțelege mai bine puterea stranie pe care Sienit a simțit-o deja de trei ori și care, a înțeles în cele din urmă, vine de la obelisc.

(Și Gardienii ar trebui să vrea să-i vorbească. Ei au propriile secrete de apărat. Cel mai tare o tulbură faptul că aceștia nu și-au manifestat deloc interesul.)

Alabastru a prevenit-o să lase partea asta deoparte. „Nimeni nu trebuie să știe că te poți conecta cu obeliscurile”, i-a spus el a doua zi după incident. Era încă slăbit, abia în stare să se dea jos din pat după tentativa de otrăvire. Fusese prea epuizat din punct de vedere orogenic ca să facă ceva când Sienit ridicase obeliscul, în ciuda faptului că ea s-a fălit față de Asael cu abilitatea lui de a acționa de la distanță. Dar, slăbit cum era, a apucat-o de mână și i-a strâns-o cu putere ca să se asigure că e atentă. „Spune-le că ai încercat să schimbi poziția straturilor și obiectul a țâșnit pur și simplu la suprafață, ca un dop de plută de sub apă. Până și ai noștri o să creadă asta. Nu-i decât un alt artefact inexplicabil al unui mortciv. Nimeni n-o să te întrebe

altceva dacă nu le dai motive. Așa că nu *discuta* despre asta. Nici măcar cu mine”.

Ceea ce, firește, o face să-și dorească și mai abitir să discute despre asta. Dar în unica ocazie în care a încercat să deschidă subiectul, după ce Bastru și-a revenit, el s-a uitat urât la ea fără să scoată un cuvânt până când Sienit a priceput aluzia și și-a găsit altceva de făcut.

Și asta o enervează cel mai tare.

— Mă duc să mă plimb, spune ea în cele din urmă și se ridică în picioare.

— Bine, zice Alabastru întinzându-se și ridicându-se, iar ea îi aude încheieturile trosnind. Vin și eu.

— N-am cerut companie.

— Nu, n-ai cerut.

Îi zâmbește din nou, dar în acel fel sever pe care ea a început să-l urască.

— Dar dacă ieși noaptea, într-un com străin unde cineva a încercat deja să îl ucidă pe unul dintre noi, atunci o să ai companie.

Auzindu-l, Sienit tresare.

— Oh!

Dar acesta este un alt subiect despre care nu pot discuta, nu pentru că Alabastru l-ar fi interzis, ci pentru că niciunul nu are suficiente date și nu pot decât să facă speculații. Sienit vrea să creadă că explicația cea mai simplă este și cea adevărată: la bucătărie există un angajat incompetent. Însă Alabastru i-a atras atenția asupra punctului slab al acestei teorii: nimeni altcineva de la han sau din tot orașul nu s-a mai simțit rău. Sienit crede că și pentru asta există o explicație simplă: Asael i-a cerut cuiva de la bucătărie să contamineze numai mâncarea lui Alabastru. E genul de lucru pe care Cârmuitorii au tendința să-l facă atunci când se înfurie, cel puțin în poveștile despre ei, care abundă de otrăviri și de acte de cruzime complicate și indirecte. Sienit preferă poveștile despre Rezistenți înfruntând obstacole imposibile, despre Prăsitori care salvează vieți prin căsătorii politice inteligente și reproduceri strategice sau despre Spinări Late depășindu-și problemele printr-o bătaie cinstită.

Alabastru, fiind Alabastru, pare să creadă că în spatele scurtei sale întâlniri cu moartea se află ceva mai complicat. Și Sienit nu vrea să admită că s-ar putea ca el să aibă dreptate.

— Bine, spune ea și se îmbracă.

E o seară frumoasă. Când coboară pe bulevardul în pantă ce duce spre port, soarele tocmai apune. Umbrele li se întind lungi dinainte și clădirile Alliei, majoritatea din stuc galben-deschis de culoarea nisipului, dobândesc pentru scurt timp tonuri mai închise de roșu, violet și auriu, ca niște nestemate. Bulevardul pe care merg se intersectează cu o stradă laterală șerpuită care se termină într-un golfuleț, departe de zona activă a portului. Când se opresc să contemple peisajul, Sienit vede un grup de adolescenți de-ai comului jucându-se și râzând pe nisipul negru al plajei. Sunt zvelți, cu pielea cafenie, sănătoși și, în mod evident, fericiți. Sienit se pomenește privindu-i și întrebându-se cum o fi să crești normal.

Apoi obeliscul – ușor de văzut la capătul străzii pe care se află ei, plutind la trei-patru metri deasupra apelor portului – emite una dintre pulsațiile acelea joase, abia perceptibile, pe care le scuipă de când l-a trezit Sienit, și asta o face să-i dea uitării pe adolescenți.

— E ceva în neregulă cu obiectul ăsta, spune Alabastru foarte încet.

Sienit îl privește plictisită și dă să spună: „Ce, acum vrei să vorbești despre asta?” când observă că el nu se uită la ea. Își târăște un picior pe pământ, cu mâinile în buzunare, părând… oh! Sienit e cât pe ce să izbucnească în râs. Părând, pe moment, un tânăr rușinos pe punctul de a-i propune ceva scandalos drăguței lui însoțitoare. Cu excepția faptului că el nu e nici tânăr, nici rușinos și că nu contează dacă ea e drăguță sau nesuferită, pentru că deja și-o trag. Un trecător neatent nu ar observa că el se concentrează asupra obeliscului.

Ceea ce o face pe Sienit să-și dea seama, brusc, că nimeni în afară de ei nu sesizează pulsația aceea. Pulsația nu e chiar o pulsație. Nu e scurtă, nici ritmată. E mai degrabă o vibrație de o clipă, rău prevestitoare ca o durere de dinți, pe care o sesizează din când în când, la intervale neregulate. Dar dacă și alți membri ai comului ar fi simțit-o pe asta din urmă, nu s-ar mai juca, n-ar mai râde și nu s-ar mai odihni liniștiți la sfârșitul unei lungi zile aurii. Ar fi toți aici, urmărind masivul obiect plutitor căruia Sienit începe din ce în ce mai des să-i alăture, în minte, adjectivul *periculos.*

Sienit ia exemplul lui Alabastru și îl prinde de braț, lipindu-se de el ca și cum chiar i-ar fi drag. Vocea ei e doar o șoaptă, deși nu are idee de cine sau de ce încearcă el să ascundă această conversație. Străzile devin tot mai populate pe măsură ce afacerile zilei se încheie, dar nimeni nu e prin apropiere sau nu le acordă atenție.

— Tot aștept să se înalțe, la fel ca celelalte.

Pentru că plutește mult, mult prea aproape de sol sau mai bine zis de suprafața apei. Toate celelalte obeliscuri pe care le-a văzut Sienit – inclusiv cel de ametist care i-a salvat viața lui Alabastru și care încă mai plutește la câțiva kilometri în larg – se află printre straturile inferioare de nori sau chiar mai sus.

— Și e și înclinat pe o parte. Ca și cum de-abia ar reuși să stea în aer.

Ce?! Și nu se poate abține să nu arunce o privire către obiect, deși Bastru o strânge imediat de braț ca s-o facă să se uite din nou în altă parte. Dar acea privire scurtă a fost de ajuns ca să confirme spusele lui. Obeliscul se înclină într-adevăr, puțin de tot, cu vârful indicând sudul. Probabil că se clatină ușor în timp ce se rotește. Înclinația e atât de ușoară că ea n-ar fi observat-o dacă nu s-ar fi aflat în stradă, înconjurată de clădiri cu zidurile drepte. Acum nu se mai poate preface că n-a văzut-o.

— Hai s-o luăm pe aici, propune ea.

Au zăbovit prea mult. Alabastru este de acord și pornesc pe străduța către golf, în pas de plimbare.

— Ăsta e motivul pentru care ne țin aici.

Când el spune asta, Sienit nu îi acordă atenție. Deși nu vrea, e distrasă de frumusețea apusului și de străzile lungi și elegante ale comului. Și de un alt cuplu care trece pe lângă ei pe trotuar: cea mai înaltă dintre femei îi salută, deși atât Sienit, cât și Bastru își poartă uniformele negre. E straniu gestul ăsta neînsemnat. Și e drăguț. Yumenes e o culme a realizării umane, chintesența inventivității și a ingineriei. Chiar dacă ar supraviețui mai bine de zece Anotimpuri, comul ăsta costal oarecare tot nu ar ajunge să-l egaleze. Dar în Yumenes nimeni nu ar binevoi să salute un rogălău, indiferent cât de frumoasă ar fi ziua.

Apoi ultimele cuvinte ale lui Alabastru pătrund dincolo de reflecțiile ei.

— Poftim?

El continuă să meargă relaxat, în ritm cu ea, deși pasul lui e în mod natural mai mare.

— Nu putem discuta despre asta în cameră. Și aici e riscant să vorbim. Dar ai vrut să știi de ce ne țin aici, de ce ne-au cerut să nu ne întoarcem. Uite motivul. Pentru că obeliscul ăla cedează.

Asta e evident, dar…

— Și ce legătură are asta cu noi?

— Tu l-ai înălțat.

Ea se încruntă înainte să-și amintească să-și controleze expresia.

— S-a înălțat singur. Eu doar am dat la o parte tot ce-l ținea la fund și poate asta l-a făcut să se trezească.

Mintea ei insistă că obiectul *era adormit* mai înainte, o idee pe care nu vrea să o investigheze mai în amănunt.

— Și asta înseamnă mai mult control asupra unui obelisc decât a reușit oricine altcineva să aibă în aproape trei mii de ani de istorie a Imperiului, spune Alabastru, ridicând ușor din umeri. Dacă eu aș fi un mic pedant cvintiinelar cu vise de parvenire și aș citi o telegramă ca asta, așa aș gândi și așa aș reacționa, încercând să controlez persoana care poate controla chestia aia.

Privirea lui se abate către obelisc.

— Dar nu de pedanții cu vise de parvenire din cadrul Epicentrului trebuie să ne facem noi griji.

Sienit nu pricepe ce tot spune el. Nu că ar simți vreun neadevăr în cuvintele lui. Își poate imagina cu ușurință pe cineva ca Feldspat punând la cale o asemenea stratagemă. Dar de ce? Ca să liniștească populația băștinașă ținând la îndemână un decainelar? Singurii oameni care știu că Bastru se află aici sunt o gașcă de birocrați, probabil prea ocupați cu afluxul subit de turiști și mești ca să se sinchisească. Ca să poată acționa ar trebui ca obeliscul să… facă brusc ceva? N-are sens. Și din pricina cui ar trebui să-și mai facă griji? Dacă nu cumva…

Se încruntă.

— Ai zis ceva mai devreme.

Ceva… despre conectarea la un obelisc? Ce înseamnă asta?

— Și, și… ai făcut ceva în noaptea aia.

Îi aruncă o căutătură stingherită, însă el nu o mai privește. Contemplă golfulețul de parcă ar fi fermecat, dar privirea îi e

pătrunzătoare și serioasă. Știe despre ce vorbește ea. Sienit mai șovăie un moment, apoi spune:

— *Poți* să te folosești cumva de chestiile astea, nu-i așa? (Oh, Pământule, că proastă mai e!) Le poți controla! Cei de la Epicentru știu asta?

— Nu. Și nici tu nu știi.

Ochii lui întunecați îi întâlnesc o clipă pe ai ei, apoi privesc în altă parte.

— De ce ești așa de…

Nici nu poate spune că e secretos. Doar vorbește cu ea. Dar ai zice că bănuiește că sunt ascultați cumva.

— Nu putea să ne audă nimeni în cameră, spune Sienit, indicându-i un grup de copii care trec în goană pe lângă ei.

Unul dintre ei dă peste Alabastru și își cere scuze. Strada e îngustă. Își cere scuze. Serios!

— N-ai de unde ști. Coloana principală care susține clădirea e din granit nefasonat, n-ai observat? Fundația pare să fie și ea din același material. Dacă e așezată direct pe roca de bază…

Preț de un moment, neliniștea îi străbate chipul, care își reia apoi aerul inexpresiv.

— Dar ce legătură are asta cu…

Și apoi înțelege. Ah. *Ah*! Dar… nu, nu se poate-așa ceva!

— Vrei să spui că ne-ar putea asculta cineva *prin ziduri*? Chiar prin stâncă?

N-a auzit niciodată despre așa ceva. Este logic, desigur, pentru că așa funcționează orogenia. Când Sienit e ancorată în pământ, poate sessiza nu numai piatra de care și-a legat sensibilitatea, ci orice intră în contact cu aceasta. Chiar dacă nu poate percepe lucrul respectiv, cum a fost în cazul obeliscului. Totuși, să poți simți nu numai vibrațiile tectonice, ci și *sunetul*? Nu-i posibil. N-a auzit niciodată de vreun rogălău cu o sensibilitate atât de fină.

El o privește drept în ochi, insistent.

— Eu pot.

Ea îi întoarce privirea și el oftează.

— Mereu am putut. Probabil poți și tu, numai că nu clar, deocamdată. Pentru tine, acum, nu sunt decât vibrații infinitezimale. După ce mi-am căpătat al optulea sau al nouălea inel am început să disting tiparele acestor vibrații. Detaliile.

Ea clatină din cap.

— Dar ești singurul decainelar.

— Majoritatea copiilor mei au potențialul necesar pentru a căpăta zece inele.

Sienit tresare, amintindu-și brusc de copilul mort din stația nodală de lângă Mehi. Oh! Epicentrul îi controlează pe toți administratorii de noduri. Dacă a descoperit vreo cale de a-i obliga pe acei sărmani copii să asculte și să reproducă ceea ce au auzit, ca un soi de receptoare telegrafice însuflețite? De asta se teme el? Este Epicentrul un păianjen instalat în inima Yumenesului, folosind rețeaua de noduri ca să asculte orice conversație din Neclintire?

Dar ceva din adâncul minții ei nu-i dă pace, distrăgând-o de la aceste speculații. Ceva ce tocmai a zis Alabastru. Nefastă influență, s-o facă să se îndoiască de toate convingerile cu care a crescut! „Majoritatea copiilor mei au potențialul necesar pentru a căpăta zece inele”, a spus el, dar în Epicentru nu mai sunt alți decainelari. Copiii rogălăi sunt trimiși la noduri numai dacă nu sunt capabili să se controleze. Nu-i așa?

Oh!

Nu.

Se hotărăște să nu enunțe cu glas tare revelația pe care a avut-o.

El o bate pe mână, fie jucând din nou teatru, fie încercând s-o liniștească. Sigur că știe, mai bine decât ea, ce au făcut cu copiii lui.

Apoi el repetă:

— Nu din cauza seniorilor Epicentrului trebuie să ne facem noi griji.

Dar la cine altcineva se referă? Seniorii sunt o pacoste, asta e clar. Sienit le urmărește jocurile politice pentru că într-o zi va deveni una dintre ei și e important să înțelegi cine deține puterea și cine doar lasă impresia c-o deține. Există cel puțin o duzină de facțiuni, plus obișnuiții jucători solitari: lingușitorii, idealiștii și cei care și-ar înjunghia propriile mame ca să avanseze în ierarhie. Dar, dintr-odată, Sienit se pomenește gândindu-se cui dau socoteală toți aceștia.

Gardienilor. Pentru că nimeni nu ar avea încredere că un grup de rogălăi împuțiți chiar sunt în stare să își gestioneze singuri afacerile, la fel cum Shemshena nu ar fi avut încredere în Misalem. În Epicentru nu discută nimeni despre jocurile politice

ale Gardienilor, probabil pentru că nimeni din Epicentru nu le înțelege. Gardienii își văd singuri de treburi și se opun oricărei intervenții. Cu vehemență.

Nu pentru prima oară, Sienit se întreabă: cui dau socoteală Gardienii?

Câtă vreme s-a gândit la toate astea, au ajuns în golf, oprindu-se pe promenada înconjurată de balustradă. Aici bulevardul se termină, întinderea lui pietruită dispare sub un morman de nisip, dincolo de care începe promenada suspendată, din lemn. Nu departe se află o plajă, alta decât cea pe care au văzut-o mai devreme. Copiii aleargă în sus și în jos pe treptele promenadei, jucându-se și țipând, și dincolo de ei Sienit vede un grup de bătrâne înaintând goale în apa portului. Îl remarcă pe bărbatul cocoțat pe balustradă, la câțiva pași de ei, numai pentru că nu are cămașă și pentru că îi privește fix. Cel dintâi aspect îi atrage atenția un moment – după care se uită politicoasă în altă parte –, pentru că Alabastru nu-i cine știe ce frumusețe și pentru că a trecut ceva timp de când n-a mai făcut sex de plăcere. Celălalt aspect este ceva ce de obicei ar ignora, pentru că în Yumenes necunoscuții se holbează la ea tot timpul.

Dar.

Stă rezemată de parapet alături de Bastru, relaxată și în largul ei cum n-a mai fost de multă vreme, ascultând larma copiilor care se joacă. E greu să se concentreze asupra chestiunilor încâlcite pe care le discută. De aici, politicile din Yumenes par foarte îndepărtate, misterioase, dar neimportante și intangibile. Ca un obelisc.

Dar.

Dar observă cu întârziere că Bastru e extrem de încordat. Și, deși chipul lui este întors către plajă și către copii, își dă seama că nu le acordă atenție. Și-și mai dă seama că oamenii din Allia *nu se holbează,* nici măcar la un cuplu de jachete negre ieșite seara la plimbare. Cu excepția lui Asael, majoritatea oamenilor pe care i-a întâlnit în acest com sunt prea manierați ca să se poarte astfel.

Așa că se uită din nou la bărbatul cocoțat pe balustradă. El îi zâmbește, ceea ce e drăguț. E mai vârstnic decât ea, poate cu vreo zece ani, și are un trup splendid. Umeri largi, deltoizi superbi sub o piele fără cusur, o talie zveltă, perfectă.

Pantaloni stacojii. Și cămașa care atârnă pe balustradă, alături, și pe care în aparență și-a scos-o ca să facă o baie de soare, e tot stacojie. Abia atunci remarcă zumzetul straniu, familiar, al sessapinealelor, care o avertizează de prezența unui Gardian.

— E al tău? o întreabă Alabastru.

Sienit își umezește buzele:

— Speram că-i al tău.

— Nu.

Apoi Alabastru înaintează demonstrativ și își odihnește brațele pe parapet, înclinându-și capul de parcă ar vrea să se sprijine de balustradă și să-și dezmorțească umerii.

— Nu-l lăsa să te atingă cu pielea dezgolită.

E o șoaptă pe care ea abia o deslușește. Apoi Alabastru se îndreaptă de spate și se răsucește către tânărul bărbat:

— Te preocupă ceva, Gardianule?

Gardianul râde încet și sare jos de pe balustradă. Are ceva sânge costal, de aici pielea cafenie și părul creț. E puțin cam deschis la culoare, altminteri se potrivește perfect printre cetățenii Alliei. Hm. Ba nu. Se pierde în mulțime la un nivel superficial, dar are *ceva* nedefinit, prezent la fiecare Gardian cu care Sienit a avut ghinionul de a interacționa. Nimeni din Yumenes nu ar confunda vreodată un Gardian cu un orogen sau cu un odihnit, dacă e pe-așa. Au ceva diferit și toată lumea observă asta.

— De fapt, da, spune Gardianul. Alabastru Zeceinele. Sienit Patruinele.

E suficient ca să o facă pe Sienit să scrâșnească din dinți. Dacă trebuie să i se mai spună și altfel decât pe nume, ar prefera mai generalul *orogen.* Firește, Gardienii înțeleg perfect diferența dintre un cvadriinelar și un decainelar.

— Sunt Edki Gardian Garant. Vai de mine, dar chiar c-ați fost ocupați!

— Așa cum și trebuia, spune Alabastru și Sienit nu poate să nu-l privească surprinsă.

E încordat cum nu l-a mai văzut niciodată, cu mușchii gâtului tensionați și palmele pe lângă trup, cu degetele răsfirate… pregătit? Pregătit să ce? Nici măcar nu știe de ce i-a venit în minte cuvântul ăsta.

— Am dus la bun sfârșit misiunea încredințată de Epicentru, după cum poți vedea.

— Oh, într-adevăr! O treabă pe cinste!

Și Edki privește, aproape în treacăt, către accidentul acela înclinat și pulsând care este obeliscul. Dar Sienit e atentă la chipul lui și vede zâmbetul Gardianului dispărând de parcă nici n-ar fi existat.

— Însă ar fi fost bine să faci *numai* ceea ce ți s-a spus să faci. Încăpățânată ființă mai ești, Alabastru!

Sienit se încruntă. Până și acum e tratată ca un nimic.

— *Eu* am făcut asta, Gardianule. E vreo problemă cu munca mea?

Gardianul se întoarce și o privește surprins și atunci Sienit își dă seama că a făcut o greșeală. Una mare, pentru că zâmbetul lui nu revine.

— Așa, vasăzică…

Alabastru șuieră și, Pământule nemilos, ea îl *simte* înfigându-și sensibilitatea în straturile de dedesubt, pentru că pătrunde până la o adâncime incredibilă. Forța lui îi trimite vibrații în tot trupul, nu numai în sessapineale. Nu poate s-o urmărească, e dincolo de raza ei de acțiune, străpungând cu ușurință magma aflată la kilometri dedesubt. Și controlul lui asupra acestei energii a pământului e perfect. Fantastic. Ar putea ușor să mute un munte din loc.

Dar *de ce*?

Deodată, Gardianul zâmbește.

— Gardiana Leshet îți transmite salutări, Alabastru.

Și, în vreme ce Sienit încă mai încearcă să înțeleagă întreaga situație și faptul că Alabastru *e pe punctul să se lupte* cu un Gardian, Alabastru rămâne ca trăsnit.

— Ați găsit-o?

— Sigur că da. Trebuie să discutăm despre ceea ce i-ai făcut. Cât mai repede.

Deodată – Sienit nici nu știe când l-a scos sau de unde –, în mâna lui s-a ivit un cuțit de sticlă neagră. Are o lamă lată, dar ridicol de scurtă, poate de numai cinci centimetri. Abia dacă merită să fie considerat cuțit.

„Ce are de gând să facă, să ne taie unghiile cu el?”

Și de ce scoate arma împotriva a doi Orogeni Imperiali?

— Gardianule, intervine ea, poate că a fost o neînțe…

Gardianul face ceva. Sienit clipește, dar scena e neschimbată: ea și Alabastru stau față în față cu Edki pe o promenadă învăluită în umbre, în lumina sângerie a apusului, iar copii și doamne în vârstă se joacă în spatele lor. Dar ceva s-a schimbat. Nu e sigură ce anume, până când Alabastru nu scoate un sunet sugrumat și nu se aruncă asupra ei, făcând-o să aterizeze la câțiva pași distanță.

Cum de are un bărbat atât de slab forța s-o doboare Sienit nu va ști niciodată. Aterizează pe scândurile din lemn suficient de tare ca să-și piardă răsuflarea. Cu ochii încețoșați vede că unii dintre copiii care se jucau în apropiere s-au oprit și o privesc. Unul dintre ei râde. Se zbate să se ridice, furioasă, cu gura deja deschisă ca să-l înjure pe Alabastru până-n centrul Pământului, dus-întors.

Dar Alabastru s-a prăbușit și el, la numai un pas sau doi distanță. Zace pe burtă, cu ochii ațintiți asupra ei, și scoate un sunet straniu. Un fel de sunet. Are gura larg deschisă, dar zgomotul care se aude e mai degrabă chițăitul unei jucării de copil sau al bășicii cu aer a unui metallorist. Și tremură din cap până-n în picioare ca și cum asta e singura mișcare pe care o poate face, ceea ce-i ilogic, pentru că nu e nimic în neregulă cu el. Sienit nu știe ce să creadă până când, în cele din urmă, înțelege că…

… el *urlă.*

— Ce te-a făcut să crezi că o ținteam pe ea?

Edki îl privește pe Alabastru și Sienit se înfioară pentru că expresia de pe chipul lui e *veselă, încântată,* în timp ce Alabastru zace tremurând neajutorat… cu cuțitul lui Edki înfipt în claviculă. Sienit se holbează la el, neînțelegând cum de nu l-a văzut mai devreme. Sare în ochi chiar și pe fundalul tunicii negre a lui Alabastru.

— Alabastru, prost ai fost, prost ai rămas.

În mâna lui Edki a apărut un nou cuțit. Acesta e lung și cu o lamă îngustă, plină de cruzime: forma familiară, înfiorătoare, a unui pumnal.

— De ce…

Sienit nu e în stare să gândească. O dor mâinile în timp ce se târăște de-a-ndărătelea pe scândurile promenadei, încercând simultan să se ridice în picioare și să se îndepărteze. Instinctiv, încearcă să se extindă către pământul de sub ea și atunci

înțelege ce a făcut Gardianul, pentru că *în interiorul ei nu există nimic* care să poată fi extins. Nu poate să sesizeze pământul de sub palmele și spatele ei decât pe o distanță de câțiva metri. Nimic, doar nisip, praf sărat și râme. Când încearcă să se întindă mai departe, în sessapinealele ei se trezește o durere neplăcută, ca un zbârnâit. E ca atunci când se lovește la cot și nu mai simte nimic până în vârful degetelor. E ca și cum acea parte a minții ei ar fi adormit. O furnică, revenindu-și. Dar pe moment nu-i nimic acolo.

A auzit pietricele vorbind în șoaptă despre asta, după stingere. Toți Gardienii sunt ciudați și asta îi face ceea ce sunt: îți pot bloca orogenia cu o simplă încordare a voinței. Iar unii dintre ei sunt ciudați în mod deosebit, s-au specializat în a fi mai ciudați decât restul. Unii dintre ei nu au pupili orogeni și nu li se permite să se apropie de copiii neantrenați, pentru că simpla lor apropiere e un pericol. Acești Gardieni n-au altă treabă decât să ia urma celor mai puternici orogeni rebeli și când îi găsesc... ei bine... Până în prezent, Sienit n-a vrut niciodată să știe ce anume fac, dar se pare că e pe punctul de a afla. Pe focurile din adâncuri, e la fel de nesimțitoare ca un bătrân cu creierul mâncat de rugină. Așa e viața odihniților? Asta-i tot ce simt ei? I-a invidiat mereu pentru normalitatea lor, până acum.

Dar Edki se apropie de ea cu pumnalul pregătit și are o tensiune în jurul ochilor și gura strânsă într-o linie rigidă, care o duce cu gândul la o durere puternică de cap. Asta o face să bâiguie:

— Te... te simți bine?

Habar n-are de ce l-a întrebat asta.

Auzind-o, Edki își înclină capul. Zâmbetul revine pe chipul lui, blând, nedumerit.

— Ce drăguț din partea ta. Da, micuțo, mă simt bine, chiar foarte bine.

Dar continuă să se apropie de ea.

Ea se târăște din nou înapoi, încearcă din nou să se ridice în picioare, încearcă din nou să-și acceseze puterea și eșuează în toate cele trei cazuri. Dar și dacă ar reuși, el e un Gardian. E de datoria ei să se supună. E de datoria ei să moară, dacă așa vrea el.

Nu-i cinstit.

— Te rog, spune ea disperată, înnebunită. Te rog, n-am făcut nimic greșit, nu înțeleg, nu…

— Nu trebuie să înțelegi, spune el cu o blândețe desăvârșită. Trebuie să faci un singur lucru.

Și se repede la ea, gata să-i înfigă pumnalul în piept.

Abia mai târziu va înțelege ea succesiunea evenimentelor care au urmat.

Abia mai târziu își va da seama că totul s-a petrecut cât ai clipi. Deocamdată, însă, totul încetinește. Trecerea timpului devine irelevantă. E conștientă numai de cuțitul din sticlă, imens și ascuțit, cu fațetele scânteind în lumina tot mai vagă a amurgului. Pare să se apropie de ea treptat, cu grație, smulgând-o din paralizia provocată de datorie și de spaimă.

N-a fost cinstit *niciodată.*

E conștientă numai de lemnul aspru de sub degetele ei și de cantitatea infimă, inutilă de căldură și mișcare pe care o sesizează dedesubt. Cu asta poate muta cel mult o pietricică.

E conștientă de Alabastru, care zvâcnește pradă unei *convulsii,* cum de nu și-a dat seama mai devreme, el nu-și mai controlează trupul, cuțitul din sticlă din umărul lui l-a făcut cumva neputincios în ciuda puterilor pe care le are și expresia de pe chipul lui este spaima, agonia de a fi atât de neajutorat.

Își dă seama că e *furioasă.* Turbată. Mânca-o-ar rugina de datorie! Ceea ce face acest Gardian, ceea ce fac toți Gardienii, *nu-i cinstit*!

Și atunci…

Și atunci…

Și atunci…

Devine conștientă de prezența obeliscului.

(Alabastru, zvâcnind mai tare, deschide gura și mai larg, cu ochii țintuindu-i pe ai ei în ciuda faptului că nu-și poate controla restul trupului. Avertismentul lui îi străfulgeră prin minte, deși în acea clipă nu-și amintește cuvintele exacte.)

Cuțitul e la jumătatea drumului către inima ei. E foarte conștientă de asta.

„Suntem zei înlănțuiți și ASTA NU-I CINSTIT”.

Așa că se întinde din nou, nu în jos, ci în sus, nu drept, ci într-o parte…

„Nu”, mimează din buze Alabastru, în timp ce se zbate.

… și obeliscul o atrage în lumina lui sângerie, tremurătoare, vibrândă. Cade în sus. E *târâtă* în sus și înăuntru. A pierdut cu totul controlul. Oh, Taică Pământ, Alabastru avea dreptate, lucrul ăsta e prea puternic și ea…

… țipă pentru că a uitat că obeliscul e *defect.* Când trece prin zona afectată o doare, fiecare crăpătură o străbate și o fisurează și o spulberă până când…

… până când se oprește, plutind, ghemuită în agonie, în acel mediu sângeriu, fisurat.

Nu e real. Nu poate fi real. Simte în același timp că zace pe scândurile acoperite cu nisip, cu lumina soarelui care apune pe piele. Nu simte cuțitul Gardianului sau cel puțin nu încă. Dar e totodată și aici. Și *vede,* deși sessapinealele nu sunt ochi și „vederea” este numai în imaginația ei.

Mâncătorul de piatră din miezul obeliscului plutește dinaintea ei.

E pentru prima oară când stă atât de aproape de unul. Toate cărțile spun că mâncătorii de piatră nu sunt nici bărbați, nici femei, dar acesta seamănă cu un bărbat tânăr și zvelt, alcătuit din marmură neagră cu vinișoare albe și îmbrăcat în robe mătăsoase din opal iridescent. Brațele bărbatului – făpturii? –, asemenea marmurei șlefuite, sunt deschise ca și cum ar fi încremenit în cădere. Are capul dat pe spate, cu părul desfăcut înfoindu-se translucid în urma lui ca o împroșcătură de lichid. Crăpăturile care îi traversează pielea și iluzia țeapănă a hainelor sale pătrund *în* el, îl străbat.

„Te simți bine?”, întreabă ea și nu știe de ce întreabă asta când ea însăși e pe punctul de a se sfărâma. Trupul lui e teribil de fisurat și îi vine să-și țină respirația ca să nu îi facă și mai mult rău. Dar e irațional, fiindcă ea nu-i aici și nimic nu-i real. Ea e pe punctul de a muri undeva pe o stradă, dar acest mâncător de piatră e mort de o întreagă eră.

Mâncătorul de piatră închide gura, deschide ochii și își înclină capul ca s-o poată privi.

— Mă simt bine, spune el. Mulțumesc de întrebare.

Și atunci
obeliscul
se sfarmă.

15.

Ești printre prieteni

Ajungeți în „locul cu toți orogenii” și nu-i deloc cum te așteptai. În primul rând, e părăsit. În al doilea rând, nu-i un com.

Sau nu în sensul obișnuit al cuvântului. Drumul se lărgește pe măsură ce vă apropiați, coborând la același nivel cu solul până când, în apropierea centrului așezării, dispare cu totul. O mulțime de comuri procedează așa, se descotorosesc de drum ca să-i încurajeze pe călători să se oprească și să facă negoț, dar de obicei comurile alea au niște locuri unde poți să faci negoț, or aici nu vezi nimic care să aducă a prăvălie, a piață de desfacere sau măcar a han. Mai rău încă, nu are zid de apărare. Nicio împrejmuire din bolovani, niciun gard de sârmă, nici măcar câțiva pari ascuțiți înfipți în pământ de-a lungul perimetrului așezării. *Nimic* nu desparte această comunitate de teritoriul din jur, care este împădurit și acoperit de tufișuri crescute la nimereală, oferind un adăpost perfect oricăror forțe ostile.

Dar, pe lângă aparenta părăsire a târgului și lipsa zidului de apărare, mai sunt și alte ciudățenii. Multe chiar, observi pe măsură ce tu și ceilalți priviți în jur. Mai întâi, nu sunt suficiente ogoare. Un com în stare să găzduiască câteva sute de persoane, cum pare acesta, ar trebui să aibă mai mult decât sărmanul pogon de tulpini răvășite de choya (și acelea golite de roade) pe care l-ai observat pe drum încoace. Ar trebui să aibă o zonă verde mai vastă, nu doar micul petic de verdeață acum uscată din apropierea centrului. Nu vezi niciun depozit, înălțat sau construit altfel. În regulă, poate e ascuns vederii. Multe comuri procedează așa. Dar observi stilurile extrem de variate ale clădirilor: una înaltă și îngustă, după moda orașelor, alta lungă și plată, cu acoperișul aproape de pământ, ca și cum ar fi într-un climat mai cald, apoi o alta care seamănă cu un dom cu acoperiș ierbos, pe jumătate înfundat în sol, ca fosta ta locuință din Tirimo. Există un motiv pentru care majoritatea comurilor își aleg un stil anume și îl respectă: uniformitatea trimite un mesaj

vizual. Îi previne pe potențialii atacatori că membrii comului sunt uniți în jurul aceluiași scop și au voința de a se apăra. Mesajul vizual al acestui com este… confuzie. Nepăsare, poate. Ceva ce nu poți interpreta. Ceva ce te face mai nervoasă decât dacă l-ai fi găsit înțesat de persoane ostile.

Tu și ceilalți înaintați încet, cu prudență, pe străzile pustii ale așezării. Tonkee nici măcar nu pretinde că e în largul ei. În mâini are două cuțite din sticlă, cu lame negre, zdravene. Nu știi unde le-a ascuns până acum, deși ar putea camufla o armată sub fustele ei. Hoa pare calm, dar cine poate ști ce anume simte el? La fel de calm a părut și când a transformat kirkhusa în statuie.

Tu nu-ți scoți cuțitul. Dacă sunt într-adevăr o mulțime de rogălăi prin preajmă și prezența ta îi deranjează, o singură armă te-ar putea salva.

— Ești sigur că aici e? îl întrebi pe Hoa.

Hoa încuviințează hotărât. Ceea ce înseamnă că aici sunt o grămadă de oameni, numai că se ascund. Dar de ce? Și cum v-au putut vedea apropiindu-vă prin ploaia asta de cenușă?

— N-au cum să fi plecat de mult, bombăne Tonkee.

Examinează grădina uscată a unei case. A fost culeasă de călători sau de foștii locatari și orice lucru comestibil aflat pe tulpinile acum uscate a dispărut.

— Casele astea sunt în stare bună. Și grădina asta a fost rodnică până acum două luni.

Pe moment, ești surprinsă la gândul că te afli pe drum de două luni. Două luni de când cu Uche. Ceva mai puțin de când cenușa a început să cadă din cer.

Apoi, rapid, atenția ta revine la locul și momentul prezent. Pentru că, după ce vă opriți tustrei în mijlocul târgului și stați câtva timp locului, nedumeriți, ușa unei clădiri din apropiere se deschide și pe verandă se ivesc trei femei.

Mai întâi îi acorzi atenție celei care ține arbaleta. Vreme de un minut numai pentru asta ai ochi, la fel ca în acea ultimă zi din Tirimo, dar nu o îngheți pe loc pentru că arbaleta nu e ațintită asupra ta. O poartă sprijinită de braț și, deși chipul ei are o expresie care te previne că n-are nicio problemă în a o folosi, ai totodată impresia că n-o va face decât provocată. Pielea îi este aproape la fel de albă ca a lui Hoa, deși, din fericire, are părul blond și ochii de un căprui frumos, normal. E micuță, slabă, cu osatură delicată și cu șolduri înguste care ar îndemna un

ecuatorial la comentarii batjocoritoare despre selecția neinspirată. O antarctică, probabil dintr-un com prea sărac ca să își poată hrăni copiii cum trebuie. A ajuns tare departe de casă.

Cea care îți atrage atenția imediat după aceea este aproape opusul ei și, posibil, cea mai impunătoare femeie pe care ai văzut-o vreodată. N-are legătură cu caracteristicile ei fizice. Acestea sunt sanzedi: obișnuita coamă de păr, ca ardezia, obișnuita piele cafenie și la fel de obișnuita înălțime, plus constituția solidă. Ochii ei sunt șocant de negri – șocant nu pentru că ochii negri ar fi nemaipomenit de rari, ci pentru că și-a dat pe pleoape cu fard gri și tuș întunecat, care îi accentuează și mai tare. Machiaj la sfârșitul lumii! Nu știi dacă să o admiri sau să te simți scandalizată.

Femeia își folosește ochii aceia conturați cu negru ca pe niște arme ascuțite, susținându-vă privirile pe rând înainte să vă studieze restul hainelor și echipamentului. Nu-i chiar atât de înaltă pe cât le place sanzedilor să fie femeile lor – e mai scundă decât tine –, dar poartă un veșmânt din blană groasă, cafenie, care îi ajunge până la glezne. Astfel îmbrăcată aduce cu un urs de talie mică, dar unul care a ținut pasul cu moda. Expresia de pe chipul ei te face însă să te înfiori ușor. Nu ești sigură din ce cauză. Ea zâmbește larg, arătându-și dinții. Privirea ei e calmă, nici primitoare, nici îngrijorată. Recunoști în cele din urmă siguranța asta, pentru că ai mai văzut-o de câteva ori: e încredere în sine. Această acceptare completă și fără ezitări a sinelui e răspândită în rândul odihniților, dar nu te așteptai s-o vezi în locul ăsta.

Pentru că femeia e un rogălău, desigur. Îi recunoști pe-ai tăi când îi sesizezi. Și ea te recunoaște pe tine.

— Bine, zice femeia punându-și mâinile în șolduri. Câți sunteți, trei? Presupun că nu vreți să vă despărțiți.

Preț de o răsuflare-două te holbezi pur și simplu la ea.

— Bună, spui în cele din urmă. Păi…

— Ykka, spune ea și îți dai seama că e un nume. Ykka Rogălău Castrima. Bine ai venit! Tu cine ești?

— *Rogălău*? te pomenești întrebând.

Folosești cuvântul ăsta tot timpul, dar auzindu-l utilizat astfel, ca uznume, parcă devii și mai conștientă de vulgaritatea lui. Să-ți spui *rogălău* e ca și cum ți-ai spune *grămadă de rahat.* E ca o

palmă peste obraz. E ca o declarație, dar n-ai putea spune de ce soi.

— Ăsta, ei bine, nu face parte dintre cele șapte uznume comune, spune Tonkee. Sau măcar dintre cele cinci mai puțin acceptate.

Vocea îi e încordată. Îți spui că încearcă să facă o glumă ca să-și mascheze nervozitatea.

— Hai să zicem că-i un uznume nou, spune Ykka, apoi îi cântărește fugar din priviri pe însoțitorii tăi și revine din nou la tine. Deci prietenii tăi știu ce ești.

Surprinsă, o privești pe Tonkee care se holbează la Ykka la fel cum ea se holbează la Hoa atunci când Hoa nu se ascunde în spatele tău: ca și cum Ykka ar fi un mister nou și fascinant de la care ar vrea să ia o probă de sânge. Privirea pe care Tonkee ți-o întoarce este atât de lipsită de surprindere sau frică încât îți dai seama că Ykka are dreptate: probabil că și-a dat seama cu ceva timp în urmă.

— Rogălău ca uznume, spune Tonkee îngândurată, întorcându-se din nou spre Ykka. Câte implicații! Și Castrima: nici ăsta nu apare printre numele comurilor din Sudmedlat înscrise în Registrul Imperial, deși admit că s-ar putea să-l fi uitat. În fond, sunt câteva sute. Dar nu cred că l-am uitat. Am o memorie bună. E un neocom?

Ykka își înclină capul, parțial afirmativ, parțial ca un salut ironic față de fascinația lui Tonkee.

— Tehnic vorbind, da. Această versiune a Castrimei există de circa cincizeci de ani. Oficial nu e un com, ci doar un popas pentru oamenii care străbat rutele Yumenes – Mecemera și Yumenes – Ketteker. Avem mai mult trafic decât altele pentru că în regiune există mine.

Apoi se oprește, privindu-l pe Hoa, și pentru o clipă expresia i se înăsprește. Îl privești și tu, nedumerită, fiindcă, sigur, arată straniu, dar nu înțelegi ce anume a făcut ca să merite atâta ostilitate din partea unui străin. Abia atunci observi că Hoa a încremenit și că fețișoara lui a trecut de la voioșia ei obișnuită la o expresie tensionată, mânioasă, aproape sălbatică. O privește pe Ykka de parcă ar vrea s-o ucidă.

Nu, nu pe Ykka. Îi urmezi privirea către cea de a treia membră a grupului Ykkăi, care până acum a stat mai în spate și căreia nu i-ai prea acordat atenție pentru că Ykka e atât de fascinantă. O

femeie înaltă și zveltă… și acum te oprești încruntându-te pentru că, dintr-odată, nu mai ești sigură că denumirea se potrivește. Feminină e, sigur; are părul drept ca al antarcticilor, roșu-închis și de lungime potrivită, încadrând un chip prelung cu trăsături delicate. E clar că își dorește să fie percepută ca femeie, deși nu poartă decât o rochie lungă, fără mâneci, care ar trebui să fie prea subțire dată fiind temperatura în scădere.

Dar pielea ei! Te uiți cu gura căscată, ceea ce e nepoliticos și nu cel mai bun început al relației cu acești oameni, dar nu te poți abține. Pielea ei! Nu e doar netedă, e… oarecum lucioasă. Ca și cum ar fi șlefuită. Ori are cel mai fantastic ten pe care l-ai pomenit vreodată, ori… ori ce vezi tu nu e piele.

Roșcata zâmbește și vederea dinților ei îți confirmă bănuiala, făcându-te să te înflori până în măduva oaselor.

Ca răspuns la zâmbetul ei, Hoa șuieră ca o pisică. Și când o face, definitiv, teribil, îi vezi limpede dinții pentru prima oară. În fond, nu mănâncă niciodată de față cu tine. Nu și-i arată niciodată când zâmbește. Dacă ai ei sunt transparenți, ai lui sunt colorați, cu albul emailului jucând rolul unui camuflaj, dar ca formă nu diferă de cei ai femeii roșcate. Nu pătrați, ci *fațetați.* Diamantini.

— Pământule nemilos, murmură Tonkee.

Simți că vorbește și-n numele tău.

Ykka îi aruncă o căutătură aspră însoțitoarei sale:

— Nu!

Ochii femeii roșcate se abat către Ykka. Nicio altă parte a ei nu se mișcă, restul trupului e neclintit ca o stană de piatră. Neclintit ca o *statuie.*

— Se poate rezolva fără ca tu sau însoțitorii tăi să pățiți nimic.

Nici buzele nu i se mișcă. Vocea e cavernoasă, ca și cum i-ar răsuna de undeva din piept.

— Nu vreau să se rezolve nimic, spune Ykka punându-și mâinile în șolduri. E casa mea și ai fost de acord să te supui regulilor mele. *Potolește-te*!

Femeia blondă își schimbă ușor poziția. Nu ridică arbaleta, dar simți că e pregătită s-o facă într-o clipită. Deși habar n-ai la ce i-ar folosi. O clipă, roșcata nu se mișcă, apoi își închide gura ascunzându-și teribilii dinți în formă de diamant. Și, când o face, îți dai seama de mai multe lucruri deodată. Primul, că de fapt nu zâmbea. Era o amenințare, așa cum face kirkhusa când își trage

buzele îndărăt și-și dezgolește colții. Cel de-a doilea că, având gura închisă și expresia aceea placidă, este o apariție mai puțin neplăcută.

Cea de-a treia revelație e că Hoa a afișat și el același comportament amenințător. Dar acum se relaxează, închide gura și roșcata se calmează.

Ykka respiră ușurată. Apoi se întoarce din nou spre tine.

— Cred că ar fi mai bine să intrați, spune ea.

— Nu-s convinsă că-i cea mai bună idee, îți spune Tonkee pe un ton amabil.

— Nici eu, zice femeia blondă privind încruntată ceafa Ykkăi. Ești sigură de asta, Yk?

Ykka ridică din umeri, deși după părerea ta nu e nici pe departe atât de relaxată pe cât pare.

— Când sunt eu sigură de ceva? Dar pe moment pare o idee bună.

Nu ești sigură că ești de acord. Totuși, indiferent de ciudățenia acestui com, oricâte creaturi mitice sau nu ar adăposti, oricâte surprize neplăcute sau plăcute ți-ar oferi, tu ai venit încoace cu un scop.

— Au trecut cumva pe aici un bărbat și o fată? întrebi tu. Tată și fiică? Bărbatul e cam de vârsta mea, iar fata are opt – două luni; aproape că ai uitat – *nouă* ani. Seamănă…

Te poticnești. Te bâlbâi.

— Seamănă cu mine.

Ykka clipește și îți dai seama că ai reușit s-o surprinzi. Este evident că se pregătise pentru cu totul alte întrebări.

— Nu, spune ea și…

… în tine parcă se prăbușește ceva.

Te *doare* să auzi acest simplu „nu”. E ca o lovitură de secure și uimirea sinceră a Ykkăi nu face decât să pună sare pe rană. Înseamnă că nu minte. Tresari și te clatini sub această lovitură care înseamnă moartea speranțelor tale. Ca prin ceață, îți dai seama că te-ai *așteptat* la ceva de când ți-a spus Hoa despre acest loc. Începuseși să crezi că îi vei găsi aici, că o să ai din nou o fată, că vei fi din nou mamă. Acum știi că te-ai înșelat.

— S… Essun?

Mâinile cuiva te apucă de brațe. Ale cui? Ale lui Tonkee. Traiul greu i-a înăsprit palmele. Îi auzi bătăturile frecându-se de jacheta ta de piele.

— Essun… nu!

Ai știut dintotdeauna cum stau lucrurile cu adevărat. Cum ai îndrăznit să te aștepți la altceva? Nu ești decât un alt rogălău împuțit cu sufletul mâncat de rugină, unul dintre agenții Pământului nemilos, o altă eroare a politicilor inteligente de împerechere, o altă unealtă rătăcită. N-ar fi trebuit să ai niciodată copii și dacă i-ai avut n-ar fi trebuit să te aștepți să-i păstrezi. Și de ce te trage Tonkee de brațe?

Pentru că ți-ai dus mâinile la față. Ah, și ai izbucnit în plâns.

Ar fi trebuit să-i spui lui Jija înainte să te măriți, înainte să te culci cu el, înainte ca măcar să te fi uitat la el și să-ți fi zis în gând *poate,* chestie la care nici nu aveai dreptul să te gândești. Așa, dacă l-ar fi copleșit nevoia de a ucide un rogălău, și-ar fi îndreptat-o asupra ta, nu asupra lui Uche. Tu ești, până la urmă, cea care merită să moară, de zece mii de ori populația a doua comuri.

Parc-ai început să și țipi nițel.

N-ar trebui să țipi. Ar trebui să fii moartă. Ar fi trebuit să mori înainte să ai copii. Ar fi trebuit să te fi născut moartă, să nu fi trăit cât să ajungi să-i porți în pântece.

Ar fi trebuit…

Ar fi trebuit…

Ceva te străbate.

Aduce puțin cu forța care a coborât dinspre nord și pe care ai abătut-o din drum în ziua în care lumea s-a schimbat. Sau poate îți amintește oarecum de felul în care te-ai simțit când ai intrat în casă, după o zi obositoare, și ți-ai văzut băiatul zăcând pe podea. O răbufnire de potențial irosit. Atingerea trecătoare a ceva intangibil, dar semnificativ, prezent o clipă și-apoi dispărut, la fel de șocant prin absența lui ca și prin simpla lui existență.

Clipești și îți cobori mâinile. Ochii îți sunt încețoșați și te dor. Ai palmele ude. Ykka a coborât de pe verandă și stă în fața ta, la numai doi pași. Nu te atinge, dar tu o țintuiești oricum cu privirea, pentru că îți dai seama că tocmai a făcut ceva. Ceva ce nu înțelegi. Orogenie, în mod sigur, dar folosită așa cum n-ai mai pomenit până acum.

— Hei, spune ea.

Nu vezi pe chipul ei nici urmă de milă. Totuși, când ți se adresează, vocea ei e mai blândă, deși poate numai fiindcă e mai aproape de tine.

— Hei. Acum te simți mai bine?

Înghiți cu greutate. Gâtlejul te doare.

— Nu, spui tu. (Din nou cuvântul ăsta! Ești cât pe ce să chicotești, dar înghiți în sec și impulsul dispare.) Nu. Dar sunt… pot să mă controlez.

Ykka încuviințează ușor.

— Păi, așa să faci.

În spatele ei, blonda pare sceptică.

Apoi, cu un oftat sonor, Ykka se întoarce către Tonkee și Hoa, care acum afișează un calm și o normalitate ce te-ar putea înșela. Mă rog, normalitate după standardele lui Hoa.

— Bun atunci, spune ea. Uite cum stau lucrurile. Puteți să rămâneți sau puteți să plecați. Dacă vă hotărâți să rămâneți, o să vă primesc în comul nostru. Dar trebuie să știți dintru-nceput: Castrima este unică. Încercăm să realizăm ceva complet diferit aici. Dacă Anotimpul acesta se va dovedi unul scurt, atunci o să ne pomenim în ditamai lacul de lavă când Sanze va veni după noi. Dar nu cred că acesta va fi un Anotimp scurt.

Îți aruncă o căutătură piezișă, de parcă ar căuta o confirmare. Deși *confirmare* nu-i chiar cuvântul potrivit, neexistând nicio îndoială în privința asta. Toți rogălăii o știu la fel cum își știu numele.

— N-o să fie un Anotimp scurt, aprobi tu.

Vocea ți-e răgușită, dar îți revii.

— O să dureze câteva decenii.

Ykka ridică dintr-o sprânceană. Da, are dreptate: încerci să îndulcești lucrurile de dragul tovarășilor tăi, dar ei n-au nevoie să fie menajați. Au nevoie să știe adevărul.

— Câteva secole.

Până și asta e o subevaluare a situației. Ești cum nu se poate mai sigură că va dura măcar o mie de ani. Poate chiar *câteva* mii.

Tonkee se încruntă ușor.

— Ei bine, totul indică fie o deformare epirogenetică majoră, fie o simplă tulburare a echilibrului izostatic pe întreaga placă continentală. Dar cantitatea de orogeneză necesară ca să înfrângi o asemenea inerție este… prohibitivă. Ești sigură?

O privești cu gura căscată, uitându-ți pe moment durerea. La fel și Ykka și blonda. Tonkee se strâmbă iritată, încruntându-se mai ales la tine.

— Ah, înghiți-te-ar Pământul, nu mai face pe mirata! S-a terminat cu secretele, nu-i așa? Știi ce sunt și eu știu ce ești. Chiar trebuie să ne prefacem în continuare?

Clatini din cap, deși nu ca răspuns la întrebarea ei. Te hotărăști să răspunzi, în schimb, la cea de dinainte.

— Sunt sigură, zici tu. Secole. Poate mai mult.

Tonkee tresare.

— Niciun com nu are provizii suficiente pentru atât de mult timp. Nici măcar Yumenes.

Depozitele de provizii din Yumenes, faimoase pentru dimensiunile lor, sunt bulgări de zgură undeva într-o mare de lavă. O parte din tine deplânge pierderea unei asemenea cantități de mâncare. O alta spune „ei bine, așa, sfârșitul rasei umane va fi mai rapid și mai milos”.

Încuviințezi și Tonkee se cufundă într-o tăcere îngrozită. Ykka își plimbă privirile între voi două și, aparent, decide să schimbe subiectul.

— Aici sunt douăzeci și doi de orogeni, spune ea și tu tresari. Mă aștept să fie tot mai mulți pe zi ce trece. Vă convine chestia asta?

O privește mai ales pe Tonkee.

Dacă voia să vă distragă atenția, subiectul e numai bun.

— Cum? întreabă imediat Tonkee. Cum îi faci să vină încoace?

— Lasă asta. Răspunde la întrebare!

Ai fi putut să-i spui Ykkăi să nu-și facă griji.

— Mie-mi convine, răspunde pe loc Tonkee.

Ești surprinsă că nu salivează de-a dreptul. Șocul ei în fața morții inevitabile a omenirii s-a spulberat.

— Bine, spune Ykka și se întoarce către Hoa. Și tu. Mai sunt câțiva ca tine aici.

— Mai mulți decât crezi, spune Hoa încet.

— Mda. Bine.

Ykka primește vestea cu un aplomb demn de toată admirația.

— Ai auzit care-s regulile. Dacă vrei să stai aici, trebuie să le respecți. Fără lupte. Fără…

Își mișcă degetele și își arată dinții. E lesne de înțeles la ce se referă.

— Și faci ce spun eu. Ai priceput?

Hoa își înclină capul într-o parte și în priviri îi strălucește o amenințare neprefăcută. E la fel de șocantă ca dinții lui de

diamant. Începuseși să te gândești la el ca la o ființă dulce, chiar dacă puțin excentrică. Acum nu mai știi ce să crezi.

— Nu-mi dai tu ordine!

Spre și mai marea ta uimire, Ykka se apleacă până când obrazul ei ajunge la nivelul feței lui.

— Hai să punem problema astfel, spune ea. Poți să continui să faci ceea ce în mod evident faci, încercând să fii subtil ca o avalanșă, așa cum sunt toți cei din neamul tău, sau pot să le spun tuturor ce anume puneți voi cu adevărat la cale.

Și Hoa... tresare. Ochii lui – numai ochii – se îndreaptă către non-femeia de pe verandă. Aceasta zâmbește din nou, deși de data asta nu-și mai arată dinții și zâmbetul ei are o undă de tristețe. Nu știi ce înseamnă toate astea, dar Hoa pare să se înmoaie.

— Foarte bine, îi spune el Ykkăi, cu un ton straniu de oficial. Îți accept condițiile.

Ykka încuviințează și se îndreaptă de spate, stăruind încă un moment cu privirea asupra lui înainte să se întoarcă spre voi.

— Ceea ce voiam să zic înaintea acestui mic, să-i spun moment, este că am acceptat câteva persoane printre noi.

Vorbește peste umăr, în timp ce se întoarce și urcă din nou treptele casei.

— Niciun bărbat însoțit de o fată, sunt sigură de asta, dar alți călători în căutarea unui adăpost, inclusiv unii din cvartentul Cebak. Pe cei pe care i-am considerat utili i-am adoptat.

Asta face orice com inteligent în asemenea vremuri: îi alungă pe indezirabili și îi primește pe cei cu talente și cunoștințe valoroase. Comurile cu lideri puternici fac asta sistematic, fără scrupule, dând dovadă de un soi de omenie calculată. Comurile mai puțin bine conduse procedează cu aceeași lipsă de scrupule, dar mai dezorganizat, așa cum a încercat Tirimo să se descotorosească de tine.

Jija e numai un meșteșugar. O meserie utilă, dar nu chiar atât de rară. Nassun însă e ca tine și ca Ykka. Și, dintr-un motiv sau altul, oamenii din acest com par *să vrea* orogeni prin preajmă.

— Vreau să îi întâlnesc pe oamenii ăștia, spui tu.

E o mică șansă ca Jija și Nassun să fie deghizați. Sau ca altcineva să-i fi zărit pe drum. Sau... în fine. Chiar e doar o mică șansă.

Dar o să-ți încerci norocul. E fiica ta. O să te agăți de orice ca s-o găsești.

— Bine atunci, spune Ykka întorcându-se și făcându-vă semn s-o urmați. Intrați și o să vă arăt o minune-două.

Ca și cum n-ar fi făcut-o deja. Dar o urmezi, fiindcă nici miturile, nici misterele nu se compară cu cea mai palidă licărire a speranței.

•

> „Trupul se ofilește. Un conducător care vrea să dăinuie se bazează pe mai mult de-atât”.
>
> Tăblița A Treia, *Construcții,* versetul doi

16.

Sienit pe tărâmul secret

Sienit se trezește cu jumătate din trup înghețată. E jumătatea stângă: șoldul și umărul și cea mai mare parte a spatelui. Sursa frigului, un vânt rece, îi suflă aproape dureros prin părul de pe ceafă, ceea ce înseamnă că probabil cocul impus de regulamentele Epicentrului s-a desfăcut. Mai are și un gust ca de praf pe limbă, deși gura îi este uscată.

Încearcă să se miște și simte o durere ușoară în tot trupul. E o durere stranie, nelocalizată, atipică, nici pulsație, nici junghi. E mai degrabă ca și cum tot trupul ei ar fi o vânătaie uriașă. Geme fără să vrea când încearcă să-și miște o mână și descoperă pământul tare de dedesubt. Se proptește în braț și împinge, suficient cât să aibă senzația că și-a recăpătat controlul asupra trupului, chiar dacă nu a reușit să se ridice. Nu reușește decât să-și deschidă ochii.

Stâncă argintie, sfărâmicioasă, sub mâna ei și dinaintea ochilor: monzonit poate sau vreun alt șist minor. Nu reușește niciodată să-și amintească numele rocilor subvulcanice, pentru că instructorul care le preda pietricelelor geomestrie în cadrul Epicentrului era incredibil de plicticos. Câțiva pași mai încolo, stânca asta, orice-o fi ea, e presărată cu trifoi, petice de iarbă și un soi de buruiană cu frunze stufoase. (La biomestrie a fost și mai puțin atentă.) Plantele se agită neliniștite în bătaia vântului, dar nu foarte tare, fiindcă trupul ei le adăpostește de suflul acestuia.

„Să vă ia naiba”, își spune și micul șoc pe care i-l provoacă propria cruzime o face să se dezmeticească.

Se ridică în șezut. E dureros și deloc ușor, dar o face și astfel descoperă că zace pe un povârniș stâncos nu prea abrupt, înconjurată de buruieni. Dincolo de el se vede o întindere neîntreruptă de cer ușor înnorat. Se simte mirosul oceanului, dar e diferit de cel cu care s-a obișnuit în ultimele câteva săptămâni; mai rarefiat, mai puțin sărat. Aerul e mai uscat. Poziția soarelui

corespunde sfârșitului dimineții și frigul e specific celor din urmă zile de iarnă.

Dar ar trebui să fie după-amiază târziu. Și Allia e o comunitate ecuatorială: temperatura ar trebui să fie blândă. Iar terenul rece și tare pe care stă ar trebui să fie nisipos și cald. Deci unde se află, dar-ar rugina să dea?!

Bine. Asta nu-i greu de ghicit. Sesizează că stânca pe care stă e mult deasupra nivelului mării, relativ aproape de o graniță familiară: marginea Maximei, una dintre cele două plăci tectonice importante care compun Neclintirea. Minima se află spre nord. Și a mai sessizat și înainte marginea acestei plăci: deci nu sunt departe de Allia.

Dar nu sunt *în* Allia. De fapt, nu sunt nici măcar pe continent.

Din reflex, Sienit încearcă și altceva decât să sesizeze: se extinde către marginea plăcii, cum a mai făcut de câteva ori până acum…

… și nu se întâmplă nimic.

Încremenește, cuprinsă de un frig pentru care vântul nu e în întregime răspunzător.

Dar nu e singură. Alabastru zace ghemuit în apropiere, cu membrele lui lungi adunate în poziție fetală, fie inconștient, fie mort. Nu: coastele i se ridică și coboară lent. Bun, asta e bine.

Dincolo de el, în vârful povârnișului, stă o siluetă înaltă și suplă înveșmântată într-o robă lungă, albă.

Sienit încremenește înspăimântată.

— Bună!

Vocea ei e un cârâit răgușit.

Silueta – o femeie, presupune Sienit – nu se întoarce. Privește în zare, către ceva aflat dincolo de culme, ceva ce Sienit nu poate vedea.

— Bună!

Ei, măcar e un început. Sienit se silește să se destindă, deși e dificil când nu poate lua contact cu pământul și cu puterea lui reconfortantă. Nu are de ce să se alarmeze, își spune dojenindu-se. Oricine o fi femeia, dacă voia să le facă rău ar fi putut s-o facă până acum.

— Unde suntem?

— Pe o insulă, la vreo sută de kilometri de coasta estică.

— Pe o *insulă*?

Ideea o îngrozește. Insulele sunt capcane mortale. Singurele locuri mai puțin propice traiului sunt terenurile de deasupra faliilor sau din calderele vulcanilor adormiți, dar nu stinși. Însă da, acum Sienit aude freamătul îndepărtat al valurilor izbindu-se de stânci, undeva dedesubtul pantei pe care zac ei doi. Dacă se află la numai o sută de kilometri de marginea Maximei, asta înseamnă că sunt mult prea aproape de o falie tectonică subacvatică. Sunt, practic, deasupra ei. De aceea nu locuiesc oamenii pe insule, pentru numele Pământului, fiindcă ar putea fi uciși în orice clipă de un tsunami.

Se ridică brusc în picioare, animată de o nevoie disperată de a ști cât de rea e situația. Picioarele îi sunt amorțite după cât a zăcut pe piatră, dar îl ocolește împleticindu-se pe Alabastru și ajunge pe culme, alături de femeie. Și atunci vede:

Ocean pretutindeni, neîntrerupt de uscat. Povârnișul stâncos se oprește subit la câțiva pași în fața ei, devenind o faleză dreaptă, colțuroasă, ce se înalță la zeci de metri deasupra nivelului mării. Apropiindu-se prudentă de margine și privind în jos, vede spuma învolburându-se în jurul unor stânci tăioase aflate mult dedesubt. O cădere ar însemna moartea. Se trage repede înapoi.

— Cum am ajuns aici? șoptește îngrozită.

— Eu v-am adus.

— Tu…

Sienit se întoarce către femeie, în timp ce șocul începe să facă loc mâniei. Și-apoi mânia piere, lăsând șocul să domnească fără rival.

Fă statuia unei femei: nu foarte înaltă, cu părul strâns într-un coc simplu, trăsături elegante, ținută grațioasă. Lasă-i pielea și hainele în nuanța caldă a fildeșului vechi, dar folosește culori mai închise pentru păr și ochi – negru, în ambele cazuri – și pentru vârfurile degetelor. Aici culoarea este un ruginiu-stins, în degrade, ce pare să fi pătruns în piele ca praful. Sau ca sângele.

O mâncătoare de piatră.

— Pământule nemilos, șoptește Sienit.

Femeia nu răspunde.

Geamătul care răsună în spatele lor o împiedică pe Sienit să mai spună ceva. (Dar ce ar putea să mai spună? Ce?) Își ia privirea de la mâncătoarea de piatră și se uită la Alabastru, care dă semne că-și revine și care, în mod evident, nu se simte nici el

mai bine decât Sienit. Dar, pe moment, ea îl ignoră, fiindcă în sfârșit a găsit ceva de spus:

— De ce? întreabă ea. De ce ne-ai adus aici?

— Pentru ca el să fie în siguranță.

Este exact cum povestesc loriștii. Gura mâncătoarei de piatră nu se deschide când vorbește. Ochii nu i se mișcă. Ar putea la fel de bine să fie o statuie, așa cum și pare. Apoi rațiunea își face simțită prezența și Sienit înțelege ce a spus făptura.

— Pentru *ca el*... să fie în siguranță?

Nici de data asta mâncătoarea de piatră nu răspunde.

Alabastru geme din nou, așa că Sienit se apropie în cele din urmă și, văzând că a început să se miște, îl ajută să se ridice. Cămașa lui s-a lipit de umăr, făcându-l să scoată un șuierat de durere, și abia atunci Sienit își amintește de cuțitul Gardianului. A dispărut, dar sângele uscat a lipit pânza cămășii de rana superficială. El deschide ochii înjurând:

— *Decaye, shisex unrelabbemet.*

E limba aceea stranie pe care l-a mai auzit folosind-o.

— Vorbește în sanze-mat, se răstește ea, deși nu-i supărată pe el.

N-o scapă din ochi pe mâncătoarea de piatră, dar aceasta nu se clintește.

— ... Înghiți-m-ar Pământul și *dar-ar rugina,* spune el încleștându-și mâna pe rană. Mă doare!

Sienit îi dă mâna la o parte:

— N-o sâcâi! Poți să redeschizi rana.

Și se află la sute de kilometri de civilizație, despărțiți de ea de apă cât vezi cu ochii. La mila unei făpturi a cărei rasă e ilustrarea cuvântului *enigmatic* și a cuvântului *letal.*

— Avem companie.

Alabastru se dezmeticește complet și o privește clipind pe Sienit, apoi se uită dincolo de ea. Ochii i se măresc ușor la vederea mâncătoarei de piatră. Apoi geme.

— Căcat. *Căcat*! Ce-ai făcut de data asta?

Cumva Sienit nu e surprinsă că Alabastru cunoaște o mâncătoare de piatră.

— Ți-am salvat viața, răspunde mâncătoarea de piatră.

— Poftim?

Brațul mâncătoarei de piatră se înalță, o mișcare atât de calmă că iese de pe tărâmul *grației,* pătrunzând în cel al

nefirescului. Nicio altă parte a corpului ei nu se clintește. Arată cu degetul. Sienit se întoarce urmând mișcarea și zărește orizontul apusean. Dar, spre deosebire de restul zării, linia lui e întreruptă. La dreapta și la stânga se întinde o linie dreaptă între cer și ocean, dar în centrul acesteia e un soi de furuncul mare, strălucind roșiatic și scoțând fum.

— Allia, spune mâncătoarea de piatră.

•

Descoperă că pe insulă există un sat. Insula e toată numai dealuri unduitoare, buruieni și stâncă goală, fără copaci, fără niciun strat de sol potrivit pentru cultivare. Un loc nu tocmai prielnic vieții. Și totuși, când ajung de cealaltă parte a insulei, acolo unde falezele sunt mai puțin colțuroase, zăresc un alt golfuleț semicircular, oarecum asemănător cu cel din Allia. (Asemănător cu cel pe care *l-a avut* Allia.) Însă asemănările se opresc aici, pentru că acest port este mult mai mic și satul e tăiat direct în fațada verticală a falezei.

La început e greu de deslușit. Mai întâi, Sienit crede că vede gurile unor peșteri presărate la întâmplare pe fațada stâncoasă. Apoi își dă seama că intrările peșterilor au forme prea regulate, chiar dacă-s de mărimi diferite: linii drepte în partea de jos și pe margini, arcuindu-se grațios pentru a se uni în partea de sus. Și în jurul fiecărei deschizături cineva a sculptat câte o fațadă ca a unei clădiri: stâlpi eleganți, dreptunghiul cioplit al unei uși, brâuri complicate din ghirlande de flori și animale care țopăie. A văzut lucruri mai ciudate. Nu multe, e drept, dar când locuiești în Yumenes, în umbra Stelei Negre și a Palatului Imperial care o încununează, între zidurile de obsidian ale Epicentrului, excentricitățile artistice și arhitecturale te lasă rece.

— Nu are nume, îi spune Alabastru în timp ce coboară niște scări de piatră prevăzute cu balustrade, pe care le-au descoperit și care par să se îndrepte către sat.

Vorbește despre mâncătoarea de piatră, care s-a despărțit de ei în vârful scării. (Sienit s-a uitat o clipă în altă parte și, când și-a întors privirea, mâncătoarea de piatră dispăruse. Alabastru a asigurat-o că se află în continuare prin preajmă. Sienit nu e sigură că vrea să afle cum anume știe el asta.)

— Eu îi spun Antimoniu. Pentru că e albă în mare parte, pricepi? E o denumire de metal și nu de piatră, fiindcă ea nu e un rogălău și oricum „Alabastru” era deja luat.

Ce drăguț!

— Și ea… chestia aia… răspunde la numele ăsta!

— Da.

Privește peste umăr către Sienit, lucru periculos având în vedere că scara aici e foarte, foarte abruptă. Există o balustradă, dar cine își pierde echilibrul pe treptele astea riscă să zboare dincolo de ea și să se prăbușească în josul fațadei stâncoase, spre o moarte neplăcută.

— Sau cel puțin nu o deranjează. Cred că dacă nu i-ar fi plăcut ar fi protestat.

— De ce ne-a adus aici?

Ca să îi salveze. Da, într-adevăr, se vede Allia fumegând dincolo de apă. Dar de regulă cei din soiul lui Antimoniu îi ignoră sau îi ocolesc pe oameni, asta dacă oamenii nu-i calcă pe nervi.

Alabastru clatină din cap, având grijă din nou pe unde calcă.

— Nu există un „de ce” când vine vorba de ceea ce fac ei. Sau, dacă există, nu se deranjează să ni-l comunice. Sincer, am încetat să-i mai întreb. Îmi răcesc gura degeaba. Antimoniu vine să mă întâlnească de, hm, vreo cinci ani? De obicei când nu mai e nimeni prin preajmă.

Scoate un sunet trist, abia auzit.

— La început credeam că-i o halucinație a mea.

Da, mă rog.

— Și nu-ți explică nimic?

— Spune doar că e alături de mine. Nu reușesc să-mi dau seama dacă e o declarație de sprijin – știi tu: „Bastru, sunt alături de tine, o să te iubesc mereu, nu contează că sunt o statuie care doar arată ca o femeie frumoasă, o să îți apăr spatele” – sau ceva mai sinistru. Dar ce importanță are, ținând cont că ne-a salvat viețile?

Sienit presupune că nu are nicio importanță.

— Și acum unde e?

— A dispărut.

Sienit rezistă impulsului de a-i da brânci pe scări.

— În ăăă…

Știe unde, a citit despre asta, dar i se pare absurd s-o spună cu glas tare.

— În pământ?

— Presupun că da. Se deplasează prin stâncă de parcă ar fi aer, i-am văzut cu ochii mei.

Se oprește pe unul dintre frecventele paliere ale scării și Sienit e cât pe ce să se lovească de el.

— Știi că probabil așa ne-a adus până aici, nu?

E ceva la care Sienit a încercat să nu se gândească. Până și ideea de a fi atinsă de o mâncătoare de piatră o tulbură. Să se gândească mai departe, la faptul că făptura aceea a cărat-o până aici, târând-o pe dedesubtul a kilometri întregi de stâncă și ocean… ideea o face să se înfioare. Un mâncător de piatră e ceva ce sfidează orice rațiune, la fel ca orogenia, artefactele mortcivurilor sau orice alt lucru care nu poate fi măsurat și prevăzut în mod logic. Dar în vreme ce orogenia poate fi înțeleasă (oarecum) și controlată (cu eforturi), iar artefactele mortcivurilor pot fi în cel mai rău caz ocolite până când se ridică de pe fundul oceanului drept sub nasul tău, mâncătorii de piatră fac ce au chef și merg încotro vor. Poveștile loriștilor mustesc de avertismente legate de ființele astea. Nimeni nu încearcă să le oprească.

Gândul ăsta o face pe Sienit să se oprească ea însăși și Alabastru mai coboară un rând de trepte înainte să-și dea seama că ea nu-l urmează.

— Mâncătorul de piatră, spune ea când el se întoarce și-o privește enervat. Cel din obelisc.

— Nu e același, spune el cu răbdarea pe care o ai față de oamenii care-s nemaipomenit de grei de cap, dar nu merită să le-o spui în față fiindcă au avut o zi grea. Ți-am zis, pe asta o cunosc de ceva timp.

— Nu la asta mă refeream! („Idiotule!”) Mâncătorul de piatră din obelisc s-a uitat la mine înainte să… înainte. S-a mișcat. Nu era mort.

Alabastru se holbează la ea.

— Când ai văzut asta?

— Eu…

Gesticulează neajutorată. Nu-s cuvinte pentru așa ceva.

— A fost când… s-a întâmplat când eu… *Cred* că l-am văzut.

Sau poate i s-a năzărit. Vreo viziune de genul viața care-ți-trece-pe-dinaintea-ochilor, declanșată de cuțitul Gardianului? A părut atât de real!

Alabastru o privește îndelung și chipul lui expresiv capătă acel calm pe care ea a ajuns să-l asocieze cu dezaprobarea.

— Ai făcut ceva ce ar fi trebuit să te ucidă. Nu s-a întâmplat asta, dar numai fiindcă ai avut un noroc chior. Nu mă surprinde că… ai văzut… chestii.

Sienit încuviințează fără să-l contrazică. În momentele acelea a simțit toată puterea obeliscului. *Ar fi ucis-o* dacă ar fi fost întreg. Așa, se simte… epuizată, amorțită. Din cauza asta nu-i mai funcționează orogenia? Sau încă mai persistă efectul a orice o fi făcut Gardianul?

— Ce s-a întâmplat acolo? îl întreabă ea frustrată.

Sunt atâtea lucruri de ne-nțeles în povestea asta. De ce a încercat cineva să-l ucidă pe Alabastru? De ce a venit un Gardian ca să termine treaba? Ce legătură au toate astea cu obeliscul? De ce sunt aici, pe insula asta ca o capcană mortală aflată în mijlocul nenorocitului de ocean?

— Ce-o să se întâmple *acum*? Bastru, înghiți-te-ar Pământul, tu știi mai multe decât spui!

El capătă o expresie suferindă, dar în cele din urmă oftează și își încrucișează brațele.

— Ba nu, să știi că nu. Indiferent ce crezi tu, nu am toate răspunsurile. Habar n-am de ce-ți închipui că le am.

Pentru că știe atât de multe lucruri pe care ea nu le știe. Și pentru că e un decainelar. Poate face lucruri pe care ea nici nu și le poate imagina, pe care nici măcar nu le poate descrie, iar o parte a ei crede că probabil el *înțelege* mai multe decât ea.

— Știai ce e cu Gardianul ăla.

— Da.

Acum el pare furios, deși nu din pricina ei.

— Am mai avut de-a face cu de-ăștia ca el. Dar nu știu de ce a venit acolo. Pot numai să-mi dau cu presupusul.

— E mai bine decât nimic!

El pare exasperat.

— Bine atunci! Presupunere: cineva, o persoană sau mai multe, știa despre obeliscul defect din portul Alliei. Oricine o fi fost, știa sau știau că un decainelar ar remarca obiectul ăla imediat ce s-ar apuca să sesizeze prin zonă. Și, dat fiind că pentru a-l activa n-a fost nevoie decât de un cvadriinelar, pare logic că acest cineva misterios nu avea idee cât de sensibil sau de periculos era obeliscul cu adevărat. Altfel nici eu, nici tu n-am fi ajuns vii în Allia.

Sienit se încruntă, punând o mână pe balustradă ca să își păstreze echilibrul când o rafală mai puternică de vânt se face simțită pe faleză.

— Cineva.

— Grupări. Facțiuni aflate într-un conflict despre care nu știm nimic și peste care am dat din întâmplare.

— Facțiuni ale *Gardienilor*?

El pufnește batjocoritor.

— O zici de parcă ar fi imposibil. Oare toți rogălăii au aceleași țeluri, Sienit? Sau toți odihniții? Până și mâncătorii de piatră au probabil divergențele lor.

Și numai Pământul știe cum decurg astea.

— Deci una dintre aceste facțiuni l-a trimis pe Gardianul ăla să ne omoare.

Nu. Nu o dată ce Sienit i-a spus Gardianului că ea a activat obeliscul.

— Să mă omoare *pe mine.*

Alabastru încuviințează cu un aer sumbru.

— Îmi închipui că și pe mine tot el m-a otrăvit, crezând că eu voi fi cel care va trezi obeliscul. Gardienilor nu le place să ne disciplineze în văzul odihniților dacă pot să evite asta. Un asemenea gest ne-ar putea atrage simpatia nedorită a publicului. Atacul ăla la lumina zilei a fost o soluție disperată.

Ridică din umeri și se încruntă îngândurat:

— Cred că suntem norocoși că n-a încercat să te otrăvească pe tine. Chiar și în cazul meu ar fi trebuit să reușească. Paralizia de orice fel are tendința să afecteze și sessapinealele. Aș fi fost complet neajutorat. Numai că...

Numai că el a fost capabil să canalizeze puterea obeliscului, punând sessapinealele lui Sienit să facă ceea ce ale lui nu puteau. Acum, că Sienit înțelege mai bine ce a făcut el în noaptea aceea, parcă e și mai rău. Îi aruncă o privire piezișă.

— De fapt, nimeni nu știe cu adevărat de ce ești capabil, nu?

Alabastru oftează ușor și se uită în altă parte.

— Sienit, nici măcar *eu* nu știu de ce sunt capabil. Lucrurile pe care le-am învățat la Epicentru... a trebuit să mă descotorosesc de ele de la un punct încolo. A trebuit să îmi născocesc propriul meu antrenament. Și uneori mi se pare că, dacă aș putea *gândi* altfel, dacă aș reuși să uit suficient din ceea ce m-au învățat și să încerc ceva nou, aș putea să...

Se întrerupe încruntându-se, pierdut în gânduri.

— Nu știu. Chiar nu știu. Dar cred că e mai bine că nu știu, altfel Gardienii m-ar fi ucis cu mult timp în urmă.

E pe jumătate delir, dar Sienit oftează înțelegătoare.

— Deci cine are posibilitatea să trimită Gardieni ucigași să… să…

Să vâneze decainelari. Să-i bage în sperieți pe cvadriinelari.

— Toți Gardienii simt ucigași, răbufnește el cu amărăciune. Cât despre cine are puterea să dea ordine unui Gardian, n-am idee. Se zvonește că Gardienii răspund în fața Împăratului, că Gardienii ar fi, chipurile, cea din urmă fărâmă de putere pe care o mai deține. Sau poate e o minciună și familiile cârmuitoare din Yumenes îi controlează și pe ei, la fel cum controlează totul. Sau poate sunt controlați de Epicentru? Habar n-am.

— Am auzit că se conduc singuri, spune Sienit.

Probabil sunt doar bârfe de-ale pietricelelor.

— Poate. În mod cert, Gardienii sunt dispuși să ucidă odihniți cu aceeași ușurință cu care ucid rogălăi dacă e vorba să-și apere secretele sau dacă pur și simplu un odihnit îi încurcă. Dacă au o ierarhie, numai Gardienii înșiși o cunosc. Cât despre cum anume fac ceea ce fac…

Trage adânc aer în piept.

— E un soi de operație. Ei toți sunt copii de rogălăi, deși nu sunt ei înșiși rogălăi, iar sessapinealele lor au ceva ce face ca operația asta să fie mai eficientă în cazul lor. E vorba de nu știu ce soi de implant. În creier. Pământul știe de unde or fi învățat să facă asta sau când anume au început, dar le oferă talentul de a nega orogenia. Și le mai oferă și alte talente. Unele mai sinistre.

Sienit tresare, amintindu-și sunetul tendoanelor sfâșiate. Simte o durere ascuțită în palmă.

— Dar n-a încercat să te omoare, spune ea.

Îi privește umărul unde stofa uniformei încă e mai întunecată la culoare, deși mersul a făcut să se desprindă sângele uscat, așa că nu mai e lipită de rană. Se vede o pată umedă, proaspătă. A început din nou să sângereze, dar, din fericire, nu prea tare.

— Cuțitul ăla…

Alabastru încuviințează sumbru:

— O specialitate a Gardienilor. Cuțitele lor par din sticlă suflată obișnuită, dar nu sunt. Sunt asemenea Gardienilor, perturbând cumva acel lucru care face un orogen să fie ceea ce este. (Se înfioară.) Până-acum n-am știut cum sunt. Dor ca focul din adâncuri. Și nu, spune el anticipând întrebarea lui Sienit care a și deschis gura să vorbească, nu știu *de ce* m-a atacat cu el. Ne neutralizase deja pe amândoi. Eram la fel de neajutorat ca tine.

Mai e și asta. Sienit își linge buzele.

— Poți să… mai ești…

— Da. Efectul trece în câteva zile.

Văzând expresia ei ușurată, Alabastru zâmbește.

— Ți-am spus, am mai avut de-a face cu Gardieni ca el.

— De ce mi-ai spus să nu-l las să mă atingă cu pielea dezgolită?

Alabastru amuțește. Mai întâi Sienit crede că el se încăpățânează din nou, apoi îl privește cu atenție și vede că s-a întunecat la față. După o clipă, Alabastru clipește și își revine.

— Când eram mai tânăr, am cunoscut un alt decainelar. Când eram… A fost un mentor, un fel de mentor. Cum e Feldspat pentru tine.

— Feldspat nu e… lasă, nu contează.

Oricum, el o ignoră, pierdut în amintiri.

— Nu știu de ce s-a întâmplat. Dar într-o zi ne plimbam prin Inel, bucurându-ne pur și simplu de o seară frumoasă…

Se poticnește brusc, apoi o privește cu o expresie ironică, dar îndurerată.

— Căutam un loc unde să fim singuri.

Ah! Ei bine, poate așa se explică anumite lucruri.

— Înțeleg, spune ea fără să fie nevoie.

El încuviințează, tot fără să fie nevoie.

— În fine, și atunci s-a ivit Gardianul ăsta. Fără cămașă, ca acela pe care l-ai văzut. Nici el n-a explicat de ce anume venise. A trecut pur și simplu la atac. N-am văzut… s-a întâmplat atât de iute. Ca în Allia. (Își trece o mână peste obraz.) A prins gâtul lui Hesonit într-o priză, deși nu atât de tare încât să-l sufoce. Gardienii au nevoie de contact cu pielea. Și pe urmă s-a mulțumit pur și simplu să-l țină pe Hes și să rânjească până s-a terminat. Ca și cum ar fi fost cel mai frumos lucru din lume, dementul nenorocit!

— Ce?

Aproape că nu vrea să știe, și totuși vrea.

— Ce efect are pielea Gardianului?

Alabastru își încleștează fălcile și mușchii maxilarului i se încordează.

— Îți întoarce orogenia către interior sau ceva de genul ăsta. Nu știu cum să explic mai bine. Dar lucrul acela dinăuntrul nostru care ne ajută să depărtăm plăci și să sigilăm falii și așa mai departe, toată puterea cu care ne naștem… acești Gardieni o fac să lucreze împotriva noastră.

— Nu… nu…

Orogenia nu afectează carnea. Nu direct. Dacă ar face-o…

Oh!

El amuțește. De data asta, Sienit nu-l îndeamnă să continue.

— Da. Și uite-așa.

Alabastru scutură din cap și privește către satul sculptat în peretele falezei.

— Să ne continuăm drumul?

E greu să vorbești după ce ai auzit povestea asta.

— Bastru!

Face un semn către ea însăși, indicând uniforma, prăfuită, dar perfect recognoscibilă ca aparținând jachetelor negre, Orogenilor Imperiali.

— Nici eu, nici tu nu suntem în stare să scuturăm nici măcar o pietricică acum. Nu-i cunoaștem pe oamenii ăștia.

— Știu. Dar mă doare umărul și mi-e sete. Vezi vreo apă curgătoare pe-aici?

Nu. Și nici hrană. Și nicio posibilitate să revii pe continent înot, nu când trebuie să traversezi o întindere atât de vastă de apă. Asta dacă Sienit ar ști să înoate, ceea ce nu știe și dacă poveștile nu ar spune că oceanul e înțesat de monștri, cum probabil chiar este.

— Bine, atunci, spune ea și trece pe lângă el, mergând înaintea lui. Lasă-mă pe mine să le vorbesc, ca să nu fim amândoi uciși din cauza ta.

Ruginitură țicnită!

Alabastru chicotește încet, ca și cum i-ar fi auzit gândul nerostit, dar își reia coborârea în urma ei fără să protesteze.

În cele din urmă, scările se termină printr-o pasarelă cioplită pe toată lungimea fațadei stâncoase, la câteva sute de metri

deasupra celei mai înalte linii a fluxului. Probabil că așezarea este în siguranță în caz de tsunami, mulțumită înălțimii la care se află, își zice Sienit. (Dar nu poate fi sigură. Încă nu s-a obișnuit cu toată întinderea asta de *apă*.) Aceasta compensează oarecum și lipsa zidului de apărare, deși teoretic oceanul este o barieră destul de eficace între acești oameni și orice străin de… comul lor, dacă îl poți numi așa. Dedesubt sunt andocate vreo duzină de ambarcațiuni, legănându-se în dreptul unor cheiuri care par făcute din grămezi de pietre peste care au fost întinse la nimereală scânduri, construcții urâte și primitive prin comparație cu pilonii și digurile netede ale Alliei, dar eficiente. Și ambarcațiunile au un aspect ciudat, cel puțin comparativ cu cele pe care le-a mai văzut ea. Unele sunt simple și elegante, părând să fi fost cioplite în întregime dintr-un singur trunchi de copac, sprijinite de o parte și de alta de un soi de tălpici. Altele sunt mai mari și au pânze, dar până și liniile acestora sunt complet diferite de cele cu care este obișnuită.

Pe ambarcațiuni și în jurul lor sunt oameni, unii încărcând sau descărcând coșuri, alții montând velatura complicată a uneia dintre ele. Nu privesc în sus. Sienit rezistă impulsului de a-i striga. Oricum, ea și Alabastru au fost deja zăriți. În fața lor, la gura celei mai apropiate peșteri – și toate sunt imense, acum, că au ajuns la nivelul „solului” și le pot vedea bine – a început să se adune lumea.

În timp ce se apropie, Sienit își linge buzele și trage o gură zdravănă de aer. Oamenii nu par ostili.

— Bună ziua, îndrăznește ea, apoi tace și așteaptă.

Nimeni nu încearcă să o ucidă pe loc. Până-acum e bine.

Cei douăzeci și ceva de inși care le-au ieșit în întâmpinare par mai degrabă nedumeriți de apariția lor. Majoritatea celor din grup sunt copii de diverse vârste, câțiva adulți mai tineri, câțiva bătrâni și o kirkhusa în lesă, care pare prietenoasă dacă e să te iei după agitația cozii ei scurte. Evident că oamenii sunt de pe Coasta de Est, majoritatea înalți și cu pielea întunecată ca a lui Alabastru, dar printre ei există și cetățeni mai deschiși la culoare și zărește cel puțin o singură persoană cu părul fuior-de-cenușă fluturând în bătaia statornică a brizei. Nu par alarmați, ceea ce e bine, deși Sienit are impresia că nu sunt obișnuiți cu vizitatorii.

Apoi un bărbat mai vârstnic, cu aerul unui Cârmuitor sau poate doar al unui lider, face un pas înainte. Și spune ceva de ne-nțeles.

Sienit se uită fix la el. Nici măcar nu-și dă seama ce limbă este asta, deși sună oarecum familiar. Apoi – da, *firește,* înghiți-l-ar Pământul! – Alabastru tresare și răspunde în aceeași limbă și deodată toată lumea chicotește, murmură și se relaxează. Mai puțin Sienit.

Care îl privește încruntată.

— În traducere?

— Le-am spus că ți-a fost frică să nu fim omorâți dacă vorbesc eu primul, spune el și ea se gândește foarte serios să-l ucidă pe loc.

Și așa începe. Alabastru și locuitorii acestui sat ciudat se pun pe vorbit, iar Sienit nu are altceva de făcut decât să stea cu mâinile-n sân, încercând să nu-și trădeze frustrarea. Când poate, Alabastru se oprește și-i traduce, deși sare peste unele dintre spusele străinilor, care vorbesc foarte repede. Ea rămâne cu impresia că el face un soi de rezumat. Lăsând multe pe dinafară. Dar află că așezarea se numește Meov, iar bărbatul care le-a ieșit în întâmpinare este Harlas, starostele.

De asemenea, sunt pirați cu toții.

•

— N-ai cum să cultivi sau să crești hrană aici, îi explică Alabastru. Fac ce trebuie ca să supraviețuiască.

Discuția asta are loc mai târziu, după ce locuitorii din Meov i-au invitat în sălile boltite care alcătuiesc comul lor. Acesta se află în întregime în interiorul stâncii – deloc surprinzător, din moment ce insula este practic un singur bloc compact de piatră –, unele dintre peșteri fiind naturale, iar altele cioplite prin metode necunoscute. Rezultatul e surprinzător de frumos, cu tavane boltite artistic, cu apeducte arcuite de-a lungul pereților și cu suficiente torțe și lămpi pentru ca ansamblul să nu fie claustrofobic. Lui Sienit nu-i place să se gândească la toată stânca aia aflată deasupra capului ei, așteptând să o strivească la următorul cutremur, dar, dacă tot trebuie să fie prizoniera unei capcane mortale, măcar asta e una confortabilă.

Meoviții i-au instalat într-o casă de oaspeți, sau mai degrabă într-o locuință abandonată de ceva vreme care nu e într-o stare foarte proastă. Ea și Alabastru au primit mâncare gătită la

focurile comului, acces la băile comune și câte două schimburi de haine după moda locală. Li s-a oferit și o minimă intimitate, deși e dificil din cauza copiilor curioși care trag cu ochiul pe fereastra tăiată în perete și fără perdele, chicotind la vederea lor și rupând-o apoi la fugă. E aproape drăguț.

Acum Sienit stă pe un maldăr de pături care pare să fi fost clădit anume pentru asta și îl privește pe Alabastru cum își înfășoară o cârpă curată în jurul umărului rănit, trăgând cu dinții de celălalt capăt ca să strângă bandajul. Ar putea s-o roage să-l ajute, dar n-o face, așa că nici ea nu se oferă.

— Nu prea fac negoț cu continentul, continuă el în timp ce lucrează. Nu pot să ofere decât pește, ceea ce comurile costale au din belșug. Așa că Meov e silit să se țină de prădăciuni. Atacă vasele de pe principalele rute comerciale sau storc bani de la comuri pentru a le proteja împotriva atacurilor – da, împotriva atacurilor *lor.* Nu mă întreba cum funcționează, așa mi-a zis starostele.

Totul sună cam… nesigur.

— Dar ce caută aici? întreabă Sienit privind pereții și tavanul rudimentar cioplite. E o *insulă.* Peșterile astea sunt drăguțe, sigur, în felul lor, până vine următorul cutremur sau tsunami care să șteargă totul de pe hartă. Și, după cum ai zis și tu, nu ai cum să cultivi hrană aici. Măcar au depozite de rezerve? Ce se întâmplă dacă vine un Anotimp?

— Probabil mor, spune Bastru ridicând din umeri, dar mai degrabă ca să-și ajusteze bandajul proaspăt. I-am întrebat și asta, dar au râs și nu mi-au răspuns. Ai observat că insula stă exact deasupra unui punct fierbinte?

Sienit clipește năucită. N-a observat, dar orogenia ei e la fel de amorțită ca un deget lovit cu ciocanul. Și a lui la fel, însă se pare că amorțeala este un concept relativ.

— Cât de adânc e?

— Foarte. Nu pare să se declanșeze prea curând, poate niciodată, dar dacă o să se întâmple, în locul insulelor o să rămână un crater, spune el, apoi se strâmbă. Sigur, asta dacă nu se ivește mai întâi un tsunami care să le facă felul, dat fiind că suntem la marginea unei plăci tectonice. Există *atâtea* posibilități de a muri aici. Dar ei le cunosc pe toate – serios – și, din câte-mi dau seama, nu le pasă. Spun că măcar o să moară liberi.

— Liberi de ce? De viață?

— De Sanze.

Sienit rămâne cu gura căscată și Alabastru zâmbește la vederea expresiei ei.

— Din câte spune Harlas, comul ăsta face parte dintr-o mică rețea de comuri insulare răspândite în întreg arhipelagul – în caz că nu știai, ăsta e un cuvânt care desemnează un grup de insule – care a fost creat de punctul ăsta de fierbere și se întinde de aici până aproape de Antarctice. Unele comuri din lanțul ăsta, inclusiv acesta, există de zece Anotimpuri sau chiar mai mult…

— Vrăjeală!

— … nici nu-și aduc aminte când anume a fost fondat și cioplit Meov, deci e posibil să fie mai vechi de-atât. Există *dinainte de Sanze.* Din câte știu ei, Sanze ori le ignoră existența, ori nu-i pasă de ei. N-au fost anexați niciodată, spune el clătinând din cap. Comurile costale se acuză dintotdeauna unele pe altele că dau adăpost piraților și nicio persoană cu bun simț nu se aventurează atât de departe în larg. Poate că nimeni nu știe despre aceste comuri insulare. Ce vreau să spun e că probabil știu de existența insulelor, dar sunt convinși că nimeni nu-i atât de nătărău încât să locuiască aici.

Păi, nici n-ar trebui. Sienit clatină din cap, uluită de îndrăzneala acestor oameni. Când un alt copil își saltă capul deasupra pervazului și se holbează la ei fără să se ascundă, Sienit nu-și poate reține un zâmbet și fetița face ochii mari cât farfurioarele, apoi izbucnește în râs, spune ceva în limba aceea poticnită și e trasă în jos de tovarășii ei. Câtă vitejie încape în făptura asta mică!

Alabastru chicotește.

— A zis: „Aia rea chiar mi-a zâmbit”.

Bată-te rugina de obrăznicătură!

— Nu-mi vine să cred *că sunt* atât de nebuni încât să locuiască aici, spune ea clătinând din cap. Nu-mi vine să cred că insula asta nu s-a dezintegrat, n-a fost carbonizată sau nu s-a transformat într-o mlaștină de cel puțin o sută de ori.

Alabastru se foiește puțin, cu un aer circumspect, și Sienit își dă seama că trebuie să se pregătească pentru ceea ce urmează.

— Păi, știi, supraviețuiesc pentru că trăiesc pe bază de pește și ierburi marine. Oceanele nu mor pe durata Anotimpurilor, ca uscatul sau întinderile mai mici de apă. Dacă poți să pescuiești,

găsești întotdeauna de mâncare. Nu cred că au depozite de alimente.

Privește în jur preocupat.

— Dacă pot să mențină locul stabil pe durata cutremurelor și a erupțiilor, presupun că nu e rău să trăiești aici.

— Dar cum ar putea să...

— Rogălăi.

El o privește zâmbind cu gura până la urechi și Sienit își dă seama că de-abia aștepta să-i spună asta.

— Așa au supraviețuit până acum. Aici nu-i omoară pe rogălăi. Îi pun *la conducere.* Și sunt tare, tare încântați să ne cunoască.

•

> „Mâncătorii de piatră sunt întruchiparea nesăbuinței. Învățați lecția creării lor și feriți-vă când vă fac daruri.”
>
> Tăblița A Doua, *Adevărul incomplet,* versetul șapte

17.

Damaya, la final

Lucrurile se schimbă. Viața în Epicentru urmează o rânduială anume, dar lumea nu stă pe loc. Trece un an.

După dispariția lui Fractură, Maxaxil nu-i mai vorbește niciodată Damayei. Când o zărește, pe culoare sau după inspecție, îi întoarce pur și simplu spatele. Dacă o surprinde uitându-se la el, o privește încruntat. Dar nu o surprinde prea des, pentru că ea nu-l privește prea des. Nu o deranjează ura lui. Oricum, nu era decât un *potențial* prieten. Acum știe că nu trebuie să-și dorească așa ceva sau să creadă că va merita vreodată să aibă unul.

(Prietenii nu există. Epicentrul nu e o școală. Pietricelele nu sunt copii. Orogenii nu sunt oameni. Armele n-au nevoie de prieteni.)

Dar e greu, căci fără prieteni se plictisește. Instructorii au învățat-o să citească așa cum părinții ei n-au făcut-o, dar nu poate citi prea mult, căci cuvintele încep să tremure și să zvâcnească pe pagină ca pietrele în timpul unui cutremur. Și oricum biblioteca nu are prea multe cărți care să fie doar amuzante, fără să fie utile. (Armele n-au nevoie de amuzament.) Nu are voie să se antreneze cu orogenia decât în timpul Aplicatei și, deși uneori stă întinsă în pat și își imaginează lecțiile din nou, în chip de antrenament suplimentar – în fond, puterea unui orogen constă în concentrare –, nici în privința asta nu are mare lucru de făcut.

Așa că, pentru a-și ocupa Ora Liberă sau alte ore în care nu e ocupată și nu doarme, hoinărește prin Epicentru.

Nimeni nu împiedică pietricelele s-o facă. Nimeni nu păzește dormitoarele pietricelelor pe durata Orei Libere sau după aceea. Instructorii nu-ți interzic să părăsești dormitoarele în timpul nopții. Ora Liberă poate fi Noaptea Liberă, dacă o pietricică e dispusă să-și petreacă ziua următoare luptându-se cu somnul. Adulții nu fac nimic pentru a-i împiedica pe copii să părăsească

clădirea. Orice copil prins în Grădina Inelară, unde accesul celor fără inele e interzis, sau apropiindu-se de porțile ce duc spre exteriorul Epicentrului va da socoteală seniorilor. Dar pentru orice delict mai mic, sancțiunile sunt blânde, suportabile, obișnuita pedeapsă pe măsura vinii. Așa stau lucrurile.

În fond, nimeni nu e exmatriculat din Epicentru. Armele defecte sunt pur și simplu eliminate din stoc. Iar armele funcționale ar trebui să fie suficient de deștepte ca să-și poarte singure de grijă.

Așa că Damaya e atentă ca hoinărelile ei să se rezume la zonele mai puțin interesante ale Epicentrului. Îi rămâne totuși destul teren de explorat, pentru că Epicentrul este imens. În afară de grădină și de zonele unde se antrenează pietricelele, există grupuri de clădiri în care locuiesc orogenii purtători de inele, biblioteci și teatre, un spital și locuri unde orogenii adulți lucrează când nu sunt plecați în misiuni în afara Epicentrului. Mai sunt kilometri de promenade pavate cu obsidian și zone verzi care nu au fost transformate în pârloagă și nici pregătite în eventualitatea unui Anotimp. În schimb, sunt amenajate. Există doar ca să fie frumoase. „Asta înseamnă că trebuie să fie cineva care să le privească”, își spune Damaya.

Așa că Damaya alege să se plimbe pe aici la orele târzii ale serii, în timp ce își imaginează unde și cum va trăi odată ce va intra în rândul purtătorilor de inele. Adulții o ignoră, ducându-se la treburile lor, discutând între ei sau bombănind de unii singuri, preocupați de problemele lor de adulți. Unii o observă, dar își văd de drum ridicând din umeri. Au fost și ei pietricele cândva. O singură dată o femeie se oprește și o întreabă: „Ai voie să fii aici?” Damaya dă din cap că da și își vede de drum, iar femeia nu o urmărește.

Clădirile administrative sunt mai interesante. Vizitează marile săli de antrenament pe care le folosesc orogenii cu inele: încăperi uriașe, ca niște amfiteatre, fără acoperiș, cu cercuri concentrice din mozaic gravate direct în sol. Uneori aici se află blocuri uriașe de bazalt și alteori solul e răvășit, iar bazaltul a dispărut. Uneori îi surprinde pe adulți antrenându-se în aceste săli. Mută blocurile de colo-colo de parc-ar fi jucării de copii, înfigându-le adânc în pământ și ridicându-le din nou numai cu puterea voinței, formând în jurul lor cercuri de frig ucigaș care fac aerul să se încețoșeze. E fascinant și intimidant și încearcă

să priceapă cât mai bine ce anume fac, deși nu se alege cu cine știe ce. Mai are mult pană să înceapă măcar să facă unele dintre aceste lucruri.

Principala o fascinează cel mai tare pe Damaya. Este inima Epicentrului: un hexagon vast acoperit de o cupolă, mai mare decât toate celelalte clădiri la un loc. Este clădirea din care își administrează Epicentrul treburile. Aici, orogenii cu inele stau în birouri unde se ocupă de hârțogărie și plătesc facturi, pentru că, desigur, trebuie să aibă grijă singuri de toate lucrurile acestea. Nimeni nu trebuie să spună că orogenii sunt inutili și secătuiesc resursele Yumenesului. Epicentrul se autoguvernează din punct de vedere fiscal și nu numai. Ora Liberă survine după ce programul de muncă s-a încheiat și clădirea nu-i aglomerată cum e probabil în timpul zilei, dar, ori de câte ori colindă prin ea, Damaya observă că majoritatea birourilor sunt încă luminate de lumânări și de câte o lampă electrică.

Gardienii au aripa lor în Principală. Din când în când, Damaya zărește uniforme stacojii în mulțimea de uniforme negre și, de fiecare dată, o ia în altă direcție. Nu de frică. Probabil că ei o văd, dar o lasă în pace pentru că nu face nimic din ce i s-a spus să nu facă. E exact așa cum i-a zis Schaffa: nu trebuie să te temi de Gardieni decât în anumite circumstanțe, nu foarte numeroase. Dar îi evită pentru că, pe măsură ce devine mai abilă, începe să observe că o încearcă o senzație stranie ori de câte ori se află în prezența unuia. E un soi de... zumzăit, ceva înțepător și *caustic,* mai degrabă auzit și simțit decât sessizat. Nu înțelege ce e, dar observă că nu-i singurul orogen care îi ocolește de departe pe Gardieni.

În Principală există aripi abandonate, pentru că Epicentrul este mai mare decât trebuie sau cel puțin așa i-au spus instructorii Damayei când i-a întrebat. Nimeni nu putea ști câți orogeni erau pe lume înainte de construirea Epicentrului sau poate constructorii s-au gândit că orogenii care vor supraviețui copilăriei și vor fi aduși aici vor fi mai numeroși, însă timpul nu le-a dat dreptate. Indiferent care-i răspunsul, prima oară când Damaya deschide o ușă care-i atrage atenția, pe care nimeni nu pare s-o folosească, și descoperă dincolo de ea culoare întunecate și pustii, este imediat intrigată.

E întuneric și nu vede prea departe. În apropiere deslușește mobile abandonate, cufere și altele asemenea, așa că decide să

nu exploreze chiar acum. Riscul de a suferi un accident este prea mare. În schimb, revine în căminul pietricelelor și în următoarele câteva zile face pregătiri. E ușor să iei un cuțitaș de tăiat carnea de pe o tavă din sala de mese, iar căminul are o mulțime de lămpi cu ulei pe care și le poate însuși fără să se sinchisească nimeni, și asta și face. Confecționează o desagă dintr-o față de pernă pe care o șterpelește când e de serviciu la spălătorie – avea marginile zdrențuite și era în grămada de rufe de aruncat – și, când în cele din urmă se simte pregătită, pornește în expediție.

Mai întâi înaintează încet. Însemnă ici și colo pereții cu cuțitul, ca să nu se rătăcească, până când își dă seama că această parte a Principalei are aceeași structură ca restul, un coridor central întrerupt din loc în loc de scări și, de o parte și de alta, uși dincolo de care se află una sau mai multe camere. Săli de ședințe, birouri, câte un spațiu suficient de mare ca să servească drept sală de conferințe, deși cele mai multe par să fie folosite ca spațiu de depozitare pentru cărți și haine vechi.

Dar cărțile! Multe sunt genul de povești frivole atât de greu de găsit la bibliotecă: romane de dragoste și aventură și fragmente irelevante ale legii-n piatră. Și, uneori, dincolo de uși se ascund lucruri uimitoare. Descoperă un etaj care, după toate aparențele, a fost folosit cândva drept spațiu de locuit, poate în vreun an mai înfloritor, când orogenii erau prea numeroși ca să îi poți găzdui confortabil în clădirile de apartamente. Se pare însă că, din nu se știe ce motiv, locatarii au plecat pur și simplu, lăsându-și bunurile în urmă. Damaya descoperă în dulapuri rochii lungi și elegante, mâncate de putreziciune, jucării pentru bebeluși, bijuterii după care mamei ei i-ar fi lăsat gura apă. Chicotind, le încearcă în fața oglinzii pătate de muște, apoi se oprește surprinsă de zgomotul propriului ei râs.

Sunt și lucruri mai ciudate. O încăpere plină de scaune de pluș – acum tocite și roase de molii – aranjate în cerc, față în față. De ce, nu-și poate imagina. O cameră pe care nu o înțelege decât mai târziu, după ce explorările ei au purtat-o prin clădirile din Epicentru dedicate cercetării. Atunci înțelege că a găsit un soi de laborator cu containere și mecanisme stranii despre care, în cele din urmă, află că sunt folosite la analiza energiilor și la manipularea chimicalelor. Poate că geomeștii nu se înjosesc să

studieze orogenia, așa că orogenii trebuie s-o facă și pe asta tot singuri? Nu-s decât presupuneri.

Și altele, nesfârșit de multe. Explorările devin lucrul pe care îl așteaptă cu nerăbdare zi de zi, după Aplicată. Din când în când, mai dă de necaz la creșă, pentru că visează cu ochii deschiși la descoperirile ei și nu e atentă în timpul sesiunii de întrebări și răspunsuri. Are grijă să nu se lase atât de mult pe tânjală încât să fie luată la întrebări de profesori, deși bănuiește că ei sunt la curent cu plimbările ei nocturne. În timpul hoinărelilor i-a și zărit pe unii dintre ei, lenevind și părând neobișnuit de umani în orele lor libere. Dar niciunul nu s-a luat de ea, ceea ce o încântă din cale-afară. E plăcută senzația că ea și ei împărtășesc un secret, deși nu e cazul. Viața în Epicentru urmează o rânduială anume, dar e rânduiala *ei.* Ea o stabilește și nimeni altcineva nu o perturbă. E bine să aibă ceva despre care știe numai ea.

Apoi, într-o zi, totul se schimbă.

•

Fata cea ciudată se furișează în șirul de pietricele atât de discret, că Damaya e cât pe ce să n-o observe. Străbat din nou Grădina Inelară, revenind la căminul pietricelelor după Aplicată, și Damaya e obosită, dar mulțumită. Instructorul Marcasit a lăudat-o pentru că a înghețat un tor de numai șaizeci de centimetri în jurul ei, extinzându-și simultan zona de control până la o adâncime aproximativă de treizeci de metri. „Ești aproape pregătită să dai testul pentru cel dintâi inel”, i-a spus el la sfârșitul lecției. Dacă e adevărat, înseamnă că ar putea ajunge să dea testul cu un an mai devreme decât majoritatea pietricelelor, cea dintâi din clasa ei.

Pentru că Damaya s-a lăsat furată de entuziasmul provocat de acest gând și pentru că a fost o zi lungă și toată lumea-i obosită, pentru că grădina e puțin circulată, iar instructorii vorbesc între ei, aproape nimeni nu o vede pe fata cea ciudată strecurându-se în rând chiar în fața Damayei. Până și Damaya e cât pe ce să nu observe, pentru că fata a așteptat, cu viclenie, până când șirul a cotit după un gard viu. Între un pas și un altul iat-o acolo, mergând în ritm cu ei, cu privirea ațintită drept înainte, cum fac cei mai mulți. Dar Damaya știe că adineauri ea nu era aici.

Preț de o clipă, e descumpănită. Nu le cunoaște *bine* pe toate celelalte pietricele, dar le știe măcar din vedere și fata aceasta

nu se numără printre ele. Cine e, așadar? Se întreabă dacă ar trebui să anunțe pe cineva.

Brusc, fata se uită peste umăr și surprinde privirea Damayei. Zâmbește larg și îi face cu ochiul. Damaya clipește nedumerită. Când fata întoarce capul, continuă s-o urmeze, prea tulburată ca s-o dea de gol.

Străbat Grădina și ajung în cazarmă, iar instructorii se retrag lăsând pietricelele să se bucure de Ora Liberă dinainte de culcare. Ceilalți copii se împrăștie, unii ducându-se să ia mâncare de la bufet, nou-veniții târându-se în paturi. Câteva pietricele cu mai multă energie încing un joc stupid, fugărindu-se în jurul paturilor. Ca de obicei, o ignoră pe Damaya și ceea ce face ea.

Așa că Damaya se întoarce către pietricica aceasta care nu-i o pietricică.

— Cine ești?

— Oare chiar asta vrei să mă întrebi?

Fata pare sincer surprinsă. E de o vârstă cu Damaya, înaltă, ciolănoasă și mai oacheșă decât majoritatea tinerilor sanzedi, iar părul ei e negru și cârlionțat, nu drept și cenușiu. Poartă o uniformă de pietricică, ba chiar și-a prins părul la spate așa cum fac pietricelele care îl au lung. Iluzia e spulberată numai de faptul că e complet necunoscută.

— De fapt, nu te interesează cine sunt, nu-i așa? continuă fata, părând aproape jignită de cea dintâi întrebare pe care i-a pus-o Damaya. În locul tău, eu aș vrea să știu ce caut aici.

Damaya o privește amuțită. Între timp, fata face ochii roată încruntându-se ușor.

— Am crezut că o să mă observe mai multă lume. Nu sunteți foarte mulți. Câți sunt în camera asta, treizeci? Mai puțini decât în creșa mea, și eu una aș observa dacă ar apărea cineva nou așa, dintr-odată…

— *Cine ești*? șuieră poruncitor Damaya.

Totuși, instinctiv, nu ridică glasul, ba chiar o apucă pe fată de braț târând-o către un cotlon izolat, unde sunt mai puține șanse să o observe cineva. Deși oricum ceilalți au ani de practică în a o ignora pe Damaya, așa că nimeni nu bagă de seamă.

— Răspunde-mi sau te spun instructorilor!

— Ei, așa-i mai bine, spune fata zâmbind larg. Mai aproape de ce mă așteptam. Dar tot e ciudat că ești singura…

Aici expresia i se schimbă într-una alarmată, pentru că Damaya trage aer în piept, pregătindu-se, în mod evident, să țipe. Străina izbucnește grăbită:

— Binof! Mă cheamă Binof! Pe tine cum te cheamă?

O întrebare banală, care declanșează în ea mecanismul politeții deprinse în viața de dinainte de Epicentru, făcând-o să răspundă din reflex:

— Damaya Spinare…

Nu s-a mai gândit de atâta vreme la uznumele ei sau la faptul că nu i se mai aplică, încât e șocată când se pomenește cât pe ce să-l pronunțe.

— Damaya. Ce cauți aici? De unde ai apărut? De ce ești…

Gesticulează fără cuvinte către fată, cuprinzând dintr-o mișcare uniforma, pieptănătura, însăși existența lui Binof.

— Șșș! Acuma ți-a venit cheful să pui un milion de întrebări? întreabă Binof și clatină din cap. Ascultă, n-am de gând să rămân aici și nu vreau să te bag în bucluc. Vreau doar să știu dacă n-ai văzut ceva ciudat.

Damaya o privește din nou fix și Binof se strâmbă.

— Un loc. Cu o formă anume. Oarecum. Ceva mare, o chestie…

Face o serie de gesturi complicate, încercând în aparență să mimeze ce anume caută. Sunt complet lipsite de sens.

Și totuși nu. Nu complet.

Epicentrul e circular. Damaya știe, deși nu-și poate da seama de asta decât atunci când ea și celelalte pietricele traversează Grădina Inelară. Steaua Neagră se înalță maiestuoasă la vest de Epicentru și înspre nord Damaya a văzut mai multe clădiri suficient de înalte încât să tragă cu ochiul peste zidul din obsidian. (Adesea se întreabă ce gândesc locatarii acelor clădiri când le privesc pe Damaya și pe celelalte pietricele de la ferestrele și de pe acoperișurile lor semețe.) Dar, mai important, *Principala* este și ea circulară sau aproape. Damaya colindă deja de destulă vreme pe holurile ei întunecate, având drept ghid numai o lampă, degetele ei și sessapinealele, ca să știe la ce se referă fata cea străină când descrie cu mâinile un hexagon.

Căci pereții și culoarele Principalei nu sunt suficient de late ca să justifice tot spațiul pe care îl ocupă construcția. Acoperișul clădirii acoperă o zonă, în centrul ei, unde nu sunt birouri și culoare. În interior trebuie să se afle un imens spațiu gol. O

curte poate sau un teatru, deși în Epicentru există alte teatre. Damaya a descoperit pereții acestei încăperi, le-a urmat conturul și nu sunt circulari. Există planuri și unghiuri. Șase în total. Dar, dacă există o ușă care dă în acest spațiu central în formă de hexagon, aceasta nu se află în niciuna dintre aripile dezafectate sau ea una n-a găsit-o.

— O încăpere fără uși, murmură Damaya fără să se gândească.

Așa a început să numească în mintea ei încăperea pe care n-o poate vedea, în ziua în care și-a dat seama că trebuie să existe. Și Binof trage aer în piept, aplecându-se către ea.

— Da. *Da*! Așa-i spune? E în clădirea aia mare din centrul incintei Epicentrului? Acolo m-am gândit și eu că se află. Da!

Damaya clipește năucă, apoi se încruntă.

— Cine. Ești?

Fata are dreptate: nu asta vrea să spună. Dar asta însumează toate celelalte întrebări mai presante.

Binof schițează o grimasă. Face ochii roată, chibzuiește o clipă, ia un aer hotărât și în cele din urmă spune:

— Binof Cârmuitor Yumenes.

Ceea ce nu înseamnă aproape nimic pentru Damaya. Aici în Epicentru nimeni nu are uznume sau comnume. Oricine a aparținut uzcastei Cârmuitorilor înainte să fie luat de Gardieni nu mai face parte din ea. Pietricelele născute aici sau aduse când erau suficient de mici primesc nume de rogălăi, iar celelalte sunt silite să adopte unul când câștigă primul inel. Asta-i tot ce capătă.

Dar intuiția pune lucrurile cap la cap și Damaya își dă subit seama că Binof nu manifestă de fapt o loialitate nelalocul ei față de o convenție socială care aici nu se mai aplică. Lui Binof *i se aplică,* fiindcă Binof *nu este orogenă.*

Și Binof nu e niciun odihnit oarecare: e un Cârmuitor și e din Yumenes, ceea ce înseamnă că este vlăstarul uneia dintre cele mai puternice familii din Neclintire. *Și s-a furișat în Epicentru dându-se drept orogenă.*

E ceva atât de imposibil, atât de nebunesc, încât Damaya rămâne cu gura căscată. Binof vede că a înțeles și se trage mai aproape, coborând vocea:

— Ți-am spus, nu vreau să te bag în belele. O să plec și o să găsesc camera aia și nu-ți cer decât să nu anunți încă pe

nimeni. Tu ai vrut să știi de ce sunt aici. *De asta.* Camera aia este ceea ce caut.

Damaya închide gura.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun.

Când Damaya o privește amenințător, Binof ridică mâinile.

— E spre binele tău, dar și al meu. Sunt lucruri pe care numai Cârmuitorii ar trebui să le știe și nici eu nu ar fi trebuit să le aflu încă. Dacă descoperă cineva că ți-am spus…

Șovăie.

— Nu știu ce ne-ar face amândurora, dar nu vreau să aflu.

Fir-ar să fie! Damaya încuviințează absentă.

— O să te prindă.

— Probabil. Dar când o să se întâmple asta, o să le spun cine sunt și gata.

Fata ridică din umeri cu nepăsarea unei persoane care n-a știut în viața ei ce înseamnă cu adevărat să-i fie frică.

— N-o să știe de ce sunt aici. Cineva o să-i anunțe pe părinții mei și o să am necazuri, dar oricum am necazuri tot timpul. Însă dacă pot să aflu mai întâi răspunsurile unor întrebări, poate o să merite. Deci unde e camera aia fără uși?

Damaya clatină din cap sesizând imediat capcana.

— *Eu* în schimb aș putea avea necazuri pentru că te-am ajutat.

Ea nu e una dintre Cârmuitori și nici măcar nu-i o persoană. Pe ea n-o va salva nimeni.

— Nu știu cum ai ajuns aici, dar ar trebui să pleci. Acum. Fă-o și n-o să te pârăsc nimănui.

— Nu, spune Binof sfidătoare. Am trecut prin multe ca să ajung aici. Și oricum deja ai dat de necaz, pentru că n-ai strigat după un instructor în clipa în care te-ai prins că nu sunt una dintre pietricele. Acum ești complicea mea. Corect?

Damaya tresare și simte un gol în stomac, înțelegând că fata are dreptate. În același timp, e furioasă pentru că Binof încearcă să o manipuleze și ea nu suportă asta.

— E mai bine să țip acum decât să te las să umbli brambura pe aici și să fii prinsă mai târziu.

Acestea fiind zise, se ridică și pornește către ușa dormitorului.

Binof scoate o exclamație și o urmează grăbită, prinzând-o de braț și vorbindu-i într-o șoaptă răspicată.

— Nu! Te rog! Uite, am niște bani. Trei diamanți roșii și un alexandrit! Vrei bani?

Damaya se enervează tot mai tare de la un minut la altul.

— Pentru ce aș avea nevoie de bani?

— Atunci privilegii. Data viitoare când ieși din Epicentru…

— *Noi nu ieșim din Epicentru*!

Damaya se încruntă și își smulge brațul din strânsoarea lui Binof. Cum a ajuns netoata asta de odihnită până aici? Există gărzi, membri ai miliției orășenești, la toate ieșirile Epicentrului. Dar gărzile sunt aici ca să îi țină pe orogeni înăuntru, nu pe odihniți afară, și poate fata asta din casta Cârmuitorilor, cu banii, *privilegiile* ei și neînfricarea ei, ar fi reușit să intre chiar dacă gărzile ar fi încercat s-o oprească.

— Suntem aici fiindcă e unicul loc unde suntem protejați de oameni ca *tine. Ieși afară*!

Deodată, Damaya se vede silită să-i întoarcă spatele, încleștându-și pumnii, concentrându-se din răsputeri și respirând precipitat, pentru că s-a înfuriat atât de tare încât acea parte a ei care știe să lărgească falii tectonice începe să se coboare în pământ. E o pierdere a controlului absolut rușinoasă și se roagă ca niciunul dintre instructorii ei să nu o simtă, pentru că atunci n-o s-o mai creadă aproape pregătită pentru primul test. Ca să nu mai pomenim că ar putea s-o înghețe pe fata asta.

Culmea, Binof își scoate capul de după umărul ei și spune:

— Oh! Te-ai înfuriat? Faci orogenie? Cum te simți când faci așa ceva?

Întrebările sunt atât de ridicole, neînfricarea ei atât de ilogică, încât orogenia Damayei dă chix. Dintr-odată nu mai e furioasă, ci uluită. Așa sunt toți Cârmuitorii când sunt copii? Palela era atât de mică încât nu avea Cârmuitori. Oamenii aparținând acestei uzcaste preferă, în general, să locuiască în locuri care merită cârmuite. Poate că numai Cârmuitorii din Yumenes sunt așa. Sau poate fata asta e toantă și gata.

Ca și cum tăcerea Damayei ar fi un răspuns, Binof zâmbește cu gura până la urechi și o ocolește, proțăpindu-se în fața ei.

— N-am avut până acum ocazia să cunosc un orogen. Adulți da, ăia cu inele adică, cei în uniforme negre, dar nu copii ca mine. Nu ești chiar atât de înfricoșătoare pe cât zic loriștii. Dar loriștii spun o grămadă de minciuni.

Damaya clatină din cap.

— Nu te înțeleg deloc.

Spre surprinderea ei, Binof devine brusc serioasă.

— Parcă ești mama.

Privește o clipă în altă parte, apoi își strânge buzele și o examinează pe Damaya pe sub sprâncene, părând să fi luat o decizie.

— Mă ajuți sau nu să găsesc camera aia? Dacă nu vrei să mă ajuți, măcar nu spune nimănui.

În ciuda a toate, Damaya e intrigată: de fata asta, de posibilitatea de a găsi o intrare în camera fără uși, de noutatea acestui parteneriat. Până acum n-a mai explorat niciodată *alături de* altcineva. E... palpitant. Se mută de pe un picior pe altul privind în jur, tulburată, dar în sinea ei a luat deja o hotărâre, nu-i așa?

— Bine. Dar eu n-am reușit să găsesc nicio intrare și am explorat Principala luni în șir.

— Principala? Așa se cheamă clădirea aia mare? Și da, nu mă surprinde asta, probabil că accesul acolo nu-i *ușor.* Sau poate c-a fost odată, dar acum calea aceea e închisă.

Binof își masează bărbia, fără să-și dea seama că Damaya o privește fix.

— Dar am o idee unde anume am putea căuta. Am văzut niște schițe vechi, un plan al clădirii. În fine, ideea e că trebuie să se afle în partea de sud. La parter.

Asta nu e în aripa dezafectată, din păcate. Totuși Damaya spune:

— Știu pe unde s-o luăm.

E o plăcere să vezi cum se luminează fața lui Binof la auzul acestor cuvinte.

O conduce pe drumul pe care îl urmează de obicei, mergând așa cum merge de obicei. În mod straniu, poate pentru că de data asta e nervoasă, observă parcă mai multe persoane care îi remarcă trecerea, mai multe care simt nevoia să-i arunce o a doua privire. Iar când îl zărește accidental pe inspectorul Galena în timp ce trece pe lângă o fântână – Galena, care a prins-o odată beată și i-a salvat viața neraportând-o mai sus – acesta chiar îi zâmbește, înainte să se întoarcă din nou către tovarășii lui vorbăreți. Atunci Damaya înțelege, în sfârșit, *de ce* o privește lumea: fiindcă toți știu despre pietricica tăcută și ciudată care își

petrece timpul hoinărind. Probabil au auzit despre Damaya, din zvonuri sau altcumva, și sunt *încântați* că, în cele din urmă, a mai luat pe cineva cu ea. Poate cred că și-a făcut o prietenă. Damayei i-ar veni să râdă dacă adevărul nu ar fi atât de puțin amuzant.

— Ciudat, spune Binof în timp ce străbat o potecă din obsidian care traversează una dintre grădinile mai puțin importante.

— Ce?

— Păi, mă tot aștept să mă observe cineva. Când colo, nimeni nu-mi acordă atenție. Chiar dacă suntem singurii copii de aici.

Damaya ridică din umeri și-și vede de drum.

— Te-ai aștepta să ne oprească cineva și să ne ia la întrebări. Am putea face ceva periculos.

Damaya clatină din cap.

— Dacă o să fim rănite și o să ne găsească cineva înainte să ne pierdem tot sângele, o să ne ducă la spital.

Și atunci Damaya va avea un punct negru la dosar, ceea ce ar putea-o împiedica să dea testul inelului. Tot ce face acum ar putea să-i afecteze șansele. Oftează.

— Asta nu-i rău, spune Binof, dar poate că-i o idee mai bună să îi oprești pe copii *înainte* să se rănească.

Damaya se oprește în mijlocul cărării ce străbate gazonul și se întoarce către Binof.

— Noi nu suntem copii, spune ea enervată și Binof clipește nedumerită. Suntem pietricele. Orogeni Imperiali aflați în perioada de pregătire. Și tu arăți ca unul, așa că lumea presupune că ești unul. Nimănui nu-i pasă dacă doi orogeni se rănesc.

Binof se holbează la ea.

— Oh!

— Și vorbești prea mult. Pietricelele nu fac așa ceva. Nu ne relaxăm decât în cămin și numai când nu sunt instructorii prin preajmă. Dacă tot te prefaci că ești una dintre noi, măcar fă-o *cum trebuie.*

— Bine, bine!

Binof își ridică ambele mâini de parcă ar vrea s-o îmbuneze.

— Îmi pare rău, am… (Damaya îi aruncă o căutătură aspră și ea se strâmbă.) Gata! Nu mai vorbesc!

Tace și Damaya își continuă drumul.

Ajung la Principală și intră înăuntru, așa cum face Damaya de fiecare dată. Doar că de data asta cotește la dreapta și nu la stânga și coboară în loc să urce. Acest coridor are tavanul mai jos și pereții sunt împodobiți într-un stil pe care nu l-a mai văzut, cu mici fresce pictate din loc în loc, înfățișând scene plăcute, inofensive. După un timp, începe să se simtă îngrijorată, pentru că se apropie tot mai tare de o aripă pe care nu a explorat-o și nici nu vrea s-o exploreze vreodată: aripa Gardienilor.

— Unde anume pe latura sudică a clădirii?

— Poftim?

Ocupată să se uite în jur – lucru care atrage și mai mult atenția decât vorbăria ei nesfârșită –, Binof o privește pe Damaya surprinsă.

— Ah! Păi... pe undeva pe-aici.

Damaya îi aruncă o căutătură mânioasă și Binof schițează o grimasă:

— Nu știu unde! Știu doar că era o ușă, chiar dacă acum nu mai e. Nu poți să..., sugerează Binof și își mișcă degetele. Se presupune că orogenii pot să ghicească genul ăsta de lucruri.

— Ce anume, să găsească uși? Nu, decât dacă sunt *în pământ.*

Dar chiar în timp ce rostește aceste cuvinte, Damaya se încruntă, pentru că... ei bine... *Poate* oarecum să sesizeze unde sunt ușile, prin deducție. Pereții de rezistentă se simt cam ca roca de bază, iar cadrele ușilor – ca niște goluri în straturi, locuri unde presiunea pe care clădirea o exercită asupra solului e mai mică. Dacă undeva la acest nivel o ușă a fost ascunsă, oare i-au scos și cadrul? Poate. Dar locul acela nu s-ar simți diferit prin comparație cu pereții înconjurători?

Se răsucește deja, răsfirându-și degetele așa cum are tendința să facă atunci când încearcă să-și extindă zona de control. În creuzetele Aplicațiilor există marcaje îngropate: mici blocuri de marmură pe care sunt gravate cuvinte. E nevoie de un control foarte fin ca nu doar să le găsești, ci și să îți dai seama care-i cuvântul. E ca și cum ai gusta o pagină dintr-o carte, observând diferențele infime dintre cerneală și hârtia nescrisă și folosindu-te de ele ca să citești. Dar fiindcă a făcut asta iar și iar, sub privirile atente ale instructorilor, își dă seama că același exercițiu ar putea servi, acum, acestui scop.

— Faci orogenie? întreabă nerăbdătoare Binof.

— Da, așa că *taci* până nu te-ngheț din greșeală!

Din fericire, Binof chiar îi dă ascultare, deși a sessiza nu e totuna cu a face orogenie și nu e niciun pericol să înghețe pe cineva. Damaya se simte recunoscătoare pentru tăcere.

Pipăie pereții clădirii. Prin comparație cu soliditatea impasibilă a stâncii, ei par doar niște umbre, dar, dacă procedează cu delicatețe, le poate urmări conturul. Și aici, și acolo, și dincolo, de-a lungul zidurilor interioare ale clădirii, cele care înconjoară camera ascunsă, simte locuri unde pereții sunt… întrerupți. Trage aer în piept și deschide ochii.

— Ei bine?

Binof salivează de-a dreptul.

Damaya se întoarce pe călcâie și face câțiva pași de-a lungul unui perete. Când ajunge în locul potrivit, găsește o ușă. E riscant să deschizi ușile aflate în aripile ocupate. Aceasta dă probabil în biroul cuiva. Coridorul e pustiu și tăcut, dar Damaya zărește lumini pe dedesubtul unor uși, ceea ce înseamnă că cel puțin câteva persoane lucrează până târziu. Mai întâi ciocăne. Neprimind răspuns, trage aer în piept și apasă pe clanță. E încuiată.

— Stai așa, spune Binof scotocindu-se prin buzunare.

După o clipă scoate ceva ce seamănă cu o unealtă pe care Damaya a folosit-o cândva ca să extragă bucăți de coajă din nucile de kurga de la ferma familiei ei.

— Am citit cum se face. Să sperăm că e o încuietoare simplă.

Începe să umble la broască folosind unealta, cu o expresie de concentrare pe chip.

Damaya așteaptă o vreme, sprijinindu-se cu un aer degajat de perete și pândind cu amândouă urechile și cu sessapinealele orice vibrație de pași sau glasuri apropiindu-se sau, mai rău, zumzetul unui Gardian trecând prin preajmă. Dar e trecut deja de miezul nopții și până și cei mai devotați lucrători fie plănuiesc să doarmă la birou, fie au plecat deja, așa că nu le deranjează nimeni în perioada agonizant de lungă de care are nevoie Binof ca să își dea seama cum se folosește unealta.

— Ajunge, spune Damaya după o eternitate.

Dacă vine cineva și le descoperă aici, Damaya nu va reuși să se disculpe.

— Întoarce-te mâine și o să încercăm din nou…

— Nu pot! spune Binof. A transpirat și îi tremură mâinile, ceea ce nu ajută. M-am descotorosit de dădacele mele vreme de o noapte, dar n-o să-mi meargă încă o dată. Era cât pe ce să reușesc adineauri. Mai dă-mi un minut.

Așa că Damaya așteaptă, din ce în ce mai îngrijorată, până când în cele din urmă se aude un clic și Binof scoate o exclamație de surprindere.

— Asta a fost? Cred că da!

Încearcă ușa și aceasta se deschide.

— Pe *bășinile* arzânde ale Pământului, a mers!

Încăperea de dincolo de ușă este, într-adevăr, locul de muncă al cuiva. Există un birou și două scaune cu spătar înalt, iar pereții sunt acoperiți de rafturi cu cărți. Biroul e mai mare decât majoritatea, iar scaunele mai bogat împodobite. Cine lucrează aici e un personaj important. Damaya se crispează la vederea unui birou încă folosit după atâtea luni în care nu a avut de-a face decât cu cabinetele dezafectate din aripile părăsite. Aici nu e praf și lămpile sunt deja aprinse, deși fitilele sunt mici. Ce ciudat!

Binof privește în jur încruntată; în birou nu se vede nicio altă ușă. Damaya trece pe lângă ea, apropiindu-se de un dulap cu aspect banal. Îl deschide: mături și mopuri și o uniformă neagră de rezervă atârnată de un cârlig.

— Asta-i tot? întreabă Binof înjurând cu glas tare.

— Nu.

Pentru că Damaya sesizează că distanța de la ușă la peretele din fund e prea mică și nu se potrivește cu lățimea clădirii. Iar dulapul nu e suficient de adânc ca să acopere diferența.

Cu prudență, întinde brațul dincolo de mătură și împinge peretele. Nimic, doar cărămidă solidă. Ei, fusese doar o idee.

— Ah, *corect*! exclamă Binof înghesuindu-se înăuntru alături de ea și dând deoparte uniforma de rezervă. Clădirile vechi au întotdeauna uși secrete care duc către depozite de hrană sau…

— În Epicentru nu există depozite de hrană.

Chiar în timp ce o rostește, se simte nedumerită, pentru că nu s-a mai gândit la asta până acum. Ce ar trebui să facă dacă vine un Anotimp? Nu crede că cetățenii Yumenesului se vor arăta dispuși să-și împartă hrana cu un grup de orogeni.

— Ah! Corect! schițează Binof o strâmbătură. Și totuși ne aflăm în Yumenes, chiar dacă aici e Epicentrul. E întotdeauna…

Și încremenește, cu ochii măriți, când degetele ei dau peste o cărămidă desprinsă. Zâmbește larg și împinge unul dintre capete, până când celălalt iese în afară. Apucă de el și scoate cărămida din locul ei. Dedesubt e un zăvor ce pare făcut din fontă.

— … e întotdeauna ceva ascuns dincolo de suprafață, șoptește Binof.

Damaya se trage mai aproape, uimită.

— Deschide-l.

— Ah, *acum* te interesează?

Dar, într-adevăr, Binof apucă zăvorul și trage.

Întreg peretele se mișcă, dezvăluind dincolo de el o deschizătură mărginită de același soi de cărămizi. Tunelul îngust cotește aproape imediat, pierzându-se în întuneric.

Damaya și Binof privesc prin deschizătură, neîndrăznind, niciuna, să facă primul pas.

— Ce-i acolo? șoptește Damaya.

Binof își umezește buzele cu privirea pierdută în umbrele tunelului.

— Nu știu sigur.

— Vrăjeală! (E rușinos și excitant să vorbească așa, ca unul dintre adulții cu inele.) Ai venit aici sperând că o să găsești *ceva.*

— Hai să vedem mai întâi…

Binof încearcă să treacă pe lângă ea și Damaya o apucă de braț. Binof tresare și brațul i se încordează în strânsoarea Damayei. O privește mânioasă, ca și cum ar fi îndurat un afront. Damayei nici că-i pasă.

— *Nu*! Spune-mi ce cauți sau închid ușa după tine și declanșez un cutremur care să dărâme peretele și să te prindă înăuntru. Și pe urmă mă duc să-i anunț pe Gardieni.

E o cacealma. Să folosească orogenia neautorizată chiar sub nasul Gardienilor și pe urmă să se mai și ducă să le spună ce-a făcut ar fi cea mai mare prostie de pe spinarea Taicii Pământ. Dar Binof n-are de unde ști.

— Ți-am zis, numai Cârmuitorii pot să afle despre asta!

Binof încearcă să se elibereze din strânsoarea ei.

— Ești un Cârmuitor. N-ai decât să schimbi regulile. Nu ăsta se presupune că-i rostul vostru?

Binof o privește năucită. Tace câteva clipe. Apoi oftează, se freacă la ochi și încordarea dispare din brațul ei slăbuț.

— Bine. Așa să fie, spune ea și trage adânc aer în piept. În inima Epicentrului e ceva, un soi de artefact.

— Ce fel de artefact?

— Nu știu sigur. Chiar nu știu!

Binof își ridică iute mâinile, eliberându-se astfel de Damaya, dar Damaya oricum nu mai încearcă s-o rețină.

— Nu știu decât că... din istorie lipsește ceva. E o gaură, un spațiu gol.

— Ce?!

— În *istorie*! spune Binof privind-o pe Damaya de parcă asta ar trebui să însemne ceva. Știi chestia aia pe care ți-o predau tutorii tăi? Despre cum a fost fondat Yumenesul?

Damaya clatină din cap. Cu excepția unei fraze vagi auzite la creșă despre faptul că Yumenes e cel dintâi oraș al Vechiului Imperiu Sanze, nu-și amintește să fi auzit despre fondarea acestuia. Probabil Cârmuitorii primesc o educație mai bună.

Binof dă ochii peste cap, dar explică:

— A fost un Anotimp. Cel dinainte de fondarea imperiului a fost Anotimpul Pribegiei, când nordul s-a deplasat brusc și recoltele au pierit fiindcă nici păsările, nici albinele nu le-au mai putut găsi. După asta, căpeteniile războinice au preluat controlul asupra majorității regiunilor, ceea ce pe atunci se petrecea de fiecare dată după un Anotimp. Nu exista decât legea-n piatra care să-i călăuzească pe oameni, plus zvonurile și superstițiile. Și, din cauza zvonurilor, nimeni nu s-a stabilit în regiunea asta vreme îndelungată, spune ea arătând în jos spre picioarele lor. Yumenes era locul perfect pentru un oraș: cu climă bună, așezat în centrul unei plăci, lângă apă, dar departe de ocean. Însă oamenii se temeau de locul ăsta și se temuseră de secole, din cauza a *ceva ce se afla aici.*

Damaya nu a mai auzit una ca asta.

— Ce anume?

Binof îi aruncă o privire iritată.

— Asta încerc să aflu! Asta lipsește! Istoria Imperiului începe după Anotimpul Pribegiei. Anotimpul Nebuniei a avut loc la puțin timp după aceea și atunci Căpetenia Războinică Verishe, Împărăteasa Verishe, cea dintâi dintre Împărați, a fondat Sanze. A înființat Imperiul aici, într-un ținut de care toată lumea se

temea, și a construit un oraș în jurul lucrului de care toți se temeau. De fapt, lucrul ăsta a garantat siguranța Yumenesului în anii lui de început. Și mai târziu, după ce Imperiul s-a mai consolidat, cândva între Anotimpul Dinților și Anotimpul Sufocării, a fost înființat Epicentrul, în acest loc. Intenționat. *Deasupra* lucrului de care se temeau cu toții.

— Dar ce…

Damaya se întrerupe, pricepând, în cele din urmă:

— Istoria nu spune de ce anume se temeau!

— Exact. Și cred că e acolo, înăuntru, spune Binof indicând ușa deschisă.

Damaya se încruntă.

— De ce numai Cârmuitorii au voie să știe?

— Nu *știu.* De asta sunt *aici.* Deci vii cu mine sau nu?

În loc să răspundă, Damaya trece pe lângă Binof, pătrunzând în coridorul din cărămidă. Binof scapă o înjurătură și se zorește s-o ajungă și, astfel, intră înăuntru împreună.

Tunelul se deschide într-un spațiu imens, întunecat. Damaya se oprește de îndată ce simte spațiul aerisit și larg din jurul ei. E beznă, dar simte forma terenului din față. O prinde pe Binof, care înaintează pe bâjbâite, dar cu hotărâre, în ciuda întunericului – ca o idioată –, și spune:

— Stai! Înaintea noastră terenul e tasat.

Șoptește pentru că așa trebuie să faci pe întuneric. Vocea ei are ecou. Ecoului îi ia ceva timp să se întoarcă. E un spațiu uriaș.

— Tasat?

— Da, tasat.

Damaya încearcă să-i explice, dar e atât de greu să le explici odihniților anumite chestii. Un alt orogen ar… *ști* pur și simplu.

— E… e ca și cum acolo s-ar fi aflat ceva foarte greu. (Ceva ca un munte.) Straturile sunt deformate și… e o depresiune. O groapă mare. O să cazi în ea.

— Futu-i rugina, murmură Binof.

Damaya abia reușește să nu se crispeze, deși a auzit lucruri mai rele de la unele pietricele prost crescute când instructorii nu erau prin preajmă.

— Ne trebuie lumină.

Pe podeaua din fața lor se aprind pe rând lumini. Răsună un clinchet vag – care are și el ecou – pe măsură ce fiecare dintre

ele se activează: mici lumini albe, rotunde, pornind de la picioarele lor în două șiruri paralele, aprinzându-se pe măsură ce fetele înaintează, și apoi unele mult mai mari, dreptunghiulare, alb-gălbui, răsfirându-se de o parte și de alta a culoarului. Panourile gălbui continuă să se activeze unul după altul, extinzându-se tot mai departe fără grabă, formând un hexagon imens și luminând, treptat, spațiul în care se află: un atrium vast cu șase pereți, încheiat, sus de tot, prin ceea ce trebuie să constituie acoperișul Principalei. Tavanul e atât de departe încât abia îi zăresc grinzile radiale care îl susțin. Pereții sunt simpli, din aceeași piatră banală din care e construit și restul Principalei, dar podeaua încăperii a fost în mare parte acoperită cu asfalt sau ceva foarte asemănător, neted, asemănător cu piatra fără să fie piatră, cu o textură rugoasă, durabil.

În centrul său însă e într-adevăr o adâncitură. Dar asta înseamnă să o minimalizezi: e de fapt un puț imens, care se îngustează spre capăt, cu pereți netezi și muchii ferme, precise, șase la număr, tăiate cu minuția cu care se șlefuiesc diamantele.

— Pământule nemilos, șoptește Damaya înaintând prudentă pe culoar către locul unde luminile galbene tivesc gura puțului.

— Da, spune Binof cu aceeași uimire în glas.

Puțul ăsta adânc de mai multe etaje. Dacă ar cădea înăuntru, s-ar rostogoli pe povârnișul lui și probabil și-ar rupe fiecare oscior când ar ajunge jos. Dar forma lui nu-i dă pace, fiindcă e *fațetat.* Se îngustează spre bază. Nimeni nu sapă o groapă cu o asemenea formă. De ce ar face-o? Ar fi aproape imposibil să ieși de acolo, chiar dacă ai avea o scară care să ajungă până jos.

Dar, de fapt, nimeni nu a *săpat* această groapă. Poate să sesizeze asta: ceva de o greutate monstruoasă a *imprimat* această gaură în pământ și s-a odihnit în ea suficient timp cât să silească stânca și solul de dedesubt să se solidifice, formând aceste planuri netede și precise. Apoi lucrul ăla a fost ridicat, curat ca un cozonac din tava lui, nemailăsând în urmă decât amintirea formei sale.

Dar stai! Pereții gropii nu sunt complet netezi. Damaya se ghemuiește ca să se uite mai îndeaproape, în timp ce, alături de ea, Binof a încremenit cu gura căscată.

Iată: de-a lungul fiecărei suprafețe netede vede niște obiecte subțiri, ascuțite, abia vizibile. Ace? Se ițesc prin crăpături fine ivite în pereții netezi, la întâmplare, alcătuind un model neregulat, ca rădăcinile unor plante. Acele sunt din fier: Damaya simte mirosul de rugină din aer. La naiba cu ce și-a imaginat mai devreme. Dacă ar cădea în groapa aceasta ar fi sfâșiată în bucăți cu mult înainte să ajungă jos.

— Nu mă așteptam la asta, șoptește în cele din urmă Binof. (Și-a coborât vocea, poate din respect sau poate de frică.) M-am așteptat la multe, dar… nu la asta.

— Dar ce e? întreabă Damaya. La ce folosește?

Binof clatină încet din cap.

— *Ar trebui* să fie…

— … secret, rostește o voce în spatele lor și amândouă sar în sus și se răsucesc alarmate.

Damaya stă mai aproape de marginea gropii și, când se poticnește, trăiește o clipă teribilă, amețitoare, în care e absolut convinsă că va cădea înăuntru. Ca efect, se relaxează și nu încearcă să se aplece înainte, să-și recapete echilibrul, să facă ceea ce ar face dacă ar avea vreo șansă să *nu* cadă. E mult prea grea și groapa se cască inevitabilă în spatele ei.

Apoi Binof o apucă de braț și o smucește înainte și, deodată, Damaya își dă seama că s-a aflat totuși la doi-trei pași de margine. N-ar fi căzut înăuntru decât dacă s-ar fi *lăsat* să cadă. Gândul e atât de straniu, încât e cât pe ce să uite *de ce* a fost pe punctul de a cădea, dar tocmai atunci vede Gardianul înaintând pe culoar.

Femeia e înaltă, solidă și cu pielea ca bronzul, frumoasă într-un mod sculptural, cu părul cenușiu, tuns scurt, formând un soi de căciuliță țepoasă. Pare mai vârstnică decât Schaffa, deși e greu să-ți dai seama: pielea ei e netedă, ochii de culoarea mierii nu sunt înconjurați de riduri. Dar ai senzația că e mai… grea, ca prezență. Și zâmbetul ei e aceeași combinație neliniștitoare pe care a văzut-o Damaya la toți Gardienii, prietenos și, în același timp, amenințător.

Damaya își spune: „Nu trebuie să-mi fie frică decât dacă ea crede că sunt periculoasă”.

Dar iată care-i problema: un orogen care a pătruns unde a pătruns ea nu e periculos? Damaya își umezește buzele și încearcă să-și ascundă frica.

Binof nu se deranjează să disimuleze, plimbându-și privirea între Damaya și femeie, între groapă și ușă. Damaya vrea să-i spună să nu facă orice i-o trece prin gând să facă, să nu încerce să o zbughească spre ieșire. Nu în prezența unui Gardian. Dar Binof nu e orogenă. Poate asta o va apăra chiar dacă face vreo prostie.

— Damaya, spune femeia, deși Damaya n-a mai întâlnit-o până acum. Schaffa va fi dezamăgit.

— E cu mine, izbucnește Binof, înainte să apuce Damaya să răspundă.

Damaya o privește surprinsă, dar Binof continuă să vorbească și acum, că s-a pornit, se pare că nimic n-o va opri.

— Eu am adus-o aici. I-am poruncit să vină. Nici nu știa de ușă și de… locul ăsta până nu i-am zis eu.

Nu-i adevărat, vrea să spună Damaya, pentru că ea ghicise existența acestui loc, numai că nu știuse cum să-l găsească. Dar Gardiana o privește curioasă pe Binof și ăsta e un semn bun, pentru că nimeni nu s-a ales deocamdată cu mâna frântă.

— Tu cine ești? zâmbește Gardiana. Nu ești orogenă presupun, în ciuda uniformei.

Binof tresare ușor, de parcă ar fi uitat că joacă rolul micuței pietricele rătăcite.

— Ah. Păi…

Își îndreaptă spatele și-și ridică bărbia:

— Mă numesc Binof Cârmuitor Yumenes. Îmi cer iertare pentru indiscreția mea, Gardianule. Aveam o întrebare care necesita răspuns.

Binof vorbește altfel, își dă seama, dintr-odată, Damaya: mai rar și cu voce sigură. Întreaga ei comportare nu e arogantă, ci gravă. Ca și cum soarta lumii ar depinde de găsirea răspunsului la întrebarea ei. Ca și cum n-ar fi doar odrasla răsfățată a unei familii bogate, care a decis dintr-o toană să facă un lucru incredibil de stupid.

Gardiana se oprește, înclinându-și capul și clipind în timp ce zâmbetul i se șterge de pe buze.

— Cârmuitor Yumenes!

Apoi surâde radios:

— Ce drăguț! Atât de tânără și deja ai un comnume. Ești binevenită printre noi, Binof Cârmuitor. Dacă ne-ai fi spus că vii, ți-am fi *arătat* noi înșine ceea ce voiai să vezi.

Binof tresare ușor auzind mustrarea.

— Mă tem că am vrut să-l văd prin forțe proprii. Poate că nu a fost un lucru înțelept, dar de-acum părinții mei probabil au aflat că am venit aici, deci nu trebuie să ai rețineri să discuți cu ei.

Asta a fost o chestie deșteaptă, să spună că știu și alții unde se află, își zice Damaya și e surprinsă pentru că până acum nu a considerat-o inteligentă pe Binof.

— Așa o să fac, spune Gardiana, apoi îi adresează Damayei un zâmbet care îi face stomacul să se revolte. O să discut și cu Gardianul tău și pe urmă o să stăm cu toții de vorbă. Ar fi drăguț, nu-i așa? Nu? Vă rog!

Pășește în lături și schițează o mică plecăciune, făcându-le semn să i-o ia înainte și, în ciuda politeții pe care o afișează, fetele știu că nu e o rugăminte.

Gardiana le conduce afară din încăpere. Pătrund din nou în tunelul de cărămidă și în spatele lor lumina se stinge. Când ușa e închisă și încuiată, iar biroul este și el încuiat și pătrund în aripa Gardienilor, femeia atinge umărul Damayei, făcând-o să se oprească, în timp ce Binof mai face doi-trei pași. Apoi, când Binof se oprește privindu-le nedumerită, Gardiana îi spune Damayei:

— Te rog, așteaptă aici.

Apoi înaintează să o ajungă din urmă pe Binof.

Binof o privește pe Damaya, încercând poate să-i transmită ceva din priviri. Damaya se uită în altă parte și mesajul se pierde în timp ce Gardiana o conduce pe Binof tot mai departe pe coridor, apoi în spatele unei uși închise. Binof a făcut deja suficient rău.

Damaya așteaptă, firește. Nu-i proastă. Stă în fața unei uși, într-o zonă circulată. În ciuda orei târzii, alți Gardieni apar din când în când și o privesc. Ea nu le întoarce privirile și asta pare să-i satisfacă, așa că își văd de drum fără s-o sâcâie.

După câteva clipe, Gardiana care le-a surprins în acea încăpere revine și o conduce dincolo de ușă, ținându-i cu blândețe mâna pe umăr.

— Bun. Hai să stăm puțin de vorbă, da? Am trimis după Schaffa. Din fericire, în momentul ăsta se află în oraș și nu e plecat în vreun circuit ca de obicei. Dar până ajunge aici…

Dincolo de ușă se află o încăpere mare, compartimentată și cu un covor pe podea, care adăpostește mici birouri. Unele sunt

ocupate, altele nu, iar persoanele care se mişcă între ele poartă uniforme negre şi stacojii. Câteva, foarte puţine, nu poartă uniforme deloc, ci haine civile. Damaya priveşte totul fascinată, până când Gardiana îi pune o mână pe cap şi, blând, dar inexorabil, o sileşte să-şi mute privirea.

O conduce într-un birou mic, în spatele unei uşi aflate la capătul încăperii. Masa este însă complet goală şi biroul pare nefolosit. De fiecare parte a mesei se află câte un scaun, aşa că Damaya îl ocupă pe cel destinat oaspeţilor.

— Îmi pare rău, spune ea în timp ce Gardiana se aşază de cealaltă parte a mesei. Nu… nu mi-am dat seama.

Gardiana clatină din cap ca şi cum n-ar conta.

— Ai atins vreunul?

— Ce?

— În alveolă.

Gardiana zâmbeşte în continuare, dar ei zâmbesc tot timpul, aşa că asta nu înseamnă nimic.

— Ai văzut protuberanţele din peretele alveolei. N-ai fost curioasă? Era unul la o lungime de braţ de locul unde stăteai.

Alveolă? Oh, şi acele de fier ieşind din perete.

— Nu, nu le-am atins.

Alveolă pentru ce?

Gardiana se apleacă spre ea şi zâmbetul ei dispare brusc. Nu se şterge ca să lase loc unei încruntături. Pur şi simplu faţa ei se goleşte brusc de expresie.

— Te-a strigat? I-ai răspuns?

Ceva e în neregulă. Damaya simte asta brusc, instinctiv, şi înţelegerea o lasă fără cuvinte. Chiar şi vocea Gardienei e diferită, mai profundă, mai blândă, aproape şoptită, ca şi cum n-ar vrea să audă şi alţii ce spune.

— Ce ţi-a spus?

Gardiana întinde mâna şi Damaya i-o oferă imediat, supusă, deşi nu vrea. Însă o face pentru că Gardienilor trebuie să li te supui. Femeia îi ia mâna şi o ţine cu palma în sus, mângâindu-i cu degetul mare linia cea lungă. Linia vieţii.

— Mie poţi să-mi povesteşti.

Damaya clatină din cap complet năucită.

— Ce să-mi spună *cine*?

— E mânios.

Vocea femeii scade și mai tare, devenind monotonă, și Damaya își dă seama că, de fapt, nu o interesează dacă e sau nu auzită: Gardiana vorbește altfel pentru că *aceasta nu e vocea ei*!

— Mânios și… înspăimântat. Le aud pe amândouă acumulându-se, sporind, mânia și teama. Pregătindu-se pentru momentul reîntoarcerii.

E ca și cum… ca și cum înăuntrul Gardienei s-ar afla altcineva și *acest* altcineva este cel care vorbește, folosindu-se însă de chipul și de vocea Gardienei și de întregul ei corp. Dar, în timp ce femeia rostește aceste cuvinte, mâna ei începe să se strângă în jurul mâinii Damayei. Degetul ei mare, care s-a oprit deasupra oaselor pe care i le-a frânt Schaffa acum un an și jumătate, începe să apese și Damaya simte că-i vine rău, în timp ce o parte din ea spune: „Nu mai vreau să mă doară”.

— Îți spun tot ce vrei, exclamă ea, dar Gardiana sporește presiunea.

Ai zice că nici n-o aude.

— Data trecută a făcut ce trebuia făcut.

Apasă și își intensifică strânsoarea. Gardiana aceasta, spre deosebire de Schaffa, are unghii lungi. Unghia degetului mare începe să se înfunde în carnea Damayei.

— S-a infiltrat prin pereți și a întinat creația lor pură, exploatându-i înainte să-l poată ei exploata. Când conexiunile oculte au fost făcute, i-a *schimbat* pe cei care urmau să îl controleze. Le-a înlănțuit sorțile.

— Nu, te rog, șoptește Damaya.

Palma începe să-i sângereze. Aproape în aceeași clipă cineva ciocăne la ușă. Femeia nu ia seama la nimic.

— I-a făcut parte din sine.

— Nu *înțeleg,* spune Damaya.

O doare. *O doare*! Tremură, așteptând trosnetul osului.

— Spera la o comuniune. La compromis. În schimb, conflictul s-a… agravat.

— Nu înțeleg! N-are sens ce spui!

Nu-i bine. Damaya țipă la un Gardian și *știe* că nu-i bine, dar ce se întâmplă nu-i corect. Schaffa i-a promis că n-o s-o rănească fără motive întemeiate. Toți Gardienii funcționează pe acest principiu. Damaya a văzut asta urmărindu-i cum interacționează cu colegii ei, pietricelele, și cu orogenii purtători

de inele. Viața în Epicentru urmează o rânduială anume și femeia asta o *încalcă.*

— Dă-mi drumul! Fac ce vrei, numai dă-mi drumul!

Ușa se deschide și Schaffa pășește înăuntru. Damayei i se taie răsuflarea, dar el n-o privește. Nu are ochi decât pentru Gardiana care ține mâna Damayei. Se oprește în spatele ei și nu zâmbește.

— Timay. Controlează-te!

„Timay nu-i acasă!”, își zice Damaya în gând.

— Acum nu mai grăiește decât ca să ne avertizeze, își continuă ea litania. Data viitoare nu vor fi compromisuri…

Schaffa oftează ușor și își înfige degetele în ceafa lui Timay.

La început, din locul undă sta, Damaya nu poate vedea ce anume a făcut. Îl vede pur și simplu făcând o mișcare bruscă, scurtă, violentă, apoi capul lui Timay zvâcnește înainte. Femeia scoate un sunet aspru și răgușit, aproape vulgar, și ochii i se holbează. Cu chipul inexpresiv, Schaffa face ceva, flexându-și brațul, și primele dâre de sânge se preling pe gâtul lui Timay, absorbite de tunică sau picurându-i în poală. Mâna ei se relaxează brusc în jurul mâinii Damayei și chipul i se destinde.

Acesta este totodată momentul în care Damaya începe să țipe. Continuă să țipe în timp ce Schaffa își răsucește din nou mâna, cu nările încordate de efortul pe care i-l cere ceea ce face, și sunetul oaselor frânte și al tendoanelor dislocate e inconfundabil. Apoi Schaffa își ridică mâna, ținând ceva mic și neclar – prea acoperit de sânge – între degetul mare și arătător. Atunci Timay se prăbușește și Damaya vede ruina care a constituit cândva baza craniului ei.

— Liniște, mititico! spune Schaffa cu blândețe și Damaya tace.

Un alt Gardian intră, o privește pe Timay, îl privește pe Schaffa și oftează.

— Neplăcut.

— Foarte neplăcut, spune Schaffa oferindu-i lucrul acela însângerat bărbatului, care își face mâinile căuș și-l primește, grijuliu.

— Mi-aș dori să îndepărtezi ăsta.

Face semn cu bărbia către cadavrul lui Timay.

— Da.

Bărbatul pleacă ducând cu sine lucrul pe care Schaffa l-a îndepărtat din trupul lui Timay, apoi alți doi Gardieni intră, oftează la fel ca primul și iau cadavrul de pe scaun. Îl cară afară, unul dintre ei oprindu-se să șteargă cu o batistă picăturile de sânge de pe masă, din locul unde s-a prăbușit Timay. Se mișcă eficient. Schaffa se așază pe locul lui Timay și Damaya își îndreaptă privirea către el, dar numai fiindcă așa trebuie. Se privesc câteva clipe în tăcere.

— Dă să văd, spune Schaffa cu blândețe și ea îi oferă mâna.

În mod uimitor, aceasta nu-i tremură.

El i-o ia în mâna stângă, cea curată încă pentru că nu cu ea a sfâșiat trunchiul cerebral al lui Timay. Îi răsucește mâna, examinând-o cu atenție și strâmbându-se la vederea semilunii însângerate unde unghia lui Timay a străpuns pielea. O singură picătură de sânge se prelinge din palma Damayei, împroșcând masa exact în locul unde s-a aflat sângele lui Timay ceva mai devreme.

— Bine. Mă temeam să nu-ți fi făcut mai mult rău.

— Ce…, începe Damaya, dar nu reușește să rostească mai mult.

Schaffa zâmbește, deși în zâmbetul lui e o undă de tristețe.

— Ceva ce n-ar fi trebuit să vezi.

— *Poftim*?

Ca să spună asta i-a trebuit un efort demn de un decainelar.

Schaffa stă pe gânduri un moment, apoi spune:

— Ești conștientă că noi – Gardienii – suntem… diferiți.

Îi zâmbește de parcă ar vrea să-i reamintească exact cât de diferiți. Toți Gardienii zâmbesc foarte mult.

Ea încuviințează, rămasă fără cuvinte.

— E o… operație.

El dă drumul o clipă mâinii Damayei și își atinge ceafa, sub cascada părului lung și negru.

— E un lucru care ne face să fim ceea ce suntem. Un implant. Uneori nu merge și trebuie îndepărtat, după cum tocmai ai văzut.

Ridică din umeri. Mâna dreaptă îi e în continuare plină de sânge închegat.

— Legătura unui Gardian cu orogenii care-i sunt repartizați poate amâna dezastrul, dar Timay le-a lăsat pe ale ei să se erodeze. Ce prostie!

Un hambar rece din Nordmedlat. O clipă de aparentă afecțiune. Două degete calde apăsând baza craniului Damayei. „Datoria înainte de toate”, spusese el. „Ceva care mă va ajuta să te găsesc mai ușor”.

Damaya își umezește buzele.

— Spunea… chestii… fără… logică.

— Am auzit câte *ceva* din ce-a zis.

— Nu era *ea.*

Acum Damaya e cea care nu are logică.

— Nu mai era cine fusese. Era altcineva. Vorbea de parcă… ar fi fost altcineva înăuntru.

În capul ei. În gura ei, vorbind prin ea.

— Tot spunea ceva despre o alveolă. Și despre cineva care e furios.

Schaffa înclină capul.

— Taica Pământ, firește. E o halucinație destul de răspândită.

Damaya îl privește nedumerită. Ce? *E furios*: Ce?

— Și ai dreptate: Timay nu mai era ea însăși. Îmi pare rău că te-a rănit. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta. Îmi pare tare rău, mititico.

Și în vocea lui e un regret atât de sincer, iar pe chipul lui atâta compasiune, încât Damaya face ce n-a mai făcut dintr-o anumită noapte rece și întunecată într-un hambar din Nordmedlat: izbucnește în plâns.

După o clipă, Schaffa se ridică, dă ocol mesei și o ia în brațe, așezându-se pe scaunul ei și lăsând-o să i se ghemuiască în poală și să-i plângă pe umăr. Viața în Epicentru urmează o rânduială anume și una dintre reguli e asta: dacă nu le-a provocat nemulțumirea, Gardienii sunt cei mai buni protectori pe care îi poate avea un rogălău. Așa că Damaya plânge pe săturate, și nu doar din pricina a ceea ce a văzut aici, în această noapte. Plânge pentru că a fost nespus de singură, iar Schaffa… Ei bine, Schaffa o iubește în felul lui tandru și teribil. Nu acordă atenție amprentei însângerate pe care mâna lui dreaptă i-o lasă pe șold sau felului în care degetele lui – degete puternice, capabile să ucidă – îi apasă baza craniului. La scară mare, asemenea lucruri sunt irelevante.

Când furtuna de suspine se potolește, Schaffa o mângâie pe spate cu mâna curată.

— Cum te simți, Damaya?

Ea nu-și saltă capul de pe umărul lui. Simte miros de sudoare, piele și fier, lucruri pe care întotdeauna le va asocia cu confortul și cu frica.

— Sunt bine.

— Bun. Trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

El o îmbrățișează cu blândețe, încurajator.

— O să te duc într-unul dintre creuzete și o să dai testul pentru cel dintâi inel. Vreau să-l treci de dragul meu.

Damaya clipește, se încruntă și își ridică ochii spre Schaffa. El îi zâmbește tandru. Și asta o face să înțeleagă, într-o străfulgerare, că testul vizează mai mult decât orogenia ei. Pentru că majoritatea rogălăilor sunt anunțați dinainte de data testului, ca să aibă timp să repete și să se pregătească. Ea are parte de el fără avertisment pentru că e unica ei șansă. S-a dovedit neascultătoare. Nedemnă de încredere. Din această cauză, Damaya trebuie să dovedească acum că poate fi și utilă. Dacă nu reușește…

— Am nevoie să trăiești, Damaya.

Schaffa își lipește fruntea de a ei.

— Micuța mea plină de compasiune. E atâta moarte-n viața mea. Te rog, treci testul ăsta de dragul meu!

Sunt atâtea întrebări pe care ar vrea să le pună. La ce s-a referit Timay? Ce o să pățească Binof? Ce e *alveola* aceea și de ce-i ascunsă? Ce i s-a întâmplat lui Fractură anul trecut? De ce îi oferă Schaffa până și această șansă infimă? Dar în Epicentru viața urmează o rânduială anume și ea nu are dreptul să pună sub semnul întrebării voința unui Gardian.

Dar…

Dar…

Dar. Își întoarce capul și privește acea unică picătură din sângele ei, de pe masă.

Nu-i corect.

— Damaya?

Nu-i corect ce-i fac ei. Ce le face locul ăsta tuturor celor aflați între zidurile lui. Ce o silește el să facă pentru a supraviețui.

— O să faci asta? De dragul meu?

Ea încă-l mai iubește. Și nici asta nu-i corect.

— Dacă o să trec testul…

Damaya închide ochii. Nu poate să-l privească în timp ce spune asta. Nu fără să-l lase să-i citească în ochi acel „nu-i corect”.

— Mi-am ales un nume de rogălău.

Schaffa nu o dojenește din pricina limbajului folosit.

— Serios? spune el părând mulțumit. Care este?

Ea își umezește buzele.

— Sienit.

Schaffa se reazemă de spătarul scaunului.

— Îmi place, spune el gânditor.

— Da?

— Sigur că da. Doar l-ai ales tu, nu?

Râde, dar e un râs bun. Râde cu ea, nu de ea.

— Se formează la marginea plăcilor tectonice. Nu se degradează la căldură sau sub presiune, ci devine din ce în ce mai puternic.

Chiar o *înțelege.* Ea își mușcă buza, simțind noi lacrimi ce amenință să curgă. Nu-i corect să-l iubească, dar multe lucruri nu-s corecte pe lumea asta. Așa că își stăpânește lacrimile și ia o hotărâre. Plânsul înseamnă slăbiciune. Plânsul e ceva ce făcea Damaya. Sienit va fi mai puternică.

— O s-o fac, spune Sienit cu glas scăzut. O să trec testul de dragul tău, Schaffa. Îți promit!

— Grozavă fată, spune Schaffa și zâmbește strângând-o la piept.

•

> „(neclar) cei care vor îmbrățișa pământul prea strâns în sinea lor. Nu sunt propriii lor stăpâni. Nu le permiteți să stăpânească peste alții”.
>
> Tăblița a Doua, *Adevărul incomplet,* versetul nouă

18.

Descoperi minuni în adâncuri

Ykka vă conduce în casa din care a ieșit împreună cu tovarășele ei. Mobila-i puțină și pereții sunt goi. Podeaua este zgâriată, iar în aer stăruie un miros de mâncare și transpirație stătută. Aici chiar *a locuit* cineva până de curând. Poate până la sosirea Anotimpului. Acum însă, casa e doar o cochilie goală pe care tu și ceilalți o străbateți îndreptându-vă către ușa pivniței. La picioarele scării descoperi o încăpere largă și goală, luminată numai de torțe din lemn îmbibat în catran.

Aici îți dai seama, pentru prima dată, că nu e vorba numai de o comunitate bizară de oameni și alte ființe: pereții pivniței sunt din granit compact. Nimeni nu sapă în granit numai ca să facă o pivniță și... nu ești sigură că pivnița aceasta chiar a fost *săpată* de cineva. Toți se opresc în timp ce te apropii de un perete și îl atingi. Închizi ochii și te *extinzi.* Da, ai o senzație familiară. Un rogălău a creat acest perete perfect neted numai prin puterea voinței, cu o concentrare extraordinară, pe care abia ți-o poți imagina. (Deși nu ar fi cea mai *desăvârșită* concentrare pe care-ai sessizat-o în viața ta.) N-ai mai auzit despre cineva care să fi înfăptuit așa ceva numai cu ajutorul orogeniei. Orogenia nu-i pentru clădit.

Te răsucești și o descoperi pe Ykka privindu-te.

— Asta-i munca ta?

Ea zâmbește.

— Nu. Aceasta, ca și celelalte intrări secrete, există de secole, dinainte să mă nasc eu.

— Oamenii din comul ăsta conviețuiesc cu orogenii de atâta vreme?

Parcă spusese că acest com nu există decât de vreo cincizeci de ani.

Ykka râde.

— Nu. Voiam doar să spun că lumea asta a schimbat mulți stăpâni de-a lungul Anotimpurilor. Nu toți au fost la fel de idioți că ai noștri cu privire la utilitatea orogenilor.

— Păi, ai noștri nu sunt idioți deloc, spui tu. Toată lumea înțelege perfect cum să se *folosească* de noi.

— Ooo! Ykka face o grimasă compătimitoare. Te-ai pregătit la Epicentru? Toți cei care i-au supraviețuit vorbesc ca tine.

Te întrebi câți orogeni de-ai Epicentrului a întâlnit femeia asta.

— Da.

— Bun. Acum o să vezi că putem înfăptui mult mai multe de bunăvoie.

Și Ykka face semn către deschizătura largă aflată în zidul din spatele ei, la numai câțiva pași. Fascinată de construcția pivniței, nici n-ai observat-o. Prin ea pătrunde un vag curent de aer. Înaintea deschizăturii stau trei persoane, privindu-te cu expresii care variază între ostilitate, prudență și amuzament. Nu sunt înarmate – armele stau rezemate de perete, la îndemână – și nici nu se comportă ca atare, însă îți dai seama că sunt paznicii pe care orice com ar trebui să-i aibă la poarta pe care acest com nu o are. Aici, în această pivniță.

Blonda discută cu glas scăzut cu unul dintre paznici. Contrastul evidențiază și mai mult făptura ei firavă: e cu treizeci de centimetri mai scundă și probabil cu cincizeci de kilograme mai ușoară decât cel mai mărunt dintre ei. Strămoșii ei ar fi trebuit să-i facă o favoare și să se fi culcat și cu un sanzed sau doi. În fine, vă continuați drumul și gărzile rămân în urmă, două dintre ele așezându-se pe scaune, a treia pornind pe scări, probabil pentru a face de veghe în interiorul clădirii nelocuite de deasupra.

A venit momentul să operezi o schimbare de paradigmă: satul abandonat de deasupra *este* zidul de apărare al acestui com. Un camuflaj în locul unei bariere.

Dar camuflaj pentru ce? O urmezi pe Ykka în bezna de dincolo de deschizătură.

— Inima acestui loc a fost întotdeauna aici, explică ea în timp ce străbateți un tunel lung și întunecat care ar putea fi puțul abandonat al unei mine.

Există șine pentru vagonete, deși sunt vechi și atât de înfundate în piatra sfărâmicioasă că abia le deslușești. Sunt

numai niște ridicături supărătoare sub tălpile tale. Grinzile din lemn ale tunelului par vechi, la fel și soclurile din perete, care găzduiesc becuri electrice legate prin cabluri, dar care arată de parcă ar fi fost menite, inițial, să susțină torțe din lemn, fiind ulterior reconvertite de un giner. Luminile încă mai funcționează, ceea ce înseamnă că acest com beneficiază de energie geo sau hidro sau de ambele feluri. Deja are o situație mai bună decât Tirimo. În puț este cald, dar nu vezi obișnuitele țevi de încălzire. E pur și simplu cald și se face tot mai cald pe măsură ce urmezi panta ușor abruptă care duce în jos.

— V-am spus că au fost mine în regiune. Așa au și dat de locul ăsta, cu mult timp în urmă. Cineva a fisurat peretele greșit și a descoperit un întreg labirint de tuneluri despre care nimeni nu știa că există.

Ykka amuțește vreme îndelungată, în timp ce puțul se lărgește și coborâți o serie de trepte amenințătoare de metal. Sunt o mulțime. Și ele par vechi, dar, în mod bizar, n-ai zice că metalul este slăbit sau ruginit. E neted, lucios, intact. Treptele nu se zgâlțâie deloc.

La un moment dat remarci că, nu se știe când, mâncătoarea de pietre cu părul roșcat a dispărut. Nu v-a urmat în puț. Ykka nu pare să fi observat, așa că îi atingi brațul:

— Unde ți-e prietena?

Deși cam știi.

— Priet… ah, aia. Lor le e greu să se miște ca noi, așa că au propriile lor căi de a se deplasa. Inclusiv unele la care nu m-aș fi gândit.

Îi aruncă o privire lui Hoa, care a coborât scările odată cu tine. El îi întoarce privirea cu răceală și ea râde.

— Interesant.

La picioarele scărilor e un alt tunel, deși acesta pare oarecum diferit. Tavanul e boltit și nu drept, iar suporturile sunt un soi de coloane groase, de piatră argintie, arcuindu-se din pereți ca niște coaste. Aproape că poți simți prin porii pielii vârsta acestor coridoare.

Ykka reia discuția:

— Practic, toată stânca din regiune e înțesată de tuneluri și intrări, mine peste mine. Civilizație peste civilizație, fiecare construind peste ce a fost înainte.

— Aritussid, spune Tonkee. Jyamaria. Statele Ottey inferioare.

Ai auzit despre Jyamaria din istoria pe care ai predat-o la creșă. A fost numele unei națiuni mari, cea care a început sistemul de drumuri pe care mai târziu l-a îmbunătățit Sanze și care a ocupat odinioară cea mai mare parte a Sudmedlatului de azi. A pierit acum zece Anotimpuri. Celelalte nume aparțin probabil altor mortcivuri. Ăsta pare să fie genul de lucru cu care geomeștii și-ar bate capul chiar dacă nimeni altcineva n-o face.

— Periculos, spui tu încercând să-ți ascunzi neliniștea. Dacă stânca de aici a fost atât de grav compromisă…

— Da, da. Deși ăsta e riscul oricărei mine, nu doar din cauza cutremurelor, ci și a incompetenței.

Tonkee se tot răsucește din mers, examinând totul și reușind să nu se lovească de nimeni, ceea ce e uimitor.

— Cutremurul ăla din nord a fost suficient de puternic pentru ca până și asta să se fi prăbușit, spune ea.

— Ai dreptate. Cutremurul ăla – noi îi spunem formarea Riftului Yumenes, dat fiind că nimeni n-a venit cu un nume mai bun – a fost cel mai rău din ultimele câteva secole. Nu cred că exagerez zicând asta.

Ykka ridică din umeri și privește înapoi, către tine.

— Dar, firește, tunelurile nu s-au prăbușit fiindcă eram eu aici. Nu *le-am dat voie.*

Încuviințezi lent. Nu diferă de ceea ce ai făcut tu în Tirimo, cu excepția faptului că Ykka a avut probabil grijă să protejeze nu numai suprafața. Zona asta trebuie oricum să fie una relativ stabilă, altfel tunelurile s-ar fi năruit cu mult timp în urmă.

Dar spui:

— N-o să fii totdeauna prin preajmă.

— Când n-o să fiu eu, o să se ocupe altcineva, ridică ea din umeri. Cum am zis, suntem mai mulți acum.

— În legătură cu asta…

Tonkee se răsucește pe un călcâi, concentrându-și deodată toată atenția asupra Ykkăi.

Ykka râde:

— Idei puține, dar fixe, nu?

— Nu chiar.

Bănuiești că Tonkee continuă să observe grinzile și compoziția pereților, numărând în același timp pașii pe care-i faceți și cine mai știe ce altceva, și toate astea în timp ce vorbește.

— Deci cum ai reușit? Să momești orogenii încoace?

— Să-i momesc? clatină Ykka din cap. Nu-i așa sinistru cum spui tu. Și e greu de descris. E… o chestie pe care o fac. Cum ar fi…

Amuțește.

Și deodată te împiedici. Pe jos nu e niciun obstacol. Dar, brusc, ți-e greu să mergi în linie dreaptă, de parcă panta ar fi devenit mai abruptă, dar nu vizibil. Indica spre Ykka.

Te oprești și te uiți urât la ea. Ea se oprește la rândul ei, se întoarce și-ți zâmbește.

— Cum faci chestia asta? o întrebi tu.

— Nu știu.

O privești cu neîncredere și ea își deschide larg brațele.

— E un truc pe care l-am încercat cu câțiva ani în urmă. Și la scurt timp după aia, un bărbat a sosit în așezare și mi-a zis că m-a simțit de la kilometri distanță. Apoi și-au făcut apariția doi puști. Ei nici nu-și dădeau seama că au reacționat la ceva. Apoi un alt bărbat. De atunci am tot făcut asta.

— Ce anume ai făcut? întreabă Tonkee mutându-și privirea de la tine la Ykka.

— Numai rogălăii simt, explică Ykka, deși tu deja ți-ai dat seama și singură.

Apoi se uită la Hoa, care vă supraveghează pe amândouă, complet nemișcat:

— Și ei, mi-am dat seama mai târziu.

— Așa, legat de asta, o întrerupe Tonkee.

— Focuri din adâncuri și găleți ruginite, pui prea multe întrebări!

Asta vine din partea blondei, care clatină din cap și vă face semn tuturor să vă puneți în mișcare.

Acum, înaintea ta, se aud din când în când zgomote difuze și curentul de aer este mai puternic. Dar cum e posibil? Trebuie să vă aflați la doi kilometri sub suprafață sau poate chiar mai mult. Adierea e călduță și aduce cu ea mirosuri pe care aproape le-ai uitat după săptămânile în care ai respirat sulf și cenușă prin mască. O aromă de mâncare gătită, o duhoare de gunoi putred, un iz de lemn ars. Oameni. Simți mirosul oamenilor. O mulțime de oameni. Și apoi în fața voastră se vede lumină, o lumină mult mai puternică decât șirul de becuri electrice de pe pereți.

— Un com *subteran*? rostește Tonkee spunând ceea ce tu doar gândești, deși ea sună mai sceptică. (Tu însă știi mai multe decât ea despre lucrurile aparent imposibile.) Nu, nimeni nu-i atât de prost!

Ykka se mulțumește să râdă.

Pe măsură ce lumina cea stranie începe să lumineze puțul din jurul tău, aerul se deplasează mai repede și zgomotul se aude tot mai tare, apoi ajungi într-un loc unde tunelul se lărgește și devine un prag lat cu o balustradă protectoare de metal. Priveliștea e spectaculoasă, pentru că un giner sau un inovator a înțeles precis care va fi reacția nou-veniților. Faci exact ceea ce a intenționat acel proiectant de mult mort: privești cu gura căscată, copleșită de o uimire abjectă.

E o *geodă.* Sesizezi asta, felul în care stânca din jurul tău se schimbă abrupt în altceva. Pietricica din curent, nodul din urzeală: cu nenumărați eoni în urmă, în râul de minerale topite din venele Taicii Pământ s-a format o bulă. În acest buzunar, hrănite de presiuni incomprehensibile și scăldate în apă și foc, s-au dezvoltat cristale. Această geodă este de dimensiunile unui oraș.

Ceea ce reprezintă, probabil, și motivul pentru care *cineva a construit un oraș înăuntrul ei.*

Dinaintea ta se deschide o peșteră vastă, boltită, înțesată cu așchii de cristal scânteietor, mari cât trunchiurile unor copaci. Trunchiurile unor copaci *imenși.* Sau cât niște clădiri. Unele uriașe. Țâșnesc din pereți la întâmplare, într-o harababură totală, de lungimi diferite, cu circumferințe diferite, unele albe și transparente, câteva fumurii sau cu vagi nuanțe purpurii. Unele sunt scurte, terminându-se prin vârfuri ascuțite la numai câțiva metri de peretele care le-a dat naștere, dar cele mai multe se întind până le pierzi din vedere. Formează traverse și drumuri prea abrupte ca să le străbați, pornind în direcții ilogice. Ca și cum cineva ar fi găsit un arhitect, l-ar fi silit să construiască un oraș din cele mai frumoase materiale cu putință, apoi ar fi aruncat toate clădirile alea într-o cutie și ar fi zgâlțâit-o ca să se distreze.

Și, evident, aici locuiesc oameni. Pe măsură ce privești, observi pretutindeni poduri înguste de frânghie și platforme din lemn. Lămpi electrice atârnă de cabluri, iar funii și scripeți transportă mici lifturi de la o platformă la alta. În depărtare, un

bărbat coboară niște trepte din lemn ridicate în jurul unei uriașe coloane albe, înclinate. Doi copii se joacă pe solul aflat departe, jos, printre cristale butucănoase de mărimea unor case.

De fapt, unele dintre cristale chiar *sunt* case. În ele au fost tăiate găuri: uși și ferestre. Vezi oameni mișcându-se înăuntrul unora dintre ele. Fumul se ridică din hornuri tăiate în vârfurile ascuțite de cristal.

— *Pământule* nemilos și nesătul! șoptești tu.

Ykka stă cu mâinile în șolduri, urmărindu-ți reacția cu o expresie care ar putea fi mândrie.

— Cea mai mare parte nu-i făcută de noi, recunoaște ea. Adăugirile mai recente, da, podurile mai noi, dar tunelul era deja săpat. Nu știm cum au reușit s-o facă fără să spargă cristalele. Pasarelele sunt din metal, la fel ca treptele din tunelurile prin care tocmai am trecut. Ginerii n-au idee cum e făcut. Metalloriștii și alchimiștii au orgasme când dau cu ochii de ele. Acolo sus…

Arată către tavanul abia vizibil al peșterii, aflat la sute de metri deasupra capetelor voastre. De-abia o auzi. Ai mintea amorțită și ochii încep să te doară după ce au privit atât fără să clipească.

— … sunt mecanisme care pompează aerul poluat într-un strat poros de sol, care îl filtrează și îl trimite din nou la suprafață. Alte pompe aduc înăuntru aer curat. Imediat în afara geodei există mecanisme care deviază apa unui izvor termal subteran, aflat ceva mai departe, către o turbină care ne furnizează curent electric – a durat mult până ne-am prins cum funcționează – sau o aduc în interior, pentru necesitățile zilnice.

Oftează.

— Dar, ca să fiu cinstită, încă nu știm cum funcționează o bună parte din chestiile pe care le-am găsit aici. Totul a fost construit cu mult timp în urmă. Cu mult înainte să existe Vechiul Sanze.

— Geodele sunt instabile odată ce le-ai spart învelișul. (Până și Tonkee pare copleșită. O observi cu coada ochiului: pentru prima oară de când ai cunoscut-o, nu se mai agită.) N-are sens nici măcar să te gândești să construiești în interiorul uneia dintre ele. Și de ce *strălucesc* cristalele astea?!

Are dreptate. Chiar strălucesc.

Ykka ridică din umeri și-și încrucișează brațele.

— Habar n-am. Dar oamenii care au construit toate astea le-au gândit astfel încât să dureze chiar și în caz de cutremur, așa că i-au făcut geodei niște chestii ca să se asigure că rezistă. Și a rezistat… dar *ei* nu. Când au găsit-o locuitorii Castrimei era plină de schelete, unele atât de vechi că s-au transformat în pulbere imediat ce le-am atins.

— Deci strămoșii tăi au decis să mute pe toată lumea într-un artefact imens, lăsat de un mortciv, care i-a ucis pe ultimii oameni care și-au asumat acest risc, zici tu.

Dar sarcasmul nu e tocmai reușit. Ești prea zguduită ca să nimerești tonul potrivit. Apoi continui:

— Sigur. De ce să *nu* repeți o greșeală colosală ca asta?

— Crede-mă, e o discuție nesfârșită, spune Ykka oftând și rezemându-se de balustradă, ceea ce te face să tresari.

Dacă alunecă, e un drum lung până jos și cristalele de pe podeaua geodei par foarte ascuțite.

— Nimeni nu voia să locuiască aici pe termen lung. Castrima a folosit locul ăsta și tunelurile ca pe un depozit, deși nu pentru chestii de bază cum ar fi alimentele sau medicamentele. Dar în tot acest timp n-a apărut nici măcar o fisură în pereți, chiar și după cutremure. În final, istoria a fost cea care ne-a convins: comul care a controlat această regiune pe durata ultimului Anotimp, un com adevărat, cum se cuvine, cu ziduri și toate cele, a fost invadat de o bandă de comleși. Întregul com a fost ars din temelii și rezervele lui vitale au fost furate. Supraviețuitorii au avut de ales între a se muta aici, jos, sau a încerca să supraviețuiască la suprafață, fără ziduri, fără căldură și cu o gașcă de tâlhari dând târcoale, gata să revină după prada ușoară care mai rămăsese. Ei au fost predecesorii noștri.

„Nevoia este singura lege”, spune legea-n piatră.

— Dar lucrurile n-au mers bine.

Ykka se îndreaptă și vă face semn să o urmați. Porniți cu toții pe o rampă largă și plată, care coboară într-o pantă blândă către podeaua peșterii. Abia acum îți dai seama că e un cristal și că mergeți pe una dintre laturile sale. Cineva l-a pavat cu ciment ca să nu alunece, dar dincolo de marginea fâșiei cenușii vezi o strălucire albă, discretă.

— Majoritatea celor care s-au mutat aici pe durata acelui Anotimp au murit și ei. N-au reușit să repare mecanismele de împrospătare a aerului. Să stai în peștera asta mai mult de

câteva zile însemna să te sufoci. Și nu aveau hrană, chiar dacă aici erau în siguranță și aveau căldură și apă din belșug, așa că majoritatea au murit de foame înainte să revină soarele.

E o poveste veche, căreia numai decorul unic îi dă un aer de noutate. Încuviințezi absentă, încercând să nu te împiedici, în timp ce atenția îți este atrasă de un bărbat mai în vârstă, care traversează caverna pe deasupra, purtat de un scripete suspendat de un cablu, cu fundul instalat confortabil într-un ochi de funie. Ykka se oprește și îi face cu mâna. Bărbatul îi răspunde și alunecă mai departe.

— Supraviețuitorii acestui coșmar au înființat punctul de schimb care a devenit în cele din urmă Castrima. Au transmis din generație în generație povestea acestui loc, dar chiar și așa nimeni nu voia să locuiască aici… până când străbunica mea și-a dat seama de ce nu funcționau mecanismele. Până când le-a făcut să funcționeze pășind pur și simplu prin intrarea aia, spune Ykka făcând semn peste umăr, în direcția din care ați venit. Au funcționat și pentru mine când am coborât aici pentru prima dată.

Te oprești. Pentru câteva clipe, ceilalți își continuă drumul fără tine. Hoa e primul care observă că nu îi urmezi. Se întoarce și te privește. Distant, prin vălul de oroare și uimire, remarci că pe chipul lui a apărut un soi de reținere care nu fusese acolo mai-nainte. La un moment dat, când vei avea timp să te gândești la altceva, tu și el va trebui să aveți o discuție. Acum însă sunt aspecte mai importante de luat în seamă.

— Mecanismele, spui tu, cu gura uscată. Funcționează pe bază de *orogenie.*

Ykka încuviințează cu un zâmbet discret.

— Așa cred ginerii. Sigur, faptul că acum totul merge face concluzia să fie evidentă.

— Este… Cauți cuvintele și nu le găsești. *Cum*?

Ykka râde clătinând din cap.

— Habar n-am. Pur și simplu funcționează.

Asta te îngrozește mai mult ca toate celelalte lucruri pe care ți le-a arătat.

Ykka oftează și-și pune mâinile în șolduri.

— Essun, spune ea și tu tresari. Așa te cheamă, da?

Îți umezești buzele.

— Essun Rezis…

Și te oprești. Pentru că ai fost cât pe ce să rostești numele sub care te-au cunoscut oamenii din Tirimo vreme de atâția ani, dar numele ăla e o minciună.

— Essun, repeți și te oprești aici.

O minciună parțială.

Ykka îi măsoară din priviri pe tovarășii tăi.

— Tonkee Inovator Dibars, spune Tonkee.

Îți aruncă o căutătură aproape stânjenită, apoi își privește picioarele.

— Hoa, spune Hoa.

Ykka stăruie câteva clipe cu privirea asupra lui, ca și cum s-ar mai aștepta la ceva, dar el nu are nimic de adăugat.

— Bine, atunci, spune Ykka, deschizându-și brațele de parcă ar vrea să cuprindă întreaga geodă.

Vă privește cu bărbia ridicată aproape sfidător.

Apoi continuă:

— Asta încercăm să facem noi în Castrima: să supraviețuim. La fel ca toată lumea. Numai că suntem dispuși să *inovăm* puțin.

Înclină din cap către Tonkee, care chicotește nervoasă.

— S-ar putea să murim cu toții făcând-o, dar, dar-ar rugina, asta s-ar putea întâmpla oricum: e un Anotimp.

Îți umezești buzele.

— Putem să plecăm?

— Cum adică putem să plecăm? De-abia am avut timp să explorăm…, începe Tonkee furioasă, apoi înțelege brusc ce-ai vrut să spui și fața ei pământie devine și mai pământie. Oh!

Zâmbetul Ykkăi e tăios ca diamantul.

— Bine. Nu ești proastă, asta-i bine. Veniți! Trebuie să vă prezint câțiva oameni.

Își reia mersul în josul pantei, făcându-vă din nou semn s-o urmați, și nu-ți răspunde la întrebare.

•

> „În practică, s-a descoperit că sessapinealele, organe-pereche situate la baza trunchiului cerebral, nu sunt sensibile doar la mișcările seismice locale și la presiunea atmosferică.
>
> În urma testelor s-au observat reacții la prezența animalelor de pradă, la emoțiile altora, la temperaturi extreme chiar și la distanță și la mișcarea corpurilor

celeste. Mecanismul acestor reacții nu poate fi determinat”.

Nandvid Inovator Murkettsi, *Observări ale variațiilor sessunale la indivizii subdezvoltați,* comul de predare a biomestriei al Universității a Șaptea. Cu mulțumiri Epicentrului pentru cadavrele donate.

19.

Sienit cu ochii-n patru

Sunt de trei zile în Meov când ceva se schimbă. Sienit și-a petrecut aceste trei zile simțindu-se foarte nelalocul ei, în mai multe sensuri. Cea dintâi problemă este că nu le poate vorbi limba, despre care Alabastru spune că e limba eturpică. Anumite comuri de pe Coastă încă o mai folosesc ca limbă maternă, deși majoritatea oamenilor învață și sanze-mat ca să poată face negoț. Teoria lui Alabastru este că locuitorii insulelor se trag cu preponderență din costieri, ceea ce pare evident judecând după coloritul lor predominant și după părul creț care e foarte răspândit, dar pentru că ei preferă să jefuiască și nu să facă negoț nu au nevoie să învețe sanze-mat. El încearcă să-i predea eturpică, dar ea nu are dispoziția necesară ca să învețe ceva nou. Asta din cauza celei de a doua probleme, pe care Alabastru i-o indică atunci când s-au întremat după peripețiile lor: nu pot să plece. Sau, mai bine zis, nu au încotro s-o apuce.

— Dacă Gardienii au încercat să ne omoare o dată, vor încerca din nou, îi explică el.

Îi spune asta în timp ce se plimbă singuri pe una dintre culmile aride ale insulei. E unicul mod în care pot avea parte de intimitate, căci altminteri hoarde de copii îi urmează peste tot, încercând să imite sunetele stranii ale sanze-matului. Sunt multe de făcut aici – copiii sunt la creșă în majoritatea serilor, după ce toată lumea a terminat cu pescuitul, prinsul crabilor și restul activităților pe ziua respectivă –, dar e clar că nu au parte de prea multă distracție.

— Fără să știm ce am făcut ca să trezim mânia Gardienilor ar fi o nebunie să se întoarcem la Epicentru, continuă Alabastru. S-ar putea să nu trecem nici de poartă înainte să arunce cineva în noi cu un alt cuțit disruptiv.

Ceea ce este evident acum, că Sienit se gândește la asta. Dar mai e un lucru la fel de evident, ori de câte ori se uită în zare și

vede gâlma fumegândă care reprezintă tot ce a mai rămas din Allia.

— Ei cred că am murit.

Își smulge ochii de la gâlma aceea, încercând să nu-și imagineze ce a devenit frumosul com de la marginea mării pe care și-l amintește. Toate alarmele Alliei, toate planurile și pregătirile ei vizau supraviețuirea în cazul unui tsunami, nu al erupției vulcanice care a survenit, în mod imposibil, în locul acestuia. Sărmana Heresmith! Nici măcar Asael nu merita moartea de care probabil c-a avut parte.

Nu se poate gândi la asta. În schimb, se concentrează asupra lui Alabastru.

— Asta vrei să zici, nu? Faptul că suntem morți în Allia ne permite să fim vii și liberi aici.

— Exact!

Acum Alabastru zâmbește larg, dansând practic pe loc. Nu l-a mai văzut niciodată atât de încântat. Ai zice că nu-i conștient de prețul libertății lor… sau poate că pur și simplu nu-i pasă.

— Cei de-aici au contacte sporadice cu continentul și, când se întâmplă asta, acestea nu sunt tocmai prietenoase. Gardienii noștri desemnați pot să ne simtă dacă se află suficient de aproape, dar cei ca ei nu vin niciodată încoace. Pe majoritatea hărților insulele astea nici măcar nu figurează! (Acum devine serios.) Dar pe continent nu am avea nicio șansă să scăpăm din ghearele Epicentrului. Fiecare Gardian aflat la est de Yumenes adulmecă prin ruinele Alliei ca să descopere dovezi despre supraviețuirea sau moartea noastră. Probabil au trimis portretele noastre către Patrula Drumurilor Imperiale și către milițiile cvartentelor din regiune. Presupun că pe mine mă descriu drept Misalem renăscut și pe tine drept complicea mea. Sau poate o să îți acorde și ție în cele din urmă puțin respect și o să decidă că *tu* ai fost capul răutăților.

Da, sigur.

Dar are dreptate. Un com a fost distrus în mod cumplit și Epicentrul va avea nevoie de țapi ispășitori. De ce nu cei doi rogălăi aflați la fața locului, care ar fi trebuit să fie suficient de abili încât să potolească, împreună, orice mișcare seismică? Distrugerea Alliei reprezintă o trădare a tot ceea ce Epicentrul îi promite Neclintirii: orogeni îmblânziți și docili, protecție față de cutremure și erupții. O viață trăită fără frică, cel puțin până

sosește încă un Anotimp. Sigur că Epicentrul îi va picta în cele mai negre culori, pentru că altminteri oamenii i-ar doborî zidurile din obsidian și i-ar măcelări pe toți cei dinăuntru, până la cea mai mică pietricică.

Pe Sienit n-o ajută nici faptul că sesizează – acum, că sessapinealele ei nu mai sunt amorțite – cât de rău stau lucrurile în Allia. E la periferia sensibilității ei – ceea ce e o surpriză. Dintr-un motiv sau altul, acum și-o poate extinde mult mai departe decât înainte. Dar e limpede: în suprafața plană din estul plăcii Maxima e un puț care coboară, și coboară, și *coboară* până la mantia de magmă a planetei. Sienit nu poate ajunge mai jos de-atât și nici nu trebuie, pentru că știe ce anume a format acest puț. Marginile lui sunt hexagonale și are exact aceeași circumferință ca obeliscul rubiniu.

Și Alabastru e *încântat.* Măcar pentru asta și tot l-ar urî.

El îi vede expresia și zâmbetul îi piere.

— Pământule nemilos, tu ești vreodată fericită?

— O să ne găsească. Gardienii noștri pot să ne dea de urmă.

El clatină din cap.

— Al meu nu poate.

Îți amintești că, în Allia, Gardianul cel neobișnuit a făcut o aluzie la ceva de genul ăsta.

— Cât despre al tău, te-a pierdut când ți-a fost negată orogenia. Asta întrerupe orice, să știi, nu numai talentele noastre. Trebuie să te atingă așa încât legătura să funcționeze din nou.

Nu știai asta.

— Totuși, n-o să înceteze să mă caute.

Alabastru se oprește.

— Îți place atât de tare viața în Epicentru?

Întrebarea o ia prin surprindere și o înfurie și mai tare.

— Măcar acolo puteam fi eu însămi! Nu trebuia să ascund ce sunt!

El încuviințează lent și ceva din expresia lui îi spune că o înțelege mult prea bine.

— Și ce anume ești când te afli acolo?

— *Să. Ți-o. Trag,* zice ea, prea furioasă ca să înțeleagă de ce e furioasă.

— Păi, ai făcut-o.

Zâmbetul lui arogant o face să fiarbă mai tare decât Allia.

— Îți aduci aminte? Ne-am tras-o numai Pământul știe de câte ori, chiar dacă nu ne putem suferi, din ordinul altcuiva. Sau ai reușit să te faci să crezi c-ai vrut-o? Așa de tare ți-era dor de-o sculă, orice sculă, până și scula mea mediocră și plicticoasă?

Ea nu-i răspunde prin cuvinte. A terminat-o cu gânditul și vorbitul. E în Pământ și acesta vibrează de furia ei, amplificând-o. Torul care se materializează în jurul ei e înalt și elegant și produce un inel de douăzeci de centimetri de frig atât de cumplit că aerul șuieră pe loc și se albește. O să-l înghețe până-n Arctice și-ndărăt.

Dar Alabastru se mulțumește să ofteze și să se încordeze ușor și îi anulează torul cu al lui, atât de simplu, de parcă ar stinge o lumânare cu degetele. E blând prin comparație cu ce i-ar putea face, dar nonșalanța cu care a înăbușit dezlănțuirea ei de furie o face să se clatine. Înaintează ca și cum ar vrea s-o ajute și ea se ferește cu un mârâit surd. El se retrage imediat, ridicându-și mâinile de parcă ar cere un armistițiu.

— Scuze, spune el. (Pare sincer, așa că ea nu reacționează furtunos.) Încercam să subliniez un aspect.

A reușit. Nu că ea n-ar fi știut și până acum: că e o sclavă, că toți rogălăii sunt sclavi, că, în schimbul siguranței și al sentimentului valorii personale pe care i le oferă, Epicentrul pune pe celălalt taler al balanței dreptul ei de a trăi și chiar dreptul de a deține controlul asupra propriului trup. Dar chiar dacă știi asta și-o recunoști în sinea ta, este genul de adevăr pe care nu-l folosești împotriva altora – nici măcar ca să sublimezi un aspect – pentru că e o cruzime inutilă. De asta îl urăște pe Alabastru: nu pentru că e mai puternic și nici măcar fiindcă-i nebun, ci pentru că refuză să-i permită ficțiunile politicoase și adevărurile nerostite care au ajutat-o să trăiască ani în șir confortabil și în siguranță.

Se mai privesc un moment furioși, apoi Alabastru clatină din cap și se răsucește pe călcâie, dând să plece. Sienit îl urmează fiindcă nu prea are unde se duce. Revin la nivelul peșterilor. În timp ce coboară scările, Sienit nu are de ales decât să se confrunte cu cel de-al treilea motiv pentru care se simte atât de nelalocul ei în Meov.

În portul comului plutește acum o corabie imensă, grațioasă, cu pânze – poate o fregată, poate un galion, pentru ea toate-s corăbii –, care face celelalte vase să pară mărunte prin

comparație. Coca e dintr-un lemn atât de întunecat că bate în negru, peticit ici-colo cu lemn mai deschis la culoare. Velele ei sunt din pânză roșiatică, la rândul lor des cârpite, decolorate de soare și pătate de sare… și totuși, cumva, în ciuda petelor și a peticelor, nava are o frumusețe stranie. Se cheamă *Clalsu,* sau cel puțin așa sună cuvântul în urechile ei, și s-a întors din larg la două zile după ce Sienit și Alabastru au sosit în Meov. La bordul ei se află o bună parte dintre adulții apți de muncă ai comului și o mulțime de mărfuri câștigate prin mijloace necinstite, ca urmare a câtorva săptămâni de prădăciuni pe culoarele de navigație din apropierea coastei.

Clalsu l-a adus în Meov și pe căpitanul său, care e și secundul starostelui, dar e considerat secund numai din pricină că își petrece mai mult timp departe de insulă decât pe ea. Sienit și-ar fi dat seama oricum că el este adevăratul conducător al Meovului din clipa în care bărbatul a coborât schela în întâmpinarea mulțimii care îl aclama, pentru că știe, chiar și fără să înțeleagă un cuvânt, că toți îl iubesc și îl respectă. Numele lui este Innon, Innon Rezistent Meov, dacă e să respectăm convențiile continentalilor. Un bărbat mare, cu pielea neagră ca majoritatea meoviților, cu o constituție mai degrabă ca a unei Spinări Late și nu a unui Rezistent, cu o personalitate capabilă să eclipseze orice Cârmuitor din Yumenes.

Cu excepția faptului că nu e nici Rezistent, nici Spinare Lată, nici Cârmuitor și că niciunul dintre aceste uznume nu înseamnă mare lucru în acest com care respinge atât de multe dintre obiceiurile sanzedilor. E un orogen. O sălbăticiune, născut liber și crescut fără ascunzișuri de Harlas, care e și el rogălău. Aici, *toți* conducătorii sunt rogălăi. Așa a supraviețuit această insulă atâtor Anotimpuri că le-a pierdut numărul.

Și dincolo de asta… Sienit nu știe cum să procedeze cu Innon.

Uite, acum îl aude încă din clipa în care ajunge la intrarea peșterii principale a comului. Toată lumea poate să-l audă, fiindcă vorbește la fel de tare ca la bordul corăbiei sale. Nu e nevoie să vorbească atât de tare: în peșteră, până și cel mai mic sunet are ecou. Dar nu-i soiul de om care să se înfrâneze, nici măcar când ar trebui.

Ca acum.

— Sienit, Alabastru!

Așezarea s-a adunat în jurul focurilor comune pentru masa de seară. Toată lumea stă pe bănci de piatră sau din lemn, relaxându-se și flecărind, dar în jurul lui Innon e un grup de persoane cărora el le istorisește… ceva. Însă trece imediat pe sanze-mat, dat fiind că este unul dintre puținii membri ai comului care poate vorbi această limbă, deși cu un accent pronunțat.

— Vă așteptam pe amândoi! V-am păstrat povești frumoase! Veniți încoa!

Se ridică și le face semne ca și cum faptul că strigă din rărunchi n-ar fi de ajuns să le atragă atenția și ca și cum un bărbat de un metru nouăzeci, cu o coamă imensă de codițe împletite și purtând veșmintele a trei națiuni diferite – toate stridente –, ar fi greu de zărit în mijlocul mulțimii.

Însă Sienit se pomenește zâmbind în timp ce pășește în cercul de bănci unde Innon se pare că le-a păstrat una liberă. Alți membri ai comului murmură formule de salut pe care Sienit a început să le recunoască. Din politețe, se străduiește să bâiguie ceva similar ca răspuns, pronunță greșit și trebuie să îndure chicotelile lor. Innon îi zâmbește și repetă propoziția corect. Ea încearcă din nou și vede mulțimea din jur încuviințând.

— Excelent, spune Innon cu atâta convingere că ea nu poate să nu-l creadă.

Apoi el îi zâmbește larg lui Alabastru, care stă alături de ea.

— Ești un bun profesor, cred.

Alabastru își înclină ușor capul.

— Nu chiar. S-ar părea că nu pot să-mi împiedic elevii să mă urască.

— Mmm.

Vocea lui Innon e joasă și groasă și reverberează ca un cutremur de adâncime. Zâmbetul lui e ca o erupție vulcanică: luminos, fierbinte și neliniștitor, mai ales văzut de aproape.

— Să vedem dacă nu putem schimba treaba asta, hm?

Și o privește pe Sienit cu un interes nerușinat, nesinchisindu-se nici cât negru sub unghie de chicotelile celorlalți membri ai comului.

Pentru că asta este problema. Bărbatul ăsta ridicol, gălăgios și vulgar nu a făcut niciun secret din faptul că o *dorește* pe Sienit. Și din păcate – fiindcă altfel ar fi ușor – are ceva de care

Sienit se simte atrasă. Sălbăticia lui probabil. N-a mai cunoscut pe nimeni ca el.

Problema este că el pare să-l dorească *și* pe Alabastru. Și nici Alabastru nu se arată dezinteresat.

E nițel cam complicat.

Odată ce a reușit să-i facă pe amândoi să se simtă stânjeniți, Innon își folosește uriașul lui farmec asupra alor săi.

— Bun! Iată-ne aici, cu mâncare din belșug și cu lucruri noi și frumoase pe care alți oameni le-au făcut sau le-au plătit.

Aici trece din nou în eturpică, repetând cuvintele pentru toată lumea. La auzul ultimei părți, toți chicotesc pentru că de la sosirea corăbiei majoritatea chiar *poartă* haine și bijuterii noi. Apoi Innon continuă și nu e nevoie să-i traducă Alabastru ca Sienit să știe că le spune o poveste, pentru că Innon face asta cu tot trupul. Se înclină înainte și vorbește mai încet și toată lumea e captivată de momentul tensionat pe care îl descrie. Apoi mimează pe cineva care se prăbușește de undeva și imită sunetul unui trup care lovește apa, făcându-și palmele căuș și eliminând gălăgios aerul dintre ele. Copiii mai mici se tăvălesc pe jos de râs, la propriu, cei mai mari chicotesc și adulții zâmbesc.

Alabastru îi traduce și ei câte ceva. S-ar părea că Innon le povestește tuturor despre cel mai recent raid, asupra unei mici comunități costale, aflate la vreo zece zile spre nord. Sienit nu ascultă decât pe jumătate rezumatul pe care i-l face Bastru, acordând mai degrabă atenție trupului lui Innon și imaginându-și-l antrenat în niște mișcări cu totul diferite, când deodată Alabastru se oprește din tradus. Când observă în cele din urmă asta, surprinsă, descoperă că el o privește cu atenție.

— Îl dorești? o întreabă el.

Sienit se strâmbă, mai ales fiindcă e stingherită. El a vorbit încet, dar sunt chiar lângă Innon și dacă el se hotărăște deodată să fie atent… ei bine, *ce dacă*? Poate ar fi mai ușor dacă ar fi sinceri în privința asta. Ar prefera însă ca alegerea să-i aparțină și, ca de obicei, Alabastru nu-i dă voie să aleagă.

— N-ai niciun dram de subtilitate, nu?

— Nu, n-am. Răspunde-mi!

— Și pe urmă ce? E o provocare?

Pentru că a văzut cum se uită Alabastru la Innon. E aproape drăguț să vezi un ins de patruzeci de ani roșind și bâlbâindu-se ca o fată mare.

— Ce, vrei să nu-ți stau în cale?

Alabastru tresare, cu un aer aproape jignit. Apoi se încruntă de parcă nu și-ar înțelege propria reacție – amândoi sunt în aceeași situație – și se trage mai departe de ea. Unul dintre colțurile gurii îi coboară în timp ce șoptește:

— Și dac-aș zice da, ai face-o? Chiar ai face-o?

Sienit îl privește nedumerită. Ei bine, ea i-a sugerat lucrul ăsta. Dar ar face-o? Dintr-odată nu e sigură.

Când însă răspunsul ei întârzie să sosească, chipul lui Alabastru se schimonosește de frustrare. Bolborosește ceva ce ar putea însemna „las-o baltă”, apoi se ridică și iese din cercul ascultătorilor, grijuliu să nu deranjeze pe nimeni. Asta înseamnă că Sienit nu mai poate urmări povestea, dar e în regulă. E o plăcere să te uiți la Innon chiar și fără să-i înțelegi cuvintele și, întrucât nu mai trebuie să fie atentă la poveste, se poate gândi la întrebarea lui Alabastru.

După o vreme, istorisirea se încheie și toată lumea aplaudă. Aproape imediat se cere o nouă poveste. În agitația generală, în timp ce oamenii se ridică să se servească încă o dată din oala uriașă cu crevete, orez și balon-de-mare afumat, care constituie cina acestei seri, Sienit se hotărăște să pornească în căutarea lui Alabastru. Nu-i sigură ce anume o să-i spună, dar… în fine. Merită un răspuns, oricare-ar fi acesta.

Îl găsește în locuința lor, ghemuit într-un colț al marii încăperi nemobilate, la câțiva pași de patul din ierburi uscate de mare și blănuri tăbăcite în care dorm. Nu s-a ostenit să aprindă lămpile. Îl distinge numai ca pe o pată de culoare mai închisă printre umbre.

— Pleacă, se răstește el când o aude intrând.

— Și eu locuiesc aici, se stropșește ea ca răspuns. Du-te altundeva dacă vrei să plângi sau, mă rog, ce faci tu acolo.

Pe Taica Pământ, speră totuși că nu plânge.

El oftează. Nu pare să plângă, deși stă cu genunchii la piept, cu coatele proptite pe ei și cu fața îngropată în palme. Dar ar putea plânge.

— Sienit, ai așa o inimă de piatră!

— Și tu, când vrei.

— Eu *nu* vreau să fiu așa. Nu tot timpul. Dar-ar rugina, Sienit, nu *obosești* niciodată de toate astea?

Își schimbă ușor poziția. Ochii ei s-au obișnuit cu întunericul, așa că vede că el o privește.

— Nu vrei și tu să… să fii un om ca toți oamenii?

Ea intră și se reazemă de perete, lângă ușă, încrucișându-și brațele și gleznele.

— Nu suntem oameni ca toți oamenii.

— Ba da. Suntem, spune el cu glas aprig. Mă doare-n cur ce a decretat al nu știu-câtelea consiliu de bășinoși iluștri sau ce clasificări au făcut geomeștii sau alte d-astea! Ideea că nu am fi oameni este o minciună pe care și-o spun ca să nu se simtă prost pentru că ne tratează așa cum ne tratează…

Și asta este ceva ce știe orice rogălău. Numai Alabastru e suficient de vulgar s-o spună cu glas tare. Sienit oftează și își reazemă capul de zid.

— Dacă-l vrei, spune-i-o pur și simplu, idiotule ce ești! Poți să-l ai.

Și cu asta iată răspunsul la întrebarea lui.

Alabastru amuțește în mijlocul tiradei lui și o privește.

— Dar și tu îl vrei.

— Da. (N-o costă nimic să recunoască.) Dar n-am nicio problemă dacă… (Ridică ușor din umeri.) Da.

Alabastru trage o gură zdravănă de aer, apoi încă una. Și apoi o a treia. Ea nu știe ce înseamnă asta.

— Ar trebui să-ți fac și eu aceeași ofertă, spune el. Să fac un gest nobil sau măcar să mă prefac că… Dar…

Se ghemuiește și mai mult în umbre, strângându-și mai tare genunchii în brațe. Când vorbește din nou, abia i se aude glasul.

— A trecut atât de mult, Sienit.

Nu de când a avut un iubit, firește. Ci de când a avut un iubit pe care chiar să și-l dorească.

Dinspre centrul peșterii comune răsună râsete și apoi oamenii pornesc pe coridoare vorbind între ei, despărțindu-se ca să meargă la culcare. Aud amândoi vocea sonoră a lui Innon tunând nu prea departe. Până și când poartă o conversație normală, practic, toată lumea poate să-l audă. Ea speră că măcar în pat nu țipă.

Sienit trage aer adânc în piept.

— Vrei să mă duc să-l aduc?

Și, ca să fie totul clar, adaugă:

— Să ți-l aduc?

Alabastru tace îndelung. Îl simte privind-o și în încăpere e o tensiune pe care nu știe s-o interpreteze. Poate că se simte jignit. Poate e mișcat. Să-l înghită pământul, nu va reuși niciodată să-l înțeleagă… și s-o înghită pământul dacă știe de ce face ea asta.

Apoi el încuviințează, își trece o mână prin păr și-și coboară privirile.

— Mulțumesc.

I-a vorbit aproape cu răceală, dar ea cunoaște tonul ăsta, pentru că l-a folosit și ea, ori de câte ori a fost silită să se agațe cu ghearele și cu dinții de ultimele rămășițe de demnitate.

Așa că pleacă și urmează vocea aceea tunătoare, găsindu-l în cele din urmă pe Innon lângă focul comunal, adâncit în conversație cu Harlas. Toți ceilalți s-au împrăștiat de-acum și peștera s-a umplut de zumzetul surd al bebelușilor agitați care nu vor să doarmă, al râsetelor și conversațiilor, precum și al scârțâitului corăbiilor de afară, legănându-se la ancoră, în port. Și, pe deasupra tuturor, foșnetul oceanului. Sienit se reazemă de un perete din apropiere, ascultând aceste sunete exotice și așteptând. După vreo zece minute Innon termină conversația și se ridică. Harlas pleacă chicotind din pricina a ceva ce i-a spus Innon, care nu ratează nicio ocazie să farmece pe cineva. După cum se aștepta Sienit, Innon vine și se reazemă de zid, alături de ea.

— Echipajul meu crede că e o prostie să-ți fac curte, spune el degajat, privind tavanul boltit al peșterii ca și cum ar fi ceva interesant acolo. Crede că nu-ți place de mine.

— Toți oamenii cred că nu-mi place de ei, spune Sienit. (În majoritatea cazurilor e adevărat.) Dar pe tine te plac.

El o privește gânditor, lucru care ei îi convine. Flirturile o irită. E mai bine să discuți deschis, ca acum.

— Am mai întâlnit oameni ca tine, spune el. Cei luați de Epicentru. (Accentul lui face „Epicentru” să sune ca „ie pi șentru”, ceea ce ei i se pare cum nu se poate mai potrivit.) Dintre toți cei pe care i-am întâlnit, tu ești cea mai fericită.

Sienit pufnește la auzul glumei și apoi vede zâmbetul lui strâmb și privirea compătimitoare și își dă seama că el nu glumește. Oh!

— Alabastru e fericit.
— Nu, nu-i.
Nu. Nu-i. Dar de aia nici lui Sienit nu-i prea plac glumele. Oftează.
— Ăăă… de fapt, pentru el am venit.
— Da? Deci v-ați decis să împărțiți?
— El…
Sienit îl privește uimită, înțelegând ce a vrut să zică.
— Poftim?
Innon ridică din umeri, un gest impresionant ținând cont cât de mare e și cum îi foșnesc codițele când o face.
— Tu și el sunteți deja iubiți. Mă gândeam și eu.
Ce mai gând!
— Ăăă… nu. Eu nu… Ăăă. Nu!
Sunt lucruri la care nu-i pregătită să se gândească.
— Poate mai târziu.
Mult mai târziu.
El râde, dar nu de ea.
— Bine, bine. Atunci de ce ai venit? Ca să mă rogi să am grijă de prietenul tău?
— Nu-i…
Dar uite-o făcându-i rost de un amant pentru la noapte.
— Dar-ar rugina!
Innon râde – discret, din punctul lui de vedere – și se întoarce, sprijinindu-se cu un umăr de perete, perpendicular cu Sienit, astfel încât ea să nu se simtă înghesuită, deși stă suficient de aproape ca să-i simtă căldura trupului. E un lucru pe care bărbații solizi îl fac dacă vor să fie curtenitori și nu intimidanți. Ea îi apreciază tactul. Se urăște că a cedat în favoarea lui Alabastru, pentru că, pe focurile din adâncuri, până și *mirosul* lui e sexy în timp ce zice:
— Cred că ești o prietenă foarte bună.
— Sunt, mânca-m-ar rugina, spune ea frecându-se la ochi.
— Haide, haide. Toată lumea vede că, dintre voi doi, tu ești cea puternică.
Sienit îl privește nedumerită, dar el vorbește cum nu se poate mai serios. Își ridică mâna și își plimbă un deget pe fața ei, de la tâmplă la bărbie, ispitind-o în glumă.
— A fost frânt de multe ori. Se ține într-o bucată cu scuipat și zâmbete, dar toți îi văd fisurile. Tu însă… tu ești zgâriată, plină

de vânătăi, dar intactă. E frumos din partea ta că ai grijă de el în felul ăsta.

— Numai de *mine* n-are grijă nimeni! spune ea, apoi își închide gura cu atâta forță încât dinții i se ciocnesc între ei.

N-a vrut să spună asta.

Innon zâmbește, dar cu blândețe și bunătate.

— O să am eu, spune el, apoi se apleacă și-o sărută.

E un sărut țepos. Buzele lui sunt uscate, iar în bărbie au început să-i apară tuleie. Majoritatea bărbaților costieri nu poartă barbă, dar probabil că Innon are ceva sânge sanzed, având în vedere tot părul ăla. Oricum, deși înțeapă, sărutul lui e delicat, mai degrabă un mulțumesc decât o tentativă de seducție. Probabil pentru că asta-i și intenția.

— Mai târziu, îți promit c-o să am.

Apoi pleacă înspre locuința pe care ea o împarte cu Alabastru și Sienit privește în urma lui întrebându-se abia acum: „Și eu unde o să dorm la noapte, înghiți-m-ar Pământul?"

Întrebarea se dovedește irelevantă, pentru că nu-i e somn. Se duce pe pragul din fața peșterii, unde și alții adastă ca să se bucure de aerul nopții sau ca să discute într-un loc unde nu-i poate auzi jumătate din com, așa că nu e singura care se reazemă visătoare de balustradă, privind în largul apei întunecate. Valurile vin unul după altul, făcând *Clalsu* și ambarcațiunile mai mici să se legene și să geamă, iar stelele se reflectă palide în apa care lasă impresia că e nemărginită.

E pace aici, în Meov. E plăcut să fie ea însăși, într-un loc unde e acceptată. E și mai plăcut să știe că nu are de ce să se teamă din pricina asta. O femeie pe care Sienit a întâlnit-o la băi – una dintre membrele echipajului de pe *Clalsu,* care o rup toți în sanze-mat – i-a explicat de ce, în timp ce stăteau la înmuiat în apa încălzită cu pietre încinse pe foc de copii, ca parte a însărcinărilor lor zilnice. E chiar simplu dacă stai să te gândești: „Cu voi, trăim", i-a spus ea lui Sienit ridicând din umeri și lăsându-și capul să-i cadă pe spate, sprijinit de marginea băii, nesinchisindu-se de stranietatea cuvintelor ei.

Pe continent oamenii sunt convinși că, având rogălăi prin preajmă, vor muri cu toții.

Și atunci femeia a adăugat ceva care chiar a tulburat-o pe Sienit.

— Harlas e bătrân. Innon înfruntă o mulțime de pericole în timpul raidurilor. Tu și cel care râde – așa îi spun localnicii lui Alabastru, dat fiind că cei care nu vorbesc sanze-mat au dificultăți în a-i pronunța numele – aveți copii, dați la noi unul, da? Altfel trebuie să mergem să furăm de pe continent.

Imaginea acestor oameni, care atrag atenția la fel ca mâncătorii de piatră într-o mulțime, încercând să se infiltreze în Epicentru și să răpească o pietricică sau înhățând o sălbăticiune înaintea Gardienilor, o face pe Sienit să se înfioare. Nu e convinsă că o încântă nici gândul că ei așteaptă cu lăcomie să rămână însărcinată. În privința asta nu sunt diferiți de Epicentru, nu? Și măcar aici un copil al ei și al lui Alabastru nu va sfârși într-o stație nodală.

Stă pe pragul de piatră câteva ore, lăsându-se absorbită de murmurul valurilor și alunecând treptat într-o stare de toropeală lipsită de gânduri. La un moment dat își dă seama că o dor spatele și picioarele și că vântul dinspre larg devine tot mai rece. Nu poate să stea aici toată noaptea. Așa că se îndreaptă spre peșteră, fără să fie sigură unde anume vrea să ajungă, dar lăsându-și picioarele s-o poarte încotro au chef. Acesta e probabil motivul pentru care se pomenește din nou în fața „casei ei”, ascultându-l pe Alabastru cum plânge dincolo de perdeaua care ține loc de ușă.

E el, fără urmă de îndoială. Cunoaște vocea aceea, acum neclară, înecată în suspine. Abia audibilă, de fapt, în ciuda absenței ușilor și a ferestrelor… dar știe de ce-i așa, nu? Toți cei crescuți în Epicentru învață să plângă foarte, foarte încet.

Acest gând și senzația de camaraderie care îl însoțește o fac să întindă încet mâna și să dea perdeaua la o parte.

Sunt pe saltea, din fericire pe jumătate înveliți în blănuri, nu că ar conta, dat fiind că se văd hainele aruncate prin încăpere și că în aer stăruie un miros de sex, deci e evident ce-au făcut până acum. Alabastru stă ghemuit pe o parte, cu spatele la ea, cu umerii osoși zgâlțâiți de plâns. Innon s-a proptit într-un cot și-l mângâie pe păr. Își ridică ochii când Sienit trage perdeaua în lături, dar nu se arată nici supărat, nici surprins. De fapt – și în lumina discuției lor de mai devreme ea n-ar trebui să se mire, totuși *se miră* –, ridică o mână și-i face semn să se apropie.

Nu știe exact de ce se supune. Și nu știe exact de ce se dezbracă în timp ce traversează încăperea sau de ce ridică

blănurile de la spatele lui Alabastru și se strecoară dedesubt, în căldura îmbibată de mirosul lui. Sau de ce, odată ce a făcut-o, se lipește de spatele lui, îi petrece un braț pe după talie și, ridicând privirea, vede surâsul trist cu care o întâmpină Innon. Dar asta face.

Sienit adoarme în această poziție. Din câte poate spune, Alabastru plânge toată noaptea și Innon rămâne treaz, consolându-l. Așa că în dimineața următoare, când ea se trezește, se târăște jos din pat și se împleticește către oala de noapte în care vomită zgomotos, ei dorm buștean. Nu are cine s-o consoleze după aceea, în timp ce o zguduie frisoanele. Dar asta nu-i o noutate.

Bun. Măcar acum oamenii din Meov nu vor fi obligați să fure un copil.

•

Nu pune preț pe trup”.

Prima Tăbliță, *Despre supraviețuire,* versetul șase

INTERLUDIU

Urmează o perioadă fericită a vieții tale, pe care n-o să ți-o descriu. Nu e importantă. Poate crezi că greșesc stăruind atât de mult asupra ororilor, a durerii, dar în fond durerea e cea care ne formează. Suntem creaturi născute din căldură, presiune și măcinare perpetuă. Să fii liniștit înseamnă să… nu fii viu.

Dar e important să știi că nu totul a fost groaznic. Că au existat lungi intervale de pace între crize. O șansă să te răcești și să te solidifici înainte să se reia măcinarea.

Uite ce trebuie să înțelegi. În orice război există facțiuni: cei care doresc pace, cei care vor și mai mult război dintr-o multitudine de motive și cei ale căror dorințe transcend acest aspect. Și acesta este un război cu multe tabere, nu doar două. Credeai că e vorba numai de odihniți și de orogeni? Nu, nu! Amintește-ți de mâncătorii de piatră și de Gardieni, și mai sunt și Anotimpurile! Nu-l uita niciodată pe Taica Pământ. El nu te-a uitat.

Așa că, în timp ce ea – tu – s-a odihnit, acestea sunt forțele care s-au adunat. În cele din urmă, au început să avanseze.

20.

Sienit, ca o coardă prea întinsă

Nu așa avea de gând Sienit să-și trăiască viața, stând cu mâinile-n sân și fiind inutilă, așa că într-o zi îl caută pe Innon în timp ce echipajul lui *Clalsu* pregătește corabia pentru un nou raid.

— Nu, spune el privind-o de parcă ar fi nebună. N-o să fii *pirat* când de-abia ai născut!

— Am născut acum doi ani.

Are senzația că, dacă o să-și mai petreacă mult timp schimbând scutece, cicălind oamenii să-i dea lecții de eturpică și ajutând la ridicarea plaselor de pescuit, o să înnebunească. A terminat cu alăptatul, scuza invocată de Innon până de curând ca s-o refuze și care oricum era ilogică, pentru că în Meov genul ăsta de treabă se face în comun, la fel ca toate celelalte. Când ea nu este prin preajmă, Alabastru duce pur și simplu copilul la una dintre celelalte mame ale comului, la fel cum și Sienit a hrănit la rândul ei alți copii dacă le era foame când ea se afla în apropiere și avea lapte. Și cum Bastru e cel care schimbă de obicei scutecele, îi cântă cântece de leagăn micuțului Corindon[8], gângurește cu el, se joacă cu el, îl ia la plimbare și așa mai departe, Sienit are nevoie de ceva care s-o țină ocupată.

— Sienit!

El se oprește în mijlocul rampei de încărcare a mărfurilor, care duce în cala corăbiei. Echipajul urcă la bord butoaie cu apă și mâncare și coșuri cu lucruri mai misterioase: lanțuri pentru catapulte, burdufuri cu smoală sau ulei de pește, un balot de pânză grea care ar trebui să fie folosită la înlocuitul velei dacă nevoia o va cere. Când Innon se oprește dinaintea lui Sienit, care stă în josul rampei, toată activitatea încetează și, auzind

---

[8] Mineral (oxid de aluminiu) foarte dur, care se găsește în calcare cristaline sau în nisipuri; unele varietăți ale lui (safirul, rubinul, topazul etc.) sunt pietre prețioase, altele, cu aspect de mase grăunțoase (cum este șmirghelul), se întrebuințează pentru șlefuire.

proteste răsunătoare dinspre doc, el își înalță capul și privește încruntat până când toată lumea tace. Toată lumea, firește, cu excepția lui Sienit.

— *Mă plictisesc,* spune ea frustrată. N-am nimic de făcut aici, doar să pescuiesc și să vă aștept pe tine și pe ceilalți să reveniți din vreun raid, în timp ce eu stau la bârfe despre oameni pe care nu-i cunosc și povestesc istorii despre lucruri de care nu-mi pasă! Mi-am petrecut întreaga viață fie antrenându-mă, fie muncind, pentru numele Pământului, nu te poți aștepta să mă uit la apă cât e ziua de lungă și să fiu mulțumită.

— Alabastru așa face.

Sienit dă ochii peste cap, deși e adevărat. Când nu este împreună cu copilul, Alabastru își petrece majoritatea zilelor pe înălțimile de deasupra comului, privind peisajul ore în șir, cufundat în gânduri de nepătruns. Știe: l-a privit făcând-o.

— Eu nu-s el! Innon, pot să-ți fiu de folos.

Și pe chipul lui Innon se vede o tresărire, pentru că, da, lovitura *asta* a nimerit în plin.

N-au vorbit despre asta niciodată, dar Sienit nu-i proastă. Sunt multe feluri în care un rogălău talentat poate fi folositor în expedițiile de soiul celor pe care le întreprinde echipajul lui Innon. Nu să declanșeze cutremure sau erupții, ea n-ar face-o și el nu i-ar cere-o, dar este o nimica toată să extragi suficientă putere din mediul ambiant și să scazi temperatura suprafeței apei, învăluind nava în ceață pentru a-i acoperi apropierea sau retragerea. E la fel de ușor să tulburi pădurile aflate de-a lungul țărmului cu o extrem de ușoară vibrație subterană, făcând stoluri de păsări sau hoarde de șoareci să țâșnească dintre copaci, invadând așezările din apropiere și distrăgându-le atenția. Și multe altele. Sienit începe să înțeleagă că orogenia are multe alte utilizări dincolo de domolirea cutremurelor.

Sau, mai bine zis, *ar putea* avea alte utilizări, dacă Innon ar fi capabil să-și folosească orogenia în felul ăsta. Dar, în ciuda carismei lui uluitoare și a forței fizice impresionante, Innon e totuși o sălbăticiune, având doar puțina pregătire pe care i-a putut-o asigura Harlas, el însuși o sălbăticiune cu un antrenament precar. A simțit orogenia lui Innon când el a potolit câteva cutremure minore și uneori ineficiența și lipsa de rafinament a puterii lui o șochează. A încercat să-l învețe s-o controleze mai bine și el a ascultat-o și *a încercat,* dar fără vreo

îmbunătățire. Ea nu înțelege de ce. Fără talente de acest nivel, echipajul de pe *Clalsu* își câștigă prăzile așa cum fac toți pirații, luptând și murind pentru fiecare firimitură.

— Ar putea Alabastru să ne fie de folos, spune Innon puțin încurcat.

— Lui Alabastru i se face rău numai când dă cu ochii de chestia asta, zice Sienit încercând să-și păstreze calmul.

Face un semn către coca arcuită a lui *Clalsu.* Tot comul glumește că, în ciuda pielii lui negre, Bastru reușește cumva să devină verde ori de câte ori e silit să pună piciorul pe o ambarcațiune. Sienit a vomitat mai puțin până și când a avut grețuri matinale.

— Ce zici dacă nu fac nimic și mă mulțumesc *doar* să maschez corabia? Sau orice-mi ordoni tu să fac.

Innon își pune mâinile în șolduri, cu o expresie neîncrezătoare.

— Pretinzi că mi-ai urma ordinele? Nici măcar în pat nu faci asta.

— *Ticălos* ce ești!

A fost pur și simplu măgar, pentru că de fapt nu i-a dat niciodată ordine în pat. Meoviții au un obicei ciudat de a face glume cu tentă sexuală. Acum, că Sienit poate înțelege ce spun ceilalți, o frază din două pare să se refere la faptul că împarte patul cu doi dintre cei mai arătoși bărbați ai comului. Innon susține că oamenii fac chestia asta numai pentru că fața ei capătă o culoare atât de interesantă când le aude pe bătrâne spunând glume vulgare despre poziții și noduri marinărești. Ea încearcă să se obișnuiască.

— Asta-i complet irelevant!

— Așa o fi?

El o împunge în piept cu un deget uriaș.

— Fără amanți la bord, asta e regula pe care am urmat-o întotdeauna. Nu putem să mai fim nici măcar prieteni odată ce am ridicat ancora. Ce spun, aia se face. Dacă nu, murim. Tu cârcotești la *orice,* Sienit, și pe mare nu e timp de cârcoteală.

Asta… nu-i cu totul neadevărat. Sienit se mută stânjenită de pe un picior pe altul.

— Pot să îndeplinesc ordinele fără să cârcotesc. Pământul știe c-am făcut-o de o grămadă de ori. Innon…

Trage adânc aer în piept:

— Pentru numele Pământului, Innon, fac orice numai să plec puțin de pe insula asta!

— Și asta e o altă problemă, spune el pășind mai aproape și coborându-și glasul. Corindon e *fiul tău,* Sienit, chiar nu simți nimic pentru el de tânjești tot timpul să pleci?

— Mă asigur că e bine îngrijit.

Și-așa este. Corindon e întotdeauna curat și sătul. Nu și-a dorit niciodată un copil, dar acum, că îl are, l-a ținut în brațe, l-a alăptat și toate astea… simte o senzație de împlinire și un soi de recunoștință amestecată cu tristețe, pentru că ea și Alabastru au reușit să aducă pe lume un copil frumos. Uneori contemplă chipul fiului ei, minunându-se că există, că pare atât de întreg și de sănătos, deși părinții lui nu au avut parte decât de amărăciune. Pe cine încearcă să prostească? E iubire. Își iubește fiul. Dar asta nu înseamnă că vrea să petreacă fiecare oră a fiecărei zile în prezența lui.

Innon clatină din cap și se întoarce, ridicându-și mâinile în aer.

— Bine! Bine, bine, femeie caraghioasă ce ești! Atunci du-te *tu* și spune-i lui Alabastru că o să fim plecați amândoi!

— Bi…

Dar el a plecat deja, urcând rampa și dispărând în cală, unde îl aude țipând la altcineva despre ceva ce nu reușește să înțeleagă, fiindcă urechile ei nu deslușesc eturpica atunci când răsună la un asemenea volum.

Pasul ei e acum săltăreț în timp ce coboară rampa. Flutură vag din mână în chip de scuză către ceilalți membri ai echipajului, care stau și o privesc cu o ușoară iritare. Apoi se îndreaptă către com.

Alabastru nu e acasă și Corindon nu e cu Selsi, femeia care are grijă de obicei de copiii mai mici când părinții lor sunt ocupați. Când Sienit își vâră capul înăuntru, Selsi ridică din sprâncene.

— A fost de acord?

— A fost de acord.

Sienit nu-și poate reține zâmbetul și Selsi râde.

— Atunci fac pariu că n-o să te mai vedem niciodată. Valurile nu așteaptă decât plasele. (Ceea ce Sienit presupune că e un proverb din Meov, dar nu știe ce-nseamnă.) Alabastru e din nou pe culme, cu Cori.

Din nou.

— Mulțumesc, spune ea clătinând din cap.

E o minune că micuțului nu-i cresc aripi.

Urcă treptele care duc către nivelul cel mai de sus al insulei, trece de cea dintâi culme stâncoasă și iată-i, stând pe o pătură în apropierea falezei. Când se apropie, Cori își ridică privirile, se luminează la față și o arată cu degetul. Alabastru, care probabil i-a simțit pașii pe scări, nu se ostenește să se întoarcă.

— Innon te ia cu el până la urmă? întreabă el când Sienit ajunge suficient de aproape ca să-l audă.

— Îhî.

Sienit se așază lângă el pe pătură și își deschide brațele către Cori, care trece din poala lui Alabastru, unde a stat până acum, într-a ei.

— Dac-aș fi știut că știi deja, nu m-aș mai fi obosit să urc toate treptele astea.

— Am presupus. De obicei tu nu apari aici, sus, cu un zâmbet pe buze. Știam că trebuie să ai un motiv.

Abia acum Alabastru se întoarce și-l privește pe Cori, care stă în poala ei și-i caută sânii. Din reflex, Sienit îl sprijină, dar copilul e capabil să-și păstreze echilibrul în ciuda faptului că nu stă pe teren drept. Apoi Sienit își dă seama că Alabastru nu se uită numai la Corindon.

— Ce-i? întreabă ea încruntându-se.

— Te mai întorci?

Lui Sienit îi cad brațele pe lângă corp la auzul acestei întrebări sosite din senin. Din fericire, Cori a prins șmecheria de a sta pe picioarele ei, ceea ce și face, chicotind, în vreme ce ea se holbează la Alabastru.

— Ce tot zici… Cum *adică*?

Alabastru ridică din umeri și abia atunci Sienit observă cuta dintre sprâncenele lui și căutătura hăituită a ochilor și înțelege ce încerca Innon să-i spună. Ca pentru a întări ideea, Alabastru zice cu amărăciune:

— Nu mai trebuie să fim împreună. Ți-ai câștigat libertatea, așa cum voiai. Iar Innon are și *el* ce și-a dorit, un copil rogălău care să protejeze comul dacă lui i se întâmplă ceva. Mă are chiar și pe mine să-i pregătesc copilul mai bine decât ar putea Harlas, pentru că știe că n-o să plec.

Pe focurile din adâncuri! Sienit oftează și respinge mânuțele lui Cori, pentru că îi provoacă durere.

— Nu, mititel lacom ce ești, nu mai am lapte! Potolește-te!

Și pentru că fetișoara lui Cori se schimonosește imediat în semn de protest, îl trage la piept, îl cuprinde în brațe și începe să se joace cu piciorușele lui, ceea ce e de obicei o metodă bună de a-i distrage atenția înainte să se pornească. Merge și de data asta. S-ar părea că micuții sunt exagerat de fascinați de propriile degete de la picioare. Cine s-ar fi așteptat? Și, odată ce s-a ocupat de copilul lor, se poate concentra asupra lui Alabastru, care privește din nou oceanul, dar care e probabil pe punctul să explodeze.

— Și tu ai putea să pleci, spune ea subliniind ceea ce este evident, pentru că așa trebuie să facă de fiecare dată când discută cu el. Innon s-a oferit și altă dată să ne ducă înapoi pe continent dacă vrem să plecăm. Dacă nu facem nicio prostie, cum ar fi să provocăm un cutremur în fața unei mulțimi, oricare dintre noi și-ar putea croi probabil un trai decent undeva.

— Avem un trai decent aici.

E greu să-l auzi dincolo de vuietul vântului și totuși ea simte ceea ce el nu spune. „Nu mă părăsi.”

— Înghiți-te-ar Pământul, Bastru, care-i problema ta? N-am de gând să plec!

Cel puțin nu acum. Dar e destul de rău că au această conversație, nu trebuie să agraveze situația.

— Mă duc să mă fac utilă…

— Ești utilă *aici.*

Și acum se întoarce s-o privească în ochi și ea chiar e tulburată de suferința și singurătatea care se întrevăd dincolo de masca mânioasă pe care o arborează. Și o tulbură și mai tare faptul că asta o tulbură.

— Nu, nu-s.

Și când el deschide gura gata să protesteze, ea nu-l lasă să vorbească.

— *Nu-s.* Ai zis-o chiar tu: Meov are un decainelar care să-l apere. Crezi că n-am observat că, de când ne aflăm aici, nu am avut parte nici măcar de o vibrație subterană în aria mea de acțiune? Ai anulat orice posibilă amenințare cu mult înainte ca eu sau Innon s-o putem simți…

Dar se întrerupe încruntându-se, pentru că Alabastru clatină din cap și pe buzele lui apare un zâmbet care o face să se simtă brusc neliniștită.

— Nu eu, spune el.
— Poftim?
— *Eu* n-am mai potolit nimic de vreun an.

Face semn cu bărbia către copilul care acum examinează concentrat degetele lui Sienit. Ea își coboară privirile către Cori, iar Cori se uită la ea și zâmbește cu gura până la urechi.

Corindon este exact ceea ce a sperat Epicentrul când a combinat-o cu Alabastru. N-a moștenit trăsăturile lui Alabastru: pielea lui e doar cu o nuanță mai cafenie decât a lui Sienit, iar puful de pe cap a început să se transforme deja într-un veritabil fuior-de-cenușă. Ea e cea cu strămoși sanzedi, așa că nici asta nu vine de la Bastru. În schimb, Cori a moștenit de la tatăl său o capacitate formidabilă de a simți pământul. Sienit nu s-a gândit până acum că fiul ei este suficient de conștient ca să sesizeze și să *calmeze* microcutremure. Ăsta nu-i instinct, e abilitate.

— Pământule nemilos, murmură ea.

Cori chicotește. Apoi Alabastru se întinde brusc, i-l ia din brațe și se ridică în picioare.

— Așteaptă…, începe Sienit.

— Pleacă! se răstește el apucând coșul pe care l-a adus și începând să adune în el jucării și un scutec împăturit. Du-te pe nenorocita aia de corabie și lasă-te omorâtă împreună cu Innon! Nu-mi pasă! *Eu* o să fiu alături de Cori indiferent ce faci *tu*!

Apoi se îndepărtează, cu umerii încordați și cu pași iuți, ignorând țipetele de protest ale lui Cori și neostenindu-se să ia pătura pe care Sienit încă mai stă.

Pe focurile din adâncuri!

Sienit mai rămâne o vreme pe culme, încercând să înțeleagă cum a ajuns să fie propteaua emoțională a unui decainelar nebun, eșuată în mijlocul pustietății împreună cu copilul inuman de puternic al aceluiași decainelar. Apoi soarele apune și ea obosește să se tot gândească la asta, așa că se ridică, ia pătura și coboară înapoi, spre com.

Toți se adună la masa de seară, dar de data asta Sienit se scuză de la obligațiile sociale, înhățând o farfurie cu pește tuli fript și frunză înăbușită servită cu orz îndulcit care trebuie să fi fost furat de la vreun com de pe continent. Duce mâncarea acasă și nu este surprinsă descoperind că Alabastru se află deja acolo, ghemuit în pat alături de Cori, care doarme. Au acum un pat mai mare, de dragul lui Innon, o saltea suspendată de patru

stâlpi zdraveni cu ajutorul unei plase ca un hamac. E surprinzător de confortabilă și de rezistentă, în ciuda greutății și solicitărilor la care o supun. La venirea lui Sienit, Alabastru nu spune nimic, dar e treaz, așa că ea oftează, îl ia pe Cori și îl culcă în pătuțul suspendat aflat alături, care e mai jos, pentru cazul în care ar cădea sau ar coborî din el noaptea. Apoi se urcă în pat alături de Alabastru, stă acolo privindu-l și, după un timp, el renunță să o mai trateze cu răceală și se trage puțin mai aproape. Nu-i întâlnește deloc privirea, dar Sienit știe ce-i trebuie lui, așa că oftează și se rostogolește pe spate, iar el se trage și mai aproape, până când în cele din urmă își pune capul pe umărul ei, unde probabil voia să ajungă de la bun început.

— Iartă-mă, spune el.

Sienit ridică din umeri.

— Nu-ți face griji.

Apoi, pentru că Innon are dreptate și e, în parte, vina ei, oftează și adaugă:

— O să mă întorc. Chiar *îmi place* aici, știi asta. Numai că uneori simt un… neastâmpăr.

— Întotdeauna te mână un neastâmpăr. Ce cauți?

Ea clatină din cap.

— Nu știu.

Dar undeva, la granița cu subconștientul, gândește: „O cale să schimb lucrurile. Pentru că nu-i corect așa”.

Alabastru s-a priceput mereu să-i ghicească gândurile.

— Nu poți să faci lucrurile să meargă mai bine, spune el apăsat. Lumea e ceea ce este. N-ai cum s-o schimbi decât dacă o distrugi și o iei de la capăt.

Oftează și-și freacă obrazul de sânul ei.

— Ia ce poți, Sienit. Iubește-ți fiul. Du o viață de pirat dacă te face fericită. Dar nu căuta ceva mai bun de-atât.

Ea își umezește buzele:

— Corindon ar trebui să aibă parte de ceva mai bun.

Alabastru oftează.

— Da, ar trebui.

Nu adaugă nimic, dar cuvintele nerostite sunt palpabile: „Și totuși nu va avea”.

Nu-i corect.

Ea ațipește. Și câteva ore mai târziu se trezește pentru că Alabastru geme:

— Oh, futu-i, o, te rog, o, Pământule, nu mai pot, Innon!

Are capul pe umărul lui Innon și zvâcnește convulsiv, perturbând legănatul lin al patului, în timp ce Innon gâfâie și își freacă penisul alunecos de al lui. Apoi, pentru că Alabastru a terminat, iar Innon nu și observă că Sienit privește, îi zâmbește larg, îl sărută pe Alabastru și își strecoară o mână între coapsele ei. Firește, e udă. El și Alabastru sunt un spectacol frumos când sunt împreună.

Innon e un iubit atent, așa că se apleacă și-i sărută sânii, în vreme ce face minuni cu degetele și nu încetează să se frece de Alabastru până ce ea nu înjură, cerându-i să-i acorde *toată* atenția pentru o vreme, lucru care îl face să râdă și să-și schimbe poziția.

Innon o satisface și Alabastru privește, iar în ochi i se aprinde o flacără, lucru pe care Sienit nu-l înțelege nici acum, deși sunt împreună tustrei de aproape doi ani. Bastru nu o dorește, sau nu în felul ăsta, și nici ea pe el. Și totuși o stârnește incredibil de tare când Innon îl face să geamă și să implore, iar Alabastru e evident că se excită când o vede pierzându-și controlul alături de altcineva. De fapt, ei îi place *mai mult* atunci când Bastru se uită. Ei doi nu suferă să facă sex unul cu altul, dar indirect e fantastic. Și cum se cheamă o relație ca asta? Nu e un triunghi amoros sau o partidă în trei. E un soi de doi și jumătate, un diedru afectiv. (Și, da, poate e dragoste.) Ar trebui să-și facă griji din cauza unei noi sarcini, poate chiar una cu Alabastru dat fiind ce amestecate sunt lucrurile între ei trei, dar nu e capabilă să se îngrijoreze, fiindcă nu contează. Cineva îi va iubi copiii, orice-o fi. La fel cum nu-și bate capul cu ceea ce face în pat sau cum anume funcționează această relație între ei trei. Nimănui din Meov nu-i pasă, orice-o fi. Asta e un alt excitant, probabil: absența fricii. Cine-ar fi zis?

Așa că adorm, Innon culcat pe burtă și sforăind între ei, Alabastru și Sienit cu capetele pe umerii lui mari, și nu pentru prima oară Sienit își spune: „Numai de-ar dura.”

Dar știe că nu trebuie să-și dorească imposibilul.

•

Clalsu ridică ancora a doua zi. Alabastru stă pe dig alături de o bună parte dintre membrii comului, care fac cu mâna și le urează noroc. El nu face cu mâna, dar, în timp ce nava se îndepărtează de chei, arată către ei, îndemnându-l pe Cori să-și

ia la revedere ca răspuns la gesturile lui Sienit și ale lui Innon. Cori îl ascultă și Sienit simte momentan ceva ce ar putea fi regret. Îi trece repede.

Apoi sunt în largul oceanului și e treabă de făcut: să arunce undițele, să se cocoațe pe catarge și să manevreze velele când Innon le-o cere și, la un moment dat, să lege niște butoaie care s-au desprins în cală. Munca e grea și nici n-a apus bine soarele că Sienit adoarme buștean în patul ei îngust de sub unul dintre pereții etanși, pentru că Innon nu o lasă să doarmă cu el și oricum nu are energia să ajungă până la cabina lui.

Dar situația se ameliorează pe măsură ce zilele trec și ea devine mai puternică, ajungând să înțeleagă de ce echipajul lui *Clalsu* pare mai vibrant și mai interesant decât ceilalți locuitori din Meov. În cea de-a patra zi răsună un strigăt dinspre stânga… fir-ar, dinspre babord și, apropiindu-se de parapet, ea și restul echipajului văd un spectacol uimitor: monștri imenși din adâncuri au ieșit să înoate alături de corabie, proiectând în aer jeturi înalte de apă. Unul dintre ei despică suprafața ca să-i privească, aproape ridicol în imensitatea sa: ochiul lui e mai mare decât capul lui Sienit. Ar putea scufunda corabia dintr-o singură lovitură a înotătoarelor. Dar nu le face niciun rău și una dintre membrele echipajului îi spune că animalul e doar curios. Uimirea lui Sienit pare s-o amuze.

Noaptea privesc stelele. Sienit nu a acordat niciodată prea mare atenție cerului: pământul de sub picioarele ei i s-a părut întotdeauna mai important. Dar Innon îi arată că mișcările astrelor urmează anumite tipare, explicându-i că stelele pe care le vede sunt de fapt alți sori cu alte lumi ale lor și, poate, cu alți oameni trăindu-și viețile și ducându-și propriile lupte. A auzit despre pseudoștiințe ca astronomestria și știe că practicanții ei fac asemenea afirmații care nu pot fi demonstrate, dar acum, privind cerul în perpetuă mișcare, înțelege de ce ei le cred. Înțelege de ce le *pasă,* deși, când vine vorba de viața de zi cu zi, cerul este inflexibil și irelevant. În nopți ca asta, pentru scurt timp, îi pasă și ei.

De asemenea, noaptea echipajul bea și cântă. Sienit pronunță greșit cuvintele obscene, făcându-le fără să vrea și mai obscene și împrietenindu-se astfel pe loc cu jumătate din echipaj.

Cealaltă jumătate nu se pronunță până în cea de-a șaptea zi, când zăresc o posibilă țintă. În ultimele două zile s-au aținut în

preajma culoarelor maritime dintre două peninsule populate și oamenii din gabie au căutat prin ocheane o corabie care să merite efortul de a fi jefuită. Innon nu dă ordinul până când santinela nu-i spune că a zărit o navă foarte mare, de soiul celor folosite ca să care mărfurile prea grele sau prea periculoase pentru a fi transportate pe uscat, ulei, piatră din carieră, substanțe volatile și cherestea. Exact soiul de lucruri de care ar putea avea nevoie un com de pe o insulă stearpă aflată în mijlocul pustietății. Corabia este însoțită de un alt vas, mai mic și care, conform celor care se uită prin ocheane și pot să recunoască asemenea lucruri, este probabil înțesat de soldați ai miliției, berbece și arme. (Poate că una-i o caracă și cealaltă o caravelă, așa le spun marinarii, dar ea nu reușește să-și aducă aminte cum pot fi deosebite și o doare capul doar încercând, așa că se mulțumește să le spună „corabia mică” și „corabia mare”.) Faptul că și-au luat asemenea măsuri împotriva piraților nu face decât să confirme că vasul de marfă transportă ceva ce merită jefuit.

Innon o privește pe Sienit, care-i zâmbește cu sălbăticie.

Provoacă două cețuri. Pentru cea dintâi e nevoită să extragă energie ambientală de la periferia razei ei de acțiune, pentru că acolo se află corabia mai mică. A doua ceață formează un coridor între *Clalsu* și corabia cu mărfuri, permițându-le să se apropie de ținta lor pe neobservate.

Merge brici. Majoritatea membrilor echipajului lui Innon sunt experimentați și foarte pricepuți. Cei ca Sienit, care nu prea știu ce fac, sunt împinși pe margine, în timp ce ceilalți se apucă de treabă. *Clalsu* iese din ceață și la bordul celeilalte corăbii încep să sune clopotele, dând alarma, dar prea târziu. Echipajul lui Innon acționează catapultele, expediind coșuri cu lanțuri care le sfâșie velele. Apoi *Clalsu* se apropie – Sienit crede că se vor ciocni, dar Innon știe ce face – și alți membri ai echipajului lansează cârlige de abordaj peste spațiul dintre cele două corăbii, legându-le una de alta și apoi trăgându-le mai aproape cu ajutorul vinciurilor imense care ocupă cea mai mare parte a punții.

Oamenii de pe corabia cu mărfuri încep să tragă cu săgeți și praștii sau să arunce cu cuțite și situația devine periculoasă, așa că unul dintre membrii mai vârstnici ai echipajului o alungă pe Sienit sub punte. Ea se oprește la adăpostul treptelor pe care

ceilalți membri ai echipajului aleargă în sus și-n jos. Inima îi bate nebunește, palmele îi sunt transpirate. Ceva greu lovește cu un bufnet coca la numai cinci metri de capul ei, făcând-o să tresară.

Dar, Pământule, e *mult* mai bine decât să tândălească pe insulă, pescuind și cântând cântece de leagăn.

Se termină în câteva minute. Când larma se stinge și Sienit îndrăznește să se aventureze din nou pe punte, vede că între cele două corăbii au fost întinse schele pe care oamenii lui Innon aleargă înainte și-napoi. Unii au luat prizonieri din rândul echipajului corăbiei de mărfuri și i-au adunat pe punte, ținându-i sub amenințarea cuțitelor. Restul echipajului se predă, cedându-și armele și obiectele de preț de teamă că altminteri ostaticii vor fi răniți. Deja unii dintre marinarii lui Innon au coborât în magazie, de unde scot butoaie și lăzi pe care le cară pe puntea lui *Clalsu.* O să examineze prada mai târziu. Graba este importantă acum.

Dar deodată răsună strigăte și cineva de pe greement sună frenetic clopotul, iar din ceața mișcătoare apare corabia de război care a însoțit nava de mărfuri. Abia acum Sienit își dă seama că a făcut o greșeală: a presupus că, lipsită de vizibilitate, corabia se va *opri* știindu-se în apropierea celorlalte două vase. Dar oamenii nu-s atât de logici. Acum nava de război se apropie cu toată viteza și, deși de pe punțile ei izbucnesc țipete alarmate pe măsură ce echipajul devine conștient de pericol, nu are cum să oprească înainte să se izbească de *Clalsu* și de corabia de mărfuri… scufundându-le probabil pe toate trei.

Sienit mustește de puterea extrasă din căldura și mișcarea valurilor nețărmurite ale mării. Reacționează așa cum au învățat-o miile de antrenamente de la Epicentru, fără să gândească. Jos, dincolo de mineralele alunecoase din apa de mare, prin sedimentele îmbibate și inutile de pe fundul oceanului, jos. Sub ocean e stâncă, veche, primitivă și complet la dispoziția ei.

Într-un alt loc, face o mișcare ascendentă cu mâinile, strigă și gândește „sus” și nava de război scoate un trosnet asurzitor, oprindu-se brusc locului. La bordul celor trei corăbii oamenii nu mai țipă, amuțiți de șoc. Asta pentru că, deodată, un pilon masiv și zimțat de stâncă se înalță la câțiva metri deasupra punții corăbiei de război, după ce a spintecat vasul de la chilă în sus.

Sienit își coboară mâinile încet, tremurând.

Țipetele panicate de la bordul lui *Clalsu* se transformă în urale dezlănțuite. Până și câțiva dintre cei aflați la bordul navei de mărfuri par ușurați: mai bine o corabie vătămată decât trei scufundate.

După asta, corabia de luptă fiind țintuită locului și neajutorată, totul se petrece repede. Innon vine în căutarea ei imediat ce echipajul raportează că magazia navei de mărfuri s-a golit. Sienit s-a mutat la prova, de unde privește cum oamenii de la bordul navei militare încearcă să reteze pilonul stâncos.

Innon se oprește alături de ea și ea își ridică privirile, pregătindu-se să-i înfrunte mânia. Dar el nu e mânios.

— Nu știam că așa ceva e posibil, spune el uluit. Credeam că tu și Alabastru vă dați mari.

E pentru prima oară când orogenia lui Sienit e lăudată de cineva din afara Epicentrului și, dacă nu l-ar fi iubit deja pe Innon, s-ar îndrăgosti de el acum.

— N-ar fi trebuit s-o înalț atât de tare, spune ea sfioasă. Dacă aș fi gândit mai întâi, aș fi ridicat coloana numai cât să spargă coca, încât să creadă că s-au lovit de un obstacol.

Innon înțelege și chipu-i devine serios.

— Ah! Și acum au aflat că avem la bord un orogen cu ceva talent.

Expresia de pe chip i se înăsprește și Sienit nu înțelege de ce, dar decide să nu întrebe. E bine să stea așa, alături de el, scăldându-se în strălucirea victoriei. Pentru un timp se mulțumesc să privească împreună descărcarea mărfurilor de pe cealaltă corabie.

Apoi unul dintre oamenii lui Innon vine în fugă să anunțe că schelele au fost retrase, iar funiile și cârligele strânse înapoi pe vinciurile lor. Sunt gata de plecare.

— Stați, spune Innon apăsat.

În clipa aceea Sienit aproape că înțelege ce va urma. Dar când el o privește, cu o expresie înghețată pe chip, o apucă amețeala.

— Scufundă-le pe amândouă!

A promis să nu pună niciodată sub semnul întrebării ordinele lui Innon. Chiar și așa, șovăie. N-a mai ucis pe nimeni până acum, nu cu sânge rece. A greșit ridicând prea sus pilonul de stâncă. Chiar trebuie să moară oameni din cauza prostiei ei? El

se apropie și ea se ferește preventiv, deși el n-a rănit-o niciodată. Pentru că simte un junghi în oasele mâinii.

Dar Innon se mulțumește să-i spună la ureche:

— Pentru Bastru și Cori.

Asta n-are sens. Bastru și Cori nu-s aici. Apoi înțelege pe deplin implicațiile cuvintelor lui – că siguranța tuturor celor din Meov depinde de faptul că locuitorii continentului îi privesc ca pe o sâcâială, nu ca pe o reală amenințare – și devine la rândul ei rece. Chiar mai rece decât el.

Așa că spune:

— Ar trebui să ne îndepărtăm.

Innon se întoarce imediat și poruncește să se ridice pânzele. Odată ce au ajuns la o distanță sigură, Sienit trage aer în piept.

De dragul familiei ei. E straniu să se gândească la ei în asemenea termeni, deși asta sunt. E și mai ciudat să facă așa ceva având un motiv întemeiat, nu doar pentru că i s-a ordonat. Asta înseamnă că nu mai e o armă? Atunci ce anume este?

Nu contează.

O încordare a voinței și pilonul de stâncă se retrage din coca navei de război, lăsând o gaură de trei metri lângă pupă. Corabia începe să se scufunde imediat, ridicându-și botul în aer pe măsură ce ia apă. Apoi, extrăgând și mai multă putere din suprafața oceanului și ridicând suficientă ceață ca să nu se mai vadă nimic preț de kilometri întregi, Sienit schimbă poziția pilonului, ațintindu-l asupra chilei navei de mărfuri. O izbitură iute și o retrage. Ca și cum ai da o lovitură mortală cu pumnalul. Coca navei se crapă ca o coajă de ou și, după o clipă, se rupe în două. S-a făcut.

Clalsu se îndepărtează, iar ceața ascunde complet corăbiile care se scufundă. Urletele celor două echipaje o urmăresc pe Sienit multă vreme în albul ce o înconjoară.

•

În noaptea aceea Innon face o excepție pentru ea. Ceva mai târziu, stând în patul căpitanului, Sienit spune:

— Vreau să văd Allia.

Innon suspină.

— Ba nu vrei.

Dar cu toate acestea dă ordinul, pentru că o iubește. Nava își schimbă cursul.

•

Legenda spune că, la început, Taica Pământ nu a urât viața.

De fapt, povestesc loriștii, odată ca niciodată Pământul a făcut tot ce a putut ca să faciliteze strania apariție a vieții pe suprafața sa. A creat anotimpuri egale, previzibile. A avut grijă ca schimbările suferite de valuri, vânt și temperatură să fie suficient de lente încât fiecare vietate să se poată adapta și evolua. A creat ape care se purificau singure și ceruri care întotdeauna se limpezeau după furtună. Nu a creat viața – acesta a fost un accident –, dar a fost încântat și fascinat de ea, mândru să adăpostească și să hrănească pe suprafața sa frumusețea ei sălbatică și stranie.

Apoi oamenii au început să-i facă Taicii Pământ lucruri îngrozitoare. I-au otrăvit apele până n-a mai putut să și le purifice și au ucis majoritatea celorlalte vietăți care trăiau pe suprafața lui. I-au străpuns pielea, pătrunzând dincolo de sângele mantalei sale, pentru a ajunge la măduva dulce a oaselor. Și, în culmea orgoliului și a puterii omenești, au apărut orogenii, care au făcut ceva ce nici Pământul nu putea ierta: i-au distrus unicul copil.

Niciun lorist întrebat de Sienit nu a reușit să-i explice semnificația acestei fraze criptice. Nu e lege-n piatră, ci doar tradiție orală, înregistrată uneori pe materiale efemere ca hârtia și pielea și schimbată de trecerea prea multor Anotimpuri. Uneori se spune că orogenii au distrus cuțitul preferat al Pământului, alteori pe cel mai prețios dintre Prăsitorii săi. Orice o fi însemnând fraza aceea, loriștii și meștii au căzut de acord cu privire la ceea ce s-a întâmplat după ce orogenii au comis păcatul suprem: suprafața Pământului s-a fisurat ca o coajă de ou. Aproape toate ființele vii au murit când furia lui s-a manifestat sub forma celui dintâi și mai teribil dintre Anotimpuri: Anotimpul Sfărâmării. Puternici cum erau, acei oameni din vechime n-au avut parte de niciun avertisment, nici vreme să-și constituie rezerve de hrană și nici legea-n piatră care să-i călăuzească. Numai norocul a făcut ca supraviețuitorii să fie suficienți pentru ca omenirea să se refacă, și niciodată viața nu a mai reușit să atingă culmile puterii deținute odinioară. Furia neostoită a Pământului nu va mai permite așa ceva.

Sienit s-a întrebat mereu care-i treaba cu poveștile astea. Conțin ceva licențe poetice, asta-i clar, oameni primitivi încercând să explice lucruri pe care nu le înțeleg… dar toate

legendele au un grăunte de adevăr. Poate că orogenii din vechime chiar au sfărâmat scoarța planetei. Dar cum? E clar că orogenia înseamnă mai mult decât predă Epicentrul și poate există un motiv pentru care acesta nu predă anumite lucruri, dacă legenda e adevărată. Dar faptele sunt fapte: chiar dacă s-ar găsi o cale ca toți orogenii, până și bebelușii, să fie înhămați împreună la treabă, nu ar putea distruge suprafața lumii. Ar îngheța totul, dar *nicăieri* nu există suficientă mișcare sau căldură ca să poată provoca asemenea distrugeri. S-ar epuiza încercând și ar muri.

Ceea ce înseamnă că acea parte a poveștii nu poate fi adevărată: orogenia nu poate fi de vină pentru mânia Pământului. Nu că altcineva decât un rogălău ar fi dispus să accepte o asemenea concluzie.

E uimitor totuși cum a reușit omenirea să supraviețuiască incendiilor acelui prim Anotimp. Pentru că, dacă atunci întreaga lume a fost în starea în care e Allia acum… Sienit tocmai a înțeles pe deplin cât de tare îi urăște Taica Pământ pe ei toți.

Allia e un peisaj nocturn roșu și scrumit, în care domnește moartea. Din com n-a mai rămas decât inelul calderei care l-a adăpostit cândva și până și acela se distinge cu greutate. Mijindu-și ochii prin ceața roșie și nestatornică, Sienit crede că a întrezărit pe pantele caldeirei rămășițele unor clădiri și ale unor străzi, dar s-ar putea să fie doar imaginația ei.

Cerul nopții e acoperit cu nori de cenușă luminați de strălucirea focului. Acolo unde a fost portul se află acum craterul în formare al unui vulcan, împroșcând nori ucigași și sânge roșu și fierbinte în timp ce se înalță din mare. E uriaș, ocupând aproape toată adâncitura caldeirei, și deja dă naștere altor mlădițe. Pe pantele sale s-au ivit încă două cratere, râgâind lavă și gaze la fel ca părintele lor. Cel mai probabil toate trei se vor uni, devenind un singur monstru, înghițind munții înconjurători și amenințând toate comurile aflate în aria de răspândire a norilor de gaze și a erupțiilor viitoare.

Toți cei pe care i-a cunoscut Sienit în Allia sunt morți. *Clalsu* nu se poate apropia mai mult de opt kilometri de țărm. Încă puțin și riscă moartea, fie pătrunzând cu coca vasului în apa încinsă, fie sufocându-se în norii fierbinți care se înalță la intervale regulate din pântecele muntelui. Sau prăjindu-se deasupra unuia dintre craterele secundare care încă se mai

dezvoltă de jur-împrejur, ascunse sub apă ca niște mine ucigașe, răsfirându-se dinspre ceea ce a fost odinioară portul Alliei precum spițele unei roți. Sienit le sesizează pe fiecare, furtuni incandescente dezlănțuite sub pielea Pământului. Până și Innon le sesizează și a cârmit corabia departe de cele a căror erupție pare iminentă. Dar având în vedere cât de fragilă e scoarța în acest moment, un nou crater se poate deschide sub ei înainte ca Sienit să aibă șansa să îl detecteze sau să îl oprească. Innon riscă enorm ca să-i facă ei pe plac.

— Mulți dintre cei din zona exterioară a comului au reușit să scape, spune Innon încet, venind lângă ea.

Tot echipajul lui *Clalsu* a ieșit pe punte și contemplă Allia în tăcere.

— Se spune că a fost o străfulgerare roșiatică dinspre port, apoi o serie de alte străfulgerări, ritmice. Ca un... puls. Dar impactul inițial, care a distrus pe loc amărâtul ăsta de port, a doborât majoritatea clădirilor mai mici. Asta i-a omorât pe cei mai mulți. N-au fost preveniți.

Sienit tresare.

N-au fost preveniți. În Allia trăiau aproape o sută de mii de oameni: puțini după standardele ecuatorialelor, dar mulți pentru un com de coastă. Erau mândri și aveau motive să fie așa. Avuseseră atâtea speranțe.

Înghiți-o-ar Pământul de treabă! Înghiți-o-ar și arde-o-ar în măruntaiele lui fetide și pline de ură!

— Sienit?

Innon o privește. Asta pentru că Sienit și-a ridicat pumnii de parcă ar strânge frâiele unui cal nerăbdător și nărăvaș. Și pentru că, subit, în jurul ei se materializează un tor îngust, strâmt, înalt. Nu-i rece. Are la îndemână suficientă putere de-a Pământului cu care să se alimenteze. Dar e puternic și până și un rogălău neantrenat simte încordarea tot mai mare a voinței ei. Innon trage aer în piept și face un pas înapoi.

— Sienit, ce faci...

— Nu pot s-o las așa, murmură ea, aproape ca pentru sine.

Întreaga zonă e umflată, ca un furuncul ucigaș gata să se spargă. Vulcanul e numai primul avertisment. În general, canalele subterane de lavă sunt micuțe și chinuite, străduindu-se să evadeze la suprafață prin diverse straturi de pământ și metal, luptându-se cu propria inerție. Se infiltrează și se răcesc

formând un soi de dop, apoi se infiltrează din nou tot mai sus, răsucindu-se și șerpuind care-ncotro. Însă *aceasta* este un canal gigantic de lavă suind drept în sus dinspre locul unde a dispărut obeliscul rubiniu, transportând către suprafață ura Pământului în starea ei cea mai pură. Dacă nimeni nu face nimic, întreaga regiune va exploda în curând până la ceruri, o erupție masivă care cu siguranță va declanșa un Anotimp. Nu-i vine să creadă că Epicentrul a lăsat lucrurile în halul ăsta.

Așa că Sienit se înfige în fierbințeala aceea agitată, crescândă, și o sfâșie folosindu-se de toată furia pe care o simte văzând. „Allia, asta a fost Allia, a fost o așezare, aici au trăit oameni”. Oameni care nu meritau să moară din cauza „mea”, din cauza faptului că au fost prea proști ca să nu deranjeze obeliscurile adormite sau din pricină că au îndrăznit să viseze la un viitor. Nimeni nu merită să moară din cauza asta.

E chiar ușor. În fond, asta e ceea ce fac orogenii, iar punctul de fierbere este exact ce-i trebuie. Adevăratul pericol ar fi să nu-l folosească. Dacă preia toată căldura și toată forța fără să le direcționeze către altceva, o s-o distrugă. Dar, din fericire – râde pentru sine și întreg trupul i se zgâlțâie –, are un vulcan de domolit.

Așa că își încleștează un pumn și își îndeasă sensibilitatea pe gâtul vulcanului, nu arzând, ci răcind, întorcându-i întreaga furie asupra lui însuși și sigilându-i toate breșele. Silește bazinul de magmă să dea înapoi, înapoi, tot mai jos, și în timp ce o face trage în mod deliberat straturile unul peste altul, în așa fel încât fiecare să apese peste cel de dedesubt și *să țină* magma în străfunduri, cel puțin până își va găsi un alt drum mai lent către suprafață. E o operație delicată, căci implică milioane de tone de stâncă și acel soi de presiune ce dă naștere diamantelor. Dar Sienit este un copil al Epicentrului și Epicentrul a pregătit-o bine.

Deschide ochii și se pomenește în brațele lui Innon, în timp ce sub picioarele ei corabia se clatină violent. Îl privește pe Innon clipind năucită și descoperă că ochii lui sunt mari și panicați. Ușurarea și teama care apar pe chipul lui când o vede venindu-și în fire o amuză și-n același timp o fac să se dezmeticească.

— Le-am promis tuturor că n-o să ne omori, spune el acoperind freamătul valurilor și strigătele echipajului.

Ea privește în jur și-i vede încercând cu disperare să coboare pânzele ca să aibă mai mult control pe o mare care a încetat deodată să mai fie calmă.

— Te rog să nu mă transformi într-un mincinos, bine?

Căcat! E obișnuită să facă orogenie pe uscat și a uitat să ia în calcul efectul pe care îl va avea asupra apei efortul ei de a închide falia. Au fost cutremure pentru o cauză nobilă, dar tot cutremure se cheamă și, vai, Pământule, îl simte! A declanșat un tsunami. Și… se crispează gemând când sessapinealele îi trimit în ceafă un zumzet de protest. A forțat nota.

— Innon, spune ea în timp ce îi bubuie capul de durere. Trebuie să… Împingi valuri de aceeași amplitudine de sub apă…

— Poftim?

Își ia privirile de la ea și îi strigă unui membru al echipajului ceva pe limba lui, în timp ce ea înjură în gând. Sigur că el habar n-are despre ce vorbește. El nu a învățat limbajul Epicentrului.

Dar apoi, deodată, aerul înconjurător se răcește. Lemnul corăbiei trosnește din pricina schimbării de temperatură. Sienit scoate o exclamație alarmată, dar variația nu e foarte mare. Cam ca diferența dintre o noapte de vară și una de toamnă, dar survenită în interval de câteva minute, și această schimbare e însoțită de o prezență familiară ca atingerea unei mâini calde în întuneric. Innon scoate o exclamație subită recunoscând-o și el: Alabastru. Sigur că raza lui de acțiune ajunge până aici! Potolește valurile în câteva clipe.

Când termină, nava plutește din nou pe ape liniștite, dinaintea vulcanului Alliei… care a amuțit și și-a pierdut strălucirea. Încă mai fumegă și va fi fierbinte vreme de zeci de ani, dar nu mai scuipă magmă proaspătă sau gaze. Cerul de deasupra lui deja se limpezește.

Leshiye, secundul lui Innon, se apropie aruncându-i lui Sienit o privire neliniștită. Spune ceva, prea repede pentru ca Sienit să priceapă tot, dar prinde ideea generală: „Data viitoare când se mai hotărăște să potolească un vulcan spune-i mai întâi să se dea jos de pe corabie”.

Leshiye are dreptate.

— Îmi pare rău, murmură Sienit în eturpică și bărbatul se îndepărtează bodogănind.

Innon clatină din cap și o lasă din brațe, strigând echipajului să ridice din nou pânzele. O măsoară din cap până-n picioare:

— Ești teafără?

— Da, spune ea masându-și ceafa. Numai că n-am mai lucrat cu ceva atât de mare.

— Nu credeam că poți să faci asta. Mă gândeam că numai cei ca Alabastru – cu multe inele, mai multe decât ale tale – sunt în stare de așa ceva. Dar tu ești la fel de puternică.

— Nu.

Sienit râde ușor, apucându-se de parapet ca să nu se mai sprijine de Innon.

— Eu fac doar ce-i posibil. *El* rescrie afurisitele de legi ale naturii.

— Hm.

Vocea lui Innon e ciudată și, privindu-l, Sienit este surprinsă la vederea regretului care-i întunecă chipul.

— Uneori, văzând ce puteți face voi doi, aș vrea să fi mers și eu la Epicentrul ăsta.

— Nu, n-ai vrea.

Refuză să-și imagineze cum ar fi el dacă ar fi crescut în captivitate, alături de ei. Innon fără râsul lui sonor, fără hedonismul lui nelimitat, fără voioșia și siguranța de sine. Mâinile puternice și grațioase ale lui Innon – slăbite și stângace din cauza oaselor frânte. *Nu* Innon.

El îi zâmbește cu regret, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Într-o zi trebuie să-mi povestești cum e acolo. De ce toți cei care vin din locul ăla par atât de competenți… și atât de înspăimântați.

Zicând astea, o bate pe spinare și se duce să supravegheze schimbarea cursului corăbiei.

Dar Sienit stă încremenită lângă parapet, înghețată până în măduva oaselor dintr-un motiv care nu are legătură cu manifestarea abia simțită a puterii lui Alabastru.

Pentru că, în vreme ce nava se înclină pe o parte, virând, iar ea aruncă o ultimă privire către ceea ce a fost Allia înainte ca nesăbuința ei să o distrugă…

… zărește pe cineva.

Sau așa crede. Mai întâi nu e sigură. Își mijește ochii și abia reușește să deslușească una dintre fâșiile mai deschise la culoare care șerpuiesc în josul pantei sudice a Alliei, mai vizibilă acum că strălucirea roșiatică împrăștiată de vulcan s-a stins. În mod clar nu e Drumul Imperial pe care ea și Bastru au călătorit

către Allia, cu ceva timp și o greșeală colosală în urmă. Cel mai probabil ceea ce vede este un drum nepavat folosit de localnici, tăiat în pădurea înconjurătoare copac după copac și păstrat curat de deceniile de trafic pedestru.

Pe drumul acesta se deplasează un punct minuscul, care pare, de la asemenea distanță, o persoană coborând un deal. Dar nu se poate. Niciun ins întreg la minte nu ar sta atât de aproape de un vulcan activ a cărui erupție a ucis deja mii de oameni.

Mijește și mai tare ochii, deplasându-se către pupa navei ca să poată privi în continuare în timp ce *Clalsu* se îndepărtează de coastă. De-ar avea unul dintre ocheanele lui Innon! De-ar putea fi sigură!

Căci preț de un moment crede, preț de un moment *sesizează* sau halucinează din pricina epuizării sau își imaginează din cauza neliniștii…

„Seniorii Epicentrului nu ar lăsa nedomolit un asemenea dezastru în devenire. Decât dacă ar considera că au un motiv întemeiat s-o facă. Decât dacă li s-ar ordona.

… că silueta care se apropie poartă o uniformă stacojie.

•

„Unii spun că Pământu-i furios
Fiindcă nu vrea companie.
Eu spun că Pământu-i furios
Fiindcă trăiește singur”.

Cântec popular străvechi (Era Pre-Imperială)

21.

Aduni din nou echipa

— *Tu!* îi zici brusc lui Tonkee.

Care nu e Tonkee.

Tonkee, care se apropia de unul dintre pereții din cristal cu o sclipire în ochi și o mică daltă scoasă cine știe de unde, se oprește și te privește nedumerită.

— Ce-i?

Ziua e pe sfârșite și ești obosită. Să descoperi comuri imposibile ascunse în geode gigantice e o chestie care te consumă. Oamenii Ykkăi te-au instalat pe tine și pe tovarășii tăi într-o locuință situată la mijlocul uneia dintre cele mai înalte coloane din cristal. A trebuit să traversezi un pod de frânghie și să urci o platformă spiralată de lemn ca să ajungi până la el. Apartamentul e drept, dar cristalul nu. Cei care au cioplit locul ăsta nu par să fi priceput că nu poți face pe cineva *să uite* că locuiește într-un imobil înclinat la patruzeci și cinci de grade numai pentru că podeaua e dreaptă. Dar ai încercat să-ți scoți gândul ăsta din minte.

Și în timp ce examinai locuința, punându-ți rucsafugul jos și gândindu-te: „Asta e casa mea până când o să reușesc să evadez”, ți-ai dat brusc seama că o *cunoști* pe Tonkee. Că, inconștient, ai știut tot timpul cine era.

— *Binof*! *Cârmuitor*! *Yumenes*! te răstești tu și fiecare cuvânt pare o lovitură pentru Tonkee.

Tresare și face un pas înapoi, apoi încă unul. Apoi un al treilea, până se trezește lipită de peretele neted din cristal al locuinței. Pe fața ei se citește groaza sau poate o tristețe atât de profundă că ar putea fi confundată cu groaza. Dincolo de un anumit punct e totuna.

— Nu credeam că mă ții minte, spune ea cu o voce abia auzită.

Te ridici în picioare și-ți pui palmele pe masă, proptindu-te în ele.

— N-ai călătorit cu noi din întâmplare. Pur și simplu nu se poate.

Tonkee încearcă să zâmbească, dar nu reușește decât să se strâmbe.

— Coincidențele improbabile se întâmplă totuși…

— Nu în cazul tău.

Nu când e vorba despre un copil care s-a furișat în Epicentru și a descoperit un secret care a culminat cu moartea unui Gardian. Femeia care a fost cândva acel copil nu lasă ea lucrurile la voia întâmplării. De asta ești sigură.

— Măcar nenorocitele tale de *deghizări* au devenit mai bune cu timpul.

Hoa, care a stat la intrarea în locuință – făcând din nou de pază, crezi tu –, se uită de la una la alta, înainte și-napoi. Poate urmărește felul în care decurge confruntarea ca să se pregătească pentru cea pe care, după aceea, o s-o ai cu el.

Tonkee își mută privirea. Tremură abia vizibil.

— Nu e. Coincidență adică. Eu…

Trage adânc aer în piept:

— Nu te-am urmărit. *Am pus oameni* să te urmărească, dar asta-i altceva. N-am început să te urmăresc chiar eu decât în ultimii câțiva ani.

— Ai pus oameni să mă urmărească. *Vreme de aproape treizeci de ani*?!

Ea clipește, apoi se relaxează puțin, chicotind. E un râs amar.

— Familia mea are mai mulți bani decât Împăratul. În fine, în primii douăzeci și ceva de ani a fost ușor. Aproape că te-am pierdut acum zece ani. Dar… mă rog.

Lovești cu palmele tăblia mesei și poate e numai imaginația ta, dar pereții din cristal ai locuinței strălucesc puțin mai tare preț de o clipă. Asta aproape că-ți distrage atenția. Aproape.

— Chiar nu pot să mai suport alte surprize acum, spui tu printre dinți.

Tonkee oftează și se reazemă moale de perete.

— Scuze.

Clatini atât de tare din cap că buclele ți se desprind din coc.

— Nu vreau scuze! *Explică-te*! Ce ești până la urmă, Inovator sau Cârmuitor?

— Și una, și alta?

O s-o îngheți! Ți-o citește și ea în ochi și exclamă:

— M-am născut în uzcasta Cârmuitorilor. Serios! Sunt Binof. Dar…

Își deschide larg brațele.

— Cum să conduc? Nu mă pricep la asta! Ai văzut cum eram în copilărie. N-aveam pic de subtilitate! Nu mă pricep la oameni. Când e vorba de lucruri, însă, cu ele mă descurc.

— Nu mă interesează istoria ta, înghiți-te-ar Pământul!

— Dar e relevantă! Istoria e întotdeauna relevantă.

Tonkee, Binof sau oricine-o fi se desprinde de perete cu un aer implorator.

— Chiar sunt geomest. Chiar am urmat Universitatea a Șaptea, deși… deși…

Se strâmbă într-un fel pe care nu-l înțelegi.

— Lucrurile n-au mers bine. Dar chiar mi-am petrecut toată viața studiind lucrul ăla, *alveola* aia pe care am găsit-o noi în Epicentru. Essun, știi ce era aia?

— Nu-mi pasă!

Însă auzind asta, Tonkee – Binof se încruntă la tine.

— Contează, spune ea.

Acum ea e cea furioasă și tu cea care se retrage surprinsă.

— Mi-am dedicat viața acestui secret. *Contează.* Și ar trebui să conteze și pentru tine, pentru că ești unul dintre puținii oameni din toată Neclintirea care pot *face* să conteze.

— Pe focurile din adâncuri, ce tot spui acolo?

— *Acolo le-au construit*! spune Binof – Tonkee înaintând cu pași iuți, cu ochii scânteindu-i. În alveola din Epicentru. *De acolo vin obeliscurile.* Și e locul unde totul a luat-o razna.

•

Sfârșești prin a face din nou prezentările. De data asta complet.

Tonkee este de fapt Binof. Dar preferă să i se spună Tonkee, nume pe care și l-a luat când a intrat la Universitatea a Șaptea. Afli că Nu Se Face ca un copil al Cârmuitorilor din Yumenes să urmeze vreo meserie, alta decât politica, arbitrajul sau negoțul la scară mare. De asemenea, Nu. Se. Face ca un copil care s-a născut băiat să fie fată. Se pare că familiile Cârmuitorilor nu recurg la Prăsitori, ci se căsătoresc între ele și feminitatea lui Tonkee a stricat una-două căsătorii aranjate. Puteau pur și simplu să aranjeze altele, dar tendința tinerei Tonkee de a spune ce nu trebuia și tendința de a face lucruri lipsite de logică

au umplut paharul. Așa că familia lui Tonkee a îngropat-o în cel mai strălucit centru de învățătură din toată Neclintirea, oferindu-i o nouă identitate și o uzcastă falsă, apoi dezmoștenind-o discret, fără toată vâlva și toată bătaia de cap pe care ar fi provocat-o un scandal.

Și totuși, lui Tonkee i-a mers bine acolo, cu excepția unor dispute feroce cu învățați faimoși, pe care în mare parte le-a câștigat. Și și-a petrecut viața profesională studiind obsesia care o atrăsese în Epicentru cu atâția ani în urmă: obeliscurile.

— Nu *tu* mă interesai, explică ea. Adică da, mă interesai, fiindcă mă ajutaseși și voiam să mă asigur că nu aveai de suferit din cauza asta. Așa a început. Dar pe măsură ce te studiam am descoperit că aveai *potențial.* Erai una dintre cei care ar fi putut într-o bună zi să își dezvolte abilitatea de a controla obeliscurile. E un talent rar, să știi. Și… mă rog… am sperat că…

Acum v-ați așezat din nou și discutați cu voci scăzute. Nu poți să rămâi furioasă, sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le înțelegi. Îl privești pe Hoa, care stă într-o parte, cu un aer prudent, urmărindu-vă pe amândouă. Tot trebuie să ai discuția aia cu el. Toate secretele ies la lumină. Inclusiv al tău.

— Am murit, spui tu. Era singurul mod să mă ascund de Epicentru. *Am murit* ca să scap de ei, dar de tine nu m-am descotorosit.

— Păi, da. Oamenii mei nu au recurs la puteri misterioase ca să îți dea de urmă. Am folosit deducția. E mult mai de-ncredere.

Tonkee se lasă pe spătarul scaunului aflat de cealaltă parte a mesei. Locuința are trei camere: acest salon și cele două dormitoare care dau în el. Tonkee are nevoie de o cameră numai a ei pentru că a început din nou să miroasă. Ești dispusă să continui să-ți împarți spațiul cu Hoa numai după ce o să primești niște răspunsuri, așa că pentru o vreme s-ar putea să dormi în camera de zi.

— În ultimii ani am lucrat cu niște… cu niște oameni, spune Tonkee adoptând brusc un aer secretos, ceea ce nu-i greu. Alți mești mai ales, care au pus genul de întrebări la care nu vrea nimeni să răspundă. Specialiști în alte domenii. Am urmărit obeliscurile, atâtea câte am putut, în ultimii câțiva ani. Ai observat că se mișcă cu un scop? Se adună, lent, oriunde se află vreun orogen suficient de talentat. Cineva care să le poată

folosi. Numai două se deplasau către tine, în Tirimo, dar a fost destul ca să extrapolăm.

Îți ridici privirea și te încrunți:

— Se deplasau către mine?

— Da, sau către un alt orogen aflat în apropiere.

Tonkee s-a relaxat acum și mănâncă un fruct uscat pe care l-a scos din rucsac. N-a băgat de seamă că o privești încremenită, cu sângele înghețându-ți în vene.

— Liniile triangulației erau clare. Tirimo era centrul cercului, ca să zicem așa. Probabil ai fost acolo ani întregi. Unul dintre obeliscurile care veneau către tine urma aceeași traiectorie de aproape un deceniu, tocmai de pe Coasta de Est.

— Ametistul, șoptești tu.

— Da, spune Tonkee fără să-și ia ochii de la tine. Atunci am bănuit că erai încă în viață. Obeliscurile... stabilesc un soi de legătură cu anumiți orogeni. Nu știu cum anume. Nu știu de ce. Dar e specific și previzibil.

Deducție. Clatini din cap, mută din pricina șocului, și ea îi dă înainte.

— Oricum, amândouă au început să se deplaseze mai repede în ultimii doi-trei ani, așa că am venit în zonă și m-am prefăcut că sunt comles ca să le urmăresc mai bine. Nu voiam să te abordez. Dar pe urmă s-a întâmplat chestia asta în nord și am început să mă gândesc că e important să avem un mânuitor... un mânuitor de obeliscuri la îndemână. Așa că... am încercat să dau de tine. Eram în drum spre Tirimo când te-am zărit la popasul ăla. Am avut noroc. Voiam să te urmăresc câteva zile și să mă hotărăsc dacă e cazul să-ți spun cine sunt cu adevărat... și-atunci el a transformat kirkhusa într-o statuie.

Îl indică pe Hoa cu o smucitură a capului.

— M-am gândit că poate ar fi mai bine să nu zic nimic și să te observ pentru o vreme.

E de-nțeles oarecum.

— Ai spus că spre Tirimo nu se îndrepta un singur obelisc, zici tu și îți umezești buzele. N-ar fi trebuit să fie decât unul.

Ametistul e singurul cu care ești conectată. Singurul care a mai rămas adică.

— Erau două. Ametistul și un altul, cel din Merz.

Ăsta e un deșert întins din zona de nord-est.

Clatini din cap.

— N-am ajuns niciodată în Merz.

Tonkee tace o clipă, poate intrigată, poate enervată.

— Păi, câți orogeni erau în Tirimo?

Trei. Dar.

— Au început să se deplaseze mai repede…

Deodată nu ești în stare să mai gândești. Nu poți să-i răspunzi. Nu poți să mai termini o propoziție. „Au început să se deplaseze mai repede în ultimii doi-trei ani”.

— Da. Nu ne-am dat seama din ce cauză.

Tonkee se oprește și te privește pieziș, mijind ochii.

— Ai tu vreo idee?

Uche avea doi ani. Mergea pe trei.

— Ieși afară, îi șoptești. Du-te și fă o baie sau vezi tu. Eu trebuie să mă gândesc la ceva.

Ea ezită, în mod evident dornică să mai pună și alte întrebări. Apoi îi arunci o privire și se ridică imediat. În câteva minute părăsește locuința, lăsând draperia grea să cadă în urma ei – aici locuințele n-au uși, dar draperiile îți asigură suficientă intimitate –, iar tu rămâi o vreme nemișcată, în tăcere, cu capul golit de gânduri.

Apoi îți ridici privirile către Hoa, care stă lângă scaunul eliberat de Tonkee și-i evident că-și așteaptă rândul.

— Deci ești un mâncător de piatră, rostești tu.

El încuviințează cu un aer solemn.

— Arăți…

Gesticulezi către el neștiind cum să formulezi ideea. N-a arătat niciodată cu adevărat normal, dar în mod clar nu aduce a mâncător de piatră. Părul lor nu se mișcă. Pielea lor nu sângerează. Traversează stânca tare cât ai trage aer în piept, dar le-ar lua ore întregi să urce o scară.

Hoa se foiește puțin și-și pune rucsacul în poală. Scotocește prin el și scoate bocceaua zdrențuită pe care n-ai mai văzut-o de o vreme. Deci acolo a pus-o. O desface, lăsându-te să vezi, în cele din urmă, ce a cărat în tot timpul ăsta.

Din câte-ți poți da seama, bocceaua conține multe bucățele mici de cristal tăiat rudimentar. Ceva asemănător cu cuarțul sau selenitul, numai că unele bucăți nu sunt de un alb lăptos, ci roșii și cu vinișoare. Și nu ești sigură, dar parcă bocceaua e mai mică decât înainte. A pierdut unele dintre ele?

— Pietre, zici tu. Ai cărat… pietre?

Hoa șovăie, apoi întinde mâna către una dintre fărâmele albe. O apucă. E pătrățoasă, de mărimea vârfului degetului tău mare, ciobită zdravăn într-o parte. Pare să fie dintr-un material dur.

El o mănâncă. Te holbezi și el nu te pierde din ochi cât timp face asta. O plimbă puțin prin gură, ca și cum ar căuta unghiul cel mai bun de atac sau poate că pur și simplu și-o rostogolește pe limbă ca să-i savureze gustul. Poate e sare.

Apoi falca lui se încordează. Se aude un trosnet, surprinzător de sonor în tăcerea camerei. Urmează alte trosnete, nu la fel de puternice, dar care nu lasă nici urmă de îndoială că orice mestecă el nu e mâncare. Apoi înghite și-și linge buzele.

E prima oară când îl vezi mâncând.

— Mâncare, spui tu.

— Eu.

Își așază mâna pe grămada de pietre cu o delicatețe stranie.

Te încrunți ușor, fiindcă are și mai puțină logică decât de obicei.

— Deci asta e... ce anume? Ceva care îți permite să arăți ca noi?

Ceea ce nici nu știai că pot face mâncătorii de pietre. Dar pe de altă parte ei nu destăinuiesc nimănui nimic și nu tolerează curiozitatea altora. Ai citit relatări despre tentativele Universității a Șasea din Arcara de a captura un mâncător de piatră pentru a-l studia, cu două Anotimpuri în urmă. Rezultatul a fost Universitatea a Șaptea din Dibars, construită abia după ce au reușit să dezgroape suficiente cărți din ruinele celei de a Șasea.

— Structurile cristaline sunt un mediu eficient de depozitare.

Cuvintele nu au sens. Atunci Hoa repetă, clar:

— Ăsta sunt eu.

Vrei să-l întrebi mai multe, apoi te răzgândești. Dacă ar fi vrut să înțelegi, ți-ar fi explicat. Și oricum, nu asta contează.

— De ce? întrebi. De ce te-ai făcut să arăți așa? De ce nu ești... ceea ce ești?

Hoa îți aruncă o privire atât de sceptică, încât îți dai seama ce întrebare tâmpită ai pus. Chiar l-ai fi lăsat să călătorească cu tine dac-ai fi știut ce este? Pe de altă parte, dac-ai fi știut ce este nu ai fi încercat să-l oprești. Nimeni nu-i oprește pe mâncătorii de piatră să facă tot ce poftesc.

— Dar de ce atâta bătaie de cap? îl întrebi. Nu puteai să… Cei ca tine pot să călătorească prin piatră.

— Da. Dar am vrut să călătoresc cu tine.

Și ați ajuns în momentul culminant.

— De ce?

— Îmi place de tine.

Și ridică din umeri. *Ridică din umeri.* Ca orice copil întrebat ceva ce nu știe sau nu vrea să explice. Poate nu e important. Poate a fost un impuls. Poate în cele din urmă va pleca mai departe, mânat de cine știe ce alt capriciu. Numai faptul că nu e copil – că nu e uman, că trăiește probabil de mai multe *Anotimpuri* și că provine dintr-o rasă care nu poate acționa pe baza toanelor pentru că i-ar fi prea greu – face din asta o minciună.

Îți freci obrazul. Mâinile ți se murdăresc de cenușă. Și tu ai nevoie de o baie. Oftezi și-l auzi zicând cu blândețe:

— N-o să-ți fac niciun rău.

Clipești surprinsă și-ți cobori mâinile încet. Nici nu ți-a trecut prin minte că ți-ar putea face rău. Până și acum, știind ce este, văzând ce poate să facă… îți e greu să te gândești la el ca la o ființă înspăimântătoare, misterioasă, imposibil de cunoscut. Și lucrul ăsta, mai mult ca orice, îți spune de ce și-a făcut una ca asta. Te place. Nu vrea să te temi de el.

— E bine de știut, spui tu.

Și pe urmă nu-ți mai rămâne nimic de zis, așa că un timp stați și vă uitați unul la altul.

— Ăsta nu-i un loc sigur, spune el.

— Da, m-am prins.

Cuvintele ți-au zburat de pe buze – cu tonul ironic cu tot – înainte să te poți controla. Și pân' la urmă e chiar surprinzător că ești într-o dispoziție caustică în clipa asta? Practic, după Tirimo ai bruscat pe toată lumea. Apoi îți vine un gând: nu te purtai așa cu Jija și cu nimeni altcineva înainte de moartea lui Uche. Atunci aveai grijă în permanență să fii mai blândă, mai calmă. Niciodată sarcastică. Dacă te maniai, nu lăsai să se vadă. Nu așa trebuia să fie Essun.

Ei bine, acum nu mai ești Essun. Nu mai ești *doar* Essun. Nu de-acum încolo.

— Ceilalți ca tine care sunt aici…, începi să zici, dar fețișoara lui se schimonosește și e, inconfundabil, mânie.

Te oprești, surprinsă.

— Nu-s ca mine, spune el cu răceală.

Ei bine, atunci asta e. Și ești sfârșită.

— Trebuie să mă odihnesc, spui tu.

Ai mers toată ziua și, oricât de tare ți-ai dori să faci o baie, parcă nu te simți pregătită să te dezbraci, devenind și mai vulnerabilă în fața locuitorilor Castrimei. Mai ales având în vedere că, în felul lor amabil și discret, te-au luat prizonieră.

Hoa încuviințează. Începe să-și lege din nou bocceaua cu pietre.

— O să stau de pază.

— Tu dormi vreodată?

— Uneori. Mai puțin ca tine. Acum n-am nevoie.

Ce convenabil! Și ai încredere în el mai mult decât în locuitorii acestui com. N-ar trebui, dar ai.

Așa că te ridici și te duci în dormitor, unde te întinzi pe saltea. Este simplă, numai paie și bumbac într-un înveliș de pânză, dar e mai bine decât pământul gol sau chiar sacul tău de dormit, așa că te trântești pe ea. În câteva clipe adormi.

Când te trezești nu ești sigură cât timp a trecut. Hoa e ghemuit alături de tine, la fel ca în ultimele câteva săptămâni. Te ridici în capul oaselor și te încrunți la el. El te examinează prudent, clipind. În cele din urmă, clatini din cap și te dai jos din pat bodogănind.

Tonkee a revenit în camera ei. O auzi sforăind. Ieșind din locuință îți dai seama că nu știi cât e ceasul. Afară poți spune dacă-i zi sau noapte, în ciuda norilor și a ploii de cenușă: ai parte fie de nor și de cenușă luminoasă, fie de nor și de cenușă vârstată cu roșu. Aici însă... privești în jur și nu vezi decât cristale gigantice, scânteietoare. Și orașul pe care, imposibil cum pare, oamenii l-au construit printre ele.

Ieși pe platforma de lemn nefasonat din fața ușii tale și privești peste balustrada ei complet inadecvată din punct de vedere al protecției. Indiferent ce oră o fi, se pare că pe podeaua geodei câteva zeci de oameni își văd de treburile lor. Ei bine, oricum trebuie să afli mai multe despre comul ăsta. Înainte să îl distrugi, adică, dacă încearcă să te împiedice să pleci.

(Ignori vocea slabă din mintea ta care-ți șoptește: „Ykka e tot un rogălău. Chiar vrei să te lupți cu ea?”)

(Te pricepi când e vorba să ignori astfel de voci.)

Mai întâi ți-e greu să îți dai seama cum să ajungi la nivelul solului, pentru că toate platformele, podurile și scările sunt construite ca să lege cristalele între ele. Cristalele sunt orientate în toate direcțiile, deci la fel și legăturile. Intuiția nu-ți e de folos. Trebuie să urci niște trepte și să ocolești una dintre coloanele mai groase de cristal ca să găsești alte trepte care duc în jos, numai ca să descoperi că se termină pe o platformă fără alte scări, silindu-te să faci cale-ntoarsă. Te întâlnești cu câțiva oameni și ei te privesc în treacăt, curioși sau ostili, probabil pentru că se vede că ești nouă în târg: ei sunt curați, iar tu ești plină de cenușa drumului. Ei par bine hrăniți, iar pe tine hainele stau ca pe gard, din cauză că nu ai făcut altceva decât să mergi și să mănânci rații vreme de câteva săptămâni. Nu poți să nu le porți pică, așa că te încăpățânezi să nu le ceri indicații.

În cele din urmă, ajungi jos. Aici e mai evident ca oriunde că străbați podeaua unei imense bule de piatră, căci terenul se înclină ușor și se rotunjește în jurul tău căpătând o formă evidentă de castron, chiar dacă unul larg. Te afli la capătul ascuțit al ovoidului care este Castrima. Și aici sunt cristale, dar sunt scunde, unele abia îți ajung până la piept. Cele mai mari nu au mai mult de trei-patru metri înălțime. Unele sunt înconjurate de panouri de lemn și în anumite locuri observi petice de teren mai deschis la culoare de unde cristalele au fost îndepărtate pentru mai mult spațiu. (Te întrebi, în treacăt, cum anume au făcut-o.) Totul creează un soi de labirint de cărări încrucișate, fiecare ducând către un loc esențial pentru com: un cuptor din cărămizi, o fierărie, o sticlărie, o brutărie. La marginea anumitor cărări întrezărești corturi și locuri de tabără, unele ocupate. Este evident că nu toți cetățenii acestui com se simt în largul lor umblând pe scânduri legate între ele la sute de metri de o podea acoperită cu țepe gigantice. Nostim.

(Iată, din nou, sarcasmul ăsta atât de necaracteristic lui Essun. Înghiți-l-ar Pământul, te-ai săturat să-l tot ții în frâu!)

E chiar ușor să descoperi băile, pentru că pe podeaua de piatră gri-verzuie sunt întipărite numeroase urme de picioare ude, ducând toate în aceeași direcție. Pornești în sens invers și descoperi cu plăcută surprindere că baia este un bazin larg cu apă limpede, din care se ridică aburi. Bazinul a fost amenajat puțin deasupra podelei naturale a geodei și dinspre el pornește un canal care se varsă într-una dintre țevile groase de cositor ce

duc cine știe unde. De cealaltă parte a bazinului vezi o cascadă care țâșnește dintr-o altă țeavă, alimentându-l. Apa probabil circulă suficient ca să fie curată la fiecare câteva ore, dar oricum într-o parte este o zonă evident rezervată spălatului, cu bănci lungi de lemn și cu rafturi pe care se află felurite accesorii. Câțiva oameni sunt deja aici, frecându-și energic trupurile înainte să intre în bazinul mai mare.

Ești dezbrăcată și ai ajuns pe la jumătate cu frecatul când o umbră cade asupra ta, iar tu tresari și te împiedici dărâmând banca și întinzându-te totodată să faci contact cu Pământul, înainte să-ți treacă prin minte că poate reacția ta e exagerată. Apoi ești cât pe ce să scapi din mână buretele îmbibat cu săpun pentru că...

... e *Lerna*!

— Da, spune el în timp ce îl privești uimită. M-am gândit că s-ar putea să fii tu, Essun.

Tu continui să te holbezi la el. Pare schimbat oarecum. Mai solid cumva și în același timp mai slăbănog, la fel ca tine: epuizat de drum. Au trecut... săptămâni? Luni? Ai început să pierzi șirul. Și ce caută aici? Ar trebui să fie în Tirimo, Rask nu i-ar da voie unui doctor să plece...

De fapt, da. Corect.

— Deci Ykka a reușit să te convoace. Chiar mă întrebam.

Obosit. Are un aer obosit. Are o cicatrice care îi urmează linia maxilarului, o semilună palidă care nu pare că-și va mai recăpăta vreodată culoarea. Continui să îl privești, în timp ce el se mută de pe un picior pe altul și spune:

— Dintre toate locurile unde aș fi putut să ajung... și iată-te aici. Poate-o fi soarta sau poate chiar mai există și alți zei decât Taica Pământ, unii cărora să le pese de noi vreau să zic. Sau poate că și ei sunt cruzi și asta-i o glumă a lor. Să mă-nghită Pământul dacă știu!

— Lerna, rostești tu, ceea ce e de mare ajutor.

El își coboară privirea și abia acum îți amintești că ești goală.

— Ar trebui să te las să termini, spune el privind grăbit în altă parte. Hai să stăm de vorbă după aia.

Nu-ți pasă că te vede goală – în fond, te-a ajutat la nașterea unuia dintre copii –, dar e politicos. E un obicei pe care i-l cunoști, să te trateze ca pe o persoană chiar dacă știe ce ești, și te face să te simți ciudat de reconfortată după atâta stranietate

și după toate schimbările din viața ta. Nu ești obișnuită ca viața să te urmeze atunci când o lași în spate.

El se îndepărtează, părăsind baia, și după o clipă te așezi la loc și termini cu spălatul. Nimeni altcineva nu te deranjează cât timp faci baie, deși îi surprinzi pe câțiva dintre locuitorii Castrimei privindu-te cu o curiozitate sporită. Și cu mai puțină ostilitate, dar asta nu-i surprinzător: nu pari din cale-afară de fioroasă. Ceea ce nu pot vedea îi va face la un moment dat să te urască.

Pe de altă parte... știu ei ce anume e Ykka? Blonda care a însoțit-o la suprafață cu siguranță știe. Poate că Ykka o are la mână cu ceva, vreun lucru cu care să-i asigure tăcerea. Dar ai senzația că nu-i asta. Ykka e prea sinceră cu privire la natura ei, prea dispusă să și-o dezvăluie unor oameni complet străini. E prea carismatică, atrage prea mult atenția. Se comportă ca și cum a fi un orogen e un talent ca oricare altul, o trăsătură ca oricare alta. N-ai mai întâlnit decât o dată acest soi de atitudine și această acceptare deschisă, la nivelul întregului com.

După ce termini cu scăldatul și te simți curată, ieși din bazin. Nu ai prosoape, doar hainele tale pline de cenușă pe care le speli în zona rezervată spălătoriei. Când termini sunt ude, dar nu ești suficient de îndrăzneață ca să umbli goală prin acest com ciudat și înăuntrul geodei oricum ai senzația că e vară. Așa că, la fel ca vara, îți îmbraci hainele ude, convinsă că se vor usca suficient de repede.

Când ieși, Lerna te așteaptă.

— Pe aici, spune întorcându-se și potrivindu-și pasul după al tău.

Așa că îl urmezi și el te conduce printr-un labirint de scări și platforme până ajungeți dinaintea unui cristal cenușiu, lătăreț, care iese din perete numai pe o lungime de vreo șase metri. Are aici o locuință mai mică decât cea pe care o împărți tu cu Tonkee și cu Hoa, dar zărești rafturi încărcate cu punguțe cu ierburi și cu bandaje împăturite, așa că nu-i greu să-ți dai seama că banchetele din încăperea principală ar trebui de fapt să aibă rostul unor paturi rudimentare de spital. Un doctor trebuie să fie pregătit să primească vizite acasă. El te îndeamnă să iei loc pe una dintre banchete și se așază în fața ta.

— Am plecat din Tirimo la o zi după tine, spune el în șoaptă. Oyamar – adjunctul lui Rask, dacă-ți mai amintești de el, un idiot

desăvârșit – încerca să organizeze alegeri, închipuie-ți! Nu voia să cadă răspunderea pe umerii lui acum, în pragul unui Anotimp. Toată lumea știa că Rask n-ar fi trebuit să-l aleagă pe el, dar familia lui i-a făcut un serviciu cu privire la drepturile comerciale ale potecii forestiere vestice.

Se oprește, pentru că toate astea nu mai contează acum.

— În fine. Jumătate dintre nenorocitele alea de Spinări Late umblau de colo-colo bete criță și înarmate, dând iama în depozitele cu rezerve și acuzând un ins din doi că e rogălău sau iubitor de rogălăi. Cealaltă jumătate făcea același lucru, dar mai discret și fără să fie băuți, ceea ce era mult mai rău. Mi-am dat seama că era o chestiune de timp până să se gândească la mine. Toți știau că am fost prieten cu tine.

Deci și asta e tot din vina ta. Din cauza ta a trebuit să părăsească un loc unde ar fi trebuit să fie în siguranță. Îți cobori privirile stânjenită. Acum și el folosește cuvântul *rogălău.*

— Mă gândeam că aș putea ajunge în Strălucire, de unde-i familia mamei. Ei nu mă cunosc prea bine, dar au auzit de mine și știu că sunt doctor, așa că… mi-am zis că acolo aș avea o șansă. Mai bună decât dacă rămân în Tirimo să fiu linșat. Sau să flămânzesc după venirea frigului din cauză că Spinările Late au mâncat ori au furat tot. Și m-am gândit…

Ezită, își ridică ochii spre tine, apoi și-i coboară din nou către mâinile lui.

— M-am mai gândit că aș fi putut să te prind pe drum dacă m-aș fi deplasat suficient de repede. Dar a fost o prostie, bineînțeles că nu te-am ajuns.

E vorba despre lucrul acela nerostit care a existat mereu între voi. Cândva, pe vremea când locuiai în Tirimo, Lerna și-a dat seama ce anume ești. Nu tu i-ai spus. A ghicit fiindcă *te-a privit* suficient ca să observe semnele și fiindcă e inteligent. Mereu te-a plăcut, băiatul ăsta al lui Makenba. Te-ai gândit că o să-i treacă în cele din urmă. Te foiești ușor, stânjenită, dându-ți seama că nu-i cazul.

— Am șters-o în toiul nopții, continuă el, printr-una dintre spărturile din zid de lângă locul unde… unde tu… unde-au încercat să te oprească.

Își odihnește brațele pe genunchi, privindu-și mâinile împreunate. Sunt aproape nemișcate, cu excepția faptului că

degetul mare al uneia tot mângâie încheieturile degetelor celeilalte. Gestul e meditativ.

— Am mers încotro mergea restul lumii, urmând o hartă pe care-o aveam… dar nu mai fusesem niciodată în Strălucire. Pe focurile din adâncuri, abia dacă mai plecasem din Tirimo. Doar o dată, când am fost să-mi termin pregătirea medicală la Hilge… În fine, ori harta era greșită, ori nu m-am priceput eu s-o citesc. Probabil și una, și alta. N-am avut busolă. Am ieșit prea devreme de pe Drumul Imperial sau poate am luat-o spre sud-est în timp ce credeam că mă îndrept spre sud. Nu știu.

Oftează și-și trece palma pe creștet.

— Când mi-am dat seama ce tare mă rătăcisem, ajunsesem atât de departe încât am sperat să găsesc un drum mai bun pur și simplu continuând să merg înainte. Dar la o răspântie am întâlnit un grup. Bandiți, comleși, nu știu exact. Călătoream cu alte două persoane, un bărbat mai vârstnic cu o tăietură urâtă pe piept, pe care i-o tratasem, și fiica lui de vreo cincisprezece ani. Bandiții…

Se oprește și-și încleștează fălcile. Poți să-ți imaginezi ce s-a întâmplat. Lerna nu e un luptător. Dar e încă în viață și asta-i tot ce contează.

— Marald – așa-l chema pe bărbat – s-a aruncat asupra uneia din grupul de bandiți. Nu era înarmat, iar femeia avea o macetă. Nu știu ce credea că poate face.

Lerna trage adânc aer în piept.

— Dar mi-a aruncat o privire și… și eu… eu am luat-o pe fiică-sa de mână și am fugit.

Fălcile i se încleștează și mai tare. Te miri că nu-i auzi dinții scrâșnind.

— Ceva mai târziu, fata m-a părăsit. Mi-a spus că-s laș și a fugit de una singură.

— Dacă n-ai fi luat-o de acolo, te-ar fi ucis și pe tine, și pe ea, spui tu.

Asta spune legea-n piatră: „Onoare în siguranță, supraviețuire în fața pericolului”. Mai bine un laș viu decât un erou mort.

Buzele lui Lerna schițează o strâmbătură.

— Așa mi-am zis și eu atunci. Mai târziu, când m-a părăsit… Pe focurile din adâncuri! Poate n-am făcut decât să amân inevitabilul. O fată de vârsta ei, neînarmată și singură pe drum…

Nu spui nimic. Dacă fata e sănătoasă și cu conformația potrivită, cineva o va primi undeva, fie și ca Prășitoare. Dacă are un uznume mai bun sau poate face rost de o armă și de provizii, dacă reușește să arate de ce-i în stare și asta-i va fi de folos. Sigur, ar fi avut mai multe șanse cu Lerna decât fără el, dar alegerea a fost a ei.

— Nici nu știu ce voiau, spune Lerna privindu-și mâinile.

Poate că gândul ăsta l-a ros încontinuu de-atunci încoace.

— Nu aveam nimic, doar rucsacurile.

— Era de-ajuns dacă proviziile le erau pe terminate, spui tu înainte să-ți aduci aminte să te controlezi. Însă el nu pare să te fi auzit.

— Așa că mi-am văzut de drum singur. Chicotește o singură dată, cu amărăciune. Eram atât de îngrijorat din pricina ei, încât nu mi-am dat seama că nici *eu* nu o duceam mai bine.

Asta e adevărat. Lerna e un midlat obișnuit, la fel ca tine, numai că nu a moștenit masivitatea și înălțimea tipice sanzedilor. Probabil de aceea s-a străduit mereu atât de tare să demonstreze că era înzestrat intelectual. Dar, mulțumită unui accident genetic, e frumos și unii oameni cultivă asta. Un nas prelung, tipic cebakilor, umeri și colorație sanzedi, buze de costier… E prea multirasial pentru gusturile comurilor ecuatoriale, dar după standardele Sudmedlatului e chipeș.

— Când am trecut prin Castrima părea abandonată, continuă el. Eram obosit după ce fugisem de… în fine. M-am gândit să mă adăpostesc peste noapte într-una dintre case și poate să fac un mic foc în vatră și să sper că nu va observa nimeni. Să mănânc o masă decentă. Să stau locului suficient cât să mă gândesc ce să fac mai departe.

Schițează un zâmbet.

— Când m-am trezit eram înconjurat. Le-am spus că sunt doctor și m-au adus aici, jos. Asta s-a întâmplat acum vreo două săptămâni.

Încuviințezi. Apoi îi spui povestea ta, fără să te mai obosești să minți sau să te ascunzi. Totul, nu doar partea despre Tirimo. Poate te simți vinovată. Merită să cunoască tot adevărul.

După ce ați tăcut amândoi un timp, Lerna clatină din cap și oftează.

— Nu mă așteptam să vină un Anotimp în cursul vieții mele, spune el încet. Adică… am auzit toată viața legea-n piatră, la fel

ca toată lumea… dar mi-am imaginat că n-o să mi se întâmple tocmai *mie.*

Așa cred toți. *Tu* una sigur nu te așteptai să mai ai de-a face și cu sfârșitul lumii pe lângă toate câte ți s-au întâmplat.

— Nassun nu-i aici, spune Lerna după o vreme.

A vorbit încet, dar tu tresari. Fața i se îmblânzește când vede expresia pe care probabil o ai pe chip.

— Îmi pare rău. Dar sunt aici de destulă vreme ca să-i fi întâlnit pe toți ceilalți „nou-veniți” din comul ăsta. Știu că pe ea sperai s-o găsești.

Nassun nu-i aici. Și acum nu mai ai nicio direcție de urmat și, practic, nicio cale să-i dai de urmă. Te pomenești deodată că până și speranța te-a părăsit.

— Essun.

Lerna se apleacă brusc și îți ia mâinile într-ale lui. Abia acum îți dai seama că au început să-ți tremure. Degetele lui le liniștesc pe ale tale.

— O s-o găsești!

Cuvintele pe care ți le spune n-au niciun sens. Trăncăneli reflexe, menite să te consoleze. Dar adevărul te lovește din nou, mai puternic de data asta decât în acel moment, la suprafață, când a fost cât pe ce să-ți pierzi controlul în fața Ykkăi. *S-a terminat.* Toată călătoria asta stranie, efortul de a-ți păstra mințile, de a te concentra asupra țelului tău… totul a fost degeaba. Nassun nu mai e, ai pierdut-o și Jija nu va plăti pentru ce-a făcut, iar tu…

Înghiți-te-ar Pământul, de ce-ai conta? Cui îi pasă de tine? Tocmai asta e, nu? Cândva ai avut oameni cărora le păsa de tine. Cândva au existat copii care te adorau și pentru care cuvântul tău era lege. O dată – de două sau de trei ori de fapt, dar primele două nu se pun – a existat un bărbat alături de care te trezeai în fiecare dimineață, căruia îi păsa de existența ta. Cândva ai trăit înconjurată de zidurile pe care le construise pentru tine, într-un cămin pe care vi l-ați făcut amândoi, într-o comunitate care *a ales* să te primească în sânul ei.

Totul a fost clădit pe minciună. Era practic numai o chestiune de timp până să se dărâme.

— Ascultă, spune Lerna.

Vocea lui te face să clipești și lacrimile încep să curgă. Din nou. Stai deja de ceva timp aici, plângând în tăcere. El se mută

pe bancheta ta și tu te rezemi de el. Știi că n-ar trebui. Dar o faci și, când își pune brațul în jurul tău, simți o oarecare alinare. E un prieten, cel puțin, și va fi mereu.

— Poate… poate nu-i rău că te afli aici. Nu poți să te gândești, cu toate câte se petrec. Comul ăsta e ciudat, spune el și se strâmbă. Nu-s sigur că-mi place nici mie, dar în clipa asta e mai bine decât să fii la suprafață. Poate având timp să te gândești o să-ți dai seama încotro s-o fi dus Jija.

Își dă toată osteneala. Clatini ușor din cap, dar ești prea obosită ca să te poți împotrivi.

— Ai unde să stai? Mie mi-au oferit ăsta, deci trebuie să-ți fi dat și ție ceva. Aici e o mulțime de loc.

Faci semn că da și Lerna trage aer în piept:

— Atunci hai să mergem acolo. Poți să-mi faci cunoștință cu tovarășii tăi.

Deci. Te aduni. Apoi îl conduci dinspre casa lui într-o direcție care îți dă impresia că te-ar putea duce la locuința care ți-a fost repartizată. Pe drum ai timp să îți dai seama de stranietatea insuportabilă a acestui com. Una dintre camerele pe lângă care treci, săpată într-unul dintre cristalele mai albe și mai luminoase, adăpostește rafturi după rafturi de tăvi plate ca niște foi de plăcintă. Într-o altă încăpere, prăfuită și nefolosită, observi ceea ce iei drept obiecte de tortură, dar construite fără pricepere. Nu ești sigură cum anume ți-ar putea face rău perechea de inele suspendate din tavan de lanțuri. Și mai sunt scările metalice, cele făcute de constructorii originali ai locului. Sunt și unele scări mai recente, dar e ușor să le deosebești de cele originale, căci originalele nu ruginesc, nu s-au deteriorat deloc și nu servesc unui scop pur utilitar. De-a lungul balustradelor și pe marginea pasarelelor sunt decorațiuni stranii: chipuri gravate, lujeri forjați care nu seamănă cu nicio plantă cunoscută de tine, ceva ce aduce a scris, numai că e compus doar din forme ascuțite de mărimi variate. Încercarea de a înțelege ce vezi te smulge din mohoreală.

— Ce nebunie, spui plimbându-ți degetele peste un ornament care aduce cu o kirkhusa cu dinții rânjiți. Locul ăsta e ruina unui mortciv, ca alte mii din toată Neclintirea. Ruinele sunt capcane mortale. Comurile ecuatoriale le dărâmă sau le scufundă pe ale lor, dacă pot, și ăsta-i cel mai isteț lucru. Dacă oamenii care au

construit locul ăsta n-au reușit să-i supraviețuiască, noi de ce am încerca?

— Nu toate ruinele sunt capcane mortale.

Lerna înaintează prudent pe platformă, ținându-se foarte aproape de coloana de cristal în jurul căreia e construită aceasta, cu privirea ațintită înainte. Pe buza de sus i-au apărut broboane de sudoare. Nu știai că-i e frică de înălțimi, dar Tirimo era pe cât de plat, pe atât de plicticos. Vocea lui are un calm controlat.

— Se zvonește că Yumenesul a fost construit deasupra unei serii de ruine ale unor mortcivuri.

„Și ia uite ce bine i-a mers”, te abții tu să zici.

— Oamenii ăștia ar fi trebuit să-și construiască și ei un zid, ca toată lumea, spui în schimb, apoi te oprești pentru că îți trece prin minte ideea că scopul lor e să supraviețuiască și uneori supraviețuirea implică schimbări.

Doar pentru că strategiile obișnuite au funcționat – să construiești un zid, să-i primești pe cei utili și să-i alungi pe cei nefolositori, să aduni arme și provizii și să speri c-o să ai noroc – nu înseamnă că alte metode nu vor da și ele rezultate. Dar asta? Să cobori printr-o gaură și să te ascunzi într-o minge plină de stânci ascuțite, alături de o grămadă de mâncători de piatră și *rogălăi*? Pare o idee excepțional de neinspirată.

— Și dacă încearcă să mă țină aici, o să afle și ei asta, murmuri tu.

Dacă Lerna te-a auzit, nu răspunde.

În cele din urmă îți găsești locuința. Tonkee s-a trezit și stă în salon, în fața unui castron mare cu mâncare pe care n-o aveați în rucsacuri. Arată ca un terci și are în el mici chestii gălbui care mai întâi îți provoacă repulsie, până când ea înclină castronul și îți dai seama că este grâu încolțit. Mâncare standard din rezerve.

(Când intri, te privește precaută, dar revelațiile ei au fost atât de neînsemnate prin comparație cu tot ce ai fost silită să înfrunți azi, încât te mulțumești să-i faci cu mâna și te așezi în fața ei, ca de obicei. Ea se relaxează.)

Lerna o tratează pe Tonkee politicos, dar cu prudență și ea procedează la fel, până când el spune că le face teste de sânge și urină locuitorilor Castrimei ca să vadă dacă au lipsă de

vitamine. Aproape că zâmbești văzând-o cum se apleacă înainte și întreabă, cu expresia aceea lacomă, atât de familiară:

— Ce echipament folosești?

Apoi Hoa intră în locuință. Ești surprinsă, pentru că nu-ți dăduseși seama că a ieșit. Ochii lui de gheață se abat imediat către Lerna, studiindu-l fără nicio jenă. Apoi se relaxează atât de vizibil, încât abia acum îți dai seama ce încordat a fost în tot acest timp. De când ați intrat în comul ăsta de nebuni.

Dar clasifici asta drept altă ciudățenie de analizat mai târziu, pentru că Hoa spune:

— Essun, e cineva aici cu care ar trebui să te întâlnești.

— Cine?

— Un bărbat. Din Yumenes.

Toți trei vă holbați la el.

— De ce aș vrea să mă întâlnesc cu cineva din Yumenes? întrebi tu, vorbind rar, pentru cazul în care cumva n-ai înțeles bine.

— A întrebat de tine.

Te decizi să fii răbdătoare.

— Hoa, nu cunosc pe nimeni din Yumenes.

Sau nu mai cunoști, oricum.

— Spune că el te cunoaște. Ți-a luat urma și, când și-a dat seama încotro te îndrepți, a ajuns aici înaintea ta.

Hoa se încruntă ușor, ca și cum asta l-ar deranja:

— Spune că vrea să te vadă, ca să vadă dacă poți s-o mai faci.

— Ce anume?

— Atât a zis.

Hoa trage cu coada ochiului către Tonkee și apoi către Lerna, înainte să se uite din nou la tine. Probabil are de spus ceva și nu vrea ca ei să audă.

— E ca tine.

— Ce…!

Aha. Te freci la ochi, tragi aer în piept și o spui, ca să știe și el că nu mai trebuie să te ascunzi:

— Adică un rogălău.

— Da. Nu. Ca tine. El…

Hoa își agită degetele, rămas fără cuvinte. Tonkee dă să intervină și tu îi faci un semn brutal, cerându-i să tacă. Te privește furioasă. După un moment, Hoa oftează:

— A zis că, dacă nu vrei să vii, să-ți spun că îi ești datoare. Pentru Corindon.

Îngheți.

— Alabastru, șoptești tu.

— Da, spune Hoa luminându-se la față. Așa-l cheamă.

Apoi se încruntă, de data asta preocupat.

— E pe moarte.

•

> Anotimpul Nebuniei: 3, Era Pre-Imperială – 7, Era Imperială. Erupția lanțului vulcanic Kiash, mai multe cratere ale unui străvechi supervulcan (responsabil și pentru Anotimpurile Gemene despre care se crede că au avut loc cu 10 000 de ani mai înainte), a lansat în atmosferă cantități mari de olivină și alți piroxeni de culoare închisă. Au urmat zece ani de întuneric care nu s-au dovedit distrugători doar așa cum sunt Anotimpurile de obicei, ci au dus și la o incidență mai mare a numărului de boli mintale. Căpetenia Războinică Verishe din Yumenes a cucerit nenumărate comuri suferinde folosind tehnici ale războiului psihologic prin care i-a convins pe adversarii ei că porțile și zidurile nu-i puteau apăra și că spectre pândeau la fiecare pas. A fost proclamată împărăteasă în cea dintâi zi când a reapărut prima rază de soare.
>
> *Anotimpurile din Sanze*

22.

Sienit, fracturată

E dimineața de după petrecerea zgomotoasă organizată de meoviți ca să sărbătorească reîntoarcerea lui *Clalsu* teafără și încărcată cu bunuri de preț: piatră de calitate pentru sculptura decorativă, lemn parfumat folosit în construcția mobilelor, țesături elegante de brocart care valorează de două ori greutatea lor în diamante și o cantitate impresionantă de valute de schimb, inclusiv bancnote de mare valoare și plăcuțe de sidef. Nu și mâncare, dar cu grămada aia de bani pot trimite negustori să cumpere canoe întregi de pe continent. Harlas a deschis un butoi de mied antarctic foarte tare, ca să sărbătorească, și jumătate din com încă doarme după beție.

Au trecut cinci zile de când Sienit a stins un vulcan, pe care tot ea l-a trezit și care a omorât un întreg oraș, și opt zile de când a ucis echipajele a doua nave ca să păstreze secretă existența familiei ei. Are senzația că toată lumea sărbătorește omorurile în masă săvârșite de ea.

E încă în pat, unde s-a retras de îndată ce corabia a fost descărcată. Innon n-a venit încă acasă. Ea i-a spus să se ducă și să istorisească peripețiile călătoriei, pentru că oamenii se așteaptă s-o facă și ea nu vrea ca melancolia ei să-l afecteze. L-a luat și pe Cori cu el, fiindcă lui Cori îi plac sărbătorile: toată lumea îi dă de mâncare, toată lumea îl ia în brațe. Chiar încearcă să-l ajute pe Innon la povestit strigând din toți rărunchii cuvinte fără sens. Copilul ăsta seamănă cu Innon mai mult decât ar avea dreptul, fizic vorbind.

Alabastru a rămas cu Sienit, vorbindu-i în timp ce ea tace, silind-o să-i răspundă când ea ar prefera să nu mai gândească deloc. Îi spune că înțelege cum se simte, fără să-i explice de ce sau ce i s-a întâmplat lui. Dar ea îl crede.

— Ar trebui să te duci să asculți povestea, îi zice ea în cele din urmă. Amintește-i lui Cori că are măcar doi părinți buni de ceva.

— Nu fi proastă. Are trei.

— Innon crede că-s o mamă rea.

Alabastru oftează.

— Nu. Pur și simplu nu ești genul de mamă care și-ar dori Innon să fii. Dar ești genul de mamă de care are nevoie fiul nostru.

Ea se întoarce și-l privește încruntată. El ridică din umeri.

— Într-o bună zi, Corindon va fi puternic. Are nevoie de părinți puternici. Eu...

Vocea i se frânge brusc. Aproape că îi auzi gândurile când decide să schimbe subiectul.

— Poftim, ți-am adus ceva.

Sienit oftează și se ridică în capul oaselor, iar el se ghemuiește lângă pat desfăcând un mic pachet învelit într-un petic de material. Când devine curioasă și, în ciuda voinței ei, se trage mai aproape, vede că în el sunt două inele din piatră șlefuită, numai potrivite pentru degetele ei. Unul e făcut din jad, celălalt din sidef.

Se uită urât la el și el ridică din umeri.

— Să stingi un vulcan activ e ceva ce un cvadriinelar nu poate.

— Suntem liberi, spune ea cu încăpățânare, deși nu se simte liberă.

În fond, a rezolvat problema celor din Allia, ducând la bun sfârșit, chiar dacă târziu și nu așa cum se așteptase toată lumea, misiunea pentru care a trimis-o acolo Epicentrul. Gândul ar face-o să râdă incontrolabil dacă ar stărui asupra lui, așa că îl alungă înainte să izbucnească în hohote.

— Nu trebuie să mai purtăm *niciun* inel. Sau uniforme negre. Nu mi-am mai prins părul în coc de luni de zile. Tu nu mai ești obligat să servești fiecare femeie pe care ți-o trimit, ca un soi de armăsar de prăsilă. Lasă baltă Epicentrul!

Bastru schițează un zâmbet trist.

— Nu putem, Sienit. Unul dintre noi va trebui să-l antreneze pe Cori...

— Nu trebuie să-l antrenăm deloc, spune Sienit culcându-se la loc și dorindu-și ca el să plece. Lasă-l să învețe chestiile de bază de la Innon și Harlas. Le-au fost de-ajuns oamenilor ăstora ca să supraviețuiască vreme de secole.

— Sienit, Innon n-ar fi putut potoli erupția aia. Dacă ar fi încercat, probabil că ar fi deschis cu totul punctul de fierbere de

dedesubt și ar fi declanșat un Anotimp. Ai salvat lumea de pericolul ăsta.

— Atunci dă-mi o medalie, nu inele, spune ea încruntându-se la tavan. Doar că tot eu sunt motivul pentru care a apărut erupția aia, *deci mai bine nu.*

Alabastru se întinde și-i dă într-o parte șuvițele de păr căzute pe obraz. Face asta destul de des acum, de când ea nu și-l mai prinde. Mereu i-a fost puțin rușine de părul ei: e creț, dar nu-i deloc țeapăn, nu are nici asprimea părului drept sanzedi, nici sârmoșenia buclelor costierilor. E așa o corcitură că nici nu știe pe care dintre strămoșii ei să-i învinuiască pentru părul ăsta. Măcar n-o încurcă.

— Suntem ceea ce suntem, spune el cu atâta blândețe că ei îi vine să plângă. Suntem Misalem, nu Shemshena. Ai auzit povestea?

Degetele lui Sienit tresar, amintindu-și durerea.

— Da.

— De la Gardianul tău, așa-i? Ce le mai place să le-o spună copiilor!

Bastru își schimbă poziția, rezemându-se de un stâlp al patului, cu spatele la ea, relaxat. Sienit se gândește să-i ceară să plece, dar n-o spune. Nu-l privește, așa că nu știe ce face el cu pachetul cu inelele pe care le-a refuzat. Poate să le mănânce, ei nici că-i pasă.

— Sienit, Gardianul meu mi-a povestit și mie aceleași idioțenii. Misalem cel monstruos care s-a hotărât să declare război unei națiuni întregi și să-l ucidă pe Împăratul sanzed fără niciun motiv.

Deși nu vrea, Sienit se încruntă.

— A avut un motiv?

— Of, Pământule nemilos, sigur c-a avut. Folosește-ți capul!

Dojenile o enervează și iritarea îi mai alungă apatia. Drăguțul de Alabastru, cum reușește el s-o învioreze scoțând-o din sărite! Așa că întoarce capul și se încruntă la ceafa lui.

— Bine, ce motiv a avut?

— Cel mai simplu și mai puternic dintre motive: răzbunarea. Împăratul în cauză era Anafumeth și toată povestea s-a întâmplat imediat după Anotimpul Dinților. Acesta e Anotimpul despre care nu prea se vorbește în nicio creșă. În comurile din emisfera nordică era foamete generală. Au fost afectate mai

mult deoarece cutremurul care a declanșat totul se afla mai aproape de polul nord. A mai trecut un an până ce Anotimpul s-a extins și în zona Ecuatorialelor și în sud…

— De unde știi toate astea?

Sienit n-a mai auzit așa ceva nici în creuzetele pietricelelor, nici în altă parte.

Alabastru ridică din umeri, făcând tot patul să se zgâlțâie.

— N-am avut voie să mă antrenez împreună cu celelalte pietricele din grupa mea de vârstă. Am avut inele înainte ca majoritatea lor să aibă păr pubian. Ca să compenseze, instructorii mă lăsau de capul meu în biblioteca seniorilor. Nu erau prea atenți la ce anume citeam.

Suspină.

— În plus, în cea dintâi misiune a mea am… Era un arheomest care… El… mă rog. Stăteam de vorbă pe lângă… alte chestii.

Ea nu înțelege de ce-i atât de rușinos cu privire la amorurile lui. L-a văzut pe Innon regulându-l până ce Alabastru nu mai era în stare să fie coerent, și nu doar o dată. Dar poate nu în privința sexului se rușinează el.

— În fine. Toată informația e acolo, dacă pui faptele cap la cap și gândești dincolo de ceea ce ai fost învățat. Sanze era pe atunci un imperiu nou ivit, încă în expansiune, în culmea puterilor. Dar era concentrat în special în jumătatea nordică a Ecuatorialelor – Yumenes încă nu era capitala lui – și unele dintre cele mai mari comuri sanzedi nu știau să se pregătească pentru venirea unui Anotimp, cum știu acum. Cumva și-au pierdut rezervele de hrană. Foc, mucegai, Pământul știe ce-o fi fost. Ca să supraviețuiască, toate comurile sanzedi au decis să conlucreze, atacând comurile raselor inferioare.

Rânjește:

— De fapt, *atunci* au început să ne numească „rasele inferioare”.

— Deci au pus mâna pe rezervele de hrană ale celorlalte comuri.

De-atâta lucru se poate prinde și Sienit. O apucă plictiseala.

— Nu. Spre sfârșitul Anotimpului nimeni nu mai avea rezerve. Sanzedii au pus mâna pe *oameni.*

— Oameni? De ce…

Și-atunci înțelege.

Pe durata unui Anotimp nu e nevoie de sclavi. Fiecare com are Spinări Late și, dacă le mai trebuie mână de lucru, există întotdeauna comleși suficient de disperați ca să muncească în schimbul hranei. Când lucrurile se înrăutățesc, carnea omenească devine valoroasă din cu totul alte motive.

— Așa că, spune Alabastru fără să observe că Sienit se luptă cu greața, acesta a fost Anotimpul în care sanzedii au dezvoltat un apetit pentru anumite delicatese rafinate. Și chiar după ce Anotimpul s-a încheiat, verdeața a crescut, iar șeptelurile au redevenit erbivore sau au ieșit din hibernare, ei și-au păstrat obiceiul. Trimiteau trupe care să prade așezările mai mici și neocomurile locuite de rase care nu aveau aliați în Sanze. Detaliile diferă de la o relatare la alta, dar toate cad de acord asupra unui singur lucru: Misalem a fost unicul supraviețuitor al unui raid în care i-a fost răpită întreaga familie. Copiii săi, se spune, au fost tăiați pentru a-i fi serviți chiar lui Anafumeth, deși cred că e o înfloritură adăugată pentru a dramatiza povestea.

Alabastru oftează:

— Totuși, au murit din cauza lui Anafumeth, așa că el îl voia mort pe Anafumeth, așa cum ar face-o orice om.

Dar un rogălău nu e orice om. Rogălăii nu au dreptul să se înfurie, să vrea dreptate, să apere ceea ce iubesc. Pentru îndrăzneala lui, Shemshena l-a ucis și a devenit eroină.

Sienit cugetă la toate astea în tăcere. Apoi Alabastru se mișcă ușor și ea simte cum mâna lui strecoară pachețelul, cel cu inelele, în palma ei, care nu opune rezistență.

— Orogenii au clădit Epicentrul, spune el.

Ea aproape că nu l-a auzit niciodată spunând *orogeni.*

— Am făcut-o numai sub amenințarea genocidului și l-am folosit ca să ne punem singuri lesa, dar am făcut-o. *Noi* suntem motivul pentru care vechiul Sanze a devenit atât de puternic și a rezistat atâta vreme, pentru care, deși dețin puterea numai pe jumătate, încă mai conduce oarecum lumea, chiar dacă nimeni n-o recunoaște. Noi suntem cei care ne-am dat seama cât de fantastici putem fi dacă învățăm să șlefuim darul cu care ne-am născut.

— E un blestem, nu un dar, spune Sienit închizând ochii.

Dar nu respinge pachețelul.

— Dacă ne face mai buni e un dar. Dacă îl lăsăm să ne distrugă, atunci e un blestem. *Tu* decizi asta, nu instructorii sau Gardienii sau altcineva.

Alabastru își schimbă din nou poziția, rezemându-se de pat, care se leagănă ușor. O clipă mai târziu ea îi simte buzele pe frunte, uscate și aprobatoare. Apoi el se așază din nou pe podea, lângă pat, și nu mai spune nimic.

— Cred c-am văzut un Gardian, zice ea după o vreme. În Allia.

Un moment, Alabastru nu răspunde. Ea tocmai își spune că el nici n-o va face, când îl aude:

— O să sfâșii lumea-n bucăți dacă ne mai fac să suferim.

„Dar noi tot vom suferi”, își spune ea.

Însă asta o mai liniștește cumva. E o minciună pe care simte nevoia s-o audă. Sienit își ține ochii închiși și rămâne nemișcată vreme îndelungată. Nu doarme. Se gândește. În tot timpul ăsta, Alabastru îi stă alături, iar ea îi e nespus de recunoscătoare.

•

Sfârșitul lumii sosește trei săptămâni mai târziu, în cea mai frumoasă zi pe care-a pomenit-o Sienit vreodată. Cerul e senin până la kilometri distanță, cu excepția câte unui nor trecător. Oceanul este calm și până și vântul care bate tot timpul e cald și umed în loc să fie rece și tăios.

E atât de frumos, că întregul com decide să se urce pe culmi. Cei zdraveni îi transportă pe cei care nu mai pot sui scările, în timp ce copiii li se încurcă printre picioare, cât pe ce să-i omoare pe toți. Oamenii de serviciu la bucătărie pun în mici oale ușor de cărat plăcinte cu pește, felii de fructe și chifle condimentate și toată lumea își ia câte o pătură. Innon are un instrument muzical pe care Sienit nu l-a mai văzut, ceva ca o tobă cu strune de chitară care ar face probabil furori în Yumenes dac-ar ajunge până acolo. Alabastru îl duce în brațe pe Corindon. Sienit ia cu ea un roman cumplit de prost pe care cineva l-a găsit pe corabia recent jefuită, genul ăla de poveste care o face să se crispeze și să chicotească de la prima pagină. Și, firește, să continue să citească. Îi plac cărțile scrise numai pentru amuzament.

Meoviții se împrăștie pe pantă în spatele unei culmi stâncoase care îi adăpostește de vânt, dar lasă soarele să strălucească din plin. Sienit își întinde pătura ceva mai departe de ceilalți, dar în curând aceștia o înconjoară, așternându-și păturile alături și zâmbindu-i cu gurile până la urechi când se încruntă la ei.

În ultimii trei ani a ajuns să înțeleagă că meoviții îi privesc pe ea și pe Alabastru ca pe niște sălbăticiuni care au decis să trăiască în preajma așezărilor umane, imposibil de civilizat, drăguțe în felul lor și, în cel mai rău caz, o pacoste amuzantă. Așa că, atunci când văd că ea are nevoie de ajutor, dar nu vrea să-l ceară, ei o ajută oricum. Și îl *dădăcesc* tot timpul pe Alabastru, îmbrățișându-l și apucându-l de mână, învârtindu-l și dansând cu el, iar Sienit e recunoscătoare că nimeni nu încearcă asta cu ea. Dar pe de altă parte toată lumea vede că lui Alabastru îi place să fie atins, oricât de distant se pretinde. Probabil că nu prea a avut parte de așa ceva la Epicentru, unde toți se temeau de puterea lui. Poate ei cred că și lui Sienit îi place să i se reamintească faptul că e parte dintr-un grup acum, în folosul căruia contribuie, așa cum cei din grup contribuie în folosul ei, și că nu mai trebuie să se ferească de toți și de toate.

Au dreptate. Dar asta nu-nseamnă că o să le-o spună.

Apoi Innon îl aruncă în sus pe Cori și-apoi îl prinde, în timp ce Alabastru se preface că nu se teme, deși orogenia lui provoacă microcutremure în straturile subacvatice la fiecare aruncare. Și Hemoo începe un soi de joc, o poezie recitată pe muzică, pe care toți meoviții par să-l știe. Și Owel, copilița lui Ough, încearcă să alerge pe păturile întinse, călcând peste cel puțin zece persoane înainte ca una dintre ele s-o prindă și s-o gâdile. Din mână în mână trece un coș care conține sticluțe din lut cu ceva ce îi arde nările lui Sienit când îl adulmecă. Și.

Și.

Ar putea ajunge să-i iubească pe oamenii ăștia, își spune ea uneori.

Poate că-i iubește deja. Nu-i sigură. Dar după ce Innon se trântește pe spate să moțăie cu Cori, care e deja adormit pe pieptul lui, în timp ce jocul se transformă într-o întrecere de glume deocheate, iar ea s-a amețit suficient de tare cu băutura aia din sticlă încât lumea să se învârtă în jurul ei... Sienit își ridică ochii și-l surprinde pe Alabastru privind-o. S-a proptit într-un cot și răsfoiește cartea incredibil de proastă pe care ea a abandonat-o în cele din urmă. Face niște strâmbături crunte și comice pe măsură ce dă paginile, în timp ce mâna lui liberă se joacă cu una dintre codițele lui Innon, și nu seamănă deloc cu monstrul pe jumătate nebun cu care Feldspat a trimis-o în misiune, la începutul acestei călătorii.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai ei și pentru o clipă capătă o căutătură precaută. Sienit clipește surprinsă. Ea este singura persoană de aici care știe cum a fost viața lui înainte. Oare Alabastru poartă pică pentru că e și ea pe insulă, reamintindu-i constant de lucruri pe care le-ar vrea uitate?

El zâmbește și, automat, Sienit se încruntă. El zâmbește și mai larg.

— Tot nu-ți place de mine, așa-i?

Ea pufnește:

— Ce-ți pasă?

El clatină din cap amuzat, apoi întinde mâna și mângâie o șuviță din părul lui Cori. Copilul se foiește, murmurând prin somn, și chipul lui Alabastru se îmblânzește.

— Ai vrea să mai ai un copil?

Sienit rămâne cu gura căscată.

— Sigur că nu. Nici pe *ăsta* nu l-am vrut.

— Dar acum e aici. Și e frumos. Nu-i așa? Faci copii așa frumoși!

Ceea ce e o idioțenie, dar ăsta-i Alabastru.

— Pe următorul poți să-l faci cu Innon.

— Poate că Innon ar trebui să aibă și el un cuvânt de zis înainte să îl împerechem noi.

— Îl iubește pe Cori și e un tată bun. Mai are doi copii și-s reușiți. Deși sunt odihniți.

Se gândește puțin și adaugă:

— Tu și Innon ați putea avea un copil care-i odihnit. Aici n-ar fi așa o nenorocire.

Sienit clatină din cap, dar în același timp se gândește la micul inel vaginal pe care femeile de pe insulă au învățat-o să-l folosească. Se gândește că poate va înceta să-l mai utilizeze. Dar cu voce tare spune:

— Libertatea înseamnă că *noi* ne controlăm propriile vieți. Nu altcineva.

— Da. Dar acum, că mă pot gândi ce anume vreau…

El ridică din umeri cu prefăcută nonșalanță, dar privirea lui e intensă în timp ce și-o coboară către Innon și Cori.

— Nu mi-am dorit mare lucru de la viață. Doar s-o pot *trăi* pur și simplu. Nu-s ca tine, Sienit. Nu simt nevoia să dovedesc ce pot. Nu vreau să schimb lumea, să ajut oamenii sau să fiu măreț. Vreau doar… asta.

Ea înțelege. Așa că se întinde de o parte a lui Innon și Alabastru se întinde de cealaltă parte și o vreme se relaxează, bucurându-se de senzația de împlinire, de mulțumire. Pentru că pot.

Sigur că n-are cum să dureze.

Sienit se trezește când Innon se ridică și umbra lui cade peste ea. N-a vrut să moțăie, dar a tras un pui de somn zdravăn și acum soarele coboară în ocean. Cori se agită și ea se ridică automat în șezut, frecându-și obrazul cu o mână și întinzând-o pe cealaltă ca să verifice dacă scutecul s-a umplut. Totul e în regulă, dar copilul scâncește speriat și, când se dezmeticește mai bine, Sienit înțelege de ce. Innon stă în capul oaselor înconjurându-l neatent pe Cori cu un braț și privindu-l încruntat pe Alabastru. Alabastru e în picioare, cu tot trupul încordat.

— E ceva, șoptește el.

Stă cu fața spre continent, dar nu are cum să vadă, culmea îl împiedică. Însă nu de ochi se folosește el.

Așa că Sienit se încruntă și își extinde propria sensibilitate, temându-se să nu fie un tsunami sau ceva mai rău. Dar nu simte nimic.

Un nimic *suspect.* Pentru că ar trebui să simtă ceva. Între continent și insula pe care se află Meov se întâlnesc marginile a doua plăci și marginile plăcilor nu-s niciodată liniștite. Tresar și se smucesc și vibrează frecându-se una de alta, într-un milion de feluri infinitezimale pe care numai un rogălău le poate sessiza, ca electricitatea pe care ginerii o pot extrage din turbinele hidraulice sau din cuvele cu substanțe chimice. Dar deodată, în mod imposibil, marginile plăcilor par liniștite.

Nedumerită, Sienit dă să se întoarcă spre Alabastru. Dar atenția îi e atrasă de Corindon, care saltă și se smucește în brațele lui Innon, plângând, cu mucii curgând, făcând o criză în toată regula, deși nu e un astfel de copil. Alabastru își privește și el fiul. Expresia lui se schimbă într-una chinuită, teribil de privit.

— Nu, spune el clătinând din cap. Nu. Nu. Nu-i mai *las* să facă asta.

— Ce?

Sienit îl privește țintă, încercând să ignore spaima care crește în ea, simțind mai degrabă decât sesizând că și alții se ridică în jurul lor, murmurând, ca reacție la neliniștea lor. Doi oameni dau fuga pe culme să vadă care-i treaba.

— Ce, Bastru? Pe Pământul…

El scoate un sunet care nu e un cuvânt, ci doar o negație și dintr-odată o rupe la fugă pe pantă, către culme. Sienit se uită în urma lui, apoi la Innon, care e și mai nedumerit decât ea și clatină din cap. Oamenii care au ajuns pe culme înaintea lui Bastru țipă făcându-le semne celorlalți. Se întâmplă ceva.

Sienit și Innon urcă în grabă panta, împreună cu ceilalți. Ajung în vârf și se opresc, privind întinderea oceanului ce separă insula de continent.

La orizont, se văd patru corăbii, mici, dar apropiindu-se vizibil.

Innon spune un cuvânt obscen și i-l pune pe Cori lui Sienit în brațe, care e cât pe ce să-l scape, dar îl strânge la piept în timp ce Innon scotocește prin buzunare și desagi și scoate cel mai mic dintre ocheane. Îl extinde și privește prin el încordat, apoi se încruntă în timp ce Sienit încearcă fără succes să-l liniștească pe Cori. Cori nu poate fi liniștit. Când Innon coboară ocheanul, Sienit i-l pune pe Cori în brațe, luându-i ocheanul din aceeași mișcare.

Cele patru corăbii sunt mai mari acum. Pânzele sunt albe, banale. Nu reușește să-și dea seama ce l-a făcut pe Alabastru să se agite. Apoi observă silueta care stă la prova uneia dintre nave.

În haine stacojii.

Șocul îi taie respirația. Face un pas înapoi, rostind cuvântul acela pe care Innon trebuie să-l audă, dar sunetul e slab, inaudibil. Innon îi ia ocheanul, fiindcă pare pe punctul de a-l scăpa din mână. Apoi, pentru că ei trebuie *să facă* ceva, pentru că ea trebuie *să facă* ceva, se concentrează, își adună puterile și spune mai tare:

— Gardieni!

Innon se încruntă.

— Cum…

Ea vede clipa în care el înțelege ce înseamnă asta. Innon se uită în zare pentru o clipă, încruntându-se nedumerit, apoi scutură din cap. Nu mai contează cum au găsit Meov. Nu pot fi lăsați să debarce. Nu pot fi lăsați să trăiască.

— Dă-l pe Cori în grija cuiva, spune el retrăgându-se de pe culme, cu chipul înăsprit. O să avem nevoie de tine, Sienit.

Sienit încuviințează și se răsucește pe călcâie privind în jur. Deelashet, una dintre sanzedele comului, trece în grabă de

mână cu propriul copil, care e cu vreo șase luni mai mare decât Cori. A mai avut grijă de Cori uneori, alăptându-l când Sienit avea treabă. Sienit îi face semn să oprească și aleargă către ea.

— Te rog, spune punându-i-l pe Cori în brațe.

Deelashet încuviințează din cap.

Cori însă nu e de acord cu acest plan. Se agață de Sienit plângând, dând din picioare și, Pământule nemilos, deodată insula se zguduie. Deelashet se poticnește și o privește pe Sienit îngrozită.

— Căcat, murmură aceasta și îl ia pe Cori înapoi.

Apoi, ținându-l în echilibru pe șold – copilul s-a calmat imediat –, fuge să-l ajungă pe Innon, care aleargă deja către treptele de metal, strigându-și echipajul să urce la bordul lui *Clalsu* și să fie gata să ridice ancora.

„E nebunie curată. Totul e o nebunie”, își spune ea alergând. Nu înțelege cum au descoperit Gardienii locul ăsta. Nu înțelege de ce au venit. De ce aici? De ce acum? Meov există de generații, jefuind coasta. Singurul lucru diferit îl reprezintă Sienit și Alabastru.

Ignoră vocea slabă din străfundul minții ei care îi șoptește: „Ți-au luat urma cumva, știi c-așa au făcut, n-ar fi trebuit să te întorci în Allia, a fost o capcană, n-ar fi trebuit niciodată să vii aici, ucizi tot ce atingi”.

Nu-și coboară privirea către degetele pe care – ca să îi arate lui Alabastru că-i apreciază gestul – și-a pus cele patru inele primite de la Epicentru, plus cele două pe care i le-a dăruit el. Ultimele două nu sunt reale. N-a trecut niciun test ca să le primească. Dar cine poate ști mai bine dacă i se cuvin sau nu decât un ins care are zece? Și, fir-ar să fie, a stins un nenorocit de vulcan creat de un obelisc defect, care înăuntru avea un mâncător de piatră mort.

Așa că Sienit decide, brusc și neînfricată, că o să le arate ea Gardienilor, înghiți-i-ar Pământul, ce poate face un hexainelar.

Ajunge la nivelul comului, unde domnește haosul: oamenii țin în mâini cuțite din sticlă și trag catapulte și ghiulele cu lanț afară din ascunzători, își adună bunurile, încarcă în bărci sulițe de pescuit. Apoi Sienit străbate în fugă schela urcând la bordul lui *Clalsu,* unde Innon strigă să se ridice ancora, și abia atunci se întreabă unde a dispărut Alabastru.

Se oprește brusc pe puntea navei. În aceeași clipă simte o izbucnire de orogenie atât de puternică și de profundă încât o clipă are senzația că întreaga lume se zguduie din temelii. Un moment, toată apa portului tremură, cu suprafața tulburată de mii de vălurele ca niște capete de ac. Sienit bănuiește că vibrația s-a simțit până-n tăriile cerului.

Și, pe neașteptate, din mare se înalță un *zid,* la mai puțin de cinci sute de metri de port. E un bloc masiv de stâncă solidă, perfect rectangular, de parcă ar fi fost cioplit, suficient de înalt ca să – o, Pământule nemilos, *nu* – sigileze intrarea în port.

— Bastru! Înghiți-te-ar Pământul!

E imposibil să se facă auzită dincolo de vuietul apei și de scrâșnetul stâncii, la fel de mare ca insula Meov, pe care Alabastru o înalță. Cum poate face asta fără să aibă la îndemână un cutremur sau un punct fierbinte? Ar trebui să fi înghețat jumătate din insulă. Apoi Sienit surprinde o străfulgerare cu coada ochiului și, răsucindu-se, zărește în depărtare obeliscul de ametist. E mai aproape decât până acum. Vine către ei. Deci asta era.

Innon blestemă furios. Înțelege foarte bine că Alabastru e un nătărău exagerat de protector, indiferent de felul în care îi protejează. Își preschimbă furia în efort. Ceața se înalță din apele din jurul corăbiei, iar scândurile punții trosnesc și se acoperă de chiciură în timp ce el încearcă să sfărâme cea mai apropiată bucată de zid ca să poată ieși din port și să lupte. Zidul se crapă cu un bubuit surd. Când partea fisurată de Innon se prăbușește, dincolo de ea se află un alt bloc de piatră.

Sienit are treabă până peste cap încercând să moduleze valurile. E posibil să folosești orogenia asupra apei, dar e dificil. Însă, după ce a trăit atâta vreme în apropierea unei întinderi vaste de apă, începe să înțeleagă cum funcționează. E unul dintre puținele lucruri pe care ea și Alabastru au reușit să le învețe de la Innon. Oceanul are suficientă căldură și suficiente substanțe minerale pe care să le poată simți, iar apa se mișcă asemenea pietrei – numai că mult mai repede –, permițându-i să o manipuleze cât de cât. Cu delicatețe. Asta face acum, ținându-l pe Cori aproape, astfel încât să se afle în zona sigură a torului ei, și concentrându-se din răsputeri să trimită unde de șoc către valurile ce se apropie, cu suficientă iuțeală ca să le spargă. Reușește întrucâtva: *Clalsu* se leagănă nebunește și se smulge

din parâme, iar unul dintre diguri se prăbușește, dar nimic nu se scufundă și nimeni nu moare. Sienit consideră asta o reușită.

— Ce face, înghiți-l-ar Pământul? exclamă Innon gâfâind și, urmându-i privirea, ea îl zărește în sfârșit pe Alabastru.

Se află în cel mai înalt punct al insulei, pe culme. Până și de aici Sienit vede răceala cumplită a torului lui. Aerul mai cald din preajmă vălurește pe măsură ce temperatura se schimbă și toată umezeala vântului care suflă în jurul lui se transformă în zăpadă. Dacă folosește obeliscul nu ar trebui să aibă nevoie de mediul înconjurător, nu? Decât dacă face ceva pentru care nici măcar puterea obeliscului nu e suficientă.

— Pe focurile din adâncuri, spune Sienit. Trebuie să mă urc acolo.

Innon o prinde de braț. Când îl privește, ochii lui sunt sălbatici și în ei se citește frica.

— N-am face decât să-l încurcăm.

— Nu putem să stăm cu mâinile-n sân. Nu e... de încredere!

Numai rostind asta simte gheara fricii în stomac. Innon nu l-a văzut niciodată pe Alabastru pierzându-și controlul. Ea nici nu *vrea* ca Innon să asiste la așa ceva. Alabastru s-a simțit atât de bine aici, în Meov. Aproape că nu mai e nebun. Dar Sienit gândește „e mai ușor să spargi ceea ce a fost spart deja” și clatină din cap, încercând să i-l dea pe Cori.

— Trebuie. Poate pot să-l ajut. Te rog, Cori nu vrea să stea cu altcineva.

Innon trage o înjurătură, dar ia copilul care se agață de cămașa lui și începe să-și sugă degetul. Sienit o rupe la fugă, străbătând pasarela și urcând treptele.

Ajungând deasupra pragului stâncos, vede în cele din urmă ce se petrece dedesubt și se oprește șocată. Corăbiile sunt mai aproape, chiar lângă zidul protector ridicat de Bastru. Dar sunt numai trei, fiindcă una s-a abătut de la curs și s-a canarisit... ba nu, se scufundă. Nu știe cum anume a făcut el asta. O alta are o poziție stranie, cu catargul frânt și cu prova în aer, expunându-și chila, și abia atunci Sienit își dă seama că pe puntea de la pupa sunt grămezi de *bolovani.* Alabastru i-a bombardat pe nenorociți cu pietre. Nu știe cum, dar îi vine să izbucnească în urale.

Însă celelalte două corăbii s-au despărțit. Una se îndreaptă direct spre insulă, iar cealaltă se îndepărtează, cu intenția de a ocoli insula sau măcar de a ieși din bătaia tirului lui Alabastru.

„Nici să nu te gândești”, își zice Sienit și încearcă să facă ceea ce i-a făcut navei de război în timpul ultimei lor expediții, s-o spintece cu un pilon stâncos ridicat de pe fundul mării. Îngheață o zonă de trei metri în jurul ei, iar apa dintre ea și corabie se umple de fragmente mari de gheață, dar dă formă pilonului și începe să-l ridice...

Și deodată acesta se oprește. Iar orogenia ei cumulată se... risipește. Icnind în timp ce forța și căldura se scurg din ea, înțelege brusc de ce: și corabia asta are un Gardian la bord. Poate că e câte unul pe fiecare și așa se explică de ce Bastru nu le-a distrus deja. Nu poate să atace direct un Gardian. Nu poate decât să arunce bolovani, din afara razei negative a Gardianului. Nici nu-și poate imagina de câtă putere e nevoie pentru asta. El n-ar reuși s-o facă dacă n-ar avea obeliscul la îndemână și dacă n-ar fi un decainelar nebun și căpos.

Ei bine, dacă *ea* nu poate lovi nava aia direct, nu înseamnă că nu există o altă cale. Aleargă de-a lungul culmii ca să nu piardă din vedere corabia pe care a încercat s-o distrugă și care dă ocol insulei. Cred că vor găsi o altă cale către culmi? Dacă da, îi așteaptă o dezamăgire. Portul lui Meov constituie unica parte cât de cât accesibilă a insulei. Restul este o coloană stâncoasă compactă, abruptă, presărată cu țancuri.

Ceea ce-i dă o idee. Sienit se oprește zâmbind, apoi se lasă în patru labe și se concentrează.

Nu are forța lui Alabastru. Nici măcar nu știe cum să se conecteze cu obeliscul de ametist fără călăuzirea lui și, după cele petrecute în Allia, nici nu îndrăznește să încerce. Marginea plăcii tectonice e prea departe ca să ajungă la ea și nu există cratere vulcanice sau puncte de fierbere. Dar are la dispoziție întreg Meovul. Tot șistul ăla minunat, greu, *neobișnuit.*

Se scufundă, adânc, tot mai adânc. Ocolește pe bâjbâite ridicăturile și straturile de stâncă ce compun Meovul, căutând cel mai bun punct de fracturare, *epicentrul.* Râde în sinea ei. În cele din urmă, îl găsește. E bine. Și iată și corabia ivindu-se de după curbura insulei. Da!

Sienit absoarbe toată căldura și puțina viață din stâncă, concentrându-se asupra unui punct anume. Umezeala rămâne însă acolo și îngheață, mărindu-și volumul pe măsură ce Sienit o face să se răcească tot mai tare, absorbind tot mai mult și mai mult, formând un tor îngust și alungit care taie stânca în lungul

liniilor ei de clivaj, ca un cuțit trecând prin carne. În jurul ei se formează un inel de chiciură, dar e o nimica toată în comparație cu lama lungă și nimicitoare de gheață care crește în interiorul stâncii, silind-o să se crape.

Și, chiar când nava se apropie de capul insulei, ea eliberează toată puterea pe care a absorbit-o, trimițând-o brutal înapoi de unde a venit.

Un deget îngust și uriaș de piatră se desprinde din fațada stâncoasă. Stă o clipă încremenit, din inerție, apoi, cu un geamăt cavernos, se desprinde de insulă, rupându-se de la bază, imediat deasupra liniei fluxului. Sienit deschide ochii, apoi se ridică și o ia la goană, alunecând pe propriul ei inel de gheață, către capătul insulei. E obosită și, după câțiva pași, e silită să încetinească, respirând convulsiv și cu un junghi în coaste. Dar ajunge la timp ca să vadă:

Degetul de piatră s-a prăbușit drept peste corabie. Zâmbește cu cruzime zărind puntea sfărâmată, auzind țipete, văzând oamenii deja căzuți în apă. Majoritatea au veșminte pestrițe: simpli angajați deci. Dar crede că întrezărește o străfulgerare stacojie imediat sub suprafața apei, trasă în adâncuri de una dintre jumătățile corăbiei care se scufundă.

— Na, păzește *asta,* înghiți-te-ar Pământul de fiu de canibal!

Zâmbind satisfăcută, Sienit pornește din nou către Alabastru.

Coborând de pe culme, îl zărește, o siluetă micuță înconjurată de propriul ei front atmosferic rece și, pentru o clipă, chiar îl admiră. În ciuda a toate, omu-i fantastic. Apoi, pe neașteptate, dinspre mare răsună un bubuit straniu, cavernos, și ceva explodează în jurul lui Alabastru într-o jerbă de piatră, fum și unde de șoc.

Un tun! Un *tun,* mânca-l-ar rugina! Innon i-a povestit despre ele, sunt o invenție pe care comurile Ecuatoriale au tot testat-o în ultimii ani. *Sigur* că Gardienii trebuiau să aibă unul. Propulsată de frică, Sienit o ia la fugă, împleticindu-se stângace. Nu-l poate desluși pe Bastru prin fumul exploziei, dar vede că e la pământ.

Știe că-i rănit dinainte să ajungă lângă el. Vântul înghețat nu mai suflă. Îl vede pe Alabastru în patru labe, înconjurat de un cerc de gheață sfărâmată, cu raza de câțiva metri. Sienit se oprește la marginea exterioară a inelului de gheață. Dacă e

inconștient, el s-ar putea să nici nu observe că ea se află în raza de acțiune a puterii lui.

— Alabastru!

El se mișcă ușor și îl aude gemând și murmurând ceva. Cât de grav e rănit? Sienit se mută de pe un picior pe altul la marginea gheții, apoi decide să riște și aleargă până în zona neînghețată aflată în imediata lui apropiere. El stă încă în genunchi, dar cu mare greutate, capul i se bălăngăne, iar pe piatra de sub el sunt stropi de sânge la vederea cărora ei i se strânge stomacul.

— Am scufundat cealaltă corabie, spune ea când ajunge lângă, sperând să-l reconforteze. Pot să mă ocup și de asta dacă n-ai făcut-o tu.

E bravadă. Nu-i sigură câtă putere i-a mai rămas. Speră că el s-a ocupat totuși de corabie. Dar ridicându-și privirea înjură, căci cea din urmă corabie e încă acolo, aparent nevătămată. Pare să stea la ancoră. Așteptând. Ce anume, nu înțelege.

— Sienit, spune el.

Vocea-i e sugrumată. De teamă sau din alt motiv?

— Promite-mi că n-o să-i lași să pună mâna pe Cori, orice-ar fi.

— Ce? Sigur că nu!

Se apropie și se ghemuiește lângă el.

— Bastru.

El o privește năucit, probabil din pricina exploziei. Ceva l-a tăiat pe frunte și, ca mai toate rănile la cap, sângerează abundent. Ea îl verifică, îi pipăie pieptul, sperând să nu mai aibă și alte răni. E încă viu, deci ghiuleaua trebuie să-l fi ratat la mustață, dar nu e nevoie decât de o țandără de șrapnel cu viteza potrivită, nimerind în locul potrivit…

Și atunci observă. Pumnii și încheieturile lui, genunchii și picioarele, de la coapse până la glezne, au dispărut. N-au fost retezate sau pulverizate. Fiecare membru se încheie simplu, firesc, acolo unde începe solul. Și le mișcă, dar ca prin apă, nu ca prin stânca solidă care-l ține prizonier. *Se zbate,* înțelege ea abia acum. Nu stă în patru labe fiindcă nu se poate ține pe picioare. E *târât în pământ* împotriva voinței lui.

Mâncătoarea de piatră. Oh, Pământule nesătul!

Sienit îl apucă de umeri și încearcă să-l tragă înapoi, dar e ca și cum ai încerca să clintești o stâncă. A devenit cumva mai greu. Carnea lui parcă nu mai e carne. Pentru ca el să treacă prin stâncă, mâncătoarea de piatră i-a făcut trupul asemănător

pietrei și Sienit nu-l poate smulge. Cu fiecare răsuflare, el se scufundă tot mai adânc. Acum stânca l-a înghițit până la umeri, până la șolduri, iar picioarele deja nu i se mai văd.

— Dă-i drumul, înghiți-te-ar Pământul!

Abia mai târziu va înțelege ironia acestui blestem. Deocamdată nu se gândește decât să-și trimită sensibilitatea în stâncă. Încearcă să o găsească pe mâncătoarea de piatră…

E ceva acolo, dar ceva cum n-a mai simțit niciodată: o soliditate. O greutate imensă, prea solidă, prea profundă pentru a fi posibilă, nu ocupând un spațiu atât de mic, nu într-o formă atât de compactă. Are senzația că dedesubt e un *munte* care trage de Alabastru cu toată greutatea sa. El se împotrivește, ăsta fiind unicul motiv pentru care încă se mai află aici. Dar e slăbit și pierde bătălia, iar ea nu are nicio idee cum l-ar putea ajuta. Mâncătoarea de piatră este pur și simplu prea mult. Prea copleșitoare, prea mare, prea puternică și Sienit nu poate să nu se refugieze înapoi în sine, cu senzația că a fost cât pe ce.

— Promite-mi, gâfâie el în timp ce ea îl prinde din nou de umeri și încearcă să împingă în piatră cu toată puterea ei, opunându-se acelei greutăți teribile. Știi ce-o să-i facă, Sienit. Un copil cu atâta putere, copilul meu, crescut în afara Epicentrului? *Știi* bine!

Un scaun din sârme într-o stație întunecoasă… Nu se poate gândi la asta. Nimic nu dă rezultate și stânca l-a înghițit aproape complet. Numai fața și umerii i-au mai rămas deasupra și numai pentru că el se luptă să le mențină la suprafață. Ea bâiguie și suspină, căutând cu disperare cuvinte care să repare lucrurile.

— Știu… Îți promit. Bastru, te rog, nu pot… nu singură… nu pot…

Mâna mâncătoarei de piatră răsare din stâncă, albă, solidă, cu vârfurile degetelor de culoarea ruginii. Sienit țipă surprinsă și se ferește, convinsă că făptura o atacă, dar nu. Mâna cuprinde ceafa lui Alabastru cu o blândețe uimitoare. Nimeni nu se așteaptă ca munții să fie blânzi. Dar ei sunt inexorabili și, când mâna îl trage, Alabastru dispare. Umerii lui alunecă din mâinile lui Sienit. Bărbia, gura, apoi nasul, ochii îngroziți…

S-a dus.

Sienit e singură, în genunchi pe stânca rece și dură. Țipă. Plânge. Lacrimile îi cad pe piatra unde s-a aflat cu o clipă în

urmă capul lui Alabastru și stânca nu le absoarbe. În contact cu ea, se sparg.

Și atunci o simte: plonjonul. Extracția. Smulsă din suferința ei, se ridică în picioare și se împleticește către marginea falezei, de unde poate vedea corabia rămasă. *Corăbiile,* căci aceea pe care a bombardat-o Alabastru cu bolovani pare să se fi îndreptat, nu știe cum. Ba știe. Cele două nave sunt înconjurate de o pojghiță de gheață care se extinde. Pe una dintre corăbii se află un rogălău, lucrând pentru Gardieni. Cel puțin un cvadriinelar: controlul a ceea ce simte ea e mult prea riguros. Și cu atâta gheață... Vede un banc de delfini țâșnind din apă, fugind de gheața care se întinde, apoi vede cum aceasta îi ajunge din urmă, urcându-le pe trupuri și solidificându-i pe jumătate în apă, pe jumătate în aer.

Ce face rogălăul ăla cu atâta putere?

Apoi sub ochii ei o porțiune din zidul de piatră înălțat de Alabastru începe să tremure.

— Nu!

Sienit se răsucește pe călcâie și o ia la fugă, cu răsuflarea tăiată, fără să vadă, dar sesizând cum rogălăul gardienilor atacă temelia zidului. Există un punct slab, unde zidul se curbează pentru a urma linia naturală a portului Meov. Rogălăul o să-l dărâme.

Îi ia o eternitate până ajunge la nivelul comului și apoi la docuri. E îngrozită că Innon va ridica ancora fără ea. Dar, slavă pietrelor, *Clalsu* e încă acolo și când se urcă pe punte cu pași împleticiți, câțiva membri ai echipajului o prind și o ajută să se așeze înainte să se prăbușească. Trag schela în urma ei și îi vede coborând pânzele.

— Innon, gâfâie ea încercând să-și recapete răsuflarea. Vă rog!

O duc la el aproape pe sus. E pe puntea superioară, cu o mână pe cârmă și cu cealaltă ținându-l pe Cori proptit pe un șold. N-o privește, concentrându-se asupra zidului. În el a apărut deja o gaură, în partea de sus, și Sienit ajunge lângă el chiar când urmează un ultim atac. Din zid țâșnesc bucăți imense, care se prăbușesc în apă făcând nava să se legene bezmetic, dar Innon își păstrează echilibrul.

— Ieșim să-i înfruntăm, spune el sumbru, în timp ce ea se lasă să cadă pe o bancheta din apropiere, iar nava se desprinde de doc.

Toți ard de nerăbdare să lupte. Catapultele sunt încărcate, sulițele la îndemână.

— Mai întâi o să-i atragem departe de com. În felul ăsta, toți ceilalți o să poată fugi cu bărcile de pescuit.

„Nu sunt suficiente bărci de pescuit”, vrea să spună Sienit, dar se abține. Innon știe asta deja.

Apoi corabia pătrunde prin deschizătura îngustă pe care a făcut-o orogenul Gardienilor și nava Gardienilor îi atacă imediat. De pe puntea ei se ridică un norișor de fum și răsună un șuier, chiar în clipa în care *Clalsu* iese prin zid. Tot tunul și de data asta. I-a ratat la mustață. Innon strigă și una dintre echipele care manevrează catapultele dă replica sub forma unui coș de lanțuri grele care le sfâșie inamicilor trinca și arborele mare. Urmează altă rafală și de data asta proiectilul este un butoi cu smoală aprinsă. Își atinge ținta și Sienit vede oameni în flăcări, alergând pe puntea navei Gardienilor. *Clalsu* trece pe alături în timp ce nava Gardienilor, cu puntea în flăcări, se îndreaptă orbește către zidul din stânca Meovului.

Dar înainte să ajungă prea departe, urmează un alt nor de fum, o nouă explozie și de data asta *Clalsu* se zguduie sub lovitură. Rugină și focuri din adâncuri, câte drăcii de-astea au? Sienit se ridică și aleargă către parapet, încercând să vadă tunul, deși nu știe ce ar putea face în privința lui. În coasta lui *Clalsu* a apărut o gaură și aude oamenii urlând sub punte, dar deocamdată încă plutesc.

E corabia pe care a bombardat-o Alabastru cu bolovani. Unii dintre ei au dispărut de pe punte, așa că vasul plutește din nou normal. Nu vede tunul, dar zărește trei siluete stând la prova. Două în stacojiu, a treia în negru. Sub ochii ei, li se alătură o a treia siluetă în stacojiu.

Le simte privirile ațintite asupra ei.

Corabia Gardienilor se răsucește ușor, rămânând tot mai în urmă. Sienit începe să spere, dar de data asta vede când tunurile trag pentru a treia oară. Sunt trei, mari și negre, amplasate la tribord. Se smucesc și alunecă înapoi când trag, aproape la unison. O clipă mai târziu răsună un trosnet asurzitor și *Clalsu* se zguduie de parcă ar fi lovit-o un tsunami de gradul

cinci. Sienit are timp să-și ridice privirile și să vadă catargul făcându-se surcele, apoi totul o ia razna.

Cu un trosnet, catargul se prăbușește ca un copac retezat, izbind puntea cu aceeași forță. Oamenii urlă. Cu un geamăt, corabia începe să se încline către tribord, trasă în jos de pânzele care s-au prăbușit. Vede doi bărbați căzând în apă odată cu velele, zdrobiți sau sufocați de greutatea pânzei, a funiilor și a lemnului, și, Pământul s-o ajute, nu se poate gândi la ei. Catargul a căzut între ea și puntea de comandă. E despărțită de Innon și de Cori.

Iar corabia Gardienilor se apropie.

„Nu!” Sienit se întinde către apă, încercând să extragă ceva, orice, cu sessapinealele ei greu încercate. Dar nu găsește nimic. Mintea îi e neclintită ca sticla. Gardienii sunt prea aproape.

Nu poate gândi. Se cațără peste catarg, se încurcă într-un păienjeniș de parâme și e silită să se lupte vreme de câteva ore nesfârșite, așa i se pare, ca să se elibereze. Apoi în sfârșit se poate mișca, dar toată lumea gonește în direcția de unde a venit ea, cu lănci și cuțite, strigând și urlând pentru că nava Gardienilor e *chiar aici* și i-a abordat.

Nu.

Aude oamenii murind în jurul ei. Gardienii au venit cu trupe alcătuite din soldații miliției vreunui com pe care i-au plătit sau i-au rechiziționat, și forțele nu-s egale. Oamenii lui Innon sunt pricepuți, experimentați, dar țintele lor obișnuite sunt corăbii prost apărate care transportă mărfuri sau pasageri. Ajungând pe puntea de comandă – Innon nu-i aici, probabil a coborât dedesubt –, Sienit o vede pe Ecella, verișoara lui Innon, tăind obrazul unui soldat cu cuțitul ei din sticlă. El se împleticește sub lovitură, dar se redresează și își înfige cuțitul în pântecele ei. Când femeia se prăbușește, el o împinge la o parte, iar ea cade peste trupul unui alt meovit, deja mort. De la un minut la altul, tot mai mulți soldați urcă la bord.

Lucrurile stau la fel peste tot. Bătălia e pierdută.

Trebuie să ajungă la Innon și la Cori.

Zona de sub punte e aproape pustie. Toată lumea a urcat să apere nava. Dar simte vibrația fricii lui Cori și o urmează până în cabina lui Innon. Când ajunge la ea, ușa se deschide și Innon iese cu un cuțit în mână, cât pe ce s-o înjunghie. Se oprește șocat și, privind peste umărul lui, Sienit îl vede pe Cori, instalat

într-un coș de sub cloisonul dinspre prova, în aparență cel mai sigur loc de pe corabie. Dar în timp ce ea a încremenit locului prostită, Innon o apucă și-i face vânt în cabină.

— Ce…

— Stai aici, îi spune Innon. Mă duc să lupt. Fă ce trebuie…

Nu apucă să termine. Îndărătul lui ceva se mișcă, prea rapid pentru ca Sienit să-l poată avertiza. Un bărbat gol de la brâu în sus. Mâinile lui prind între ele capul lui Innon, răsfirându-și degetele pe obrajii lui, ca niște păianjeni, și bărbatul îi zâmbește lui Sienit în timp ce ochii lui Innon se măresc.

Și apoi…

Oh, Pământule, apoi…

Când se întâmplă, ea *simte.* Nu numai cu sessapinealele. O senzație de frecare, ca de piatră răzuindu-i pielea. O fisură de-a lungul oaselor. Tot, tot, tot ceea ce este Innon, toată puterea, vitalitatea, frumusețea și neînfricarea lui *transformate în rău.* Amplificate, concentrate și întoarse cu cruzime împotriva lui. Innon nu are timp să se teamă. Sienit nu are timp să țipe în vreme ce Innon *se dezintegrează.*

E ca și cum ai privi un cutremur de foarte aproape, văzând cum se deschide Pământul, urmărind fragmentele frecându-se și sfărâmându-se, apoi separându-se. Dar în carne.

„Bastru, nu mi-ai spus niciodată, nu mi-ai spus cum era”.

Acum, ce a mai rămas din Innon zace grămadă pe podea. Gardianul care l-a ucis stă locului, cu chipul acoperit de o mască însângerată prin care i se vede zâmbetul.

— Vai, mititico, aici erai! rostește o voce care-i îngheață sângele în vene.

— Nu, șoptește ea.

Clatină din cap, pășind înapoi. Cori plânge. Ea mai face un pas îndărăt și se lovește de patul lui Innon, bâjbâie după coș fără să se uite și îl ia pe Cori în brațe. El se agață de ea tremurând, zbătându-se.

— Nu.

Gardianul fără cămașă privește în lături și se dă la o parte ca să-i permită altcuiva să intre în cameră. „Nu!”

— Nu-i nevoie de tot teatrul ăsta, Damaya, spune Schaffa Gardian Garant.

Apoi se oprește și adaugă, cu aerul că-și cere scuze:

— Sienit.

Nu l-a mai văzut de ani buni, dar vocea lui e neschimbată. Chipul lui e neschimbat. E mereu același. Zâmbește, deși zâmbetul îi pălește ușor când vede mizeria care cândva era Innon. Îl privește pe Gardianul fără cămașă. Acesta continuă să rânjească. Schaffa oftează, dar îi răspunde tot cu un zâmbet. Apoi, zâmbetele acelea oribile se întorc spre Sienit.

Nu se poate întoarce acolo. Nu se va întoarce acolo.

— Și ce-avem aici? întreabă Schaffa zâmbind, cu ochii ațintiți asupra lui Cori. Ce drăguț! E al lui Alabastru? E și el în viață? Toți ne dorim foarte mult să-l vedem pe Alabastru, Sienit. Unde-i?

Obiceiul de a-i răspunde e înrădăcinat prea adânc.

— L-a luat un mâncător de piatră.

Îi tremură vocea. Mai face un pas înapoi și se lipește cu ceafa de cloison. Nu mai are unde să fugă.

Pentru prima oară de când îl cunoaște, Schaffa o privește surprins.

— Un mâncător… Hm. Am înțeles, spune el devenind serios. Ar fi fost mai bine dacă-l puteam ucide înainte să pună ei mâna pe el. Din bunătate, desigur. Nu poți să-ți imaginezi ce-au să-i facă. Păcat!

Apoi Schaffa zâmbește din nou și ea își amintește toate lucrurile pe care a încercat să le uite. Se simte din nou singură și neajutorată ca în acea zi, în apropierea Palelei, pierdută într-o lume ostilă, fără niciun sprijin în afara unui bărbat care nu-i poate oferi iubirea decât împletită cu suferință.

— Dar copilul lui va fi un înlocuitor valoros, rostește Schaffa.

•

Înțelegi că există momente în care totul se schimbă.

•

Cori se vaită îngrozit și poate chiar înțelege, cumva, ce s-a întâmplat cu tații lui. Sienit nu-l poate alina.

— Nu, repetă ea. Nu. Nu. Nu.

Zâmbetul lui Schaffa se stinge.

— Sienit. Ți-am mai zis. Să nu-mi spui niciodată nu.

•

Până și cea mai dură stâncă se poate fractura. E nevoie numai de forța potrivită, aplicată în punctul potrivit. Un *epicentru* unde presiunea și slăbiciunea se întâlnesc.

•

„Promite-mi”, i-a cerut Alabastru.

„Fă orice trebuie să faci”, a încercat să-i spună Innon.

Și Sienit spune:

— Nu, ticălosule!

Cori plânge. Ea îi acoperă gura și nasul cu mâna, vrând să-l amuțească, să-l aline. O să aibă grijă ca el să fie în siguranță. N-o să-i lase să-l ia, să-l înrobească, să-i transforme trupul într-o unealtă și mintea într-o armă, viața într-o parodie a libertății.

•

Înțelegi momentele astea din instinct, cred. E în natura noastră. Suntem născuți la presiuni atât de mari și, uneori, când lucrurile devin de neîndurat…

•

Schaffa se oprește.

— Sienit!

— Nu așa mă cheamă! Și-o să-ți spun nu ori de câte ori o să am chef, labagiule!

Urlă cuvintele. Saliva îi zboară de pe buze. Înăuntrul ei e un spațiu întunecat și greu, mai greu decât mâncătoarea de piatră, mai greu ca un munte, care înghite tot ce-i în jur, ca o vâltoare.

Toți cei pe care i-a iubit sunt morți. Toți mai puțin Cori. Și dacă i-l iau…

•

… uneori până și noi ne *fracturăm.*

•

Mai bine un copil care n-a trăit decât unul care trăiește ca un sclav.

Mai bine mort.

Mai bine ar muri și *ea.* Alabastru o s-o urască pentru asta, pentru că l-a lăsat singur, dar Alabastru nu-i aici și a supraviețui nu-i totuna cu a trăi.

Așa că se extinde în sus. În afară. Ametistul e acolo, plutind, așteptând cu răbdarea celor morți, ca și cum ar fi știut că acest moment va sosi.

Ea se extinde către el, rugându-se ca Alabastru să fi avut dreptate când a spus că obiectul e prea puternic pentru ea.

Și în timp ce sensibilitatea ei se dizolvă în lumina cu irizări de piatră prețioasă și reflexii fațetate, în timp ce Schaffa înțelege și se repede la ea scoțând o exclamație, în timp ce pleoapele lui Cori se închid și mâna ei apasă, sufocându-l…

Sienit se deschide către toată puterea aceea necunoscută și străveche și sfâșie lumea cu ea.

•

Aceasta este Neclintirea. Acesta este un loc în largul coastei ei estice, puțin mai la sud de ecuator.

Aici se află o insulă, una dintr-un lanț de mici fărâme trecătoare de uscat care arareori rezistă mai mult de câteva sute de ani. Aceasta a rezistat câteva milenii, o mărturie a înțelepciunii locuitorilor ei. Acesta este momentul în care insula moare, dar măcar câțiva dintre locuitori e posibil să supraviețuiască și să se refugieze în altă parte. Poate asta te va face să te simți mai bine.

Obeliscul purpuriu care plutește deasupra ei pulsează o dată, un val imens de putere, familiar oricui s-ar fi aflat în fostul com numit Allia în ziua morții sale. În timp ce această pulsație se stinge, oceanul de dedesubt fierbe, căci fundul lui stâncos se zguduie. Țepușe ude și ascuțite ca niște cuțite țâșnesc din valuri și spulberă navele care plutesc în apropierea țărmurilor insulei. Câțiva dintre cei aflați la bord – unii, pirați, alții, adversarii lor – sunt străpunși, atât de densă este pădurea de țepușe ucigașe din jurul lor.

Zguduitura se propagă dinspre insulă, o undă lungă, șerpuită, formând un lanț de sulițe ascuțite, teribile, dinspre portul lui Meov și până la ceea ce a mai rămas din Allia. Un pod de uscat, nu unul pe care ai vrea să-l traversezi, dar tot un pod.

Când moartea și-a terminat treaba și obeliscul s-a liniștit, în oceanul de dedesubt numai câțiva oameni mai sunt în viață. Unul dintre ei, o femeie, plutește inconștient printre rămășițele corăbiei sfărâmate. Nu departe de ea, o formă mai mică – un copil – plutește și ea, dar cu fața în jos.

Ceilalți supraviețuitori o vor salva și o vor duce pe continent. Acolo va rătăci, pierdută și uitându-se pe sine, vreme de doi ani.

Dar nu singură, căci, vezi tu, atunci am găsit-o eu. Momentul în care obeliscul a pulsat este momentul în care ecoul prezenței ei a reverberat în întreaga lume: o promisiune, o poruncă, o invitație prea ispititoare ca să-i reziști. Mulți dintre noi am pornit atunci către ea, dar eu am găsit-o primul. I-am alungat pe ceilalți și am urmat-o, am păzit-o, am apărat-o. M-am bucurat când a găsit micul com numit Tirimo, unde și-a aflat pentru o vreme dacă nu fericirea, măcar pacea.

În cele din urmă, i-am apărut în cale, zece ani mai târziu, când a părăsit Tirimo. Nu așa procedăm de obicei, firește. Nu ăsta e genul de relație pe care îl doresc cei ca noi cu semenii ei. Dar ea este – era – specială. *Tu* ai fost, ești specială.

I-am spus că mă cheamă Hoa. E un nume la fel de bun ca oricare.

Așa a început. Ascultă. Învață. Așa s-a schimbat lumea.

23.

Tu ești tot ce-ți trebuie

În Castrima există o construcție scânteietoare. Se află la nivelul cel mai de jos al marii geode și, după părerea ta, e un lucru construit și nu unul natural: pereții ei nu sunt din cristal cioplit, ci din lespezi de mică albă aduse dintr-o carieră, împestrițate delicat cu fragmente minuscule de cristal care nu sunt mai puțin frumoase decât cristalele mai mari, deși nu-s la fel de spectaculoase. Nu știi de ce ar căra cineva lespezile astea până aici și ar construi din ele o casă printre toate aceste locuințe de-a gata, nelocuite. Nu întrebi. Nu-ți pasă.

Lerna te însoțește pentru că este infirmierul neoficial al comului, iar bărbatul pe care urmează să-l vezi e pacientul lui. Dar îl oprești la ușă și probabil că ai o expresie care-l previne că-i periculos. Nu protestează când intri fără el.

Pășești fără grabă înăuntru și te oprești la vederea mâncătoarei de piatră aflate de cealaltă parte a salonului principal al infirmeriei. Antimoniu, da, aproape c-ai uitat numele pe care i-l dăduse Alabastru. Îți întoarce privirea impasibilă, abia deosebindu-se de fundalul peretelui alb, cu excepția culorii ruginii a vârfurilor degetelor și a negrului-închis al „părului” și ochilor ei. Nu s-a schimbat față de ultima dată când ai văzut-o, acum doisprezece ani, la sfârșitul lui Meov. Dar pentru cei din neamul ei doisprezece ani sunt o nimica toată.

Chiar și așa, o saluți. E un gest de politețe și în tine încă a mai rămas o părticică din femeia educată de Epicentru. Poți fi politicoasă cu oricine, indiferent cât de mult îl urăști.

Ea spune:

— Nu te apropia!

Nu vorbește cu tine. Te răsucești și, deloc surprinsă, îl descoperi pe Hoa în spatele tău. De unde a apărut? E la fel de nemișcat ca Antimoniu, o nemișcare nefirească ce te face să observi, în cele din urmă, că el nu respiră. N-a respirat deloc de când l-ai cunoscut. Cum de ți-a scăpat asta? Hoa o privește pe

femeie, la fel de amenințător cum a privit-o și mâncătoarea de piatră a Ykkăi. Poate că în neamul lor nu se plac unii pe alții. Dacă-i așa, întrunirile la care iau parte trebuie să fie destul de stânjenitoare.

— Nu-s interesat de el, spune Hoa.

Ochii lui Antimoniu te măsoară pentru o clipă. Apoi privirea ei revine la Hoa.

— Eu nu mă interesez de ea decât de dragul lui.

Hoa nu răspunde. Poate cugetă. Poate că e o ofertă de armistițiu sau o revendicare a teritoriului. Clatini din cap și treci pe lângă ei.

În partea din spate a salonului principal, pe un teanc de pături și perne zace gâfâind o siluetă întunecată. Când te apropii se mișcă puțin și-și înalță capul. Ghemuindu-te la o lungime de braț de el, îl recunoști și te simți ușurată. Întreg corpul lui s-a schimbat, dar ochii, măcar, sunt aceiași.

— Sienit, spune el.

Vocea-i e răgușită, scrâșnită ca pietrișul.

— Sunt Essun acum, răspunzi tu mecanic.

El încuviințează din cap. Asta pare să-i provoace durere. Pentru o clipă își închide ochii strâns. Apoi trage o gură de aer, face un efort vizibil să se destindă și își revine puțin.

— Știam eu că n-ai murit!

— Atunci de ce nu m-ai căutat? întrebi tu.

— Am avut problemele mele.

Schițează un zâmbet. Auzi, la propriu, cum i se încrețește pielea de pe obrazul stâng, unde are o arsură mare. El își mută privirea către Antimoniu, cu încetineala cu care se mișcă mâncătorii de piatră. Apoi se uită din nou la tine.

(La ea, la Sienit.)

La *tine,* Essun. Înghiți-te-ar Pământul, ce fericită o să fii când o să-ți dai seama cine ești de fapt!

— Și am fost ocupat.

Acum Alabastru își ridică mâna dreaptă. Aceasta se încheie brusc la jumătatea antebrațului. Nu poartă nimic care să-i acopere partea de sus a trupului, așa că poți vedea limpede ce s-a întâmplat. N-a mai rămas mult din el. Îi lipsesc o grămadă de părți ale corpului și miroase a sânge, a puroi, a urină și a carne friptă. Însă rana de la braț nu e una dobândită în focurile din Yumenes, sau cel puțin nu direct. Ciotul mâinii e învelit într-un

material tare și cafeniu care e evident că nu-i piele, prea dură și prea uniformă în compoziție.

Piatră. Brațul lui s-a transformat în *piatră.* Cea mai mare parte a lui a dispărut însă, iar ciotul…

… urme de dinți! Alea-s urme de dinți! Îți ridici din nou privirea către Antimoniu și te gândești la un zâmbet cu dinți ca diamantele.

— Din câte-aud, și tu ai fost ocupată, spune Bastru.

Încuviințezi, reușind în cele din urmă să-ți iei ochii de la mâncătoarea de piatră. (Acum știi ce fel de piatră mănâncă cei din neamul ei.)

— După Meov, am fost…

Nu știi cum să o spui. Există dureri prea mari ca să fie îndurate și totuși tu le-ai îndurat, și nu doar o dată.

— Am simțit nevoia să fiu altfel.

N-are sens. Alabastru scoate însă un mic sunet aprobator, ca și cum ar înțelege.

— Măcar ți-ai păstrat libertatea.

Dacă să ascunzi tot ce ești înseamnă libertate.

— Da.

— Te-ai așezat la casa ta?

— M-am măritat. Am avut doi copii.

Alabastru tace. Cu toate peticele alea de piele arsă și de piatră cafenie de pe obraz nu poți să-ți dai seama dacă zâmbește sau se încruntă. Presupui că e vorba despre cea de-a doua variantă, așa că adaugi:

— Amândoi erau… ca mine. Eu… soțul meu…

Cuvintele înrăutățesc lucrurile într-un fel în care amintirile n-o pot face, așa că te oprești aici.

— Am înțeles de ce l-ai ucis pe Corindon, spune foarte încet Alabastru.

Apoi, în timp ce tu te clatini la propriu sub greutatea cuvintelor, îți dă lovitura de grație.

— Dar n-am să ți-o iert niciodată.

Fir-ar! Fir-ar blestemat. Fir-ai blestemată!

Îți ia o clipă până să găsești un răspuns.

— Înțeleg dacă dorești să mă omori, reușești să zici în cele din urmă.

Apoi îți umezești buzele. Înghiți în sec. Scuipi cuvintele:

— Dar mai întâi trebuie să-mi ucid soțul.

Alabastru scoate un oftat tremurat.

— Ceilalți doi copii ai tăi.

Încuviințezi. În clipa asta nu contează că Nassun e în viață. Jija a luat-o de lângă tine și asta e o insultă suficient de mare.

— N-o să te omor, și… Essun.

Vocea lui e obosită. Poate că nu aude mica ta exclamație, care nu e nici de ușurare, nici de dezamăgire.

— N-aș face-o nici dac-aș putea.

— Dac-ai…

— Mai poți s-o faci?

Te întrerupe, ignorându-ți nedumerirea, așa cum a făcut întotdeauna. Cu excepția trupului lui distrus, nu s-a schimbat deloc.

— Ai atras rubinul la Allia, dar acela era pe jumătate mort. Probabil c-ai folosit ametistul la Meov, dar aia a fost… o situație extremă. Acum, dacă vrei, mai poți s-o faci?

— Eu…

Refuzi să înțelegi. Dar privirea ți se mută de la oroarea care a rămas din mentorul, iubitul, prietenul tău, într-o parte, în spatele lui Alabastru, unde un obiect se odihnește rezemat de peretele infirmeriei. Seamănă cu un cuțit din sticlă, dar lama e mult prea lungă și prea lată ca să fie practică. Are un mâner enorm, probabil pentru că lama e atât de inutil de lungă, și o gardă ce va încurca rău pe oricine ar încerca să-l folosească pentru a tăia carnea sau pentru a reteza un nod. Și nu e din sticlă, cel puțin nu din vreun fel de sticlă cunoscut ție. E roz, bate spre roșu și…

Și. Te holbezi la el. În el. Îl simți cum încearcă să-ți atragă mintea înăuntrul lui. Căzând. Căzând *în sus,* printr-un puț nesfârșit de lumină pâlpâitoare, roz, multifațetată…

Tresari și te retragi în tine defensiv, apoi îl privești pe Alabastru. El zâmbește din nou chinuit.

— Spinelul[9], spune el confirmându-ți șocul. Ăsta e al meu. Ți-ai făcut și tu unul? Vin obeliscurile când le chemi?

Nu vrei să înțelegi, dar înțelegi. Nu vrei să crezi, dar de fapt ai crezut încă de la început.

— *Tu* ai provocat falia aia din nord, gâfâi tu, încleștându-ți pumnii. *Tu* ai rupt continentul în două! *Tu* ai adus Anotimpul ăsta! Cu ajutorul obeliscurilor! Tu ai făcut toate astea!

[9] Minereu de magneziu care se prezintă în cristale incolore, galbene, albastre, verzi sau roșii, unele varietăți fiind pietre prețioase.

— Da, cu ajutorul obeliscurilor și al administratorilor de noduri. Toți se odihnesc în pace acum.

Răsuflă tremurat.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Clatini din cap în mod reflex, nu neapărat în semn de refuz.

— Ca să dregi lucrurile?

— Oh, nu, Sienit.

Nici măcar nu te mai deranjezi să-l corectezi de data asta. Nu-ți poți lua ochii de la chipul lui aproape scheletic și totuși amuzat. Când vorbește, observi că o parte dintre dinți i s-au transformat și ei în piatră. Câte dintre organele lui interne au suferit aceeași transformare? Cât timp mai poate – mai e silit – să trăiască așa?

— Nu vreau să le dregi, spune Alabastru. Au fost pagube colaterale, dar Yumenes a căpătat ce merita. Nu, ceea ce vreau să faci, Damaya mea, Sienit a mea, Essun a mea, e să înrăutățești lucrurile.

Îl privești mută. Atunci el se apleacă spre tine. Este evident că mișcarea-i dureroasă: auzi scrâșnetul pielii întinzându-i-se și un trosnet stins când, undeva înăuntrul lui, o bucată de piatră se fisurează. Dar, când e suficient de aproape, zâmbește iar și, deodată, ai o revelație. Pământule nesătul, Pământule necruțător! Nu-i deloc nebun și n-a fost niciodată.

— Spune-mi, zice el, ai auzit vreodată despre ceva numit *lună*?

ANEXA 1

Un catalog al Anotimpurilor înregistrate
înainte și după înființarea Afiliației Ecuatoriale Sanze,
de la cele mai recente la cele mai vechi

Anotimpul Sufocării: 2714-2719, Era Imperială. Cauza presupusă: erupție vulcanică. Localizare: în Antarctice, lângă Deveteris. Erupția muntelui Akok a acoperit cerul pe o rază de opt sute de kilometri cu un nor de cenușă fină care s-a solidificat în plămâni și pe membranele mucoase. Cinci ani fără lumina soarelui, deși emisfera nordică nu a fost afectată atât de mult (numai doi ani).

Anotimpul Acid: 2322-2329, Era Imperială. Cauza presupusă: cutremur de gradul zece sau peste. Localizare: necunoscută, în largul oceanului. Schimbarea bruscă a poziției unei plăci a creat un lanț de vulcani în calea unuia dintre curenții majori. Curentul a devenit acid, curgând către Coasta de Vest și, în cele din urmă, ocolind în mare parte Neclintirea. Majoritatea comurilor de coastă au pierit în tsunamiul inițial. Celelalte au dispărut ori au fost silite să se mute când flotele și facilitățile portuare s-au corodat, iar peștii au dispărut. Perdeaua de nori a durat șapte ani. Pe coastă, nivelul acidității a rămas defavorabil vieții vreme de mulți ani.

Anotimpul Fierberii: 1842-1845, Era Imperială. Cauza presupusă: erupția unui punct fierbinte aflat dedesubtul unui lac întins. Localizare: Sudmedlat, în cvartentul Lacului Tekkaris. Erupția a aruncat în atmosferă mii de tone de aburi și pulberi sedimentare care au provocat ploi acide și ocluziune atmosferică deasupra jumătății sudice a continentului, vreme de trei ani. Jumătatea nordică nu a suferit efecte negative, așa că printre arheomeșți există o dispută legată de încadrarea acestuia în rândul Anotimpurilor.

Anotimpul Fără Aer: 1689-1798, Era Imperială. Cauza presupusă: accident minier. Localizare: Nordmedlat, în

cvartentul Sathd. Un anotimp provocat exclusiv de activitatea umană, survenit când lucrătorii din minele de cărbuni din zona marginală a Nordmedlatului de nord-est au declanșat un incendiu subteran. Un Anotimp relativ blând, cu ocazionale apariții ale soarelui și fără ploi de cenușă sau acide, cu excepția regiunii în cauză. Puține comuri au declarat Legea sezonieră. Aproximativ paisprezece milioane de locuitori ai orașului Heldine au murit în erupția inițială de gaz natural și în incendiul care s-a răspândit rapid înainte ca Orogenii Imperiali să potolească focurile și să le izoleze pentru a le împiedica să se extindă. Flăcările n-au putut fi stinse, ci doar izolate, continuând să ardă timp de o sută douăzeci de ani. Fumul rezultat, răspândit de vânt, a provocat probleme respiratorii și ocazionale sufocări în masă în regiune vreme de câteva decenii. Efectele secundare ale pierderii rezervelor de cărbuni ale Nordmedlatului au fost creșterea catastrofală a prețului combustibililor și adoptarea la scară largă a încălzirii geotermale și hidroelectrice, ceea ce a dus la instituirea procedurii acordării licențelor de gineri.

Anotimpul Dinților: 1553-1566, Era Imperială. Cauza presupusă: cutremur oceanic care a declanșat o erupție supervulcanică. Localizare: Fisurile Arctice. O replică a cutremurului oceanic a provocat fisurarea unui punct fierbinte nedescoperit din preajma polului nord. Rezultatul a fost o explozie supervulcanică. Martorii spun că zgomotul acesteia s-a auzit până în Antarctice. Cenușa a ajuns în atmosfera superioară și s-a răspândit rapid pe tot globul, deși Arcticele au fost cele mai afectate. Daunele produse de acest Anotimp au fost amplificate de slaba pregătire a majorității comurilor, pentru că de la ultimul Anotimp trecuseră nouă sute de ani și convingerea populară era, în acel moment, că Anotimpurile nu sunt altceva decât legende. Relatări despre acte de canibalism s-au răspândit dinspre nord până la Ecuator. La sfârșitul acestui Anotimp, în Yumenes a fost înființat Epicentrul, cu filiale la Arctice și Antarctice.

Anotimpul Fungilor: 602, Era Imperială. Cauza presupusă: erupție vulcanică. Localizare: Ecuatorialele vestice. O serie de erupții survenite pe durata sezonului musonilor au dus la creșterea umidității și la obliterarea luminii solare vreme de

șase luni, pe o suprafață de aproximativ 20% din continent. Deși ar putea fi considerat un Anotimp blând, momentul în care a avut loc a creat condiții perfecte pentru dezvoltarea explozivă a fungilor, care s-au răspândit dincolo de Ecuatoriale, până în medlaturile de nord și de sud, distrugând recoltele proaspete de miroq (specie acum dispărută). Foametea care a urmat a durat patru ani (doi în care mana și-a urmat cursul și alți doi până la refacerea agriculturii și a sistemului de distribuție a hranei). Aproape toate comurile afectate au reușit să supraviețuiască pe baza rezervelor proprii, dovedind astfel eficiența reformelor imperiale și a planificării sezoniere, iar Imperiul a dat dovadă de generozitate, împărțind semințe din rezerva sa regiunilor dependente de miroq. După acest Anotimp, multe comuri de pe latitudinile medii și din regiunile de coastă s-au alăturat de bunăvoie Imperiului, dublând întinderea acestuia și marcând începerea Epocii de Aur.

Anotimpul Nebuniei: 3, Era Pre-Imperială – 7, Era Imperială. Cauza presupusă: erupție vulcanică. Localizare: lanțul vulcanic Kiash. Erupția mai multor cratere ale unui străvechi supervulcan (responsabil și pentru Anotimpurile Gemene, cu 10 000 de ani mai înainte) a lansat în atmosferă cantități mari de piroxeni de culoare închisă. Au rezultat zece ani de întuneric care nu numai că s-au dovedit distrugători, așa cum se întâmplă de obicei în timpul unui Anotimp, dar au dus și la creșterea accelerată a numărului de boli mintale. Afiliația Ecuatorială Sanze (mai cunoscută drept Imperiul Sanze) a luat naștere în acest Anotimp, când Căpetenia Războinică Verishe din Yumenes a cucerit nenumărate comuri aflate în suferință folosind tehnici ale războiului psihologic. (Vezi *Arta nebuniei,* de diverși autori, Editura Universității a Șasea). Verishe s-a proclamat împărăteasă în cea dintâi zi când a reapărut lumina solară.

(***Nota editorului***: Multe dintre informațiile legate de Anotimpurile de dinainte de fondarea Sanze sunt contradictorii sau neconfirmate. Anotimpurile ce urmează sunt cele asupra cărora s-a căzut de acord cu prilejul Conferinței Arheomestrice a Universității a Șaptea din 2532.)

Anotimpul Pribegiei: Aproximativ 800, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: deplasarea unui pol magnetic. Localizare: neverificată. Acest anotimp a avut ca rezultate dispariția câtorva plante de cultură importante în acea vreme și douăzeci de ani de foamete, efect al faptului că agenții polenizatori au fost derutați de deplasarea adevăratului nord.

Anotimpul Schimbării Vântului: Aproximativ 1900, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: necunoscută. Localizare: neverificată. Din motive neclare, direcția principalelor vânturi s-a schimbat vreme de mulți ani, apoi a revenit la normal. S-a căzut de acord că acesta a fost un Anotimp, în ciuda absenței ocluziei atmosferice, pentru că numai un cutremur de proporții (cel mai probabil localizat departe în largul oceanului) l-ar fi putut provoca.

Anotimpul Metalelor Grele: Aproximativ 4200, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: erupție vulcanică. Localizare: Sudmedlat, în preajma Coastei de Est. O erupție vulcanică (cel mai probabil a muntelui Yrga) a provocat ocluzie atmosferică timp de zece ani, agravată și de contaminarea la scară largă cu mercur a jumătății estice a Neclintirii.

Anotimpul Mărilor Galbene: Aproximativ 9200, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: necunoscută. Localizare: Coasta de Est, Coasta de Vest și regiunile de coastă din sud până la nivelul Antarcticelor. Acest Anotimp este cunoscut numai pe baza unor relatări scrise, descoperite în ruinele de la Ecuatoriale. Din motive necunoscute, o erupție bacteriană la scară largă a făcut întreaga viață marină să devină toxică, provocând foamete în regiunile costiere vreme de câteva decenii.

Anotimpurile Gemene: Aproximativ 9800, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: erupție vulcanică. Localizare: Sudmedlat. Din cântece și istorii orale, care datează din acea perioadă, s-a dedus că o erupție a craterului unui vulcan a provocat o ocluzie atmosferică cu o durată de trei ani. Când cerul tocmai începea să se limpezească, o a doua erupție, a unui alt crater, a prelungit perioada de ocluzie cu încă treizeci de ani.

ANEXA 2

Glosar de termeni utilizați în toate cvartentele Neclintirii

Al Cincilea Anotimp: O iarnă prelungită – cu o durată de cel puțin șase luni, conform standardelor imperiale – declanșată de activitatea seismică sau de alte alterări la scară largă ale mediului.

Antarctici: Latitudinile cele mai sudice ale continentului. Se referă totodată la locuitorii comurilor din regiunea antarctică.

Arctici: Latitudinile cele mai nordice ale continentului. Se referă totodată la locuitorii comurilor din regiunea arctică.

Bastard: Persoană născută în afara unei uzcaste, lucru posibil numai pentru băieții ai căror tați nu sunt cunoscuți. Cei care se disting pot obține permisiunea de a adopta uzcasta și comnumele mamei lor.

Cebaki: Membru al rasei cebak. Cebak a fost cândva o națiune (unitate a unui sistem politic azi disprețuit, din Era Pre-Imperială) din Somidlat, deși a fost reorganizată ca parte a sistemului de cvartente acum câteva secole, când a fost cucerită de Vechiul Imperiu Sanze.

Com: Comunitate. Cea mai mică unitate sociopolitică a sistemului administrativ imperial, corespunzând unui târg sau unui oraș, deși orașele foarte mari pot fi compuse din mai multe comuri. Membrii acceptați ai unui com sunt cei cărora li s-au acordat drepturi de acces la rezerve și la protecție și care, în schimb, susțin comul prin taxe sau alte contribuții.

Comleși: Infractori și alți indezirabili incapabili să se facă acceptați în vreun com.

Comnume: Cel de-al treilea nume purtat de majoritatea cetățenilor, indicând apartenența la un com și drepturile ce derivă de aici. Acest nume este de obicei acordat la pubertate ca un ritual de majorat, indicând că persoana respectivă este considerată un membru valoros al comunității. Imigranții într-un com pot cere să fie adoptați. Dacă sunt acceptați, preiau numele comului adoptiv.

Costier: Persoană dintr-un com de pe coastă. Puține comuri costale își permit să angajeze Orogeni Imperiali pentru a înălța recifuri sau alte măsuri menite să-i protejeze de tsunami, așa că orașele costale trebuie să reconstruiască în permanență și ca urmare sunt, în general, lipsite de resurse. Oamenii de pe Coasta de Vest a continentului sunt de obicei palizi, cu părul drept, iar unii dintre ei au ochi cu pliuri epicantice. Cei de pe Coasta de Est sunt oacheși, cu părul creț și uneori au ochi cu pliuri epicantice.

Creșă: Loc unde copiii prea mici ca să muncească sunt îngrijiți câtă vreme adulții se achită de însărcinările pe care le datorează comului. Când împrejurările o permit, este un locaș de învățătură.

Cutremur: Mișcare seismică a pământului.

Cvartent: Nivelul mediu al sistemului administrativ imperial. Patru comuri învecinate formează un cvartent. Fiecare cvartent are un guvernator căruia i se subordonează toți starostii comurilor și care, la rândul lui, dă socoteală unui guvernator regional. Cel mai mare com dintr-un cvartent este capitala cvartentului. Capitalele mai mari de cvartent sunt legate între ele prin sistemul imperial de drumuri.

Drum Imperial: Una dintre marile inovații ale Vechiului Imperiu Sanze, drumurile suspendate (folosite pentru deplasarea pe jos sau călare) leagă între ele majoritatea comurilor și a cvartentelor mari. Drumurile suspendate sunt construite de echipe de gineri și de Orogeni Imperiali, în cadrul cărora orogenii determină cea mai stabilă rută prin zonele cu activitate seismică (sau diminuează această activitate dacă nu

există rută mai stabilă), iar ginerii reorientează apa și celelalte resurse importante din apropierea drumurilor pentru a facilita circulația pe durata Anotimpurilor.

Ecuatoriale: Latitudinile care înconjoară și includ ecuatorul, cu excepția regiunilor de coastă. Se referă și la oamenii din comurile ecuatoriale. Mulțumită climei temperate și stabilității relative în centrul plăcii continentale, comurile ecuatoriale au tendința să fie prospere și puternice din punct de vedere politic. Ecuatorialele au constituit cândva centrul Vechiului Imperiu Sanze.

Epicentru: Ordin paramilitar creat de vechiul Sanze după Anotimpul Dinților (1560, Era Imperială). Cartierul general al Epicentrului este în Yumenes, deși doi sateliți sunt situați în regiunile Arctice și Antarctice, pentru o acoperire maximă a continentului. Orogenii antrenați de Epicentru (numiți și „Orogeni Imperiali”) au permisiunea legală de a practica arta altminteri ilegală a orogeniei, cu respectarea unor reguli stricte și supravegheați îndeaproape de ordinul Gardienilor. Epicentrul se administrează singur și este independent. Orogenii Imperiali pot fi recunoscuți după uniformele lor negre și li se spune, în popor, „jachetele negre”.

Falie: Un loc unde fisurile din scoarța pământului fac mai probabilă apariția cutremurelor și a erupțiilor.

Fuior-de-cenușă (păr): Trăsătură rasială distinctă a sanzedilor, pe care actualele linii directoare ale uzcastei Prăsitorilor o consideră avantajoasă și este, ca urmare, preferată în selecție. Părul cenușiu este foarte aspru și cu firul gros, crescând în sus, ca o flacără. Când este lung, încadrează fața și umerii. Este rezistent la acid, reține foarte puțină apă când este udat și, în circumstanțe extreme, s-a dovedit un filtru eficient împotriva cenușii. În majoritatea comurilor, Prăsitorii țin cont numai de textură, însă Prăsitorii ecuatoriali acordă importanță și nuanței „cenușii” (de la cenușiul ardeziei la alb, prezent de la naștere).

Gardian: Membru al unui ordin despre care se zvonește că a existat dinaintea Epicentrului. Gardienii urmăresc, protejează și călăuzesc orogenii din Neclintire. Dar îi și apără pe ceilalți de puterea lor.

Geomest: Persoană care studiază piatra și locul ei în natură. Denumirea generală a omului de știință. Geomeștii studiază litologie, chimie și geologie, care în Neclintire nu sunt considerate discipline separate. Câțiva geomești se specializează în orogeneză: studiul orogeniei și al efectelor sale.

Giner: De la geoner. Inginer specializat în lucrări subterane: mecanisme pentru folosirea energiei geotermale, tuneluri, infrastructură subterană, minerit.

Inele: Folosite ca indiciu al rangului printre Orogenii Imperiali. Ucenicii fără rang trebuie să treacă o serie de teste pentru a căpăta primul inel. Cel mai înalt rang pe care îl poate atinge un orogen este cel de zece inele. Fiecare inel este confecționat din pietre semiprețioase șlefuite.

Inovatori: Una dintre cele șapte uzcaste comune. Inovatorii sunt indivizi selecționați pentru creativitatea și inteligența lor practică, responsabili cu rezolvarea problemelor tehnice și logistice pe durata unui Anotimp.

Kirkhusa: Mamifer de talie mijlocie, crescut uneori ca animal de casă sau folosit la paza locuințelor și a turmelor. În mod normal, erbivor. Pe durata Anotimpurilor, carnivor.

Legea sezonieră: Lege marțială care poate fi declarată de oricare staroste de com, guvernator de cvartent sau regional ori de orice membru recunoscut al uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes. Pe durata Legii sezoniere, guvernările la nivel de cvartent și regiune sunt suspendate, iar comurile funcționează ca unități sociopolitice suverane, deși cooperarea în plan local cu alte comuri este încurajată de politica imperială.

Lorist: Persoană care studiază legea-n piatră și istoria veche.

Lube: Plante din medlat înrudite cu lubenițele din climatele ecuatoriale. Lubele sunt plante târâtoare care produc în mod normal fructe la sol. Pe durata unui Anotimp, fructele cresc sub pământ, ca tuberculi. Unele specii de lube produc flori care prind insecte.

Mâncători de piatră: Specie umanoidă inteligentă, rar întâlnită. Părul, pielea etc. seamănă cu piatra. Nu există foarte multe informații despre această specie.

Medlat: Latitudinile „medii” ale continentului, cuprinse între ecuator și regiunile arctice și antarctice. Se referă și la locuitorii din această regiune (cărora li se mai spune și medlatici). Aceste regiuni sunt privite ca zone înapoiate ale Neclintirii, deși asigură majoritatea hranei, materiilor prime și a altor resurse importante ale întregii lumi. Există două regiuni medlatice: cea nordică (Nordmedlat) și cea sudică (Sudmedlat).

Meșteșugar: Fabricant de unelte mici, care lucrează în piatră, sticlă, os sau alte materiale. În comurile mai mari, meșteșugarii pot folosi tehnologii mecanice sau tehnici de producție în masă. Meșteșugarilor care lucrează în metal sau meșteșugarilor incompetenți li se spune „ruginituri”.

Metalștiință: Pseudoștiință discreditată, ca alchimia și astromestria, nerecunoscută de Universitatea a Șaptea.

Neocom: Denumire dată în limbajul colocvial comurilor care au apărut abia după cel mai recent Anotimp. Comurile care au supraviețuit măcar unui Anotimp sunt considerate locuri favorabile vieții, pentru că și-au dovedit puterea și eficiența.

Noduri: Rețeaua de stații administrate de Imperiu, amplasate în Neclintire pentru a reduce sau a liniști evenimentele seismice. Pentru că aici orogenii antrenați de Epicentru sunt puțini, majoritatea nodurilor se află în zona Ecuatorialelor.

Odihniți: Termen peiorativ folosit de orogeni pentru a desemna persoanele incapabile de orogenie. Prescurtat: odi.

Orogen: Persoană, antrenată sau nu, care are darul orogeniei. Termen peiorativ: rogălău.

Orogenie: Talentul de a manipula energia termică, cinetică și alte forme înrudite de energie pentru a gestiona evenimentele seismice.

Pietricele: Denumire dată în cadrul Epicentrului copiilor orogeni care încă urmează pregătirea de bază.

Popas: Stație aflată la intervale regulate de-a lungul Drumului Imperial și al multor drumuri mai puțin importante. Toate popasurile au o sursă de apă și se află în apropierea unor terenuri arabile, păduri sau alte resurse importante. Majoritatea au fost construite în zone cu risc scăzut de cutremure.

Prăsitori: Una dintre cele șapte uzcaste comune. Prăsitorii sunt indivizi selectați pentru sănătatea lor și pentru conformația lor dezirabilă. În timpul unui Anotimp, sunt responsabili de păstrarea liniilor de sânge sănătoase și de fortificarea comului sau a rasei prin măsuri selective. Prăsitorii născuți în interiorul uzcastei, dar care nu îndeplinesc standardele comunitare, pot primi acceptul de a folosi uzcasta unei rude apropiate la numirea comunitară.

Punct fierbinte: Gheizer, izvor termal sau gură de aburi.

Regiune: Forma superioară de organizare a sistemului administrativ imperial. Regiunile recunoscute la nivelul Imperiului sunt Arcticele, Nordmedlatul, Coasta de Vest, Coasta de Est, Ecuatorialele, Sudmedlatul și Antarcticele. Fiecare regiune are un guvernator căruia îi dau raportul toate cvartentele locale. Guvernatorii regionali sunt numiți, teoretic, de împărat, deși în practică sunt aleși sau provin din uzcasta Cârmuitorilor din Yumenes.

Rezervă: Mâncare și provizii stocate. Comurile păstrează rezerve sub pază și încuiate în permanență, în eventualitatea unui Anotimp. Numai membrii recunoscuți ai comului au dreptul la rații din rezervă, deși adulții își pot folosi partea lor pentru a

hrăni copii nerecunoscuți sau alte persoane. Locuințele individuale își constituie adesea propriile rezerve, păzite împotriva celor care nu fac parte din familie.

Rezistenții: Una dintre cele șapte uzcaste comune. Rezistenții sunt indivizi selectați pentru talentul lor de a supraviețui foametei și molimelor. Sunt responsabili cu îngrijirea infirmilor și a cadavrelor pe durata Anotimpurilor.

Rucsafug: Rezervă mică de provizii, ușor transportabilă, pe care majoritatea oamenilor o păstrează în casă în eventualitatea unui cutremur sau a altor urgențe.

Sanze: Inițial o națiune (unitate a unui sistem politic depreciat din Era Pre-Imperială) din zona Ecuatorialelor. Originea rasei sanze. La încheierea Anotimpului Nebuniei (anul 7, Era Imperială), națiunea sanze a fost abolită și înlocuită cu Afiliația Ecuatorială Sanze, constând din șase comuri predominant populate de sanzedi, sub conducerea Împărătesei Verishe Conducător Yumenes. Afiliația s-a extins cu iuțeală după încheierea Anotimpului, înghițind în cele din urmă toate regiunile Neclintirii în jurul anului 800 al Erei Imperiale. În preajma Anotimpului Dinților, Afiliația a început să fie cunoscută în limbajul colocvial drept Vechiul Imperiu Sanze sau, pur și simplu, vechiul Sanze. Prin Acordurile de la Shilteen din 1850 Era Imperială, Afiliația și-a încetat oficial existența deoarece controlul la nivel local (sub îndrumarea uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes) a fost considerat mai eficient în eventualitatea unui Anotimp. În practică, majoritatea comurilor respectă în continuare vechiul sistem imperial în administrație, finanțe, educație, iar majoritatea guvernatorilor regionali încă mai direcționează o parte din taxe ca tribut către Yumenes.

Sanzed: Membru al rasei sanze. Conform standardelor Prășitorilor din Yumenes, sanzedul ideal are pielea arămie și părul cenușiu, cu constituții endomorfice sau mezomorfice și cu o înălțime, la vârsta adultă, de cel puțin 1,80 metri.

Sanze-mat: Limba vorbită de rasa sanze și limba oficială a Vechiului Imperiu Sanze, în prezent limba universală din întreaga Neclintire.

Sesuna: Calitatea de a fi conștient de mișcările pământului. Organele senzitive care îndeplinesc această funcție sunt glandele sessapineale, localizate în trunchiul cerebral. Forma verbală: a sessiza.

Sfărâmătură: Teren răscolit de activități seismice severe, recente sau nu.

Sigurin: Băutură servită în mod tradițional în timpul negocierilor sau al primelor întâlniri între părți potențial ostile, dar și pe durata altor reuniuni oficiale. Conține lapte vegetal care reacționează la prezența oricăror substanțe străine.

Spinări Late: Una dintre cele șapte uzcaste comune. Spinările Late sunt persoane selectate pentru forța lor fizică, responsabile cu munca grea și cu paza pe parcursul unui Anotimp.

Suflător: vulcan. Numit și munte de foc în anumite limbi din zonele de coastă.

Universitatea a Șaptea: Universitate renumită pentru studiul geomestriei și al legii-n piatră, finanțată în prezent de Imperiu și situată în orașul ecuatorial Dibars. Versiuni anterioare ale Universității au fost susținute din fonduri private sau colective, mai ales Universitatea a Treia din Am-Elat (aproximativ 3 000, Era Pre-Imperială), care a fost recunoscută la vremea ei ca națiune suverană. Colegiile regionale sau la nivel de cvartent plătesc tribut Universității și, în schimb, primesc expertiză și resurse.

Uznume: Cel de-al doilea nume purtat de majoritatea cetățenilor, indicând uzcasta căreia îi aparține respectiva persoană. Există douăzeci de uzcaste recunoscute, deși numai șapte în uz pe durata actualului și vechiului Imperiu Sanze. O

persoană moștenește uznumele de la părintele de același sex, pe baza teoriei că trăsăturile folositoare se transmit în acest fel.

Zonă verde: Zonă necultivată, aflată în interiorul sau în imediata apropiere a zidurilor unui com, așa cum recomandă legea-n piatră. Zonele verzi ale comurilor pot fi folosite pentru agricultură sau creșterea animalelor sau ca parcuri sau pârloage pe durata anotimpurilor obișnuite. Uneori, locuințele particulare păstrează și ele o zonă verde proprie sau o grădină.

MULȚUMIRI

Acest roman fantasy a luat naștere, cel puțin parțial, în spațiu.

Probabil că v-ați dat seama de asta dacă ați citit până la sfârșit. Momentul germinației sale l-a constituit Rampa de Lansare, un seminar finanțat de NASA, la care am participat în iulie 2009. Scopul Rampei de Lansare era să aducă împreună persoane influente în spațiul public – și, în mod uimitor, se pare că autorii de science-fiction și fantasy se numără printre acestea – pentru a se asigura că înțeleg știința și tehnologia dacă au cumva de gând să o folosească în scrierile lor. Pentru că, vedeți voi, o mulțime de lucruri absolut false pe care le cred oamenii în materie de astronomie au fost răspândite de scriitori. Din nefericire, nu sunt convinsă că am contribuit prea mult la diseminarea informațiilor științifice exacte combinând astronomia cu ființele inteligente din piatră. Îmi pare rău, dragi colegi ai Rampei de Lansare.

Nu pot să vă povestesc discuția inteligentă și animată în urma căreia mi-a încolțit în minte ideea acestui roman. (Trebuie să scriu pe scurt și la obiect.) Dar pot să vă spun că discuțiile inteligente și animate erau norma în cadrul Rampei de Lansare, așa că, dacă ești o persoană influentă în spațiul public și ai șansa să iei parte la așa ceva, îți recomand cu căldură s-o faci. Și trebuie să le mulțumesc persoanelor care erau în public la Rampa de Lansare în acel an, pentru că și ele au contribuit la nașterea acestui roman, fie că își dau seama sau nu. Mulțumiri nepremeditate unor oameni ca Mike Brotherton (directorul seminarului, profesor la Universitatea din Wyoming și el însuși scriitor de science-fiction), lui Phil Plait, Astronomul cel Rău (e doar o poreclă, să știți că nu e deloc un tip rău, serios… căutați-l pe internet), lui Gay și Joe Haldeman, lui Pat Cadigan, lui Brian Malow, care face stand-up comedy pe teme științifice, Tarei Fredette (acum Malow) și lui Gord Sellar.

Mii de mulțumiri și editorului meu, Devi Pillai, și agentei mele, Lucienne Diver, pentru că au reușit să mă convingă să nu arunc romanul ăsta. Trilogia *Pământul sfărâmat* este cea mai mare provocare cu care m-am confruntat ca scriitoare și, în anumite etape din perioada când lucram la *Al Cincilea Anotimp,*

însărcinarea pe care mi-o asumasem părea atât de copleșitoare încât m-am gândit să renunț. (De fapt, cred că m-am exprimat cam așa: „Șterge mizeria asta, dă o spargere în Dropbox ca să pui mâna pe copia de rezervă, aruncă laptopul de pe faleză, treci peste el cu mașina, dă-le foc la amândouă și, pe urmă, îngroapă dovezile cu excavatorul. Îți trebuie permis special pentru excavator?”) Kate Elliott (mulțumiri și ei pentru că mi-a fost în permanență mentor și prietenă) numește momentele ca acesta „Abisul îndoielii”, în care fiecare scriitor ajunge, mai devreme sau mai târziu, când lucrează la un proiect important. Abisul meu a fost la fel de adânc și de îngrozitor ca Riftul Yumenes.

Alte persoane care m-au ajutat să mă îndepărtez de marginea falezei: Rose Fox, Danielle Friedman, consultantul meu pe probleme medicale, Mikki Kendall, grupul meu literar, șeful meu de la serviciul de zi cu zi (care nu-s sigură că vrea să-i menționez numele aici) și pisica mea, Regele Ozzymandias. Da, până și afurisita de pisică. E nevoie de tot satul ca să ajute o scriitoare să nu-și iasă din minți, da?

Și, ca întotdeauna, mulțumiri vouă, celor care mă citiți.

N.K. JEMISIN

Seria: Pământul sfărâmat #1

AL CINCILEA ANOTIMP

